

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

T O M V S V I I

C V R A V I T

I O . P E T R . S C H M I D I V S

M I T A V I A E

A P V D I A C O B V M F R I D E R . H I N Z I V M

M D C C L X X X .

THE [illegible] OF [illegible]

[illegible text]

[illegible text]

[illegible text]

[illegible text]

O
[illegible text]

C
[illegible text]

Προσλαλιά, ἢ Διόνυσος.

Οτε ὁ Διόνυσος ἐπ' Ἰνδοῦς στρατιάν ἤλασε
(κωλύει γὰρ εἶδέν, οἶμαι, καὶ μῦθον ὑμῖν
διηγῆσασθαι Βακχικόν) Φασὶν ἔτω καταφρο-
νῆσαι αὐτῷ τὰ πρῶτα τῶν ἀνθρώπων τῶν ἐκεῖ.
ὥς καταγελαῖν ἐπιόντος, μᾶλλον δὲ ἐλεεῖν τὴν
τόλμαν, ὡς αὐτίκα μάλα συμπατηθησομένου
ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, εἰ ἀντιτάξαιτο. ἤκουον
γὰρ, οἶμαι, τῶν σκοπῶν ἀλλόκοτα ὑπὲρ τῆς
στρατιᾶς αὐτῷ ἀγγελλόντων, ὡς ἡ μὲν Φάλαγξ
αὐτῷ καὶ οἱ λόχοι γυναῖκες εἶεν ἐκφρονες καὶ
μεμη-

Praefatio, seu Bacchus.

Cum exercitum contra Indos duceret Bacchus;
nihil enim, opinor, prohibet etiam Bac-
chicam vobis fabulam enarrare; ita aiunt con-
temta esse ab illis hominibus ipsius principia, ut
aduentantem deriderent, vel potius ipsius auda-
ciae misererentur, qui statim ab elephantis con-
culcandus esset, si aciem contra auderet instrue-
re. Audierant enim, putō, exploratores absur-
da quaedam de illius exercitu narrare, Phalan-
gem ipsius et ordines esse mulieres insanas et fu-
Luc. Op. T. VII. A rentes,

μεμηνῆαι, κηττῶ ἐσεμμέναι, νεβρίδας ἐνημέναι, δόρατά τινα μικρὰ ἔχουσαι, αἰσίδηρα, κηττοποίητα καὶ ταῦτα, καὶ τινα πελτάρια κοῦφα, βομβᾶντα, εἴ τις μόνον προσάψαιτο (ἀσπίσι γὰρ εἴκαζον καὶ τὰ τύμπανα) ὀλίγας δέ τινας ἀγροίκας νεανίσκας ἐνείναι γυμνάς, κόρδακα ὀφχεμένας, ἔρας ἔχοντας, κεράσας, οἷα I) τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις ὑποφύεται.

Καὶ τὸν μὲν στρατηλάτην αὐτῶν, ἐφ' ἄρματος ὀχεῖσθαι παρδάλεων ὑπεξευγμένων, ἀγένοιον ἀκριβῶς, ἔδ' ἐπ' ὀλίγον χνεῶντα τὴν πα-
ρειάν,

rentes, hedera coronatas, praecinctas hinnulorum pellibus, hastis quibusdam parvis instructas, sine ferro, hedera ornatis et ipsis, leuibusque parmulis, bombos, si quis modo attingeret, red-
 dentibus; nempe clypeis assimulabant etiam tympana: paucos autem quosdam inter eos versari rusticos iuvenes, nudos, saltantes cordacem, qui caudas haberent, cornutos *corniculis*, qualia recens natis haedis subnascuntur.

2. Ac ducem quidem ipsum curru vehi iunctis pardalibus, plane imberbem, ne parua quidem lanugine vestitum genas, cornutum, coronatum

I. κεράσας, οἷα] *Κεράσας* iungendum cum accusatiuis reliquis: οἷα per synesin i. syllepsin dicere malis aut ellipsin; adeo, refertur ad κέρατα quae in κεράσας latent. *Gesner.*

ρηῖαν, κρασφόρον, βοτρυοῖς ἐσεφανωμένον,
 μίτρα τὴν κόμην ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι,
 καὶ χρυσῇ ἐμβάδι. ὑποσκηπτηγεῖν δὲ δύο, ἕνα
 μὲν τινα βραχὺν πρεσβύτην, ὑπόπαχυν, προ-
 γαστέρα, ξινόσιμον, ὦτα μεγάλα ὀρθία ἔχοντα,
 ὑπότρομον, νάρθηκι ἐπερείδόμενον, ἐπ' ὄνυχά τὰ
 πολλὰ ἰκπεύοντα, ἐν κροκωτῷ, καὶ τῆτον πᾶ-
 νυ πιθανόν τινα συνταγματάρχην αὐτῷ. ἕτε-
 ρον δὲ τεράσιον ἄνθρωπον, τράγω τὰ νέφθη
 ἐκκότα, κομήτην τὰ σκέλη, κέρατα ἔχοντα,
 βαθυπώγωνα, ὀργίλον καὶ θυμικόν, θατέρω
 μὲν σύριγγα φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ ῥάβδον καμ-
 πύλην ἐπηρμένον, καὶ περισκιρτῶντα ὅλον τὸ
 στρατόπεδον. καὶ τὰ γύναια δὲ φοβεῖσθαι αὐτὸν,
 καὶ

natum vuīs, mitra reuinctum comas, amictum
 purpura, et auro calceatum: duces sub ipso duos;
 vnum breuem, senem, crassiusculum, ventri-
 cosum, sinum naribus, auribus longis et erectis,
 tremulum, innixum baculo, asino vectum ple-
 rumque, crocota indutum, atque adeo congruen-
 tem plane agminis sub illo ductorem; alterum
 porro prodigiosum hominem, capro inferiori
 parte similem, cruribus hirsutis, cornutum, bar-
 ba proluxa, iracundum et vehementem, qui al-
 tera manu ferat fistulam, dextra vero baculum
 incuruum intentans, exercitum totum circum-
 saltet: terribitas autem ab illo mulierculas, iactare

καὶ σείειν ἡνεμαμένους τὰς κόμας, ὅποτε προσίοι,
καὶ βοᾶν, εὖ οἱ· τέτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι
αὐτῶν τὸν δεσπότην 2)· τὰς δ' ἔν ποιμένας,
διηρπάσθαι ἤδη ὑπὸ τῶν γυναικῶν, καὶ διεσπᾶ-
σθαι ἔτι ζῶντα τὰ θρέμματα· ὠμοφάγας γάρ
τινας αὐτὰς εἶναι.

Ταῦτα οἱ Ἰνδοὶ καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκρόον-
τες, ἐγέλων ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἔδ' ἀντεπεξέλθαι,
ἢ παρατάττεσθαι ἤξιον· ἀλλ' εἴπερ ἄρα τὰς
γυνῆσιν ἐπαφῆσιν αὐτοῖς, εἰ πλησίον γένοιτο,
σφίσι

permisos ventis capillos ad illius aduentum, et
clamare Euoe; suspicari autem, hac voce appel-
lari ab illis dominum. Greges porro iam dire-
ptos a mulieribus, et dilaceratas viuas adhuc pe-
cudes; esse enim illas crudiuoras.

3. Audientes ista Indi et rex illorum, ridebant,
ut probabile est, neque contra educere exercitum,
aut aciem struere, operae pretium censebant.
Sed, (si modo *omnino educere contra eos placeat*)
mulieres iis immittere, si prope venissent; ipsis
autem

2. εὖ οἱ — δεσπότην] Omissa Bocharto atque
Huetio observatio. Nempe ipsum nomen
יהוה hic latere dicerent, tetragrammatum
et ipsum. Qui εὖ οἱ vel εὖ οἱ scripsere; illi
votum forte, *Bene illi!* interpretati sunt,
qua ratione cum nobili illo נח — ישיהו
conueniret, quod in Iudaica illa thyrsopho-
ria ingeminatum nouimus. Gesner.

σφίσι δὲ καὶ νεῖαν αἰσχρὸν ἐδόκει, καὶ Φόνευσεν
 γυναῖκα μεμηνότα, καὶ θηλύμιτριν ἄρχοντα, καὶ
 μεθύον σμικρὸν γερόντιον, καὶ ἡμιστρατιώτην
 ἄλλον, καὶ γυμνήτας ὀρχησὰς, πάντας γελοίας.
 ἐπεὶ δὲ ἡγγέλλετο πυρπολιῶν ὁ θεὸς ἤδη τὴν
 χώραν, καὶ πόλεις αὐτάνδρες καταφλέγων, καὶ
 ἀνάπτων τὰς ὕλας, καὶ ἐν βραχεὶ πᾶσαν τὴν
 Ἰνδικὴν πυρὸς ἐμπεπληκώς (ὅπλον γάρ τοι Διο-
 νυσιακὸν τὸ πῦρ πατρῶον αὐτῷ, καὶ τῷ κε-
 ραυτῷ) ἐνταῦθα ἤδη σπαδῇ ἀνελάμβανον τὰ
 ὅπλα, καὶ τὰς ἐλέφαντας ἐπισάξαντες, καὶ ἐγ-
 χαλινώσαντες, καὶ τοὺς πύργους ἀναθήμενοι,
 ἐπ' αὐτοὺς ἀντεπεξήσαν, καταφρονοῦντες μὲν
 καὶ τότε, ὀργιζόμενοι δὲ ὅμως, καὶ συντρίψαι
 σπεύ-

autem *viris* etiam vincere indecorum videbatur,
 et interficere mulieres furentes, et mitratum mu-
 liebriter ducem, et ebrium paruum seniculum,
 et alium semimilitem, et saltatores nudos, omnes
 ridiculos. Cum vero nunciaretur iam igne va-
 stare regionem Deus, et cum ipsis hominibus
 cremare vrbes, et filuas incendere, et Indiam
 vniuersam breui tempore implere incendiis (nam
 Bacchi arma ignis, patrius illi et de fulmine)
 hic iam festinanter sumere arma, et ornatis ele-
 phantibus, atque frenatis, impositisque in illos tur-
 ribus, contra illos educere, contemnentes illi
 quidem tum quoque, sed irati tamen, et atte-

σπεύδοντες αὐτῷ στρατοπέδῳ τὸν ἀγένηιον ἐκείνον στρατηλάτην.

Ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγένοντο, καὶ εἶδον ἀλλήλους, οἱ μὲν Ἴνδοι προτάξαντες τὰς ἐλέφαντας, ἐπήγον τὴν Φάλαγγα, ὁ Διόνυσος δὲ τὸ μέσον μὲν αὐτὸς εἶχε, τῷ κέρως δὲ αὐτῷ τῷ δεξιῷ μὲν ὁ Σειληνός, τῷ εὐωνύμῳ δὲ ὁ Πᾶν, ἡγᾶντο· λοχαγοὶ δὲ καὶ ταξίαρχοι Σάτυροι ἐγκαθεισκήκισταν. καὶ τὸ μὲν σύνθημα ἦν ἅπασιν τὸ, εὐραΐ. εὐθύς δὲ τὰ τύμπανα ἐπαταγεῖτο, καὶ τὰ κύμβαλα τὸ πολεμικὸν ἐσήμαινε, καὶ τῶν Σατύρων τις λαβὼν τὸ κέρας ἐπήυλει τὸ Ὀρθιον, καὶ ὁ τῷ Σειληνῷ ὄνος ἐνυάλιον τι ὠγκήσατο, καὶ αἱ Μαινάδες σὺν ὀλορυγῇ ἐνεπήδησαν αὐτοῖς, δράκοντας ὑπεζωσμέναι, καὶ τῶν θυρσῶν ἄκρων ἀπο-

rete festinantes suo cum exercitu imberbem istum imperatorem.

4. Cum vero prope et in conspectum venissent, Indi constitutis in prima acie elephantis, phalangem inducunt. At Bacchus mediam ipse tenet aciem, dextrum illius cornu Silenus ducit, Pan sinistrum: ordinum vero et agminum ductores constituti Satyri: tessera omnibus illud Euoe. Simul pullantur tympana, ac Satyrorum aliquis cornu sumto incinit orthium, et Sileni asinus Martium quiddam rudit, et insultant illis cum ululatu Maenades, succinctae draconibus, et de summis

ἀπογυμνᾶσαι τὸν σιδήρεον. οἱ Ἴνδοι δὲ καὶ ἐλέ-
φαντες αὐτῶν αὐτίκα ἐκκλίναντες, σὺν ἄδεν
κόσμῳ ἔΦευγον, ἔδ' ἐντὸς βέλεος γενέσθαι ὑπο-
μείναντες, καὶ τέλος κατὰ κράτος ἐαλῶνεσαν,
καὶ αἰχμάλωτοι ἀπήγοντο ὑπὸ τῶν τέως κα-
ταγελωμένων, ἔργῳ μαθόντες ὡς ἂν ἐχρῆν ἀπὸ
τῆς πρώτης ἀκοῆς καταφρονεῖν ξένων στρατο-
πέδων.

Ἄλλὰ τί πρὸς τὸν Διόνυσον ἔτος ὁ Διόνυσος;
εἴποι τις ἂν. ὅτι μοι δοκᾷσι (καὶ, πρὸς Χαρί-
των, μὴ με κορυβαντιᾶν, ἣ τελέως μεθύειν
ὑπολάβητε, εἰ τὰμὰ εἰκάζω τοῖς θεοῖς) ὁμαίεν
τι πάσχειν οἱ πολλοὶ πρὸς τὰς καινὰς τῶν λόγων
τοῖς Ἰνδοῖς ἐκείναις, οἷον καὶ πρὸς τὰς ἐμὰς. οἰό-
μενοι

summis thyrsis ferrum nudantes. At Indi et il-
lorum elephantēs, inclinato statim agmine, sine
more et modo fugiunt, nec intra teli iactum ve-
nire ausi, ac tandem vi superati captique abdu-
cuntur ab his, quos modo deriserant, experi-
mento docti, non esse ex prima fama deridendos
externos exercitus.

ς. Verum enim vero, *Quid ad Bacchum iste
Bacchus?* aliquis forte dixerit. Quod mihi vide-
tur, (et per ego vos Gratias oro, ne me fanati-
co furore agi aut plane ebrium esse putetis, si
me cum Diis comparem) simili ratione quosdam,
atque Indos illos, ad novitatem disputationum
affectos esse, vt ad mearum quoque. Nam cum
A 4 audiunt

μενοι γὰρ Σατυρικά, καὶ γελοῖα τινα, καὶ κο-
μῖδι καμικά παρ' ἡμῶν ἀκέσθαι 3), τοιαῦτα
πεπιτεύκασιν, ἔκ οἷδ' ὅ, τι δόξαν αὐτοῖς ὑπὲρ
ἑμῆ. οἱ μὲν ἔδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνῶνται, ὡς ἔ-
δὲν δεῶν παρέχειν τὰ ὦτα κώμοις γυναικείοις,
καὶ σκιρτήμασι Σατυρικοῖς, καταβάντας 4) ἀπὸ
τῶν

audiunt Satyrica, et ridicula quaedam, et plane
Comica a nobis recitari, talia ea esse credunt,
nescio qua de me sententia imbuti. Ac partim
quidem eorum plane non veniunt, quasi non
oporteat descendentes de elephantibus aures prae-
bere comissionibus muliebribus, et Satyricis
salta-

3. οἰόμενοι — ἀκέσθαι] Quae ista est
connexio: *dum putant a nobis audiri ridicu-
la, talia credunt?* quis sic loquitur de vna
quadam re, *dum putant, credunt?* Corrupta
haec esse, mihi non est dubium, ac lenissima
mutatione posse restitui οἰόμενοι *dum au-
diunt* ex aliis, *credunt*. Audacter recipi sua-
derem, si praesto esset vel libri vnius aucto-
ritas, vel succurreret saltem, Lucianum aut
alium bonum scriptorem verbo αἶμα, pro
αἶω, quod ipsum poeticon est, vsus esse.
Sed ideo non damno coniecturam. Praesto
caussa est, ob quam verbo alio quam ἀκένυ
vsus esse potest Lucianus; quia statim sequi-
tur ἀκέσθαι. Ipsa deinde raritas verbi
fecit, vt in οἰόμενοι mutaretur. Gesner.

4. καταβάντας] Cum allusione ad Indos in-
telligit

τῶν ἐλεφάντων· οἱ δὲ ὡς ἐπὶ τοιούτῳ τι ἤκου-
τες, ἀντὶ τῆς κίττης σίδηρον εὐρόντες, εἰδὲ ἔως
ἐπαινέειν τολμῶσι 5). τῷ παραδόξῳ τῆς πράγμα-
τος τεθορυβημένοι· ἀλλὰ θαρρόων ἐπαγγέλλο-
μαι αὐτοῖς, ὅτι ἦν καὶ νῦν ὡς πρότερόν ποτε
τὴν τελευτὴν ἐθέλησωσιν ἐπιδεῖν πολλαῖς, καὶ
ἀναμνησθῶσιν οἱ παλαιοὶ συμπόται κώμων κοι-
νῶν

saltationibus: alii vero cum ad tale quid veniant,
inuento pro hedera ferro, neque sic redire au-
dent, inopinata re perturbati. Verum audacter
illis denuntio, si nunc etiam, ut prius olim, ce-
rimoniam inspicere voluerint saepius antiqui no-
stri conuiuiae, et recordati fuerint commissatio-

A 5

num

telligit superbo quodam fastidio quosdam
venire nolle ad audiendas suas recitationes
vel declamationes. *Gesner.*

5. ἐπαινέειν τολμῶσι] Non est hic sermo de
laudibus, sed simpliciter de audiendi studio.
Queritur Luc. quosdam, audito, ludicra a
se dici, plane non venire: alios, qui ludi-
era audiendi consilio veniant, feriis praeter
spem turbatos, non audere, . . . quid ex-
pectamus? *laudare* ne an *redire*? *Redire*
profecto. Legendum ergo ἐπανιέναι vel
ἐπαινέειναι. Certe sine fraude fuerit inter-
pretationem dedisse, quae ex ἐπ'ἀνείμι tra-
cta sit. Reditum hic peti, ex frequentiore
reditu demum laudem sperari, sequentia sa-
tis declarant. *Gesner.*

τῶν τῶν τότε καιρῶν, καὶ μὴ καταφρονήσωσι
τῶν Σατύρων καὶ Σειληνῶν, πίωνσι δὲ ἐς κόρον
τῷ κρατῆρος τέττε, ἐκβακχεύσειν καὶ αὐτάς,
καὶ πολλάκις μεθ' ἡμῶν ἐρεῖν τὸ, εὖ οἱ.

Οὗτοι μὲν ἔν (ἐλεύθερον γὰρ ἀκοή) ποιούν-
των ὅ, τι καὶ Φίλων. ἐγὼ δὲ, ἐπειδὴ περ ἔτι
ἐν Ἰνδοῖς ἐσμεν, ἐθέλω καὶ ἄλλο ὑμῖν διηγῆσα-
σθαί τι τῶν ἐκείθεν, ἐκ ἀπροσδιόνυσον οὐδ'
αὐτὸ, εἰδ' ὧν ποιῶμεν ἀλλότριον. Ἐν Ἰνδοῖς
τοῖς Μαχλαίοις 6), οἱ τὰ λαιὰ τῷ Ἰνδῷ ποτα-
μῷ, εἰ κατὰ ῥῆν αὐτῷ βλέπεις, ἐπινεμόμενοι,
μέχρι

num illius temporis communium, neque con-
temserint Satyros ac Silenos, biberintque ad sa-
tietatem de hoc cratere; futurum, ut ipsi quo-
que occupentur Baccho, et saepe nobiscum Euoe
illud ingeminent.

6. Atque hi quidem, liberum enim audire,
faciant, quidquid placuerit. Ego vero, quando
adhuc inter Indos versamur, volo etiam aliud
vobis de illis rebus enarrare, nec ipsum abhor-
rens a Baccho, nec ab instituto nostro alienum.
Apud Indos Machlaeos, qui ad sinistra Indi
amnis, si secundum flumen respicias, pascentes
ad

6. τοῖς Μαχλαίοις] Ignorabile nomen. Geo-
graphis: non puto tamen a Nostro confi-
ctum. Gesner.

μέχρι πρὸς τὸν Ὀκεανὸν καθήκει· παρὰ τοῦ-
 τοκ ἄλλος ἐστὶν ἐν περιφράτῳ, ὃ πᾶν μεγά-
 λω χωρίῳ, σπινθεφέῳ δέ. κίττος γὰρ πολὺς,
 καὶ ἀκταί, σύσμιον αὐτὸ ἀκριβῶς ποιῶσιν.
 ἐπὶ αὐτῷ πηγὴ εἰσι τρεῖς καλλιῆαι καὶ διαιδευ-
 τεῖαι ὕδατος, ἡ μὲν Σατύρεια, ἡ δὲ Πανίς, ἡ δὲ
 Σειλητῆ. καὶ εἰσέρχονται εἰς αὐτὸ οἱ ἡέροι ἄ-
 παρ τῆ ἔτης, ἐρετίζοντες τῷ θεῷ· καὶ πίνουσι
 τῶν πηγῶν ἔχ' ἀπασῶν ἀπαρτες, ἀλλὰ καθ'
 ἡλικίαν, τὰ μετ' ἡλικίαν τῆς τῶν Σατύρων· οἱ
 ἄνδρες δὲ τῆς Πανίδος· τῆς δὲ τῆ Σειλητῆ οἱ
 κατ' ἡμέ.

Ἄ μὲν ἂν πίσιχον οἱ κῶδες ἐπειδὴν πίω-
 σιν, ἡ οἷα οἱ ἄνδρες τολμῶσι κατεχόμενοι τῷ
 Πανί,

ad Oceanum usque perveniunt: apud hos igitur
 nemus est in confectio, regione non admodum
 magna, sed opaca, hedera enim multa et vites
 plane illam inumbrant. Hic fontes sunt tres,
 pulcherrimae et pellucidissimae aquae, Satyri
 vnus, alter Panis, tertius Sileni. Intranit illud
 nemus Indi quotannis semel, sacrum facientes
 Deo, bibuntque de fontibus non omnibus omnes,
 sed pro diversa aetate, adolescentes nimirum de
 Satyrorum fonte, de Panico viri, de Sileni au-
 tem mei aequales.

7. Quae igitur adolescentulis, cum biberunt,
 eueniant, aut quae viri audeant occupari a Bac-
 cho,

Πᾶνι, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. ἀ δ' οἱ γέροντες
 ποιῶσιν, ὅταν μεθυσθῶσι τῷ ὕδατος, καὶ ἀλ-
 λότριον εἰπεῖν· ἐπειδὴν πῆν ὁ γέρων, καὶ κατ-
 άσχη αὐτὸν ὁ Σειληνός, αὐτίκα ἐπιπολὺ ἄΦω-
 νός ἐστι, καὶ καρηβαρῶντι καὶ βεβαπτισμένῳ ἔοι-
 κεν, εἴτα ἄΦωνῳ Φωνή τε λαμπρὴ, καὶ Φθόγ-
 μα τορὺν, καὶ πνεῦμα λιγυρὸν ἐγγίνεται αὐτῷ,
 καὶ καλίσσας ἐξ ἄΦωνοτάτα ἐστίν· ἐδ' ἂν ἐπι-
 σομίσας παύσειας αὐτὸν μὴ ἔχι συνεχῇ λαλεῖν,
 καὶ ῥήσεις μακρὰς συνείρειν. συνετὰ μάντοι πάν-
 τα καὶ κόσμια, καὶ κατὰ τὸν Ὅμηρον ἐκείνων
 ῥήτορα, νιφάδεσσι γὰρ ὁμοκῶτα χειμερήσι διαζ-
 ἐρχονται. ἐδ' ἀποχρήσει σοι κύκνοις κατὰ τὴν
 ἡλικίαν εἰκάσαι αὐτοὺς, ἀλλὰ τεττιγῶδες τε
 πυκνόν

cho, longum fuerit dicere. Sed quae senes fa-
 ciant aqua illa ebrii, narrare haud alienum. Cum
 bibit senex, et occupavit illum Silenus, primo
 aliquamdiu mutus est, et crapula laboranti atque
 bene madido similis. Deinde subito vox splendi-
 da, et loquela vehemens, et spiritus modulatus
 illi contingit, et est ex plane muto loquacissimus,
 quem nec ore obturando ad quietem redigas, ne
 perpetuo loquatur, et longos sermones conti-
 nuet: prudentia tamen omnia, et decentia, et,
 ad Homerici illius oratoris exemplum, *niuibur
 similia bibernis*, proferunt. Neque satis fuerit
 eycnis illos propter aetatem comparare, sed ci-
 cada-

πικρὸν καὶ ἐπίτροχον συνάπτουσιν ἄχρι βαθείας
ἐσπέρας. τὲν τεῦθεν δὲ ἤδη ἀφειθείσης αὐτοῖς
τῆς μέθης σιωπῶσι, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἀνα-
τρέχουσι. τὸ μὲντοι παραδοξότατον εὐδὲ πω εἶ-
πον. ἦν γὰρ ἀτελὴ ὁ γέρον μεταξὺ καταλίπη
ἐν διεξήει τὸν λόγον, δύντος ἡλίξ κωλυθεὶς ἐπὶ
πέρας αὐτὸν ἐπεξελεθεῖν, ἐς νέωτα πιὼν αὐθις
ἐκεῖνα συνάπτει, ἀ πέρυσιν λέγοντα ἢ μέθη αὐ-
τὸν κατέλιπε.

Ταῦτά μοι κατὰ τὸν Μῶμον εἰς ἐμαυτὸν ἀπε-
σπώφθω, καὶ, μὰ τὸν Δία, εἴη ἂν ἔτι ἐπαγά-
γοιμι τὸ ἐπιμύθιον. ὁρᾶτε γὰρ ἤδη καθότι τῷ
μύθῳ ἔοικα. ὥς ἦν μὲν τι παραπαίωμεν, ἢ
μέθη

cadarum more confertum quiddam et volubile
ad seram usque vesperam perpetuant. Inde au-
tem, iam dimissa ebrietate, tacent, et ad pri-
stinam rationem redeunt. Verum, quod maxi-
me admirabile est, nondum dixi. Si enim le-
nex imperfectam abrumpat, quam explicare coe-
pit, orationem, occidente sole impeditus illam
ad finem suum perducere: altero anno bibens
rursus illa adnectit, quae superiore anno dicen-
tem destituerat ebrietas.

8. Ista Momi illius exemplo in me ipsum di-
cta sumto, nec ego, ita me Iupiter, quorum per-
tineat fabula adiunxero: iam enim videtis qua in-
re similis illi sim. Itaque si quid deliremus, cau-

sa

μέθη αἰτία· εἰ δὲ πινυτὰ δόξεις τὰ λεγόμενα,
ὁ Σειληνὸς ἄρα ἦν ἰλεως.

sa ebrietas: si prudentia quae diximus videantur,
Silenus erat propitius.

Προσλαλία, ἢ Ἡράκλης.

Τὸν Ἡρακλέα οἱ Κελτοὶ Ὅγμιον ὀνομάζουσι
Φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ· τὸ δὲ εἶδος τοῦ θεῶ
πάνυ ἀλλόκοτον γράφει. γέρον ἐστὶν αὐτοῖς
ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναφαλάντίας, πολλὸς ἀκρι-
βῶς, ἔσαι λοιπαὶ τῶν τριχῶν, ῥυσὸς τὸ δέρ-
μα, καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, οἷοί
εἰσιν οἱ θαλαττῆργοι γέροντες· μᾶλλον δὲ Χάρ-
ωνα, ἢ Ἰαπετόν τινα τῶν ὑποταρταρίων, καὶ
πάν-

Praefatio, seu Hercules.

Herculem Galli Ogmium sua voce appellant:
sed figuram Dei plane monstrosam pingunt:
Ultimae aetatis senex illis est, recalvus, plane
canis qui supersunt capillis, rugosa cute, et ad
nigerrimum colorem perustus, quales sunt senes,
qui in mari opus faciunt. Potius Charontem
quendam aut Iapetum de tartareis specubus, et
omnia

πάντα μᾶλλον ἢ Ἡρακλέα εἶναι ἂν εἰκάζοις.
ἀλλὰ καὶ τοιῦτος ὢν, ἔχει ὁμῶς τὴν σκευὴν τῷ
Ἡρακλέει. καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν
τῷ λέοντος, καὶ τὸ ῥόπαλον ἔχει ἐν τῇ δεξιᾷ,
καὶ τὸν γωρυτὸν παρήρηται, καὶ τὸ τόξον ἐν-
τεταμένον ἢ ἀριστερὰ προδείκνυσι, καὶ ὅλως Ἡ-
ρακλῆς ἐστίν.

Ταῦτά γε ὥμην ἔν ἐφ' ὕβρει τῶν Ἑλληνίων
θεῶν τοιαῦτα παρανομεῖν τοὺς Κελτοὺς ἐς τὴν
μορφὴν τὴν τῷ Ἡρακλέους, ἀμυνομένους αὐτὸν
τῇ τοιαύτῃ γραφῇ, ὅτι τὴν χώραν ποτὲ αὐ-
τῶν ἐπῆλθε λείαν ἐλαύνων, ὅποτε τὰς Γηρυό-
ρου ἀγέλας ζητῶν, κατέδραμε τὰ πολλὰ, τῶν
ἐσπερίων γενῶν.

Καί-

omnia potius quam Herculem, esse suspiceris.
Verum talis cum sit, habet tamen paratum Her-
culis. Etenim pellem leonis suspensam gerit,
et clauam dextra praefert, et pharetra appensa,
et intentum arcum sinistra ostendit: atque in uni-
versum est Hercules.

2. Itaque suspicabar, ut contumelia afficerent.
Graecorum Deos, talia Gallos in figuram Hercu-
lis designasse, quem tali pictura ulcisci vellent,
qui suam quondam regionem inuasisset, ac prae-
das ibi egerit, cum quaerens Geryonis greges
multas per occidentem gentes percurreret.

3. Ve-

Καίτοι τὸ παραδοξότατον εἰπὼν εἶπεν τῆς
 εἰκόνης. ὁ γὰρ δὴ γέρον Ἡρακλῆς ἐκεῖνος ἀν-
 θρώπων πάμπολύ τι πλῆθος ἔλκει ἐκ τῶν ὠ-
 τῶν ἅπαντας δεδεμένους. δεσμὰ δέ εἰσιν οἱ σει-
 ραὶ λεπταὶ χρυσοὶ καὶ ἡλέκτρα εἰργασμένα, ὅρ-
 μοις ὁικῶσι τοῖς καλλίσοις. καὶ ὁμῶς ἀφ' οὗ-
 τως ἀσθενῶν ἀγόμενοι, ἕτε δρασμὸν βελεύσει,
 δυνάμενοι ἂν εὐμαρῶς, ἕτε ὅλως ἀντιτείνουσιν,
 ἢ τοῖς ποσὶν ἀντερείδασιν, πρὸς τὰ ἐναντίον τῆς
 ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες, ἀλλὰ Φαίδροι ἔπονται
 καὶ γεγηθότες, καὶ τὸν ἄγοντα ἐπαινῶντες ἐπ-
 εγγόμενοι ἅπαντες, καὶ τῷ Φθάνειν ἐθέλειν
 τὸν δεσμὸν ἐπιχαλῶντες, εἰκότες ἀχθεσθη-
 σομένοις, εἰ λυθῇσονται. ὁ δὲ πάντων ἀτοπώ-
 τατον

3. Verum quod insolentissimum in illa pictu-
 ra, nondum dixi. Nempe senex ille Hereules,
 hominum magnam multitudinem trahit, auri-
 bus omnes reuinctos. Vincula autem illi sunt
 tenues catenae, ex auro atque electro elaboratae,
 monilibus pulcherrimis similes. Et tamen ab in-
 firmis adeo *carellis* tracti, neque fugam moliantur,
 cum possint facile, neque omnino contra
 tendunt, aut obnituntur pedibus, resupinati in
 contrariam ei qua ducuntur partem: sed sequun-
 tur hilares, et gaudentes, et ductorem suum lau-
 dant; atque vrgent omnes, et dum praeuenire
 student, laxant vinculum, quasi aegre laturo, si
 soluantur. Quod vero omnium maxime porten-
 tosum

τάτων εἶναι μοι ἔδοξεν, ἐκ ἐκνήσω καὶ τῷτο
εἰπεῖν. ἔ γάρ ἐχων ὁ ζωγράφος ἔθεν ἐξάψει
ταῖς σειραῖς *) τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχάς, ἅτε τῆς
δεξιᾶς μὲν ἤδη τὸ ῥόπαλον, τῆς λαῖᾶς δὲ τὸ τέ-
ξον ἐχάσης, τρυπήσας τῷ θεῷ τὴν γλῶτταν ἀ-
κραν, ἐξ ἐκείνης ἐλκομένους αὐτὰς ἐποίησε, καὶ
ἐπέσραπταί γε εἰς τὰς ἀγομένους μειδιῶν.

Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ἐπὶ πολὺ εἰσήκειν ὄρων, καὶ
θαυμάζων, καὶ ἀπορῶν, καὶ ἀγανακτῶν. Κελ-
τὸς δὲ τις παρῆτος ἐκ ἀπαίδευτος τὰ ἡμέτεροι
αἰς

tosum mihi videtur, non pigrabor ipsum quoque
dicere. Cum non haberet pictor unde principia
catenae suspenderet, quippe cum dextra clauam,
arcum vero sinistra haberet: perforata Dei lingua
extrema, tractos ex illa fecit; et retorquet *Her-
cules* ad illos, qui ducuntur, vultum subridentem.

4. Haec ego stabam intuens nec sine admira-
tione, dubius simul, et indignatus. Sed Gallus
aliquis adstans, non ineruditus etiam nostris lite-
ris,

* ταῖς σειραῖς] Obscura constructionis ratio,
propter quam aliquando optabam τῆς σει-
ραῖς. Sed plurali numero ante extulit: et
potest Dativus hic intelligi pro Genitivo.
Certe non opus esse putabam, interpretatio-
nem ad hanc difficultatem accommodari.
Gesner.

Καίτοι τὸ παραδοξότατον εἰδέναι τῆς
 εἰκότος. ὁ γὰρ δὴ γέρον Ἡρακλῆς ἐκείνος ἀν-
 θρώπων πάντοτε τι πλῆθος ἔλκει ἐκ τῶν ὠ-
 τῶν ἅπαντας δεδεμένους. δεσμὰ δὲ εἰσιν οἱ σει-
 ραὶ λεπταὶ χρυσεὶ καὶ ἡλέντεσσι εἰργασμένα, ὅρ-
 μοις εἰκνῆται τοῖς καλλίστοις. καὶ ὁμῶς ἀφ' οὗ-
 τως ἀσθενῶν ἀγόμενοι, ἔτε δρασμὸν βελύουσι,
 δυνάμενοι ἂν εὐμαρῶς, ἔτε ὅλως ἀντιτείνουσιν,
 ἢ τοῖς ποσὶν ἀντερείδουσι, πρὸς τὰ ἐναντίον τῆς
 ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες, ἀλλὰ Φαιδροὶ ἔπονται
 καὶ γεγηθότες, καὶ τὸν ἄγοντα ἐπαινῶντες ἐπ-
 εργόμενοι ἅπαντες, καὶ τῷ φθάνειν ἐθέλουν
 τὸν δεσμὸν ἐπιχαλῶντες, εἰκότες ἀχθεσθη-
 σομένοις, εἰ λυθήσονται. ὁ δὲ πάντων ἀτοπώ-
 τατον

3. Verum quod insolentissimum in illa pictu-
 ra, nondum dixi. Nempe senex ille Hercules,
 hominum magnam multitudinem trahit, auri-
 bus omnes reuinctos. Vincula autem illi sunt
 tenues catenae, ex auro atque electro elaboratae,
 monilibus pulcherrimis similes. Et tamen ab in-
 firmis adeo *carellis* tracti, neque fugam molian-
 tur, cum possint facile, neque omnino contra
 tendunt, aut obnituntur pedibus, resupinati in
 contrariam ei qua ducuntur partem: sed sequun-
 tur hilares, et gaudentes, et ductorem suum lau-
 dant; atque virgent omnes, et dum praeuenire
 student, laxant vinculum, quasi aegre laturi, si
 soluantur. Quod vero omnium maxime porten-
 tosum

τάτων εἶναι μοι ἔδοξεν, ἐκ ἐκινήσω, καὶ τῆτο
εἰπεῖν. ἔ γάρ ἐχων ὁ ζωγράφος ἔθεν ἐξάψαι
ταῖς σειραῖς *) τὰς τῶν ἐερμῶν ἀρχὰς, ἅτε τῆς
δεξιᾶς μὲν ἦδη τὸ ῥόπαλον, τῆς λαῖᾶς δὲ τὸ τῆ-
ξον ἐχάσης, τραπήσας τῆ θεᾶ τὴν γλῶτταν ἀ-
κραν, ἐξ ἐκείνης ἐλκομένης αὐτὰς ἐποίησε, καὶ
ἐπέσραπταί γε εἰς τὰς ἀγομένους μειδιῶν.

Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ἐπὶ πολλῷ εἰσήκουον ὄρων, καὶ
θαυμάζων, καὶ ἀπορῶν, καὶ ἀγανακτῶν. Κελ-
τὸς δὲ τις παρῆς ἐκ ἀπαίδευτος τὰ ἡμέτεροι
ὥς

tosum mihi videtur, non pigrabor ipsum quoque
dicere. Cum non haberet pictor vnde principia
catenae suspenderet, quippe cum dextra clauam,
arcum vero sinistra haberet: perforata Dei lingua
extrema, tractos ex illa fecit; et retorquet *Her-
cules* ad illos, qui ducuntur, vultum subridentem.

4. Haec ego stabam intuens nec sine admira-
tione, dubius simul, et indignatus. Sed Gallus
aliquis adstans, non ineruditus etiam nostris lite-
ris,

* ταῖς σειραῖς] Obscura constructionis ratio,
propter quam aliquando optabam τῆς σει-
ραῖς. Sed plurali numero ante extulit: et
potest Dativus hic intelligi pro Genitivo.
Certe non opus esse putabam, interpretatio-
nem ad hanc difficultatem accommodari.
Gesner.

εἰς ἔδειξέτ, ἀκριβῶς Ἑλλάδα Φωνὴν ἀφιεῖς, Φι-
λόσοφος, οἶμα, τὰ ἐπιχώρια, Ἐγὼ σοι, ἔφη,
ὦ ξένε, λύσω τῆς γραφῆς τὸ αἶνιγμα, πάντῃ
γὰρ παραττομένῳ ἔοικας πρὸς αὐτὴν· τὸν λόγον
ἡμεῖς οἱ Κελτοί, ἔχῃ ὥσπερ ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες,
Ἑρμῆν οἰόμεθα εἶναι, ἀλλ' Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰ-
κάζομεν, ὅτι παραπολὺ τῷ Ἑρμῇ ισχυρότερος
ἔστος. εἰ δὲ γέρον πεποιήται, μὴ θαυμάσης·
μόνος γὰρ ὁ λόγος ἐν γῆρα Φιλεῖ, ἐντελῇ ἐπιδεί-
κνυσθαι τὴν ἀκμὴν, εἶγε ἀληθῆ ὑμῶν οἱ ποιη-
ταὶ λέγουσιν,

“Ὅττι μὲν αἱ τῶν ὀπλοτέρων Φρένες ἡερέ-
δονταί.

Τὸ δὲ γῆρας

ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

Οὕτω

rīs, quod declarauit, accurate loquens Graece,
popularium suorum more, vt arbitror, philoso-
phus, Ego vero, inquit, soluiam tibi, hospes,
picturae huius aenigma, videris enim plane in illa
perplexus. Vim dicendi nos Galli non, vti vos
Graeci, Mercurium putamus esse, sed Herculi il-
lam assimilamus, quod hic Mercurio multum est
fortior. Si vero senex repraesentatus est, noli mi-
rari. Sola enim eloquentia in senectute solet ple-
nam vim et maturitatem ostendere, si quidem ve-
rum dixere vestri poetae,

Suspensa incerto est iuuenum sententia motu:
Dicit senex meliora iunioribus.

Isa

Οὕτω γὰρ τοι καὶ τῷ Νέστορος ὑμῖν ἀπορρέει ἐκ
τῆς γλώττης τὸ μέλι, καὶ οἱ ἀγορηταὶ τῶν
Τρώων τὴν ὄπα τὴν λειριόεσσαν ἀΦιάσιν εὐαν-
θῇ τινα. λείρια γὰρ καλεῖται, εἴγε μέμνημαι,
τὰ ἄνθη.

Ὡς εἰ τῶν ὠτων ἐκδεδεμένους τὰς ἀνθρώπους
πρὸς τὴν γλώτταν ὁ γέρων ἔτος Ἑρακλῆς ὁ λό-
γος ἔλκει, μηδὲ τῷ θαυμάσης, εἰδὼς τὴν τῶν
ὠτων καὶ γλώττης συγγένειαν· εἰδὲ ὕβρις εἰς
αὐτὸν, εἰ ταύτη τέτρυπται. μέμνημαι γοῦν
ἔφη καὶ κωμικῶν τινῶν ἰαμβείων, παρ' ὑμῶν
μαθὼν,

Τοῖς γὰρ λόγοις

Ἐξ ἅκρας ἡ γλώττης πᾶσιν ἔστιν τέτρυπ-
μένη.

Τὸ

*Ita quidem etiam Nestoris apud vos lingua mel de-
fluit. Et concionatores Troianorum vocem emit-
tunt liliaceam, hoc est floridam; (florum instar
suauem) flores enim, si recte memini, sunt lilia.*

5. *Itaque neque illud mireris, si auribus reuin-
ctos hic Hercules, b. e. eloquentia trahit, qui no-
ris illam aurium atque linguae cognationem. Ne-
que vero contumelia in ipsum est, hac parte perfo-
ratum esse. Memini enim, pergebat, etiam quo-
rundam de comoedia iamborum, quos a vobis didici,*

Extrema enim loquacibus

Pertusa lingua est omnibus foramine.

Τὸ δ' ὅλον καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λό-
γω τὰ πάντα ἡγάμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὴν
γεγόμενον, καὶ πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι,
καὶ τὰ γε βέλη αὐτῷ αἰλόγοι εἰσὶν, αἶμα, ὀξεῖς,
καὶ εὖστοχοι, καὶ ταχεῖς, καὶ τὰς ψυχὰς τιτρώ-
σκοντες· πτερόεντα γὰρ τὰ ἔπη καὶ ὑμεῖς Φα-
τε εἶναί. τοσαῦτα μὲν ὁ Κελτός.

Ἐμοὶ δὲ ἡνίκα περὶ τῆς δεῦρο παρόδου ταύτης
ἐσκοπᾶμην πρὸς ἑμαυτὸν, εἴ μοι καλῶς ἔχοιτο
τῆλικῶδε ὄντι καὶ πάλαι τῶν ἐπιειξέων πεπαυ-
μένῳ, αὐτίς ὑπὲρ ἑμαυτῷ ψῆφον δίδοναι τοσού-
τοις δικάσαις, κατὰ καιρὸν ἐπῆλθεν ἀναιμυη-
σθῆναι τῆς εἰκότος. τέως μὲν γὰρ ἐδεδίδειν, μή
τινι ὑμῶν δόξαμι καμῶν μαιρακιδῶν καὶ ταῦτα
ποιεῖν,

6. In uniuersum autem putamus, oratione Her-
culem perfecisse omnia, sapientem virum, et elo-
quentiae viribus pleraque expugnasse. Et tela ipsius
orationes puto sunt, acutae, collineantes ad scopum,
celerēs, quibusque vulnerentur animi. Alata nem-
pe verba vos quoque esse dicitis. Haec cum Gallus.

7. Mihi vero, cum apud me considerarem,
deceretne huc me progredi, hoc aetatis homi-
nem, quique hoc declamandi genus olim desis-
sem, et rursus de me calculum dare tot iudici-
bus; opportune in mentem venit eius imaginis
memoria. Ante enim metuebam, ne cui vestrum
viderer plane adolescentuli more istuc facere, et
praeter

ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανισύεσθαι· κατὰ τῆς
Ὀμηρικῆς νεανίσκος ἐπιπλήξει μοι, εἰπὼν τὸ,

Σὴ δὲ βίη λέλυται.

καὶ,

Χαλεπὸν γῆρας κατείληφάς σε,

Ἡπεδανὸς δὲ νῦτοι θεράπων, βραδέες δὲ
τοὶ ἵπποι·

ἐς τὰς πέδας τέτο ἀποσκηπτῶν. ἀλλ' ὅταν
ἀναμνησθῶ τῷ γέροντος ἐκείνου Ἡρακλῆος, πάν-
τα ποιεῖν προάγομαι, καὶ ἐκ αἰδέεσθαι τοιαῦτα
πολυῶν, ἡλικιωτῆς ὢν τῆς εἰκόνος.

Ὡς ἐἴς ἰσχύς μὲν καὶ τάχος, καὶ κάλλος, καὶ
ῥῶσά σώματος ἀγαθὰ χαιρέτω, καὶ ὁ ἔρως ὁ σὸς,
ὦ Τηέε ποιητᾶ, εἰσιδὼν με ὑποπόλιον γένειον,
χρυσοφαέννων εἰ βέλεται πτερύγων, ἢ ἀστοῖς
παραπετέσθω, καὶ ὁ Ἴπποκλείδης ἔφροντιέσθω
τῷ

praeter aetatem iuuenari; ac deinde Homericus
aliquis iuuenis increparet mihi illud,

Iam periit tua vis, grauis arripuitque senectus,

Inuolidusque tibi famulus, tardique caballus,

In pedes hoc ultimum iaciens. Sed ubi recordor
senis illius Herculis, ad agenda omnia prouehor,
nec me pudet talium ausorum, qui imaginis pro-
positae aequalis sim.

8. Itaque robur, et celeritas, et pulchritudo,
et quaecumque corporis bona sunt, valeant: ac
tuus, Teie Poëta, Cupido, *intuens me, sensim*
canente mento, auratis vectus, si voluerit, alis,
aut aquilis praeteruolato: ac non curabit Hippocli-

τῷ λόγῳ δὲ νῦν ἂν μάλισα ἀνηβᾶν, καὶ ἀνθεῖν,
καὶ ἀκμάζειν κατ' ὥραν εἶη, καὶ ἔλκεν τῶν ὤ-
των, ὅσας ἂν πλείστας δύνηται, καὶ τοξεύειν
πολλάκις, ὥς ἐδέν γε δέος, μὴ κενωθεῖς λάθῃ
ὁ γωρυτὸς αὐτῷ. ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι
τὴν ἡλικίαν, καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτῷ. καὶ διὰ
τῆτο ἐτόλμησα, πάλαι νενεωλκημένον τὸ ἀκά-
τιον κατασπάσας, καὶ ἐκ τῶν ἐγόντων ἐπισκευά-
σας, αὐθις ἀφῆναι ἐς μέσον τὸ πέλαγος. εἶη
δ', ὦ θεοί, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν ἐμπνεῦσαι δεξιά,
ὥς νῦν γε μάλισα πλησισίγῃ τε, καὶ ἐσθλῇ, καὶ
ἑταίρῃ ἀνέμῃ δεόμεθα, ἵνα, εἰ ἄξιοι φανοίμεθα,
καὶ ἡμῖν τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἐπιφθέγξηται τις.

Οἷν ἐκ ῥακέων ὁ γέρον ἐπιγενίδα φαίνει.

des. At dicendi facultate vel maxime reiuvene-
scere, et florere, et vigere tempestivum fuerit,
et auribus trahere, quam fieri possit, plurimos,
et sagittas emittere saepius, cum metus non sit,
ne imprudenti vacua fiat pharetra. Vides, quo-
modo meam ipse aetatem senectutemque conso-
ler. Et hac ipsa causa ausus sum subductum or-
lim nauigiolum iterum deducere, et pro copia
instructum, in medium mare dimittere. Adspi-
ret modo a vobis, Dii, dextra aura! Nunc enim
vel maxime implente vela, et bono, et secundo
vento indigemus, ut, si quidem digni videamur,
etiam nobis Homericum illud inclamet aliquis,

Quod femur e paupis senior tam vilibus effert!

Περὶ τῆς ἡλέκτρος, ἢ τῶν κύκνων.

Ηλέκτρος πέρι καὶ ἡμᾶς δηλαδὴ ὁ μῦθος πέ-
πεικεν, αἰγείρας ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ ποτα-
μῷ δακρύειν αὐτὸ, θρηνέσας τὸν Φαέθοντα, καὶ
ἀδελφᾶς γε εἶναι τὰς αἰγείρας ἐκείνας τῆς Φαέ-
θοντος, εἴτα ὀδυρομένας τὸ μεράκιον, ἀλλαγῆ-
ναι ἐς τὰ δένδρα, καὶ ἀποσάζειν ἔτι αὐτῶν δά-
κρυον δῆθεν τὸ ἡλεκτρον. τοιαῦτα γὰρ ἀμέλει
καὶ αὐτὸς ἀκῶν τῶν ποιητῶν ἀδόντων ἡλπιζον,
εἴ ποτε γενοίμην ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ, ὑπελθὼν
μίχην τῶν αἰγείρων, ἐκπετάσας τὸ προκόλπιον,
ὑποδέξεσθαι τῶν δακρύων ὀλίγα, ὥς ἡλεκτρον
ἔχοιμι.

Καὶ

De electro, seu cyenis.

De electro nimirum nobis etiam fabula per-
suasit, populos ad Eridanum flumen eam
stillare lacrimam, quae deplorent Phaëthontem,
et sorores quidem esse populos illas Phaëthontis,
deinde dum deflent adolescentulum mutatas esse
in arbores, et stillare adhuc de his lacrimam, ni-
mirum electrum. Talia nempe ipse quoque cum
audissem poetis canentibus, sperabam, si quan-
do essem ad Eridanum, me subitum populo-
rum unam, et expanso sinu excepturum paucas
lacrimas, ut electrum habeam.

Καὶ δὴ ἔπερὰ πολλῶν, κατ' ἄλλο μέντοι χρεός,·
 κον δὲ ὅμως ἐς τὰ χωρία ἐκεῖνα, καὶ ἔδει γὰρ
 ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἑριδανόν, ἔτ' αἰγείρας εἰ-
 δόν, πάνυ περισκοπῶν, ἔτε τὸ ἤλεκτρον, ἀλλ'
 ἔδὲ τῆνομα τῷ Φαέθοντος ἤδυσαν οἱ ἐπιχώριοι.
 ἀναζητῶντος γὰρ ἐμῶ καὶ διαπυνθανομένῃ, πό-
 τε δὲ ἐπὶ τὰς αἰγείρας ἀφιζόμεθα, τὰς τὸ ἤλε-
 κτρον ἐκδιδάσας; ἐγέλων οἱ ναῦται, καὶ ἠξίαν
 σαφέςερον λέγειν ὅ, τι καὶ θέλοισι· καὶ γὰρ τὸν
 μῦθον διηγέμεν αὐτοῖς, Φαέθοντα γενέσθαι
 Ἥλις παῖδα, καὶ τῶτον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα,
 αἰτῆσαι παρὰ τῷ πατρὶ ἐλάσαι τὸ ἄρμα, ὡς
 ποιήσεις καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν· τὸν δὲ δῆναι,
 τὸν δὲ ἀπολέσθαι ἐκδιφρευθέντα· καὶ τὰς ἀδελ-
 Φάς

2. Et sane non ita aliu est, cum alterius qui-
 dem rei causa, sed veni tamen in loca illa: opor-
 tebat enim aduerso Eridano nauigare, sed neque
 populos vidi, diligenter licet circumspectiens, ne-
 que electrum. quin neque nomen Phaëthontis
 nouerant incolae. Requirente enim me atque
 interrogante, quando veniremus ad populos, ele-
 ctrum reddentes? ridebant nautae, postulabant-
 que, uti clarius, quid mihi vellem, dicereim.
 Hic ego fabulam ipsis enarro, Phaëthontem fuisse
 Solis filium; et hunc, adultus cum esset, pe-
 tiisse a patre curros ipsius agendi facultatem, ut
 et ipse diem vnum faceret: illum dedisse, hunc
 excussum curru periisse, et sorores ipsius dum
 luge-

Φαί· αὐτὰ πενθέσας ἐνταῦθά πε, ἔφην, παρ' ἡμῖν, ὡς περ καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ, αἰγείρας γενέσθαι, καὶ δακρύειν ἐκ αὐτῷ τὸ ἤλεκτρον.

Τίς ταῦτά σοι, ἔφασκον, διηγῆσατο ἀπα-
τεῶν καὶ ψευδολόγος ἄνθρωπος; ἡμεῖς δὲ ἔτε
ἡνιόχον τινα ἐκπίπτοντα εἶδομεν, ἔτε τὰς αἰ-
γείρας, ἃς Φῆς, ἔχομεν. εἰ δὲ ἦν τε τοιῆστον,
ρεῖ ἡμᾶς δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα ἐρέττειν ἂν, ἢ ἔλ-
κειν τὰ πλοῖα πρὸς ἐναντίον τὸ ὕδωρ, οἷς ἐξῆν
πλαττεῖν, ἀναλέγοντας τῶν αἰγείρων τὰ δάκρυα;
τὲτο λεχθέν ἔμετρίως μὲ καθήμετο· καὶ ἐσιώ-
πησα διαισχυνθεῖς, ὅτι παρὶς τινὸς ὡς ἀλη-
θῶς ἔργον ἐπεπόνθειν, πισεύσας τοῖς ποιηταῖς
ἐπίθανα οὕτω ψευδομένοις, ὡς μηδὲν ὑγιᾶς

lugerent hic circiter, dicebam, apud nos, ubi
etiam cecidit, apud Eridanum, populos factas
esse, et lacrimari propter eam succina.

3. *Quis haec tibi, dicebant, narrauit impostor
et mendax homo? Nos vero neque aurigam quem-
quam excidere vidimus, neque habemus, quas, ais
populos. Si vero quid esset tale, putasne nos duo-
rum obolorum casu remigaturos, aut tracturos
aduerso flumine nauigia, cum diuitibus nobis esse
liceret, legendis populorum lacrimis? Hic sermo
non mediocriter me momordit. Et tacui cum
paderet me, cui re vera accidisset quod puero,
ut poetis credereim improbabilia adeo mentienti-
bus,*

ἀρρέσκουσαι αὐτοῖς. μῖα μὲν δὴ ταύτης ἐλπί-
δος ἔ' μικρὰς ἐψευσμένος ἠνιώμην, καθάπερ ἐκ
τῶν χειρῶν τὸ ἤλεκτρον ἀπολωλεκώς· ὅσγε ἤδη
ἀνέπλαττον ὅσα καὶ οἷα χρήσομαι αὐτῷ.

Ἐκεῖνο δὲ καὶ πάνυ ἀληθῶς ὦμην εὐρήσεν
παρ' αὐτοῖς, κύκνης πολλὰς ἄδοντας ἐπὶ ταῖς
ὀχθαῖς τῆ ποταμῆ. καὶ αὖθις ἡρώτων τὰς
ναύτας (ἀνεπλέομεν γὰρ ἔτι) Ἄλλ' οἱ γε κύκνοι,
πηνίκα ἡμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκεῖνο ἄδουσιν ἐφεσῶτες
τῷ ποταμῷ, ἔνθεν καὶ ἔνθεν; Φασὶ γὰρ Ἀπόλ-
λωνος παρῆδρας αὐτὰς ὄντας, ὠδίκας ἀνθρώ-
πων, ἐνταῦθά περ ἐς τὰ ὄρνεα μεταπεσῆν, καὶ
διὰ τοῦτο ἄδειν ἔτι, οὐκ ἐκλαθομένους τῆς με-
σικῆς.

Οἱ

bus, vt sanum nihil illis placeat. Vna igitur hac
spe non parua falsus, aegre ferebam quasi ex
ipsis manibus electrum perdidissem, qui iam ima-
ginatus fueram, ad quot res et quomodo illo vsu-
rus essem.

4. Illud tamen, et quidem certo, putabam
me apud illos reperturum, cycnos multos canen-
tes in ripis fluuii; ac rursus interrogabam nau-
tas (nam adhuc aduerso flumine nauigabamus)
*Verum cycni certe quando nobis modularum illud
carmen canunt adstantes hinc et hinc fluuiio? Ainni
enim illos Apollinis, comites, homines canendi peritos,
hic aliquando in volucres abiisse, et propterea ad-
huc canere, non oblitos Musicae.*

5. At

Οἱ δὲ σὺν γέλωτι, Σὺ, ἔφησαν, ὦ ἄνθρωπε, καὶ παύσῃ τήμαρρον καταψευδόμενος τῆς χώρας ἡμῶν, καὶ τῷ ποταμῷ; ἡμεῖς δὲ αἰεὶ πλεόντες, καὶ σχεδὸν ἐκ παίδων ἐργαζόμενοι ἐν τῷ Ἑριδανῷ, ὀλίγας μὲν κύκνας ἐνίοτε ὀρῶμεν ἐν τοῖς ἔλκεσι τῷ ποταμῷ, καὶ κρῶζεσιν ἔτοι πάνυ ἄμικτον καὶ ἀσθενές, ὥς τὰς κόρυμβας ἢ τὰς κολοιῖδας Σειρῆνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτὰς· ἀδόντων δὲ ἡδύ, καὶ οἷον σὺ Φῆς, καὶ ὄναρ ἀκηκόαμεν, ὥς τε θαυμάζομεν πόθεν ταῦτα εἰς ἡμᾶς ἀφίκετο περὶ ἡμῶν.

Πολλὰ τοιαῦτα ἐξαπατηθῆναι ἐνι, πισεύον-
τας τοῖς πρὸς τὸ μᾶλλον ἔκαστα ἐξηγαμένοισι. ὥς
καὶ γὰρ νῦν δέδωκα ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, μὴ ἡμεῖς ἄρτι
ἀφῤῃγμέ-

5. At illi cum risu, Tu homo, inquiunt, non desines hodie mentiri de regione nostra atque fluvio? Nos vero semper nauigantes, et a pueris inde fere opus facientes in Eridano, paucos quidem cycnos interdum videmus in palustribus ripis fluminis, et crocitant bi quiddam plane alienum a Musis, et imbecillum, adeo ut corui vel graculi Sirenes sint ad illos. Canentes autem suauiter, atque ut tu ais, ne per somnium quidem audiuiimus. Itaque mirari subit unde ista de nobis ad vos peruenerint.

6. Multum decipi in talibus potest, si quis credat iis, qui in maius extollunt narrando omnia. Itaque ego etiam pro me nunc sum sollicitus, ne qui

ἀφίγμενοι, καὶ τῷτο πρῶτον ἀκροασάμενοι ἡμῶν, ἤλεκτρά τινα καὶ κύκνες ἐλπίσαντες εὐρήσειν παρ' ἡμῖν, ἔπειτα μετ' ὀλίγον ἀπέλθοντες καταγελῶντες τῶν ὑποσχομένων ὑμῖν, τοιαῦτα πολλὰ κειμήλια ἐνεῖναι τοῖς λόγοις. ἀλλὰ μαρτύρομαι, ὥς ἐμὲ τοιούτῃ μεγαλαυχμένῃ περὶ τῶν ἐμῶν ἔτε ὑμεῖς, ἔτε ἄλλος πῶ ἀκήκοεν, ἔδ' ἂν ἀκῆσειέ ποτε. ἄλλοις μὲν γὰρ ἐκ ὀλίγοις ἐντύχοις ἂν Ἑριδανοῖς τισι, καὶ οἷς ἐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀπασάζει τῶν λόγων, πολὺ τῶν κύκνων τῶν ποιητικῶν λίγυροτέροις, τὸ δὲ ἐμὸν ὁρᾶτε ἤδη ἰποῖον ἀπλοῖκόν καὶ ἄμυσον, ἔδὲ τις ὠδὴ πρόσεσιν. ὥς εἶρα μὴ τσιᾶτὸ τι πάθῃς μείζω περὶ ἡμῶν ἐλπίτας, οἷον

τι

qui modo venistis et iam primum nos auditis, electra quaedam et cycnos inuenire apud nos cum speraretis, discedatis paullo post iridentes illos, qui pretiosa id genus multa inesse nostris in orationibus, vobis fuerant polliciti. At ego testor; talia me de meis rebus gloriantem neque vos, neque alium quemquam vnquam audiuisset, neque auditurum vnquam esse. Alios quidem inuenias non paucos, Eridanos quosdam, quibus non electrum, sed aurum ipsum orationis stillat; multum poetis cycnis modulatiores. Ego vero qualis sim iam videtis, simplex, literarum expertus; neque cantus adest. Igitur vide, si quis maiora de nobis speras, ne tibi accidat, quod
his,

τι πάσχωσι οἱ τὰ ἐν τῷ ὕδατι ὁρῶντες· οἷοι
 μενοι γὰρ τηλικαῦτα εἶναι αὐτὰ οἷα διαφαίνετο
 αὐτοῖς ἀνωθεν, εὐρυνομένης τῆς σκιάς πρὸς τὴν
 αὐγὴν 1), ἐπειδὴν ἀνασπάσῃσι, πολλῶ μικρό-
 τερα εὐρίσκοντες, ἀνιῶνται· ἤδη ἔν σοι προλέ-
 γω, ἐκχέας τὸ ὕδωρ 2), καὶ ἀποκαλύψας τὰ-
 μα,

his, qui aquis submersa vident. Arbitrati enim,
 tanta esse illa, quanta desuper adspicientibus vi-
 debantur, dilatata a radiis umbra; cum extracta
 multo minora deprehendunt, indignantur. Iam
 igitur tibi praedico, effusa aqua, et detegens me,
 ne

1. σκιάς — αὐγὴν] Non satis opticarum ra-
 tionum peritum fuisse nostrum, non nega-
 verim. Sed nec obesse illi debet usus ho-
 rum nominum. Nempe σκιά est species
 in oculos incurrens, praesertim, cui nihil
 solidi subest, ut illa εἰδῶλα tum Opticorum,
 tuta quae apud manes, quas etiam Latine
umbras vocari notum est: αὐγὴ sunt radii va-
 rie reflexi et refracti, quibus augetur illa
 umbra, illa species. Sic posuit αὐγὰς Eu-
 clides in principio opticarum; εἰδῶλον au-
 tem et ἐμφασιν hic et Heliodorus Larissaeus
 dicunt eam, quae hic σκιά est. Plin. 36.
 26. f. 67. imaginem, quam reddit Obsidia-
 nus lapis, *umbram* vocat, et magis diserte
 Isidor. Orig. 16, 4. *imaginum umbras*.
 Gesner.

2. ἐκχέας τὸ ὕδωρ] Nihil minus quam ad iu-
 dicia-

μὰ, μηδὲν μέγα προδοκῆσης ἀνιμῆσεσθαι, ἢ
 σαυτὸν αἰτιάσῃ τῆς ἐλπίδος.

ne quid magni te hausturum speres, aut spei va-
 nae culpam in te ipse conferas.

dicialem clepsydram hoc pertinet. Dixerat,
 quae sub aqua sunt, ea apparere maiora: ac
 simili ratione iudicare quosdam de operibus
 ingenii. Iam subiicit, se hac ingenua pro-
 fessione, velut illam aquam effundere, quae
 hominum iudiciis officere posset, et nudum
 se praebere spectandum. *Gesner.*

Μύιας ἐγκώμιον.

Η Μύια ἔστι μὲν τὸ σμικρότατον τῶν ὀρνέων,
 ἔσον ἐμπίσι, καὶ κώνωψι 1), καὶ τοῖς ἔτι
 λεπτο-

Muscae Encomium.

Non est minima volucrum musca, in quan-
 tum culicibus diuersi generis, et minoribus
 etiam

1. ἐμπίσι καὶ κώνωψι.] Non inueniebam di-
 versa nomina horum insectorum. Igitur
 contentus fui *culicum genera* indiscretim di-
 cere. *Gesner.*

λεπτοτέροις παραβάλλειν· ἀλλὰ τοσῶτον ἐκεί-
νων μεγέθει πρᾶχαι, ὅσον αὐτὴ μελίττης ἀπο-
λείπεται, ἐπτέρωται δὲ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς
ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομᾶν τοῦ
σώματος, τοῖς δὲ ὠκυπτέραις χρῆσθαι· ἀλλὰ
κατὰ τὰς ἀκρίδας, καὶ τέττιγας, καὶ μελί-
τας, ἔστι μὲν ὠκυπτερός, τοσῶτον ἀπαλώτε-
ρα ἔχουσα τὰ πτερὰ, ὅσον τῆς Ἑλληνικῆς ἐσθῆ-
τος ἢ Ἰνδικῆς λεπτοτέρα, καὶ μαλακωτέρα· καὶ
μὴν διήνθισαι κατὰ τὰς ταῶνας, εἴ τις ἀτενὲς
βλέποι ἐς αὐτὴν, ὁπόταν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν
ἥλιον, ἐκπτερίσσηται.

Ἡ δὲ πτῆσις ἔτε κατὰ τὰς οὐκυπτερίδας εἰρα-
σίᾳ συνεχεῖ τῶν πτερῶν, ἔτε κατὰ τὰς ἀκρί-
δας

etiam insectis comparatur: sed tantum istaec ma-
gnitudine superat, quantum ipsa apē inior est.
Pennata est non eadem ratione, qua aliae volu-
cres, ut plumis toto corpore velut comata sit,
maiores autem pennas habeat in alis; verum in-
star locustarum, et cicadarum, apiumque, pin-
nas habet e membrana, tanto quidem molliores
alis aliis, quanto Graeca veste Indica est tenuior
et delicatior. Et sane floeos pavonum instar
colores habet, si quis intente illam respiciat, cum
expansis ad solem pennis volatum meditatur.

2. Volatus illius est non qualis vespertilionum
in perpetuo alarum remigio, neque locustarum
instar

δας μετὰ πηδήματος, ἀδὲ ὡς οἱ σφῆκες μετὰ
 ῥοιζήματος, ἀλλ' εὐκαμπῆς πρὸς ὅ, τι αὐτὸν μέρος
 ὁρμήσῃ τᾷ ἄερος. καὶ μὴν καὶ κείνο πρόσθεν αὐ-
 τῇ, τὸ μὴ καθ' ἡσυχίαν, ἀλλὰ μετ' ὥδης πέ-
 τασθαι, καὶ ἀπηνῶς οἷα κωνώπων, καὶ ἐμπίδων,
 ἀδὲ τὸ βαρύβρομον τῶν μελιττῶν, ἢ τῶν σφη-
 κῶν τὸ φοβερόν, καὶ ἀπειλητικὸν ἐνδεκνυμέ-
 νης· ἀλλὰ τοσούτον ἐστὶ λυγρῶτερα, ὅσον σάλα-
 πργος καὶ κυμβάλων αὐλοὶ μελιχρότεροι.

Τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ἢ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα
 τῷ αὐχένι συνέχεται, καὶ ἐστὶν ἐντοναγωγός,
 καὶ συμπεφυκυῖα ὥσπερ ἢ τῶν ἀκρίδων· ὀφθαλ-
 μοὶ δὲ περπαγεῖς, πολλὸν τᾷ κέρατος ἔχοντες.
 ἔσθρον ἐντοναγός, καὶ ἐντοναγῶν αὐτῇ οἱ πό-
 δες,

*instar cum saltu coniunctus, neque cum perstre-
 pero impetu, vt vesparum, sed flexilis in quam-
 cumque partem aëris tendat. Etiam hoc illi in-
 est, quod non silentio, verum cum cantu quo-
 dam volat, non infesto, qualis est culicum, ne-
 que graues fremitus apum, aut terribiles mina-
 cesque vesparum imitante, sed in tantum est mo-
 dulatior, quantum tuba atque cymbalis tibiae
 sunt placidiores.*

3. Quantum ad reliquum corpus, caput te-
 nuissimo canali continetur ceruicibus, et circum-
 actum est facile, non adnatum quale locustarum:
 oculi autem solide eminentes multum habentes
 de cornu: pectus compactum, e quo enati po-
 des

δες, ἔκκατὰ τὰς σΦῆκας πάνυ ἐσΦιγμένοι. ἡ
 γαστήρ δὲ ὠχύρωται καὶ αὐτὴ, καὶ θώρακι ἔοι-
 κε ζώνας πλατείας, καὶ Φολίδας ἔχουσα. ἀμύ-
 νεται μέντοι ἔκκατὰ τὸ ὀρρόπυγιον ὡς σΦῆξ,
 καὶ μέλιττα, ἀλλὰ τῷ σώματι, καὶ τῇ προβοσ-
 κίδι, ἣν κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασιν καὶ αὐτῇ
 ἔχουσα προνομεύει τε καὶ ἐπιλαμβάνεται, καὶ
 προσΦῦσα κατέχει, κοτυληδόσι κατὰ τὸ ἄκρον
 ἐοικυῖα, ἐκ δὲ αὐτῆς ὁδὸς προκύπτει, ᾧ κεντᾶ-
 σα πίνει τᾷ αἵματος, πίνει μὲν γὰρ καὶ γάλα-
 κτος, ἡδὺ δὲ αὐτῇ καὶ τὸ αἶμα, ἔκκατὰ μεγα-
 λης ὁδύνης τῶν κεντεμένων. ἐξάκρας δὲ αὖσα,
 τοῖς μὲν τέσσαρσι βαδίζει μόνοις, τοῖς δὲ προ-
 σθίοις δυοῖ καὶ ὅσα χερσὶ χρῆται. ἰδοὺς ἄν
 οὖν

des non omnino ut in vespis adstriati. Aluus
 munita ipsa quoque est, thoraci similis, zonas
 latas et squamas habens. Viciscitur se non circa
 nouissimam alui partem, uti vespa, et apis, sed
 ore ac proboscide, qua eo modo quo elephanti
 instructa et ante se pascitur, et comprehendit, et
 adhaerescens continet, quum acetabulo extrema
 parte fit similis. Ex illa vero dens emicat, quo ubi
 pupugit, potat sanguinem. Nam bibit quidem
 lactem quoque: sed suavis illi etiam sanguis, cum
 dolore non magno eorum, qui punguntur. Sex
 pedes cum habeat, quatuor solis incedit, ante-
 rioribus autem duobus, velut manibus utitur.

οὖν αὐτὴν ἐπὶ τεττάρων βαβηρωῖαν, ἔχασάν τι
ἐν ταῖν χερσὶν μετέωρον ἐδώδιμον ἀνθρωπίνως
πάνυ, καὶ καθ' ἡμᾶς.

Γίνεται δὲ ἄκ' εὐθύς τοιαύτη, ἀλλὰ σκώληξ
τὸ πρῶτον ἦτοι ἐξ ἀνθρώπων, ἢ ἄλλων ζώων
ἀποθανόντων· εἴτα κατ' ὀλίγον πόδας τε ἐκ-
φέρει, καὶ φύει τὰ πτερὰ, καὶ ἐξ ἐρπετῶ ὄρ-
νεον γίνεται, καὶ κυοφορεῖ δέ, καὶ ἀποτίκτει
σκώληκα μικρὸν τὴν μυῖαν ὕστερον. σύντροφος
δὲ ἀνθρώποις ὑπάρχουσα, καὶ ὁμοδίαιτος, καὶ
ὁμοτραπέζος ἀπάντων γεύεται πλὴν ἐλαίου.
Θάνατος γὰρ αὐτῇ τῆτο πιεῖν· καὶ μέντοι ὠκύ-
μορος ἔσα (πάνυ γὰρ ἐς ξενὸν ὀβίος αὐτῆς συμ-
μεμέτρηται) τῷ Φωτὶ χαίρει μάλιστα, καὶν τῆτω
πολι-

Videas igitur illam quadrupedem ingredi, feren-
tem manibus sublatum esculentum quiddam hu-
mano plane more, atque vt nos.

4. Nascitur non statim talis, sed vermis pri-
mum, siue ex hominibus, siue animalibus aliis
demortuis. Deinde paulatim et pedes profert,
et pinnas gignit et ex repente fit volucris: fit et-
iam grauida et vermiculum parit, muscam paulo
post futurum. Cum autem nutriatur cum ho-
minibus, eorumque contubernio et mensa vta-
tur, omnia gustat praeter oleum, quippe quod
bibisse illi mors est. Verum brevis aevi cum sit,
omnino enim arctis vita illius terminis circum-
scripta est; luce gaudet maxime, et in ea versa-
tur.

πολιτεύεται. νικτὸς δὲ εἰρήνην ἄγει, καὶ ἔτε πέτεται, ἔτε αἶδει ἀλλ' ὑπέπτηχε, καὶ ἀτρεμῶς,

Σύνεσιν δὲ ἔ μικρὰν αὐτῆς εἰπεῖν ἔχω, ἐπὶ-
ταν τὸν ἐπίβηλον καὶ πολέμιον αὐτῇ τὸν ἀρά-
χην διαδιδράσκη· λοχῶντά τε γὰρ ἐπιτηρεῖ,
καὶ ἀντίον αὐτῷ ὄρεῖ, ἐκκλίνουσα τὴν ὁρμὴν ὥς
μὴ ἀλίσκοιτο σάγηνευθεῖσα, καὶ περιπεσῶσα
ταῖς τῷ θηρίῳ πλεκταναῖς. τὴν μὲν γὰρ ἀν-
δρίαν καὶ τὴν ἀλκὴν αὐτῆς, ἔχ ἡμᾶς χρὴ λέγειν,
ἀλλ' ὁ μεγαλοφρονότατος τῶν ποιητῶν Ὀμη-
ρος· τὸν γὰρ ἄριστον τῶν ἡρώων ἐπαινέσαι ζη-
τῶν, ἔ λέοντι, ἢ παρδάλει, ἢ ὕ τὴν ἀλκὴν αὐ-
τῷ εἰκάζει, ἀλλὰ τῷ θάρσει τῆς μυίας, καὶ τῷ
ἀτρεσῶ, καὶ λιπαρεῖ τῆς ἐπιχειρήσεως· οὐδὲ
γὰρ

tur: noctu autem quietem agit, et neque volat,
neque canit, sed contrahit se et nusquam mouet.

5. Prudentiam illius non parvam in eo dico
nisse, cum insidiatorem et hostem suum araneum
effugiat. Insidiantem enim obseruat, et contra
intuetur, deuittans impetum, ne reti illius capia-
tur, et in cirros bestiae incidat. Fortitudinem
illius et robur nos dicere nihil attinet, sed poë-
tarum magniloquentissimum. Nam laudare stu-
dens Heroum praestantissimum, non leoni, aut
pardali, aut apro robur illius comparat, sed au-
daciae muscae, et intrepidis illius improbisque

γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος 2) Φησὶν αὐτῇ προ-
εἶναι. καὶ γὰρ εἰργομένη, Φησὶν, ὅμως ἐκ α-
φίσταται, ἀλλ' ἐφίσταται τῷ δῆγματος. ἔτω δὲ
πάνυ ἐπαινεῖ καὶ ἀσπάζεται τὴν μυῖαν, ὥς ἐχ-
ᾶπαξ, ἐδ' ἐν ὀλίγοις μέμνηται αὐτῆς, ἀλλὰ
πολλάνις, ἔτω κοσμεῖ τὰ ἐπη μνημονευομένη,
ἄρτι μὲν γὰρ τὴν ἀγελαίαν πτήσιν αὐτῆς ἐπὶ
τὸ γάλα διέρχεται, ἄρτι δὲ τὴν Ἀθηναῶν ὁπότε
τῷ

conatibus. Neque enim audaciā ait illi inesse,
sed fortitudinem. Nam etiam repulsa, ait, ta-
men non desistit, sed morsum appetit. Ita au-
tem omnino laudat atque amplectitur muscam,
ut non semel, neque paucis mentionem illius in-
iiciat, sed saepe: adeo commemoratione illius
ornantur versiculi. Nunc enim gregarium illius
ad lac volatum enarrat; nunc Mineruam, cum
defen-

2. ἐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος] Firmat ita-
que etiam Lucianus discrimen inter θράσος
et θάρσος, idque ait antiquissimum esse, et
Homero iam observatum Il. ρ, 570. quam
accurate non dixerim. Observavit hoc dis-
crimen Thucydides; qui I, 121. θράσει ἀ-
πίσω ἐπαίρεσθαι dicat, fallaci audacia, et
2, 40. ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ
ἔκονον φέρεται. contra ea, 6, 68. θάρσος πα-
ρασχεῖν, de honesta fiducia. Observavit
Aristoph. et, puto, ut quisque est accura-
tissimus. Gesner.

τῷ Μενέλῳ τὸ βέλος ἀποκρέσσεται, ὡς μὴ ἐπὶ
τὰ καιρικώτατα ὑπέσσοι, εἰκάζων μητρὶ κηδο-
μένη καιρωμένῃ αὐτῇ τῷ βρέφει, τὴν μυῖαν
αὐθις ἐπεισάγει τῷ παραδείγματι. καὶ μὴν καὶ
ἐπιθέτω καλλίστω αὐτὰς ἐκόσμησεν, ἀδινὰς προσ-
ειπὼν 3), καὶ τὴν ἀγέλην αὐτῶν ἔθνη καλῶν.

Οὕτω

defendit a Menelao telum, ne in vitalia illius
labatur, comparans matri dormientem infantem
suum curanti, muscam rursus comparationi in-
ducit. Quin etiam appellatione pulcherrima eas
ornavit, dum *frequentes* dixit, et turbam illa-
rum vocavit *gentes*.

C 3.

6. Ad:

3. ἀδινὰς προσείπων] Vaga admodum est no-
tio huius epitheti. *Eustath.* Od. Ω, 326. p.
817, 35. *Bas.* ad verba προΐηται Σειρήνων ἀδι-
νῶν, Ἐνθα φασὶν οἱ παλαιοὶ τὸ ἀδινῶν
ἀντὶ τῷ ἡδυφώνων, ὡδινῶς. παρὰ τὸ ἀ-
δειν, ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ ἡδύ. πέντε γὰρ
φασὶ τὸ ἀδινὸν σημαίνει, ἀθρόον, ὡς ἐν τῷ
μελισσῶν ἀδινῶν. οἰκτρὸν, ὡς ἐν τῷ
ἀδινὸν ζοναχῆσαι ἡδισιν, ἤγαγον ἡδὺ γλυκύ,
ὡς ἐν τῷ σειρήνων ἀδινῶν. πυκνὸν καὶ
ἰσχυρὸν, οἷοι ἀμφὶ ἀδινὸν κῆρ. καὶ ἡρέμα,
ὡς ἐν τῷ ἀδινῶς ἀνενεύκατο φωνήσεν τε.
Inter haec ipse *Eustath.* ad locum, quem
tratat Lucianus, nempe Il. B, 469. p. 194.
48. *Bas.* eligit, ἢ τὰς λεπτὰς, ἢ τὰς πυ-
κνὰς καὶ ἀθρόον πετομένας. Posterior in-
tellectus ad Luciani mentem aptior: nisi ta-

men

Οὕτω δὲ ἰσχυρά ἐσιν, ὥσθ' ὁπόταν τι δά-
 κνη, τι τρώσκει καὶ ἀνθρώπου δέρμα μόνον, ἀλ-
 λά καὶ βοός, καὶ ἵππου, καὶ ἐλέφαντα λυπεῖ
 εἰς τὰς ρυτίδας αὐτῶ παρεισδυομένη, καὶ τῇ
 αὐτῆς προνομαίᾳ κατὰ λόγον τῶ μεγέθους ἀμύσ-
 σασα. μίξεως δὲ καὶ Ἀφροδισίων, καὶ γάμων
 πολλή τις αὐταῖς ἡ ἐλευθερία· καὶ ὁ ἄρρην οὐ
 κατὰ τὰς ἀλεκτρούνας ἐπιβάς εὐθὺς ἀπεπήδη-
 σεν, ἀλλ' ἐποχεῖται τῇ θηλείᾳ ἐπιπολύ· κα-
 κείνη φέρει τὸν νυμφίον, καὶ συμπέτονται τὴν
 ἐναέριον ἐκείνην μίξιν τῇ πτήσει μὴ διαφθείρε-
 σαι. ἀποτμηθεῖσα δὲ τὴν κεφαλὴν μυῖα, ἐπι-
 πολὺ ζῇ τῷ ἄλλῳ σώματι, καὶ ἔμπνυς ἐσίν.

Ο δὲ

6. Adeo autem robusta est, ut morfu vulneret
 non hominis modo cutem, sed bonis etiam et
 equi. Quin elephantem dolore afficit intra ru-
 gas illius dum repit, et sua proboscide proportio-
 ne magnitudinis suae fauciat. Coitus, et Vene-
 ris, et nuptiarum multa illis est libertas: ac mas
 non, ut in genere gallinaceo, cum incendit,
 statim iterum desilit; sed diu inequitat feminae,
 atque illa fert sponsum, volantque vna, neque
 illum in aëre coitum volatu disturbant. Praeci-
 se capite musca diu vivit corpore reliquo, et spirat.

7. Quod

men malis canoras, quod praeferrem, nisi
 de fortitudinis laude agereter, cuius etiam
 est, densare ordines. Gesner.

Ὁ δὲ μέγιστον ἐν τῇ φύσει αὐτῶν ὑπάρχει, τὸτο δὴ βέλομαι εἰπεῖν. καὶ μοι δοκεῖ ὁ Πλάτων μόνον αὐτὸ παριδεῖν ἐν τῷ περὶ ψυχῆς καὶ ἀθανασίας αὐτῆς λόγῳ. ἀποθανῆσα γὰρ μυῖα τέφρας ἐπιχυθεῖσας ἀνίσταται, καὶ παλιγγενεσία τις αὐτῇ καὶ βίος ἄλλος ἐξ ὑπαρχῆς γέγνηται· ὡς ἀκριβῶς πεπεῖσθαι πάντας, ὅτι καὶ κείνων ἀθάνατός ἐστιν ἡ ψυχὴ, εἴγε καὶ ἀπελθῆσα ἐπανέρχεται πάλιν, καὶ γνωρίζει, καὶ ἐπανίστησι τὸ σῶμα, καὶ πέτθουσαι τὴν μυῖαν ποιεῖ· καὶ ἐπαληθεύει τὸν περὶ Ἑρμώτιμος τῷ Κλαζομενίᾳ μῦθον, ὅτι πολλὰκις ἀφείσα αὐτὸν ἡ ψυχὴ ἀπεδήμει καὶ ἐαυτὴν· εἴτα ἐπανέλθῆσα ἐπλήρω αὐθις τὸ σῶμα, καὶ ἀνίστα τὸν Ἑρμώτιμον.

Ἄργος

7. Quod autem maximum in natura illarum est, hoc iam volo dicere. Ac videtur mihi solum illud Plato praeteruidisse in suo de anima illiusque immortalitate libro. Mortua enim musca insperso cinere resurgit, et instaurata illi nativitas, atque alia de novo vita, contingit, adeo ut plane persuasum esse debeat, illarum quoque immortalem esse animam, siquidem etiam cum discessit, redit, et agnoscit et suscitatur corpus, et, ut volet musca, efficit, et fidem conciliat illi de Clazomenio Hermotimo fabulae, animam illius saepe, ipso relicto, pro se peregrinatam: deinde reducem implevisse corpus, suscitasse Hermotimum.

Ἄργος δὲ αὐτὴ καὶ ἄνετος ἔσται, τὰ ὑπὸ τῶν
 ἄλλων ποιούμενα καρποῦται, καὶ πλήρης αὐτῇ
 πανταχῶς πρέπεζα. καὶ γὰρ αἶγες αὐτῇ ἀμέλ-
 γονται, καὶ ἡ μέλιττα ἔχ' ἡμισὴ μῦσας ἢ ἀν-
 κρώποισι ἐργάζεται, καὶ οἱ ὄψοποιοὶ ταύτῃ τὰ
 ὄψα ἡδύνεσι, καὶ βασιλέων αὐτῶν προγεύεται
 καὶ ταῖς τραπεζαῖς ἐμπριπατῶσα συνεσιᾶται
 αὐτοῖς, καὶ συναπολαύει πάντων.

Νεοττιὰν δὲ ἢ καλιὰν ἔχ' ἐνὶ τόπῳ κατεση-
 φαιτο, ἀλλὰ πλάνητα τὴν πτῆσιν κατὰ τοῦς
 Σκυθὰς ἐπανηρημένη, ὅπερ ἂν τύχη ὑπὸ τῆς νυ-
 κτὸς καταληφθεῖσα, ἐκεῖ καὶ εἴαν καὶ εὐνὴν
 ποιῶται. ὑπὸ σκότῳ μέντοι, ὡς ἔφην, ἔδεν
 ἐργάζεσθαι, ἕτε' ἀξιοὶ λανθάνειν τι πρᾶττεσθαι, ἔδ' ἔ-
 ἡγεῖ-

8. Iam ipsa musca vacua opere et solum alieno
 labore partis fruitur, ac plena illi vbique mensa.
 Nam et caprae illi mulgentur, et non minus
 muscis quam hominibus laborat apis: et coqui
 huic condiunt opsonia, et regibus ipsis praegu-
 stat, mensisque inambulans cum illis epulatur,
 et vna fruitur omnibus.

9. Pullitiem vero suam aut nidum non vno
 loco constituit, sed volatum erraticum Scytharum
 more suscipiens, vbicumque a nocte depre-
 henditur, ibi et larem sibi et cubile facit. Ve-
 rum noctu, vti dixi, nihil agit, neque occulte
 cupit agere quidquam; neque putat quidquam se

ἔγγεται τι αἰσχρὸν ποιῆν, ἃ ἐν Φαίτῃ δρώμενον αἰσχυνεῖ αὐτήν.

Φησὶ δὲ ὁ μῦθος καὶ ἀνθρώπον τινα Μυῖαν τὸ περχαῖον γενέσθαι πᾶν καλὴν, χάλον κέντοι γε καὶ σωμύλην, καὶ κώδικην, καὶ ἀνταρσθῆναί γε τῇ Σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρως τῷ Ἐνδυμίωνος. εἴτ' ἐπειδὴ κοιμώμενον τὸ μερμήριον συνεχῶς ἐπήγειρεν ἐρεσχελεῖσα, καὶ ἄδουσα, καὶ κοιμάζουσα ἐπ' αὐτόν, τὸν μὲν ἀγανακτῆσαι, τὴν δὲ Σελήνην ὀργισθεῖσαν, εἰς τῷτο τὴν Μυῖαν μεταβαλεῖν· καὶ διὰ τῷτο πᾶσι νῦν τοῖς κοιμωμένοις αὐτήν τῷ ὕπνῳ Φθονεῖν, μεμνημένην ἔτι τῷ Ἐνδυμίωνος, καὶ μάλιστα τοῖς νέεσι, καὶ ἀπαλοῖς· καὶ τὸ δῆγμα δὲ αὐτὸ, καὶ ἡ ταῦ αἵμα-

τος

se turpe facere, quod in luce factum pudori esse sibi debeat.

10. Fertur etiam fabula, mulierem quandam, Muscam, olim fuisse, pulcherrimam, loquacem vero eandem atque argutam, et cantus amantem; rivali autem Lunae in amando Endymione fuisse. Deinde cum dormientem adolescentem subinde ludibriis suis, et cantionibus, et comifationibus, excitaret, aegre tulisse illum; iratam vero Lunam in hoc illam animal mutasse: atque ideo omnibus illam nunc invidere somno, Endymionis nimirum memorem, maxime vero iunioribus, tenerioribusque. Morsus autem ipse,

τος ἐπιθυμία, καὶ ἀγριότητος, ἀλλ' ἐρωτός ἐστι
σημεῖον καὶ Φιλανθρωπίας. ὡς γὰρ δυνατόν ἀ-
πολαύει, καὶ τῇ κάλλεσσι τι ἀπανθίζεται.

Ἐγένετο δὲ κατὰ τὰς Πυλαίας καὶ γυνή τις
ὀμώνυμος αὐτῇ, ποιήτρια, πάνυ καλὴ καὶ σο-
φὴ· καὶ ἄλλῃ ἐταῦρα τῶν Ἀττικῶν ἐπιφανέας
περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη, Ἡ Μυῖα
ἔδαικνεν αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας· ἔτις δὲ ἡ
κωμικὴ χάρις ἀπηξίωσεν, ἔδὲ ἀπέλκισε τῆς
σκηνῆς τὸ τῆς μυῖας ὄνομα, ἔδ' οἱ γονεῖς ἡδῶντο
τὰς θυγατέρας ἔτι καλῶντες. ἡ μὲν ἔν τρυ-
γωδία καὶ σὺν μεγάλῳ ἐπαίνῳ μέμνηται τῆς
μυῖας, ὡς ἐν τέτοις,

Δεινὸν γε τὴν μὲν μυῖαν ἀλμύρῳ σθένει.

Πηδᾶσ

et illa sanguinis cupiditas, non feritatis signum,
sed amoris est, atque humanitatis. Quantum
enim potest fruitur, et de pulchritudine decerpit
aliquid.

II. Fuit autem apud antiquos etiam mulier
quaedam illi cognominis Poëtria, pulchra sane,
et docta; et alia nobilis apud Athenienses mere-
trix, de qua Comicus poeta dixit, *Istaec momor-
dit Musca ad usque cor vixi*. Ita neque Comica
venustas dedignata est, aut scena exclusit nomen
muscae, neque puduit parentes ita vocare filias.
Quin tragoedia multa cum laude muscae memo-
riam usurpat, ut in illis.

Proh dedecus, si musca forti robore

Cor.

Πηδᾶν ἐπ' ἀνδρῶν σιώμαθ', ὡς πλησθῆ Φόνε-
 "Ανδρας δ' ὀπλίτας πολέμιον ταρβεῖν δέρε.
 Πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν, καὶ περὶ μυίας τῆς Πυθα-
 γορικῆς, εἰ μὴ γνώριμος ἦν ἅπασιν ἢ κατ' αὐ-
 τὴν ἰσορία.

Γίνονται δὲ καὶ μέγισται τινες μυῖαι, αἷς στρα-
 τιώτιδας οἱ πολλοὶ καλεῖσιν, οἱ δὲ κύνας, τρα-
 χύταται τὸν βόμβον, καὶ τὴν πτῆσιν ὠκύτα-
 ται. αἶγες καὶ μακροβιώτατοί εἰσι, καὶ τοῦ
 χειμῶνος ὅλα ἄσιτοι διακρητερεῖσιν, ὑπεπτη-
 χυῖαι τοῖς ὀρόφοις μάλιστα. ἐφ' ᾧ καὶ κεῖνο
 θαυμάζειν ἄξιον, ὅτι ἀμφοτέρω καὶ τὰ θηλειῶν
 καὶ τὰ ἀρρένων δρῶσι, βαίνοντες ἐν τῷ μέρει,
 κατὰ τὸν Ἑρμῆ καὶ Ἀφροδίτης παῖδα τὸν μικτὸν
 τὴν

Corpus virorum amore caedis infilit:

Armatus bastam sed veretur bosticam.

Multa haberem dicere de Musca (Myia) etiam
 Pythagorica, nisi nota omnibus esset illius historia.

12. Nascuntur etiam maximae quaedam mu-
 scae, *militares* vulgo vocant, alii vero *caues*, bom-
 bo asperrimo, velocissimo volatu, quae etiam
 longaeuae admodum sunt, et tota hieme sine ci-
 bo durant, lacunaribus se insinuant maxime,
 in quibus illud praesertim mirabile est, quod
 utrumque et marium opus et feminarum pera-
 gunt, mutuo se incendentes, ut Veneris ille et
 Mercurii *Hermaphroditus* filius, mixta natura,
 pul-

τὴν φύσιν, καὶ διττὸν τὸ κάλλος. πολλὰ δ'
ἔτι ἔχων εἰπεῖν καταπαύσω τὸν λόγον, μὴ καὶ
δόξω κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἐλέφαντα ἐκ μυῖας
πριεῖν.

pulchritudine duplici. Multa cum supersint quae
dicam, desinam, ne, quod est in prouerbio, *ele-*
phantem facere ex musca videar.

Πρὸς ἀπαιδευτον, καὶ πολλὰ βιβλία
ὠνέμενον.

Καὶ μὴν ἐναντίον ἐστὶν ἔθελαις, ὃ νῦν ποιῆς.
οἷσι μὲν γὰρ ἐν παιδείᾳ καὶ αὐτοὶ εἶναι τις
δόξην, σπινθὴρ συνωνέμενος τὰ κάλλιστα τῶν βι-
βλίων. τὸ δέ σοι περὶ τὰ κάτω χωρεῖ, καὶ
ἐλεγ-

Aduersus indoctum, et libros multos
ementem.

Quin contrarium est consilio tuo, quod nunq
facis. Putas enim, in doctrina te ipsum
quoque visum iri esse aliquid, si studiose pul-
cherrimos quosque libros coëmas. At illud ne-
quiter

ἑλεγχος γίνεται τῆς ἀπαιδευσίας πρὸς τοῦτο·
 μάλιστα δὲ καὶ τὰ καλλιὰ ὦνῃ, ἀλλὰ πιστεύεις
 τοῖς ὡς ἔτυχεν ἐπανῆσι, καὶ Ἑρμαῖον εἰ τῶν
 τὰ τοιαῦτα ἐπιψευδομένων τοῖς βιβλίοις, καὶ
 θησαυρὸς ἔτοιμος τοῖς καπῆλοις αὐτῶν. ἢ πό-
 θεν γὰρ σοι διαγνῶναι δυνατόν, τίνα μὲν πα-
 λαῖα, καὶ πολλὰ ἄξια, τίνα δὲ Φαῦλα, καὶ ἄλ-
 λως σαπρὰ, εἰ μὴ τῷ διαβεβρωσθαι, καὶ κα-
 τακνήφθαι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ συμβέβηκε
 τὴν σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις; ἐπεὶ
 τῷ ἀκριβῆς, ἢ τῷ ἀσφαλῆς ἐν αὐτοῖς, τίς, ἢ
 ποία διάγνωσις;

Ἴνα δέ σοι δῶ αὐτὰ ἐκεῖνα κερικέναι, ὅσα
 ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος, ἢ ὁ αἰοιδὸς Ἀττικὸς
 σὺν

quiter tibi euenit, et ipsum valet quodammodo
 ad conuincendam ignorantiam tuam. In primis
 vero, *quod* nec emis optimos, sed credis temere
 laudantibus: et Mercurio immolant te inuento,
 qui talia mentiuntur de libris, ac thesaurus pa-
 ratus es eorum mangonibus. Aut vnde tu di-
 gnosce posses, qui sint veteres et multi pretii,
 qui autem viles et temere futiles: nisi ex eo,
 quod exesi et pertusi sunt, iudices, et consilia-
 rias ad hanc inquisitionem tineas adhibeas? Quan-
 doquidem curae exquisitae, et certae fidei, quae
 aut qualis a te proficiscatur diiudicatio?

2. Vt autem tibi dem, ipsa illa te iudicare
 posse, quae Callinus pulchre, aut celebris ille
 Atti-

σὺν ἐπιμελείᾳ τῇ πάσῃ γράψαι, σοὶ τί ὄφε-
 λος, ὦ θαυμάσιε, τῷ κτήματος, ἔτε εἰδότε
 τὸ κάλλος αὐτῶν, ἔτε χρησαμίνῳ ποτὲ ἔδεν
 μᾶλλον, ἢ τυφλὸς ἂν τις ἀπολαύσειε κάλλους
 παιδικῶν; σὺ δὲ ἀνεωγμένοις μὲν τοῖς ὀφθαλ-
 μοῖς ὄρᾳς τὰ βιβλία, καὶ, νῆ Δία, κατακόρως
 καὶ ἀναγιγνώσκεις ἐνία πάντῃ ἐπιτρέχων, φθά-
 νοντος τῷ ὀφθαλμῷ τὸ σῶμα. ἔδέπω δὲ τῷτό
 μοι ἱκανὸν, ἣν μὴ εἰδῆς τὴν ἀρετὴν, καὶ καίαν
 ἑκάστῃ τῶν ἐγγεγραμμένων, καὶ συνίης ὅσις μὲν
 εἰ νῆς σύμπασι, τίς δὲ ἡ τάξις τῶν ὀνομάτων,
 ὅσα τε πρὸς τὸν ἑρθὸν κανόνα τῷ συγγραφεῖ
 ἀπηκρίβωται, καὶ ὅσα κίβδηλα καὶ νόθα, καὶ
 παρὰ κεκομμένα.

Τί

Atticus summa cura scripserint: quid tibi prodest,
 mirabilis homo, *eorum* possessio, qui nec pul-
 chritudinem illarum noris, neque ynquam illis
 vsurus sis, non magis quam caecus forma frua-
 tur amorum suorum? Tu vero apertis quidein
 oculis inspicis libros, et sane ad satietatem; alios
 etiam cursim oculo os praeueniente perlegis. Il-
 lud vero mihi nondum satis est, nisi virtutem
 etiam vitiumque vniuscuiusque eorum, quae scri-
 pta sunt agnoscas, atque intelligas, quae sit sen-
 tentia vniuersis, quis ordo verborum, quae ad
 rectam regulam scriptor exegerit, quae sublesta
 fidei, parum genuina, adulterata.

3. Quid

Τί ἐν Φῆς, καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; πόθεν εἰ μὴ ποτε παρὰ τῶν Μυσῶν κλώνα δάφνης, καθάπερ ὁ ποιμὴν ἐκείνος, λαβὼν; Ἐκλώνα μὲν γάρ, ἵνα διατρίβειν αἱ θεαὶ λέγονται, ἔδὲ ἀκήκοας, οἶμά, ποτε, ἔδὲ διατρίβας τοιαύτας ἡμῖν ἐν παισὶν ἐποίησ'· σοὶ καὶ μεμνησθαι Μυσῶν ἀνόσιον. ἐκείναι γὰρ τῷ ποιμένι μὲν ἐκ αὐτῶν ὠκνησαν Φανῆσαι σιληρῷ ἀνδρὶ, καὶ δασεῖ, καὶ πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τῷ σώματι ἐμφαίνοντι, οἷω δέ σοί, καὶ μοι, πρὸς τῆς Λιβανίτιδος 1), ἄφες ἐν τῷ παρόντι τὸ μὴ σύμ-

παντα

3. Quid igitur ais? haecine etiam, licet non didiceris, tamen nobis scire? Vnde? nisi forte a Musis lauri ramum, ut ille pastor, accepisti. Nam Heliconem, ubi commorari Deae dicuntur, nec audisti, puto, unquam, neque ibi puerili aetate moratus es. Tibi ne meminisse quidem Musarum fas est. Illae enim pastori apparere non sunt dedignatae, duro homini et hirsuto, et multum in corpore solem prae se ferenti. Tali vero, qualis tu es, homini (et, per ego te Libanitidem, permitte in praesens, ne diserte dicam

1. πρὸς τῆς Λιβανίτιδος] Vix dubito, quin *Libaniris*, quod nondum alias inueni nomen, a loco sui cultus dicta sit Venus illa, *Aphacitidis* appellatione decantata ante, quam illius templum in Libano monte positum, euerteret Constantinus M. Locus classicus est

παντα σαφῶς εἰπεῖν, εἰδὲ ἐγγυὺς γενέσθαι ποτ'
 ἂν εὖ οἶδ' ὅτι κατηξίωσαν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς δαί-
 Φνης μυρρίνην ἂν ἢ καὶ μαλάχης φύλλοις μασ-
 γῆσαι, ἀπήλλαξαν ἂν τῶν τοιςτῶν, ὡς μὴ μιᾶ-
 ναι μήτε τὸν Ὀλμειὸν, μήτε τὴν τῆ ἵππε κρή-
 νην, ἅπερ ἢ ποιμνίοις διψῶσιν, ἢ ποιμένων σῶ-
 μασι καθαροῖς πόσιμα. καίτοι εἰ πάνυ ἀ-
 ναίσχυντος εἶ, καὶ ἀνδρείος τὰ τοιαῦτα, πολ-
 μήσειας ἂν ποτὲ εἰπεῖν ὡς ἐπαιδεύθης, ἢ ἐρε-
 λησέ σοι πώποτε τῆς ἐν χρεῖ πρὸς τὰ βιβλία
 συνασίας, ἢ ὡς διδασκαλὸς σοι ὁ δεῖνα, ἢ τὰ
 δεῖνι ξυνεφοίτας.

Ἀλλ'

eam omnia) ne prope quidem venire, bene no-
 vi, vnquam dignentur: sed pro lauro, murtea
 virga, aut maluae foliis, flagellatum relinquant,
 ne vel Holmeum, vel Hippocrenen polluant,
 fontes gregibus sitientibus alioquin, et puri oris
 pastoribus opportunos. Verum quantumcumque
 impudens sis, et eatenus virilis, non tamen au-
 debis vnquam dicere, te eruditum esse, aut vn-
 quam curae tibi fuisse arctiorem cum libris con-
 suetudinem, aut hunc magistrum tuum fuisse,
 aut illum condiscipulum.

4. Sed

est Eusebii de Vita Constant. 3, 53. Reli-
 qua de hoc templo Bochartus Canaan 2,
 14. Gesner.

Ἄλλ' ἐνὶ τάτῳ μόνῳ πάντα ἐκεῖνα ἀναδρα-
μείσθαι νῦν ἐλπίζεις, τῷ κτᾶσθαι πολλὰ βι-
βλία. κατὰ δὴ ταῦτα ἔχε ξυλλαβὼν ἐκεῖνα τὰ
τῷ Δημοσθένει, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτῇ ὁ ῥήτωρ
ἔγραψε, καὶ τὰ τῷ Θουκυδίδει, ὅσα παρὰ τοῦ
Δημοσθένει, καὶ αὐτὰ ὀκτάκις μετεγγεγραμ-
μένα εὐρέσθαι καλῶς. εἰ ἅπαντα ἐκεῖνα κτήσῃ,
ὅσα ὁ Σὺλλας Ἀθηνῆσιν εἰς Ἰταλίαν ἐξέπεμψε,
τί ἂν ἐκ τάτῃ πλέον εἰς παιδείαν κτήσαιο; καὶ
ὑποβυλλόμενος αὐτὰ ἐπικαθεύδῃς, ἢ συγκαλλήσας,
καὶ περιβαλλόμενος περινοσῇς; πίθηκος γάρ ὁ πί-
θηκος, ἢ παροιμία Φησί, καὶ χρύσεια ἔχει σύμβο-
λα. καὶ σὺ τοίνυν βιβλίον μὲν ἔχεις ἐν τῇ χειρὶ, καὶ
ἀναγιγνώσκεις αἰεὶ· τῶν δὲ ἀναγιγνωσκομένων
οἶσθα

4. Sed vno hoc solo omnia te illa iam emen-
surum speras, multis libris comparandis. Haete-
nus sane habe tibi collecta illa Demosthenis ex-
emplaria, quae sua manu scripsit orator, et illa
Thucydidis, quae a Demosthene et ipsa octies
descripta pulchre inuenta sunt. Si omnia illa ha-
beas, quae Sulla Athenis misit in Italiam: quae
tandem ea ex re ad eruditionem tibi fiat accessio?
et si substratis tibi indormias, aut ea tibi aggluti-
nata vel vestis instar circumposita circumferas.
Simia enim simia est, ait proverbiū, *etiam si*
aurea gesser crepundia. Etiam tu igitur librum
quidem habes in manu, et legis semper: eorum

οἶσθα ἔδέν, ἀλλ' ὄνος λύρας ἀκχεῖς κινῶν τὰ ὦ-
 τα. ὡς εἶγε τὸ κερτῆσθαι τὰ βιβλία, καὶ πε-
 παιδευμένον ἀπέφονε τὸν ἔχοντα, πολλὰ ἂν
 ὡς ἀληθῶς τὸ κτῆμα ἦν ἄξιον, καὶ μόνον ὑμῶν
 τῶν πλεσίων, εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι,
 τὰς πένητας ἡμᾶς ὑπερβάλλοντας. τίς δὲ τοῖς
 ἐμπόροις, καὶ τοῖς βιβλιοκαπήλοις ἤρισευ ἂν
 περὶ παιδείας, τοσαῦτα βιβλία ἔχσει καὶ πω-
 λῃσιν; ἀλλ' εἶγε διελέγχειν ἐθέλοις, ὅφει μὴδ'
 εἰσίνεας πολὺ σε τὰ ἐς παιδείαν ἀμείνεας, ἀλλὰ
 βαρβάρως μὲν τὴν Φωνὴν, ὥσπερ σὺ, ἀξυνέτως
 δὲ τῇ γνώσει, οἷας εἰκὸς εἶναι τὰς μὴδὲν τῶν
 καλῶν καὶ αἰσχυρῶν καθεωρακότας. καίτοι σὺ
 μὲν

vero quae legis scis nihil, sed asinus lyram au-
 dis mouens auriculas. Nam si eruditum redde-
 ret dominum librorum possessio, quantiuis certe
 illa possessio pretii esset, et vestrum solorum qui
 estis diuites; si nempe velut de foro liceret eme-
 re, atque pauperes nos superare. Quis vero cum
 mercatoribus, ac bibliopolis de eruditione con-
 tenderet, tot libros habentibus vendentibusque?
 Verum si volueris examinare; videbis, neque il-
 los multum quam tu es eruditione praestantiores,
 sed lingua barbaros, velut te, et quantum ad
 cognitionem nihil intelligentes; quales esse cre-
 dibile est, qui nihil vel turpium vel honesto-
 rum perspiciunt. Quamquam tu duos forte aut
 tres

μέν δύο ἢ τρία παρ' αὐτῶν ἐκείνων πριάμενος
ἔχεις· οἱ δὲ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν διὰ χειρὸς
ἔχουσιν αὐτά.

Τίνος ἔν ἀγαθῷ ὦνῃ ταῦτα, εἰ καὶ μὴ τὰς
ἀποθήκας αὐτὰς τῶν βιβλίων ἡγῇ πεπαλδευ-
σθαι, τοσαῦτα περιεχούσας παλαιῶν ἀνδρῶν
ξυγγράμματα; καὶ μοι, εἰ δοκεῖ, ἀποκρίναί·
μᾶλλον δὲ ἐπεὶ τῆτό σοι ἀδύνατον, ἐπίνευσον
γὰρ, ἢ ἀνάνευσον πρὸς τὰ ἐρωτώμενα. εἴ τις
αὐλεῖν μὴ ἐπισάμενος, κτήσαιο τὴν Τιμοθέου
αὐλῆς, ἢ τὴν Ἰσμηνίε, ἧς ἐπὶ τὰ ταλάντων ὁ
Ἰσμηνίας ἐν Κορίνθῳ ἐπρίατο, ἄρα διὰ τῆτο καὶ
αὐλεῖν δύναιτο; ἢ ἔδεν ὁ Φελος αὐτῷ τῆ κτή-
ματος, οὐκ ἐπισαμένῳ χρῆσασθαι κατὰ τὴν
τέχνην; εὖ γε ἀνένευσας, οὐδὲ γὰρ τοὺς Μαρ-
σύας

*tres libros ab illis ipsis emtos habes: at illi die
pariter ac noctu manibus illos tractant.*

5. Cuius igitur boni causa illos emis, nisi
ipsas quoque librorum capsas eruditas esse putas,
quae tot veterum virorum scripta contineant?
Ac mihi responde sodes: vel potius, cum hoc
non possis, annue certe aut renue ad ea quae
interrogabo. Si quis tibi arum infandarum igna-
rus, Timothei tibi as emat aut Ismeniae, quas
hic septem talentis emit Corinthi; numquid pro-
pter ea tibi is etiam poterit canere? an nihil ipsi
possessio profuerit, qui ex arte illis uti non possit?
Recte tu quidem renuis. Neque enim si vel

σύς ἢ Ὀλύμπιε κτησάμενος, αὐλήσειεν ἂν μὴ
μαθών. τί δ' εἴ τις τῶ Ἡρακλέους τὰ τόξα
κτησάιτο, μὴ Φιλοκτῆτης ὢν, ὡς δύνασθαι ἐν-
τείνασθαι τε αὐτὰ, καὶ ἐπὶ σκοπῶ τοξεῦσαι,
τί σοι καὶ ἔτος δοκεῖ; ἄρ' ἂν ἐπιδειξάσθαι τι
ἔργον τοξότης ἄξιον; ἀνένευσας καὶ τῆτο. κατὰ
ταῦτα δὴ καὶ ὁ κυβερνᾶν ἐκ εἰδώς, καὶ ἰππεύειν
μὴ μεμελετηκώς, εἰ ὁ μὲν ταῦν κάλλιξιν παρα-
λάβοι τοῖς ἅπασι, καὶ εἰς κάλλος καὶ εἰς ἀσφά-
λειαν κάλλιξα ἐξειργασμένην, ὁ δὲ ἵππον κτή-
σαιτο Μῆδον, ἢ κενταυρίδην, ἢ κοππαφόρον,
ἐλέγχοιτο ἂν, οἶσιν, ἐκάτερος ἐκ εἰδώς ὁ, τι
χρήσαιτο ἐκατέρῳ. ἐπινεύεις καὶ τῆτο; πεί-
θου δὴ, καὶ τοῦτό μοι ἐπίνευσον, εἴ τις
ὥσπερ

Marfyae aut Olympi tibi quis possideat, canat,
nisi didicerit. Quid vero si quis Herculis cum
arcu sagittas habens, ipse non sit Philoctetes, qui
possit contendere, et collineare ad metam; quid
hic tibi videtur? an perfecturus opus sagittatore
dignum? Renuis hoc quoque. Eadem ratione
qui gubernare nescit, et equestrem rationem non
exercuit, si iste quidem pulcherrimam nauem
accipiat rebus omnibus ad decus pariter ac firmi-
tatem elaboratam pulcherrime; hic vero equum
emat Medicum, aut centauri de stirpe, aut cop-
pa insignem: deprehendatur, puto, vterque;
qui neutra re recte vti possint. Annuis etiam
hoc? Crede ergo, et hoc etiam mihi annue, si
quis,

ὥσπερ σὺ ἀπαιδευτος ὢν ὠνεῖτο πολλὰ βιβλία,
 καὶ σκώμματα ἔτος εἰς ἀπαιδευσίαν καθ' ἑαυτὴν
 ἐκφέρει; τί ὀκνεῖς καὶ τῆτο ἐπινεύειν; ἔλεγχος
 γὰρ, οἶμαι, σαφὴς ἔτος, καὶ τῶν ὁρώντων ἑ-
 κατος εὐθύς τὸ προχειρότατον ἐκείνο ἐπιφθέγ-
 γεται, τί κοινὸν κυνὶ καὶ βαλαντίῳ;

Καὶ ἐγένετό τις καὶ πρὸ πολλῶν ἐν Ἀσίᾳ πλέ-
 σιος ἀνὴρ, ἐκ συμφορᾶς ἀποτμηθεὶς ἀμφοτέ-
 ρας τὰς πόδας, ἀπὸ κρύατος, οἶμαι, ἀποσαπέν-
 τας, ἐπειδὴ ποτε διὰ χιόνος ὁδοιπορῆσαι ξυνέ-
 βη αὐτῷ· ἔτος τοίνυν τῆτο μὲν ἐλεεινὸν ἐπε-
 πόνθει, καὶ θεραπεύων τὴν δυσυχίαν ξυλίνους
 πόδας πεποίητο, καὶ τούτους ὑποδούμενος,
 ἐβάδιζεν, ἐπισηριζόμενος ἅμα τοῖς οἰκέταις·
 ἐκείνο

quis, qualis tu, indoctus homo; multos emat
 libros; nonne diſteria hic in ruditatem ſuam con-
 tra ſe ipſum *elicit*, et publicat? Quid annuerò
 hic etiam cunctaris? Clarum enim iſtud eſt ar-
 gumentum; videntiumque vnusquiſque ſtatim
 illud, quod maxime in promptu eſſe ſolet, ſubi-
 cit, *Quid commune cani et balneo?*

6. Et fuit non ita pridem in Aſia aliquis vir
 diues, calamitate quadam vtroque pede truncatus,
 qui ex frigore, puto, ſphacelo eſſent corrupti,
 cum per niuem iter ei faciendum fuiſſet. Huic
 ergo miſerabilis ille caſus obuēnit: quod infortu-
 nium vti conſolaretur, ligneos ſibi pedes fecerat:
 iſſque ſubligatis, ſeruis ſimul innixus, incedebat.

ἐκείνο δὲ γελοῖον ἐποίει, κρηπίδας γὰρ καλλίστας
 εἰσνεῖτο νεοτμήτης 2) αἰεὶ, καὶ τὴν πλείστην πρα-
 γματσίαν περὶ ταύτας εἶχεν, ὡς καλλίστοις ὑπο-
 δήμασι κεκοσμημένα εἶη αὐτῷ τὰ ξύλα, οἱ πό-
 δες δὴ. ἔ ταῦτα ἔν καὶ σὺ ποιεῖς; χωλὴν μὲν
 ἔχων καὶ συκίνην τὴν γνώμην, ὠνέμενος δὲ χρυ-
 σᾶς ἐμβάτας, οἷς μόλις ἂν τις καὶ ἀρτίπας ἐμ-
 περιπατήσεις.

Ἐπεὶ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν Ὅμηρον ἐπείω
 πολλάκις, ἀναγνώτω σοὶ τις αὐτᾶ λαβὼν τὴν
 Βῆτα

At hoc factitabat ridicule, quod crepidas semper
 pulcherrimas emebat, recenti opere, et multum
 sibi negotii circa illas habebat, ut quam pulcher-
 rimis semper calceis ornata haberet ligna illa, hoc
 est, suos pedes. Non igitur eadem tu facis? men-
 tem qui habeas claudam et ficulneam, aureos ve-
 ro tibi cothurnos compares, in quibus vix rectis
 pedibus aliquis incedat.

7. Quandoquidem vero inter alios Homerum
 etiam emisti saepe, capiat aliquis et legat tibi se-
 cundum

2. νεοτμήτης] Non ausim damnare nomen
 quod libri tuentur et analogia. Venit tamen
 in mentem, an non posuerit Lucianus ver-
 bum paulo generalius, νεοκμήτης. Certo
 Latine non ausus sum dicere crepidas recens
 scissas, cum a suendo potius suzores dicti
 sint, quam a scindendo. Gesner.

Βῆτα τῆς Ἰλιάδος ῥαψωδίαν, ἧς τὰ μὲν ἄλλα
 μὴ ἐξετάζειν· ἐδὲν γὰρ αὐτῶν πρὸς σέ. πεποιή-
 ται δέ τις αὐτῷ δημηγορῶν παργέλοιος ἄνθρω-
 πος, διέξροφος τὸ σῶμα καὶ λελωβημένος.
 ἐκείνος ταῖνον ὁ Θερσίτης ὁ τοιᾶτος, εἰ λάβοι
 τὴν Ἀχιλλέως πανοπλίαν, οἶει ὅτι αὐτίκα διὰ
 τᾶτο καὶ κελὸς ἄμα καὶ ἰσχυρὸς ἂν γένοιτο, καὶ
 ὑπερκηδήσεται μὲν τὸν ποταμὸν, ἐπιθολώσει
 δὲ αὐτᾶ τὸ ῥεῖθρον τῷ Φόνῳ τῶν Φρυγῶν, ἀπο-
 κτανεῖ δὲ τὸν Ἑκτορα, καὶ πρὸ αὐτᾶ τὸν Λυ-
 κάονα, καὶ τὸν Ἀστεροπαῖον, μηδὲ Φέρειν ἐπὶ
 τῶν ὤμων τὴν μεγάλην δυνάμενος; εἴη ἂν εἴποις.
 ἄλλα καὶ γέλωτα ἂν ὀφλισκάνοι χωλεύων ὑπὸ
 τῇ ἀσπίδι, καὶ ἐπὶ σῶμα κατακίπτων ὑπὸ τᾶ
 βάρους, καὶ ὑπὸ τῷ κράνι, ὅπῃ ταν ἀνανεύσεις,
 δεκνὺς

cundum Iliadis librum, cuius reliqua examinare
 noli; nihil enim eorum ad te. Fingitur autem ab
 illo concionari ridiculus vndique homo, distorto
 corpore atque debili. Ille ergo Therlites, talis,
 Achillis arma si capiat, putasne illum propterea
 statim et pulchrum simul et fortem futurum, et
 traiectione saltu fluminis aquas Phrygum caede infe-
 cturum? interfecturumque Hectorem, atque ante
 illum Lycaonem et Asteropaeum, qui neque hu-
 meris ferre fraxineam illam *Achillis hastam* possit?
 Non sane dixeris. Sed risum quoque debeat,
 claudicans sub scuto, et prae grauitate pronus
 prolabens, ac sub galea, si quando suspiciat, stra-

δεικνὺς τὰς παραβλῶπας ἐκείνας αὐτῷ ὀφθαλμοῖς, καὶ τὸν θώρακα ἐπαίρων τῷ τῷ μεταφρένῃ κυρτώματι, καὶ τὰς κνημίδας ἐπισυρόμενος, καὶ ὅλως ἀσχύνων ἀμφοτέρους, καὶ τὸν δημιπρὸν αὐτῶν, καὶ τὸν δεσπότην. τὸ αὐτὸ δὲ καὶ σὺ πάσχων, ἔχ' ὁρᾶς ὅποταν τὸ μὲν βιβλίον ἐν τῇ χειρὶ ἔχῃς πάγκαλον, πορφυρεῖν μὲν ἔχον τὴν διφθέραν, χρυσῆν δὲ τὸν ὀμφαλόν, ἀναγιγνώσκεις δὲ αὐτὸ βαρβαρίζων, καὶ κατασχύνων, καὶ διασρέφων, ὑπὸ μὲν τῶν πεπαιδευμένων καταγελῶμενος, ὑπὸ δὲ τῶν ξυνόντων σοι κολάκων ἐπαινέμενος. οἱ καὶ αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους ἐπισρεφόμενοι, γελῶσι τὰ πολλὰ;

Θέλω δὲ σοι διηγῆσασθαι τι Πυθοῖ γενόμενον. Ταρεντίνος, Εὐάγγελος τοῦνομα, τῶν
ἐκ

hos illos oculos ostendens, et illa dorfi curuitate thoracem eleuans, trahensque ocreas, qua re pudorem et artificii et domino armorum obiiciat. Idem vero tibi quoque vsu venire non vides, cum librum in manu habes pulcherrimum, pelle purpurea, aureo vmbilico, ornatum; legis autem ita vt pronuntiatione barbara illum deformes atque distorqueas, deridentibus eruditibus, laudantibus autem, qui tecum sunt, adulatoribus, qui tamen et ipsi ad se inuicem conuersi frequenter rident?

8. Volo tibi etiam narrare aliquid Pythone factum. Tarentinus quidam, Euangelus nomine,
domi

ἐκ ἀΦανῶν ἐν τῷ Τάραντι, ἐπεθύμησε νικῆσαι Πύθια. τὰ μὲν ἔν τῆς γυμνῆς ἀγωνίας αὐτίκα ἐδόκει αὐτῷ ἀδύνατον εἶναι, μήτε πρὸς ἰσχὺν, μήτε πρὸς ὠκύτητα εὖ πεφυκότι· κιθάρα δὲ καὶ ᾠδῇ, ῥαδίως κρατήσεν ἐπίσθῃ ὑπὸ τῶν καταράτων ἀνθρώπων, οὓς εἶχε περὶ αὐτὸν, ἐπαινόντων, καὶ βοώντων, ὅποτε καὶ τὸ σμικρότατον ἐκείνος ἀνακρέσαιοτο. ἦκεν ἔν εἰς τὰς Δελφὰς τὰ τε ἄλλα λαμπρὸς, καὶ δὴ καὶ ἐσθῆτα χρυσόπασον ποιησάμενος, καὶ σέφανον δάφνης χρυσῆς κάλλισον, ὡς ἀντὶ καρπῶ τῆς δάφνης σμαράγδας εἶναι ἰσομεγέθεις τῷ καρπῷ. τὴν μὲν γε κιθάραν αὐτὴν, ὑπερφυῆς τι χρῆμα εἰς κάλλος, καὶ πολυτέλειαν χρυσῶ μὲν τῷ ἀκηράτῃ

domi non ignobilis, animum adiecerat ad victoriam Pythiorum. Ac nudorum illud certamen statim supra se esse videbat, qui neque ad robur neque ad celeritatem natura aptus esset: cithara vero et cantu facile se victurum, persuaderi sibi a facerrimis hominibus, familiaribus suis, passus fuerat, laudantibus, clamantibus, quoties vel minimum ille chordas attingeret. Venit ergo Delphos, cum cetera splendidus, tum quod intextam auro vestem sibi fecerat, et coronam ex aurea lauro pulcherrimam, ut pro fructu lauri smaragdi essent aequali fructus illius magnitudine. Citharam autem ipsam fecerat admirandum opus, pulchritudine et pretio, ex auro totam solido,

ράτῃ πᾶσαν, σφραγῖσι δὲ καὶ λίθοις ποικίλοις
κτακεκοσμημένην, Μουσῶν μεταξύ, καὶ Ἀπόλ-
λωνος, καὶ Ὀρφείως ἐντατορευμένων· θαῦμα
μέγα τοῖς ὄρωσιν.

Ἐπεὶ δ' ἐν ποτε καὶ ἦκεν ἡ τῷ ἀγῶνος ἡμέ-
ρα, τρεῖς μὲν ἦσαν· ἔλαχε δὲ μέσος αὐτῶν ὁ
Εὐάγγελος ἄδην, καὶ μετὰ Θεσπιν τὸν Θηβαῖον
καὶ Φαῦλως ἀγωνισάμενον. εἰσέρχεται ἐν ὄλῳ
περιλαμπόμενος τῷ χρυσῷ, καὶ τοῖς σμαράγ-
δοις, καὶ βηρύλλοις, καὶ ὑακίνθοις· καὶ ἡ πορ-
φύρα δὲ ἐνέπρεπε τῆς ἐσθῆτος, ἡ μεταξύ τῷ
χρυσῷ διεφαίνετο. τέτοις ἅπασι προεκαλή-
ξας τὸ θέατρον, καὶ θαυμαστῆς ἐλπίδος ἐμπλή-
σας τὰς θεατὰς, ἐπειδὴ ποτε καὶ ᾄσαι καὶ κιθα-
ρίσαι

figillisque et gemmis variis ornatam, cum Musae
inter alia et Apollo et Orpheus insculpti essent:
ingens videntibus miraculum.

9. Cum vero tandem aliquando venisset dies
certaminis, tres erant, quorum media canendi
fors exiit Euangelo, et quidem post Thebanum
Thespin, qui non male certauerat. Ingreditur
ergo, auro relucens totus, et Sinaragdis, et Be-
ryllis, atque Hyacinthis. Decora quoque vesti-
menti purpura, inter aurum interlucens. His
omnibus cum ante perculisset theatrum, et admi-
rabili expectatione spectatores impleuisset, ac tan-
dem canere etiam et citharam pulsare omnino
opor-

ρίσαι πάντως ἔδει, ἀνακρέεται μὲν ἀνάρμοσόν τι, καὶ ἀσύντακτον, ἀπορρήγνυσι δὲ τρεῖς ᾠμα χορδὰς, σφοδρότερον τῷ δέοντος ἐμπεσὼν τῇ κιθάρα, ᾄδειν δὲ ἄρχεται ἀπόμυσόν τι, καὶ λεπτόν, ὥς γε γέλωτα μὲν πάντων γενέσθαι τῶν θεατῶν· τὰς ἀθλοθέτας δὲ ἀγανακτήσαντας ἐπὶ τῇ τόλμῃ, μασιγώσαντας αὐτόν, ἐκβαλεῖν τῷ θεάτρῳ. ὁτέπερ καὶ γελοιότατος ὤφθη δακρύων ὁ χρυσῆς. Εὐάγγελος, καὶ ὑπὸ τῶν μασιγοφόρων συρόμενος διὰ μέσης τῆς σκηνῆς, καὶ τὰ σκέλη καθηματαμένος ἐν τῶν μασιγῶν, καὶ συλλέγων χαμόθεν τῆς κιθάρας τὰς σφραγίδας (ἐξεπεπτώκεισαν γὰρ, καὶ κείνης ξυμμασιγχαμένης αὐτῷ.)

Μικρόν

oporteret: pullare incipit inconcinnum quiddam et incongruum; abrumpit autem chordas simul tres, vehementius iusto in citharam dum irruit; incipitque cantare adeo alienum quiddam a Musis atque extenuatum, ut risus spectatorum omnium cooriretur, praesides autem certaminis indigne ferentes hominis audaciam, flagris caesum theatro eiicerent. Quo quidem tempore maxime ridiculus visus est aureus ille Euangelus, qui ploraret tractus a virgatoribus per mediam scenam, cruenta a flagellis crura habens, humi colligens sigilla citharae, quae exciderant scilicet cum vapularet, una cum ipso etiam cithara.

IO. Par-

Μικρὸν δὲ ἐπισχὼν μετ' αὐτὸν Εὐμηλὸς τις Ἑλσιὸς εἰσέρχεται, κιθάραν μὲν παλαιὰν ἔχων, ξυλίνης δὲ κέλλοπας ἐπικειμένην· ἐσθῆτα δὲ καὶ μόγις σὺν τῷ σεφάνῳ δέκα δραχμῶν ἀξίαν· ἀλλ' αὐτὸς γε ἄσας δεξιῶς, καὶ κιθαρίστας κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης, ἐκράτει, καὶ ἀνεκρηρύττετο, καὶ τῷ Εὐαγγέλῃ κατεγέλα, μᾶτην ἐμπομπεύσαντος τῇ κιθάρᾳ, καὶ ταῖς σφραγῖσιν ἐκείνας. καὶ εἰπὼν γε λέγεται πρὸς αὐτὸν· ὦ Εὐάγγελε, σὺ μὲν χρυσῇν δάφνην περιέκισται, πλατεῖς γὰρ, ἐγὼ δὲ ὁ πένης τὴν Δελφικὴν· πλὴν τῷτό γε μόνον ὠνήσο τῆς σκευῆς, ὅτι μηδ' ἐλεῶμενος ἐπὶ τῇ ἡττῇ ἀπέρχῃ, ἀλλὰ μισῶμενος προσέτι διὰ τὴν ἀτεχνόν σου ταύτην καὶ περιτ-

10. Paruo autem post illum interuallo, Eumelus aliquis intrat Eliensis, citharam habens veterem, cuius lignei essent verticilli, vestem verò vix cum ipsa corona drachmis decem dignam. At hic, qui dextre cantasset, et lege artis tractasset citharam, vicit, et praeconio ornatus est, et derisit Euangelum, frustra sibi placentem cithara illa sua et sigillis, ac dixisse illi fertur, *Tu quidem, Euangele, aurea lauro cinctus es, quippe dives: ego vero pauperculus Delpbica. Ceterum illum solum tui apparatus fructum tibi habe, quod, neque miserante quoquam te victum, hinc discedis, sed exosus omnibus propter artis illam expertem atque super-*

περιττήν τρυφήν. περί πόδα δὴ σοὶ καὶ Εὐάγγελος ἔτος, παρ' ὅσον σοὶ γὰρ ἔδ' ὀλίγον μέλει πᾶς γέλωτος τῶν θεατῶν.

Οὐκ ἀκαιρον δ' ἂν γένοιτο, καὶ Λέσβιον μῦθον τινα διηγῆσασθαι, σοὶ πάλαι γενόμενον. Ὅτε τὸν Ὀρφέα διεσπάσαντο αἱ Θρᾷτται, Φασί, τὴν κεφαλὴν αὐτῷ σὺν τῇ λύρᾳ εἰς τὸν Ἑβρον ἐμπροσῆσαν, ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον, καὶ ἐπιπλεῖν γὰρ τὴν κεφαλὴν τῇ λύρᾳ, πῇ μὲν ἄδεσαν θρηῖνόν τινα ἐπὶ τῷ Ὀρφεϊ, ὡς λόγος, τὴν λύραν δὲ αὐτὴν ὑπὸ χεῖρὶ τῶν ἀνέμων ἐμπιπτόντων ταῖς χορδαῖς· καὶ ἔτω μετ' ὥδης προσενεχθῆναι τῇ Λέσβῳ· κακείνης ἀνελομένης τὴν μὲν κεφαλὴν καταθάψαι, ἵνα παρ' ἧν τὸ Βακχεῖον αὐτοῖς ἔστι· τὴν λύραν δὲ ἀναθῆναι

superuacuum luxuriam. Apprime tibi Euangelus ille congruit, quatenus plane non curas risum spectatorum.

¶ 11. Neque vero intempestium fuerit Lesbiam tibi fabulam enarrare, antiquam. Cum Orpheum Thressae mulieres discerpissent, caput illius una cum lyra in Hebrum delapsum in sinum Melana delatum esse, aiunt; atque innatasse caput lyræ, canens, ut ferunt, threnum de Orpheo, cui lyra, ventis chordas impellentibus, succinuerit, et sic cum cantu appulsam Lesbo: illosque sublatum caput sepelisse, ubi nunc Baccheum illis est, lyram vero

θῆναι εἰς τῷ Ἀπόλλωνος τὸ ἱερόν, καὶ ἐπὶ πολὺ γε σώζεσθαι αὐτήν.

Χρόνῳ δὲ ὕπερον Νέανθον τὸν τῷ Πιττακῷ τῷ τυράννῳ ταῦτα ὑπὲρ τῆς λύρας πυνθανόμενον, ὡς ἐκῆλει μὲν καὶ θηρία, καὶ φυτὰ, καὶ λίθους, ἐμελῶδει δὲ καὶ μετὰ τὴν τῷ Ὀρφέως συμφορὰν μηδενὸς ἀπτομένῃ, πρὸς ἔρωτα τῷ κτήματος ἐμπέσειν, καὶ διαφθείραντα τὸν ἱερέα μεγάλους χρήμασι, πείσαι ὑποθέντα ἑτέραν ὁμοίαν λύραν, δῶναι αὐτῷ τὴν τῷ Ὀρφέως λαβόντα δὲ μεθ' ἡμέραν μὲν ἐν τῇ πόλει χρῆσθαι, οὐκ ἀσφαλὲς οἶεσθαι εἶναι· νύκτωρ δὲ ὑπὸ κόλπῳ ἔχοντα, μόνον προελθεῖν εἰς τὸ προᾶσειον, καὶ προχειρισάμενον κρᾶεν καὶ συνταράττειν τὰς χορ-

vero Apollinis in templo dedicasse, vbi diu seruata sit.

12. Interiecto tempore Neanthum Pittaci tyranni filium, qui istaec de lyra audisset, vt animalia, et plantas, et saxa demulleret, ac post Orphei mortem, nemine illam tractante cecinerit, in cupiditatem illius habendae incidisse, corruptoque magna vi pecuniae sacerdoti persuasisse, vt subiecta alia simili, Orphei sibi lyram daret. Cum vero accepisset, interdium quidem in vrbe ea vti non satis tutum putasse; noctu vero illa sinu condita solum progressum esse in locum suburbanum, eaque depromta, pulsasse et perturbasse fides adoleiscen-

χορδαίς, ἄτεχνον καὶ ἄμυσον νεανίσκον, ἐλπίζοντα καὶ μέλη τινα θεσπέσια ὑπηχῆσεν τῇ λύρᾳ, ὑφ' ᾧ πάντας καταθέλξεν, καὶ κηλήσεν, καὶ μακάριον ἔσθασθαι, κληρονομήσαντα τῆς Ὀρφείως μουσικῆς· ἄχρι δὲ ξυνελθόντας τὰς κύνας πρὸς τὸν ἦχον (πολλοὶ δὲ ἦσαν αὐτόθι) διασπάσασθαι αὐτόν· ὡς τῷτο γέν ὅμοιον τῷ Ὀρφεῖ παθεῖν, καὶ μόνος ἐφ' ἑαυτὸν ξυγκαλέσαι τοὺς κύνας. ὅτεπερ καὶ σαφές αὐτὰ ὤφθη, ὡς οὐχ ἡ λύρα θέλγουσα ἦν, ἀλλ' ἡ τέχνη καὶ ἡ ὥδῃ, ἃ μόνᾳ ἐξάρετα τῷ Ὀρφεῖ παρὰ τῆς μητρὸς ὑπῆρχεν. ἡ λύρα δὲ ἄλλως κτήμα ἦν οὐδὲν ἄμεινον τῶν ἄλλων βαρβίτων.

Καὶ

lescentem artis et Musarum expertem, qui speraret, carmina quaedam diuina reddituram esse lyram, quibus delinire omnes ac mulcere cum posset, beatum se fore Musicae Orphei heredem; donec conuenientes ad sonum canes, multos autem ibi fuisse, miserum laniauērnt. Hactenus ergo Orphei simile fatum habuisse, vt solos in se conuocaret canes. Vbi illud quidem manifestissime apparuit, non lyram fuisse, quae demulserit, sed artem et cantum, quae sola eximia Orpheo a matre contigerant. Caeterum lyra supellex erat non melior barbitis aliis.

Καὶ τί σοι τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν Νέανθον λέγω, ὅπερ καὶ καθ' ἡμᾶς αὐτὰς ἐγένετό τις, καὶ ἔτι ἐσίν, οἶμαι, ὃς τὸν Ἐπικτήτη λύχνον τῷ Στωϊκῷ, κεραμεῦν ὄντα, τρισχιλίων δραχμῶν ἐπρίατο; ἤλπιζε γὰρ, οἶμαι, καὶ κείνος, εἰ τῶν νυκτῶν ὑπ' ἐκείνῳ τῷ λύχνῳ ἀναγιγνώσκοι, αὐτίκα μάλα καὶ τὴν Ἐπικτήτη σοφίαν ὄναρ ἐπισήσεσθαι, καὶ ὅμοιος ἔσσεσθαι τῷ θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι.

Χθὲς δὲ καὶ πρῶην ἄλλος τις τὴν Πρωτέως τῷ Κυνικῷ βακτηρίαν, ἣν καταθέμενος ἤλατο εἰς τὸ πῦρ, ταλάντῃ καὶ κείνος ἐπρίατο, καὶ ἔχει μὲν τὸ κειμήλιον τῷτο καὶ δείκνυσιν, ὥς Τεγεάται τῷ Καλυδωνίῳ τὸ δέσμα, καὶ Θηβαῖοι τὰ ὅσα τῷ Γηρυόνη, καὶ Μεμφῖται τῇ Ἰσίδος τὰς

πλο-

13. Et quid Orphea tibi aut Neanthum narro, cum nostra aetate fuerit, et forte adhuc fit, qui Epicteti Stoici lucernam fictilem tribus drachmarum millibus emerit? Sperabat, puto, ille etiam, si noctu ad illam lucernam legeret, continuo sapientiam Epicteti adstituram sibi per quietem, seque similem seni admirabili futurum.

14. Heri vero et nudius tertius alius quis Cynici Protei baculum, quem deposuerat, cum in ignem defiliret, talento ipse quoque emit, et habet pignus illud atque ostentat, ut Tegeatae Calydonii *agri* exuvias, et Geryonis ossa Thebani, et Memphitae cincinnos Isis. Ipse vero admira-

rabi-

πλοκάμης. αὐτὸς δὲ ὁ τῷ θαυμαστῷ κτήματι
δεσπότης, καὶ αὐτὸν σὲ τῇ ἀπαιδευσίᾳ καὶ βδε-
λυρίᾳ ὑπερηκόντισεν. ὁρᾷς ὅπως κακοδαμόνως
διάνοισαι, βακτηρίας ἐς τὴν κεφαλὴν ὡς ἀλη-
θῶς δεόμενος.

Λέγεται γὰρ καὶ Διονύσιον 3) τραγωδίαν ποι-
εῖν Φαύλως πάνυ, καὶ γαλοῖως, ὥς τὸν Φιλό-
ξενον πολλάκις δι' αὐτὴν ἐς τὰς λατομίας ἐμ-
πεσεῖν, καὶ δυνάμενον κατέχευε τὸν γέλωτα. ὁ-
τος τοίνυν πυθόμενος ὡς ἐγγελάται, τὸ Αἰσχύ-
λου πυξίον, εἰς ὃ ἐκείνος ἔγραψε, σὺν πολλῇ σπεκδῇ
κτῆσαι

habilis rei dominus, vel ipsum te inscitia atque
impuritate vicerit. Vide quam infeliciter te ha-
beas, baculo in caput (*incusso*) reuera indigens.

15. Dicitur etiam Dionysius tyrannus scripsisse
tragoediam, male sane et ridicule, adeo ut saepe
propter eam in Lantumias inciderit Philoxenus,
qui risum continere non posset. Hic ergo deri-
deri se audiens, pugillares Aeschyli, in quibus
ille scribere solitus fuerat, studiose emit, futurum
ratus,

3. λέγεται — Διονύσιον] Vt Latini verbis
passivis imperson. positis nominativum ad-
dere magis amant, ita contra Graeci accusa-
tivum iis frequentius adiungunt. Interdum
tamen et nominativum reperias, ut *Diog.
Laert.* T. 2. p. 582. λέγεται ὁ Πλάτων υἱὸς
γενέσθαι *Diod. Sic.* V, 55. λέγονται δ' οὗ-
τοι καὶ γόητες γεγοῖναι. *Reitt.*

Luc. Op. T. VII.

E

κτησάμενος αὐτὸ, ὥς το ἔνθεος ἔσσεσθαι, καὶ
 κάτοχος ἐν τῷ πυξίῃ, ἀλλ' ὅμως ἐν αὐτῷ ἐκεί-
 νῳ μακρῷ γελοιότερα ἔγραφεν· οἷον καὶ κεῖνο τὸ
 Δωρικόν, ἦκεν ἡ Διονυσίᾳ γυνή, καὶ πάλιν· οἴ-
 μοι, γυνᾶκα χρησίμην ἀπώλεσα. καὶ τῷτο γὰρ
 ἐκ τῷ πυξίῃ, καὶ τὸ, αὐτοῖς γὰρ ἐμπαίξουσιν οἱ
 μωροὶ βροτῶν. τῷτο μὲν γε, πρὸς σὲ μάλιχα
 εὐσόχως ἂν εἰρημένον εἴη, ἢ τῷ Διονυσίῳ. καὶ
 διὰ τῷτο χρυσῶσαι αὐτῷ ἔδει ἐκεῖνο τὸ πυξίον.

Τίνα γὰρ ἐλπίδα καὶ αὐτὸς ἔχων εἰς τὰ βί-
 βλία, καὶ ἀνελίττεις αἰεὶ, καὶ διακολλᾷς, καὶ
 πέρκωπεις, καὶ ἀλείφεις τῷ κρόκῳ, καὶ τῇ
 κέδρῳ, καὶ διφθέρας περιβάλλεις, καὶ ὀμφαλᾶς
 ἐπιτίθεις, ὡς δὴ τι ἀπολαύσων αὐτῶν; πάνυ
 γὰρ

ratus, vt diuino quodam ad poëticen studio inde
 animaretur. Verum enim vero in illis ipsis *tabell-*
is longe etiam magis ridicula scripsit, quale il-
 lud Doricum, *Aduenit Dionysii mulier*: et illud,
Hei coniugem quam commodam deperidi: nam istuc
 etiam de pugillaribus: et illud, *Stulti sibi illu-*
dunt enim mortaliūm. Atque hoc quidem apte
 dictum in te videri potest a Dionysio, ac propter
 hoc carmen inaurare decebat illos pugillares.

16. Qua enim ipse spe de libris concepta, eos
 voluis semper, et glutinas, et circumcidis, et
 croco cedroque inungis, et pelles circumdas, et
 apponis vmbilicos, tanquam fructum aliquem il-
 lorum

γὰρ ἤδη βελτίων γεγένησα διὰ τὴν ὥνῃν, ὥς
 τοιαῦτα μὲν Φθέγγῃ· μᾶλλον δὲ τῶν ἰχθύων
 ἀφωρότερος εἶ, βιοῖς δὲ, ὡς εἰπεῖν καλόν·
 μῖσος δὲ ἀγρίον, Φασι, παρὰ πάντων ἔχεις
 ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ· ὡς εἰ τοιότῃς ἀπειργάζετο
 τὰ βιβλία, Φυγῇ Φευκτέον ἂν ἦν ὅτι πορρωτά-
 τω ἀπ' αὐτῶν.

Δυοῖν δὲ ὄντων, ἅττ' ἂν παρὰ τῶν παλαιῶν
 τις κτήσαιοτο, λέγειν τε δύνασθαι, καὶ πράτ-
 τειν τὰ δεόντα ζήλω τῶν ἀρίστων, καὶ Φυγῇ τῶν
 χειρόνων· ὅταν μὴτε ἐκείνα, μὴτε ταῦτα φαί-
 νηται τις παρ' αὐτῶν ὠφελόμενος, τί ἄλλο ἢ
 τοῖς μυσὶ διατριβὰς ὠνεῖται, καὶ ταῖς τίλφαις
 οἰκῇ-

lorum capturus? Nempe melior omnino iam ipsa
 illa emtione tactus es, qui sic dicas, *ut libri prae-*
cipiunt? Quin piscibus magis mutus es. Vitius
 autem ut neque dicere honestum sit, sed *immane*,
 ut in prouerbio est, *odium* omnium sustines pro-
 pter impuritatem. Itaque si talem libri efficerent,
 curriculo quam longissime fugiendum ab illis erat.

17. Cum vero duo fere sint, quae a veteribus
 parare sibi possit aliquis, ut et dicere possit et
 facere quae oportet, optimorum aemulatione, et
 fuga deteriorum: si neque istuc neque hoc utili-
 tatis percepisse aliquem inde appareat; quid aliud
 quam exercitationes muribus parabit, aut habita-

οικήσεις, καὶ πληγὰς ὡς ἀμελοῦσι τοῖς οἰκίσ-
ταις;

Πῶς δὲ ἂ κακῶνο αἰσχρὸν, εἴ τις ἐν τῇ χειρὶ
ἔχοντά σε βιβλίον ἰδὼν (αἰεὶ δέ τι πάντως ἔχεις)
ἔροιτο ἢ τινος, ἢ ῥήτορος, ἢ συγγραφέως, ἢ
ποιητοῦ ἔσι; σὺ δὲ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς εἰδὼς,
πράως εἴποις τῷτό γε· εἶτα ὡς Φιλεῖ τὰ τοι-
αῦτα ἐν ξυνεσίᾳ προχωρεῖν ἐς μῆκος λόγων, ὁ
μὲν ἐπαινοῖ τι, ἢ αἰτιῶτο τῶν ἐγγεγραμμένω;
σὺ δὲ ἀποροῆς, καὶ μηδὲν ἔχοις εἰπεῖν, ἔκλειψ-
ξῃ τότε χαρῶν σοι τὴν γῆν κατὰ σεαυτῆ, ὡς ὁ
Βελλεροφόντης περιφέρει τὸ βιβλίον;

Δημή-

eula blattis, aut seruis plagas tanquam istorum
negligentibus?

18. Quomodo vero turpe esse illud negabis, si
quis te videns in manu librum habere, semper
autem omnino habes aliquem, interroget, cuius
aut oratoris, aut historici, aut poetae sit? tu ve-
ro, qui ex titulo noris, placide illud certe re-
spondeas: deinde vero, ut solent talia in consue-
tudine familiari ad longos sermones procedere,
ille laudet aliquid aut vituperet de his, quae ibi
scripta sunt; tu vero consilii inops non habeas
quod dicas: non tibi tum dehiscere tellurem op-
tabis, qui librum eo modo, ut *litteras* Bellero-
phontes circumferas?

19. Cy-

Δημήτριος δὲ ὁ Κυνικός, ἰδὼν ἐν Κορίνθῳ ἀ-
 παίδευτὸν τινα βιβλίον καλλίσον ἀναγιγνώσκον-
 τα, τὰς Βάκχας, οἶμα, τῷ Εὐριπίδῃ, κατὰ
 τὸν ἄγγελον δὲ ἦν τὸν διηγόμενον τὰ τῷ Πεν-
 θέῳ πάθη, καὶ τὸ τῆς Ἀγαυῆς ἔργον, ἀρπά-
 σας διέσπασεν αὐτὸ, εἰπὼν, Ἀμεινὸν ἐστὶ τῷ
 Πενθεῖ ἅπαξ σπαραχθῆναι ὑπ' ἐμῶ, ἢ ὑπὸ σῶ
 πολλῶν. ζητῶν δὲ αἰεὶ πρὸς ἑμαυτὸν, ἄνω
 καὶ τήμερον εὐρεῖν δεδύνημαι, τίνος ἕνεκα τὴν
 σπαδὴν ταύτην ἐσπάρδακας περὶ τὴν ὥνῃ τῶν
 βιβλίων· ὠφελείας μὲν γάρ, ἢ χρείας τῶν ἀπ'
 αὐτῶν, εἰδ' ἂν οἴηθείη τις τῶν ἐπ' ἐλάχιστόν σε
 εἰδόντων. ἔμᾶλλον, ἢ Φαλακρὸς ἂν τις πρίαι-
 το κτένιον, ἢ κάτοπτρον ὁ τυφλὸς, ἢ ὁ
 κωφός

19. Cynicus Demetrius cum videret Corinthi
 indoctum quendam, qui librum legeret pulcher-
 rimum, Bacchas, puto, Euripidis, esset autem
 in ea parte fabulae ubi nuncius Penthei factum
 enarrat, et opus Agauae: raptum librum discer-
 psit, dicens, *Melius est Pentheo semel a me lacera-
 ri, quam a te saepe.* Diu autem multum apud me
 quaerens, hodie nondum reperire possum, cuius
 rei causa tantum studii in emendis libris colloces.
 Utilitatis enim aut usus cuiusquam ex illis perci-
 piendi causa fieri, nemo putauerit, qui vel mini-
 mam tui notitiam habuerit; non magis, quam
 caluus pectinem emerit, aut speculum caecus, aut

κωφὸς αὐλητὴν, ἢ παλλακὴν ὁ εὐνῆχας, ἢ ὁ
 ἡπειρώτης κώπην, ἢ ὁ κυβερνήτης ἄροτρον. ἀλ-
 λά μὴ ἐπίδειξιν πλῆτε σοι τὸ πρᾶγμα ἔχει,
 καὶ βέλαι τῷτο ἐμφῆναι ἅπασιν, ὅτι καὶ εἰς τὰ
 μηδέν σοι χρήσιμα, ὅμως ἐκ πολλῆς τῆς περι-
 σίας ἀνυλίσκεις; καὶ μὴν ὅσα γε καὶ μὲ Σύρον
 ὄντα εἰδέναι, εἰ μὴ σαυτὸν φέρων ταῖς τῷ γέ-
 ροντος ἐκείνῃ διαθήκαις παρενέγραψας, ἀπολώ-
 λεις ἂν ὑπὸ λιμοῦ ἤδη, καὶ ἀγορὰν προὔτίθεις
 τῶν βιβλίων.

Λοιπὸν ἔν δὴ ἐκεῖνο πεπεισμένον ὑπὸ τῶν κο-
 λάκων, οἷς οὐ μόνον καλὸς εἶ, καὶ ἐράσμιος,
 ἀλλὰ σοφὸς, καὶ ῥήτωρ, καὶ συγγραφεὺς, οἷος
 ἔχ

furdus tibicinem, aut pellicem castratus, aut me-
 diterraneus remum, aut aratrum gubernator. Ve-
 rum ostentationem forte diuitiarum ea res habet?
 et hoc vis declarari omnibus, te in ea etiam,
 quae nullam tibi vtilitatem adferant, tamen de
 multa illa affluentia aliquid impendere? Verum
 enim vero, quantum ego etiam, Syrus homo,
 scire potui, nisi te ipse in illas senis istius tabu-
 las per fraudem inscripsisses, iam perisses fame,
 et auctionem librorum tuorum proposuisses.

20. Relinquitur nempe illud, te inductum ab
 adulatoribus, vti credas, non modo pulchrum
 te esse atque amabilem; sed doctum atque ora-
 torem, et historicum, qualis nemo alius, libros
 emere

ἔχ' ἕτερος, ὠνεῖσθαι τὰ βιβλία, ὡς ἀληθεύοις
 τὰς ἐπαίνας αὐτῶν. Φασὶ δέ σε καὶ λόγους ἐπι-
 δεικνυσθαι αὐτοῖς ἐπὶ δεῖπνῳ, καὶ κείνας χειρ-
 σαίων βατράχων δίκην διψῶντας, ἐκκεκραγῆναι,
 ἢ μὴ πίνειν, ἣν μὴ διαρρέαγῳσι βοῶντες. καὶ
 γὰρ ἐκ οὗδ' ὅπως ῥῶτος εἴ τῆς ῥινὸς ἔλκεσθαι,
 καὶ πιστεύεις αὐτοῖς ἅπαντα, ὅς ποτε καὶ κείνῳ
 ἐπείσθης, ὡς βασιλεῖ τινι ὁμοιωθῆς τὴν ὄψιν
 καθάπερ ὁ ψευδαλέξανδρος, καὶ ψευδοΦίλιπ-
 πος ἐκεῖνος κναφεὺς, καὶ ὁ κατὰ τὰς προπάτο-
 ρας ἡμῶν ψευδονέρων, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν ὑπὸ
 τὸ ψεῦδος τεταγμένων 4).

Καί

emere ideo, ut laudes illorum afferas. Aiunt ve-
 ro te illis recitare in conuiuiis, atque illos terre-
 strum ranarum instar prae siti clamare, aut non
 bibere, nisi dirumpantur clamoribus. Nescio
 enim quomodo opportunus es, qui naso duca-
 ris, et credas illis omnia; qui aliquando illud
 etiam persuaderi tibi passus sis, regi te euidam
 similem vultu esse, sicut cominenticius ille Ale-
 xander, et fullo ille Pseudo-Philippus, et qui
 proauorum nostrorum memoria fuit, simulatus
 Nero, et si quis alius praefixam suo nomini men-
 dacii notam gerit.

E 4

21. Et

4. ὑπὸ τὸ ψεῦδος τετ.] I. e. vocem ψεῦδος
 nomini proprio praepositum habentium,
 quales sunt isti, ψευδαλέξανδρος, ψευδο-
 Φίλιππος, et sim. *Guier.*

Καὶ τί θαυμασὸν, εἰ τῷτο ἔπαθες, ἀνόητος
 καὶ ἀπαίδευτος ἄνθρωπος, καὶ προήεις ἐξυπτιάζων,
 καὶ μιμᾶμενος βᾶδισμα, καὶ σχῆμα, καὶ
 βλέμμα ἐκείνου, ὃ σεαυτὸν εἰκάζων ἔχαρες, ὅπως
 καὶ Πύρρον Φασὶ τὸν Ἡπειρώτην τὰ ἄλλα θαυ-
 μασὸν ἄνδρα, ἔτῳς ὑπὸ κολάκων ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ
 ποτὲ διαφθαρήναι, ὡς πιστεύειν ὅτι ὁμοίος ἦν
 Ἀλεξάνδρῳ ἐκείνῳ; καίτοι τὸ τῶν Μασικῶν τῷ-
 το· δις διὰ πασῶν τὸ πρᾶγμα ἦν· εἶδον γὰρ καὶ
 τὴν τῷ Πύρρῳ εἰκόνα, καὶ ὅμως ἐπέπεισο ἐκμε-
 μάχθαι τῷ Ἀλεξάνδρῳ τὴν μορφήν. ἀλλ' ἐνε-
 κα μὲν δὴ τῶν ὕβρισά μοι εἰς τὸν Πύρρον,
 ὅτι σε εἰκασα κατὰ τοῦτο αὐτῷ. τὸ δὲ ἀπὸ
 τῶν

21. Et quid mirum, si hoc tibi usu venit, de-
 menti atque indocto homini, si processisti supi-
 ria ceruice, incessum imitatus et habitum et vul-
 tum illius, cui assimilare te gaudebas; cum et-
 iam Pyrrhum narrent Epirotam, admirabilem
 alioquin virum, adeo quondam ab adulatoribus,
 quantum ad similitudinis iudicium, corruptum,
 ut Alexandro se illi similem putaret: cum tamen
 ea res, quantum Musicorum illud summum in-
 teruallum, distaret. Vidi enim Pyrrhi etiam
 imaginem. Et tamen putabat in se expressam
 Alexandri formam. Sed hactenus in Pyrrhum
 fui iniurius, quod te illi, quantum ad hanc rem,
 comparavi. Quod autem sequitur, etiam tibi
 maxi-

τάτα, καὶ πάνυ σοι πρέπον ἂν εἴη. ἐπεὶ γὰρ ἄτω δίδεκετο ὁ Πύρρος, καὶ ταῦτα ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐπέπεισο, εἰδείς ὅστις ἐξυνετίθετο, καὶ ξυνέπασχεν αὐτῷ, ἄχρι δὴ τις ἐν Λαρίσση πρεσβύτης ξένη αὐτῷ τάλληθας εἰπῶσα ἐπαυσεν αὐτὸν τῆς κορύζης). ὁ μὲν γὰρ Πύρρος ἐπιδειξάς αὐτῇ εἰκόνα Φιλίππου, καὶ Περδίκκῃ, καὶ Ἀλεξάνδρου,

maxime conueniret. Cum enim ita animum induxisset Pyrrhus, eaque de se ipse crederet; nemo erat, quin accederet illius sententiae, et in societatem huius morbi veniret, donec quaedam Larissae anus peregrina, verum dicendo, ista ipsam pituita liberauit. Pyrrhus enim postquam ostendisset illi imaginem Philippi, et Perdiccae,

E 5

et

5. ἐπαυσεν αὐτὸν τῆς κορύζης] *Obesae naris*, itemque contra ea *emunctae naris* homines, simili translatione dicunt Latini. Sed κορυζαν satis ad verbum reddere num liceat, dubito. Frequentissime ludunt in hoc verbo Graeci ad infantiam exprobandam et ἀβελτερίαν. Antiquissimam esse eam rationem, ostendit *Plato*, apud quem de Rep. I. p. 416. C. Thrasymachus Socratem sic superbe tractat, τιθῇ σοι ἐσί; cum respondisset Socrates τί δέ; ὅτι τοι σέ, inquit, κορυζῶντα περιορᾷ, καὶ ἐκ ἀπομύττει δρόμενον. Sed haec copiosissime *Hemsterb.* in diall. select. p. 25. *Gesner.*

δρου, καὶ Κασσάνδρου, καὶ ἄλλων βασιλέων ἤρε-
το τίνι ὅμοιος εἶη, πάνυ πεπεισμένος ἐπὶ τὸν
Ἀλέξανδρον ἤξειν αὐτήν· ἡ δὲ πολλὸν χρόνον
ἐπισχῆσα, Βατραχίῳ, ἔφη, τῷ μαγεύῳ·
καὶ γὰρ ἦν τις ἐν τῇ πόλει Λαρίσση, Βατραχίων
ὄνομα, μάγειρος τῷ Πύρρῳ ὅμοιος.

Καὶ σὺ δὴ ὦ τινι μὲν τῶν τοῖς ὀρχηστῇς συν-
όντων κυναίδων ἔοικας, εἰ ἂν εἴποιμι· ὅτι δὲ
μανίαν ἐρρώμενην ἔτι καὶ νῦν μαίνεσθαι δοκεῖς
ἅπασιν, ἐπ' ἐκείνῃ τῇ εἰκόνι πάνυ σαφῶς αἶδα.
ἔκκεν θυμασὸν, εἰ ἀπίθανος ἔτω ζωγράφος
ὢν, καὶ τοῖς πεπαιδευμένοις ἐξομοιῆσθαι ἐθέ-
λεις, πισεύων τοῖς τὰ τοιαῦτά σε ἐπαινεῖσι. καὶ
τί ταῦτα ληρῶ; πρόδηλος γὰρ ἡ αἰτία τῆς παρὰ
τὰ

et Alexandri, et Cassandri, aliorumque regum,
interrogabat, *cui ipse similis esset?* persuasum
omnino habens venturam ad Alexandrum. At
illa diu cunctata *Batrachioni*, inquit, *coquo*. Et-
enim erat aliquis in vrbe Larissa *Batrachion* no-
mine, coquus, *Pyrrho* similis.

22. Tu sane cui de cinaedis illis saltatorum
libidini seruiantibus, similis sis, non equidem
dixerim: te vero furorem robustum nunc adhuc
furere videri omnibus ista de imagine, illud pla-
ne scio. Itaque admirandum est, te malum ad-
eo pictorem eruditus videri velle similem, et his
fidem habere, qui eo te nomine laudant. Et
quid ista nugor? Manifesta enim causa tui circa
tales

τὰ τοιαῦτα βιβλία σπερδῆς, εἰ καὶ ὑπὸ νωθείας
 ἐγὼ μὴ πάλαι κατέϊδον. σοφὸν γάρ, ὡς γὰρ
 οἶσι, τὰτ' ἐπινενόησας, καὶ ἐλπίδας οὐ μικρὰς
 ἔχεις περὶ τῆς πράγματος, εἰ βασιλεὺς μάθοι
 ταῦτα σοφὸς ἀνὴρ, καὶ παιδεῖαν μάλιστα τιμῶν
 εἰ δὲ ταῦτα ὑπὲρ σῆς ἐκείνου ἀκῆσειεν, ὡς ὦν ἡ
 βιβλία, καὶ ξυνάγεις πολλὰ, πάντα ἐν βραχεῖ
 παρ' αὐτῆς ἔσεσθαι σοι νομίζεις.

Ἄλλ', ὦ καταπύγων, οἶσι τοσῶτον μανδρα-
 γόραν κατακεχύσθαι αὐτῆς, ὡς ταῦτα μὲν ἀ-
 κῆειν, ἐκείνα δὲ μὴ εἰδέναι, οἷος μὲν σε ὁ μεθ'
 ἡμέραν βίος, οἷοι δὲ σοι πότοι, ὅποῖα δὲ νύ-
 κτες, καὶ οἷοις καὶ ἡλίκοις ξυγκαθεύδεις; οὐκ
 οἶσθα ὡς ὧτα καὶ ὀφθαλμοὶ πολλοὶ βασιλέως;
 τὰ

tales libros studii, licet ego prae tarditate non
 olim perspexerim. Sapiens enim, ut quidem
 putas, hoc tuum commentum est, et spes non
 paruas ea de re concepisti, si Imperator ista au-
 diat, vir sapiens, et in honore habens eruditio-
 nem maximo. Si vero ista de te ille audiat, ut
 emas libros et conducas multos, brevi te tempore
 ab ipso impetraturum speras omnia.

23. Sed putasne, impudice, tam copiose illum
 mandragora perfusum, ut haec quidem audiat,
 nesciat vero idem, qualis sit diurna vita tua, qua-
 les tuae potationes, quae noctes, cum qualibus
 et cuius aetatis hominibus cubes? nescis multas
 esse aures, oculos regis multos? Tua autem *facta*
 ita

τὰ δὲ σὰ ἄνω περιφανῇ εἶναι, ὡς καὶ τυφλοῖς
εἶναι καὶ κωφοῖς γνώριμα· εἰ γὰρ καὶ φθέγγαιο
μόνον, εἰ γὰρ καὶ λρόμενος ἀποδύσαι, μᾶλλον
δὲ μὴ ἀποδύσῃ, εἰ δοκεῖ, οἱ δ' οἰκέται μόνον
ἦν ἀποδύσωνταί σε, τί οἶει, μὴ αὐτίκα ἔσε-
σθαι πάντα σε πρόδηλα τὰ τῆς νυκτός ἀπόρρη-
τα; εἰπὲ γὰρ μοι καὶ τί δε, εἰ Βάσσος ὁ ὑμέ-
τερος ἐκείνος σοφιστής, καὶ Βάταλος ὁ αὐλητής,
ἢ ὁ κίκαλδος Ἡμιθέων ὁ Συβαρίτης, ὃς τὰς θαν-
μαστὰς ὑμῖν νόμους συνέγραψεν, ὡς χρὴ μαίνε-
σθαι, καὶ παρατίλλεσθαι, καὶ πάσχειν, καὶ
ποιεῖν ἐκεῖνα, εἰ τῶν τις νυνὶ λεοντῆν περι-
βαλλόμενος, καὶ ῥόπαλον ἔχων βαδίζοι, τί οἶει
Φανέσθαι τοῖς ὀρῶσιν; Ἡρακλέα εἶναι αὐτόν;
οὐκ εἴ γε καὶ χύτραις λημῶντες τυγχάνοιεν. μυ-
ρία

ita sunt aperta, vt caecis etiam atque surdis in-
notuerint. Si enim vocem modo mittas, si enim
exuaris in balneo; quin, ne exuaris ipse, si vi-
detur, si serui modo tui exuantur: quid putas?
nonne statim manifesta futura tuarum secreta no-
ctium? Dic igitur mihi hoc etiam, si vester ille,
Bassus, Sophista, et Batalus tibicen, et cinaedus
Sybaritanus Heintheon, qui nobiles illas leges
vobis scripsit, quomodo furere, velli, pati et
agere ista deceat; si, inquam, illorum aliquis leo-
nina pelle indutus, cum fusti ambulet; quid
visum iri putas spectantibus? Herculemne illum
esse? Non, si totas etiam ollas lippiant. Sexcen-
ta

ρία γάρ ἐσι. τὰ ἀντιμαρτυροῦντα τῷ σχήματι,
 βάδισμα, καὶ βλέμμα, καὶ Φωνή, καὶ τραχη-
 λος ἐπικεκλασμένος, καὶ ψιμύδιον, καὶ μασί-
 χη, καὶ ὅλως, κατὰ τὴν παροιμίαν, θᾶττον
 ἢ πάντες ἐλέφαντας ὑπὲρ μάλῃς κρύψειας, ἢ
 ἓνα κύναιδον. εἴτα ἡ λεοντὴ μὲν τὸν τοιᾶτον ἐκ
 ἂν ἐκρύψει, σὺ δ' οἶσι λήσῃσι σκεπόμενος βιβλίῳ;
 ἀλλ' εἰ δυνατόν. προδώσει γὰρ σε, καὶ ἀποκα-
 λύψει τὰ ἄλλα ὑμῶν γνωρίσματα.
 Τοῦ δ' ὅλον ἀρροεῖν μοι δοκεῖς, ὅτι τὰς ἀγα-
 θὰς ἐλπίδας εἰ παρά τῶν βιβλιοκαπήλων δεῖ
 ζητεῖν, ἀλλὰ παρ' αὐτῶν, καὶ τῶ κατ' ἡμέραν
 βίβη λαμβάνειν. σὺ δ' οἶσι συνήγορον ποινὸν καὶ
 μαρτυ-

ta enim sunt, quae testimonium aduersus illum ha-
 bitum perhibeant, incessus, coniectus oculorum, et
 vox, et ceruix infracta, et cerussa, et mastiche, et fu-
 cus, quibus vos ornamin. Et omnino facilius,
 quod est in prouerbio, quinque sub axilla ele-
 phantos tegas, quam vnum cinaedum. Tum
 leonina talem non tegat: tu vero speras futurum;
 vti libro testus delitescas? Sed fieri id quidem
 non potest. Prodent enim te ac detegent reliqua
 indicia vestra.

24. Quod caput est, ignorare mihi videris;
 bonas spes non a bibliopolis esse petendas, sed a
 se ipso vnicuique, atque a quotidiana vita sua,
 sumendas. Tu vero putas aduocatum tibi com-
 munem

μάρτυρα ἔσσεσθαι σοι τὸν Ἀττικὸν, καὶ Καλλι-
νον τὰς βιβλιογράφας; ἐκ ἄλλ' ὧμές τινας ἀν-
θρώπους ἐπιτρίφοντας σε, ἢ οἱ θεοὶ ἐθέλωσι,
καὶ πρὸς ἔσχατον πένιαις ξυνελάσσοντας· δέον
ἔτι νῦν σωφρονήσαντα ἀποδόσθαι μὲν τινι τῶν
πεκαιδευμένων τὰ βιβλία ταῦτα, καὶ σὺν αὐ-
τοῖς τὴν νεόκτιστον ταύτην οἰκίαν· ἀποδῆναι δὲ
τοῖς ἀνδραπαδοκαπήλοις μέρος γὰρ ἀπὸ πολλῶν
τῶν ὀφειλομένων.

Καὶ γὰρ καὶ κείνα περὶ δύο ταῦτα δεινῶς ἐσπέ-
δασας, βιβλίων τε τῶν πολυτελῶν κτήσιν, καὶ
μειρακίων τῶν ἐξώρων, καὶ ἤδη καρτερῶν ὠνῆν,
καὶ τὸ πρᾶγμα σοι πάντα σπευδάζεσθαι, καὶ θη-
ρεῖσθαι. ἀδύνατον δὲ πένητα ὄντα, τρὶς ἄμ-
Φω

munem testemque futurum Atticum, et Callinum
librarios? Non, sed crudeles quosdam homines,
qui te obtèrent, vbi Dis visum erit, et ad extre-
mum paupertatis adigent: qui debebas vel nunc
ad sanitatem reuocatus vendere eruditorum alicui
libros istos, et cum his recens aedificatam illam
domum, ac reddere mangonibus partem certe
de multis, quae illis debentur.

25. Etenim in duobus istis studiosissime elabo-
rasti, in libris magni pretii exquirendis et in ado-
lescentulis exoletis, iamque robustis coëmendis:
eamque rem calide admodum tractas et venaris.
Fieri autem non potest, vt homo pauper vtrique
studio

Φω διαρκεῖν. σκόπει τοίνυν ὡς ἱερὸν χρῆμα συμβουλή. ἀξιῶ γάρ σε ἀΦέμενον τῶν μηδὲν προσηκόντων, τὴν ἐτέραν νόσον θεραπεύειν, καὶ τὰς ὑπηρετάς ἐκείνας ὧν δ' ὁμῶς 6) μὴ ἐπιλεπόντων σε τῶν οἰκοθεν, μεταστέλλαιό τινας τῶν ἐλευθέρων, οἷς εἰδ' ἀκίνδυνον ἀπελθῶσιν, ἣν μὴ λάβωσιν, ἅπαντα ἐξαγορεῦσαι τὰ πραχθέντα

studio par sis. Vide ergo quam diuina res sit consilium. Censeo enim te relictis, quae nihil ad te pertinent, alteri tantum morbo vacare, et illius ministros pretio emere, ne deficientibus servis, liberos homines arceffas, quibus nempe non neque ac servis periculosum, nisi acceperint quantum volunt, eliminare omnia quae post computationem

6. ὧν δ' ὁμῶς] Locus difficilis. Nempe corruptum esse illud indicat, quod infinitum, postulante constructione, non sequitur. Ait, ἀξιῶ σε ἀΦέμενον — θεραπεύειν, καὶ τὰς ὑπηρετάς — quid expectamus? non profecto ὧν δέ, sed ὧνεῖσθαι, nec ὁμῶς, sed ὅπως. Denique εἰδ' mutandum censeo in εἶν. Sententiam huic loco esse, quam in versione expressimus, nemo in dubium vocabit, arbitror. Suadet, ut servis ad malam libidinem abutatur potius, quam liberis; illos obnoxios, hos sine suo periculo enūntiare turpitudinem illius posse. Hoc satis declarant, quae sequuntur. *Gesner.*

τα ὑμῖν μετὰ τὸν πότον, οἷα καὶ πρῶην αἰσχί-
 ζα περὶ σὲ διηγέιτο ἐξελθὼν ὁ πόρνος, ἔτι καὶ
 δείγματα ἐπιδεικνύς. ἀλλ' ἐγὼ γε καὶ μάρτυ-
 ρας ἂν παρεσχοίμην τὲς τότε παρόντας, ὡς
 ἡγανάκτησα, καὶ ὀλίγῃ πληγὰς ἐνέτριψα αὐ-
 τῷ, χαλεπαίνων ὑπὲρ σέ. καὶ μάλιστα' ὅτε
 καὶ ἄλλον ἐπεκαλέσατο μάρτυρα τῶν ὁμοίων,
 καὶ ἄλλον, ταῦτά καὶ λόγοις διηγασμένους. πρὸς
 δὴ ταῦτα, ὧ' γὰρ δέ, ταμιεύς τὰργύριον, καὶ
 Φύλαττε, ὡς αἶνοι καὶ κατὰ πολλὴν ἀσφά-
 λειαν ταῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἔχῃς. ὥς μὲν
 γὰρ μηκέτι ἐργάζεσθαι, τίς ἂν μεταπείσθῃ σε;
 ἡ δὲ γὰρ κύνων ἀπαξ παύσαιτ' ἂν, σκυτοτραγέην
 μαθῆσα.

Τὸ

tionem a vobis fiunt. Qualia nuper turpissima
 de te scortum illud effutiebat, qui ipsa indicia
 sceleris ostenderet. Ac possum ego testes etiam
 praebere, qui tum aderant, quam indigne tulerim,
 et tantum non plagis hominem mulcaverim,
 tuam vicem nimis iratus. Praesertim cum
 alium quoque testem aduocaret similiem, et
 alium, eadem multis verbis enarrantes. Ad haec
 igitur, vir bone, repone tibi pecuniam, et serua,
 ut domi et secure talia facere et pati possis. Ut
 enim plane non amplius facias, quis ita in aliam
 te sententiam transducatur? Nec enim canis desinat
 temere, corium semel docta rodere.

Τὸ δ' ἕτερον ῥαδίον, τὸ μηκέτι ὠνεῖσθαι βιβλία. ἱκανῶς πεπαίδευσαι, ἄλλῃ σοι τῆς σοφίας, μόνον ἔκ ἐπ' ἄλλης τῆς χεῖρας ἔχεις τὰ παλαιὰ πάντα, πᾶσαν μὲν ἰσορίαν οἶσθα, πάσας δὲ λόγων τέχνας, καὶ κάλλη αὐτῶν, καὶ κακίας, καὶ ὀνομάτων χρῆσιν τῶν Ἀττικῶν· πάντα σοφὸν τι χρῆμα καὶ ἄκρον ἐν παιδείᾳ γαγνήσκει, διὰ τὸ πλῆθος τῶν βιβλίων· κωλύει γὰρ ἄδεν καὶ μὲ σοι ἐνδιατρίβειν, ἐπειδὴ χαίρεις ἐξαπατῶμενος.

Ἡδέως δ' ἂν καὶ ἐροίμην σε, τὰ τοσαῦτα βιβλία ἔχων, τί μάλιστα ἀναγινώσκεις αὐτῶν; τὰ Πλάτωνος; τὰ Ἀντισθένης; τὰ Ἀντιλόχου; τὰ Ἰππώνακτος; ἢ τῶν μὲν ὑπερφρονεῖς, ῥή-
τορες

26. At alterum facile, ut libros non amplius emas. Satis eruditus es: satis tibi sapientiae: tantum non supremis in labiis habes antiqua omnia. Historiam nosti omnem: artes omnes dicendi, et elegantias, et vitia, et Atticorum nominum usum. Omnino sapiens quiddam, et summum in eruditione, librorum ista multitudine factus es. Nihil enim prohibet, quo minus ego quoque tempus in te *illudendo* fallam, quandoquidem imponi tibi gaudes.

27. Lubens autem te interrogem, tot libros cum habeas, quem potissimum inter eos legas? Platonisne, an Antisthenis, Antilochi, an Hipponactis? An hos quidem contemnis, sed orato-

τορες δὲ μάλιστα σοι τέτων διὰ χειρός; εἰπέ μοι,
καὶ Λισχίνε τὸν κατὰ Τιμάρχου λόγον ἀναγι-
γνώσκεις; ἢ ἐπεὶ πάντα οἶσθα, καὶ γινώ-
σκεις αὐτῶν ἕκαστον; τὸν δὲ Ἀριστοφάνην καὶ τὸν
Εὐπολιν ὑποδέδουκας 7); ἀνέγκως καὶ τὰς Βασ-
πτάς τὸ δράμα ὅλον; εἴτ' ἂν σε τῶν καθε-
κτο, ἂν ἡμετέρας γνώρισας αὐτὰ; τοῦτο
γὰρ καὶ μάλιστα θαυμάσεις ἂν τις; τίνα ἀπὸ
ψυχῆς

res potius quam illi in manibus tibi sunt? Dic
mihi, an Aeschylis etiam contra Timarchum ora-
tionem legis? An illa quidem nosti omnia, et
vnumquodque illorum agnoscis? Aristophanem
et Eupolin egisti? legisti etiam fabulam totam
Baptas? Tum nihil ea, quae ibi sunt, te mouere,
neque in te agnoscens illa erubuisti? Itaque vel
maxime illud admiretur aliquis, quo tandem ani-
mo

7. ὑποδέδουκας] Cum omnium, qui modo
laudabantur, auctorum commemoratio acer-
bum quid habeat, ut qui aspere inuecti sint
in ea flagitia, quae Indocto bibliothecae pos-
sessori oblicit Lucianus; tum in *Aristopha-*
nis atque Eupolidis comoediis utitur voca-
bulo ὑποδέδουκας, puto ut indicet, eum
personas turpes, v. g. Hyperboli, et simi-
lium *subiisse*, et histrionis instar *egisse*: quem
intellectum verbi hic tanto magis adnotan-
dum putavi, quod adhuc nondum mihi ob-
seruatus est. *Gesner.*

ψυχῆς ἔχων 8) ἅπται τῶν βιβλίων, ἐπρίσκει
αὐτὰ χερσὶν ἀνελίττεις, πότε δὲ ἀναγιγνώσκεις;
μεθ' ἡμέραν; ἀλλ' εἴδεις ἑώρακε ποιεῖντα τῆτο;
ἀλλὰ νύκτωρ; πότερον ἐπιτεταμένος ἤδη ἐκεί-
νοις; ἢ πρὸ τῶν λόγων, ἀλλὰ καὶ πρὸ σκότους,
μηκέτι μὴ τολμήσεις τοιᾶτο μηδέν.

Ἄφες δὲ τὰ βιβλία, καὶ μόνον ἐργάζεταί σου-
τῆ. καίτοι ἔχρην μηκέτι μηδ' ἐκεῖνα, αἰδέσθην-
ναί δὲ τὴν τῆ Εὐριπίδου Φαίδραν, καὶ ὑπὲρ τῶν
γυναικῶν ἀγανακτῆσαν, καὶ λῆγσαν,

Οὐδὲ σκότον Φρίσσει τὸν συνεργάτην,

Τέρεμνά τ' οἴκων μήποτε Φθογγὴν ἄφῃ.

Ei

mo libros attingas? quibus illos euoluas manibus?
quando illos legas? Interdiu? At nemo te vidit
hoc facere? Sed noctu? vtrum, cum iam istis
intentus es? An ante studia, immo ante tenebras,
nihil quidquam istorum audes?

28. Quin tu relinquis libros et tuam solum rem
agis! Quamquam nec istuc amplius oportebat,
sed Euripidis illam Phaedram reuerti, indignan-
tem pro mulieribus ac dicentem:

Tenebras nec horret vlla lecti conscias,

Vocemue, si grauis prorumpat, parietum.

F 2

Sin

8. τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων] Vult sine dubio
dicere Lucianus, quo animo, qua mente?
Sed scripsisse videtur τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων,
vel τί ποτὲ ψυχῆς ἔχων. Gesner.

Εἰ δὲ πάντως ἐμμένειν τῇ ὁμοίᾳ νόσῳ διέγνω-
σαι, ἴθι, ὧν μὲν βιβλία, καὶ οἴκοι κατακλεί-
σας ἔχει, καὶ καρπῶ τὴν δέξαν τῶν κτημάτων.
ἱκανόν σοι καὶ τῆτο· προσάψῃ δὲ μηδέπω, μη-
δὲ ἀναγνῶς, μηδὲ ὑπαγάγῃς τῇ γλώττῃ πα-
λαιῶν ἀνδρῶν λόγους, καὶ ποιήματα, μηδὲν δει-
νόν σε εἰργασμένα· οἶδα ὡς μάτην ταῦτά μοι
λελήρηται, καὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, Αἰθίοπα
σμήχειν ἐπὶ χειρῶ· σὺ γὰρ ὠνήσῃ, καὶ χερσὶ
ἐς ἑδὲν, καὶ καταγελασθήσῃ πρὸς τῶν πεπαι-
δευμένων, οἷς ἀπὸ χρηρὸς φελεῖσθαι, οὐκ ἐκ τῶ
κάλους τῶν βιβλίων, ἑδ' ἐκ τῆς πολυτελείας
αὐτῶν, ἀλλ' ἐκ τῆς Φωνῆς καὶ τῆς γνώμης τῶν
γεγραφότων.

Σὺ

Sin omnino perseverare in morbo tibi decretum
est, abi, eme libros, et domi conclusos tibi habe,
et fruiere gloria possessionis. Satis tibi hoc quo-
que. Sed noli vnquam illos attingere, nec lege,
nec linguae *isti tuae* veterum virorum orationes
et poemata subiicito, quae nihil tibi mali fecerint.
Noui equidem frustra me ista nugatum esse, me-
que Aethiopem, quod est in prouerbio, lauare
conatum esse. Etenim tu emes, et nihil vteris,
et deridere ab eruditis, quibus vtilitatem perci-
pere satis est, non e pulchritudine librorum, ne-
que ex magno illorum pretio, sed e sermone et
sententia auctorum.

29. Tu

Σὺ δὲ αἶψα θεραπεύσεν τὴν ἀπαδευσίαν, καὶ ἐπικλύψεν τῇ δόξῃ ταύτῃ, καὶ ἐκπλήξεν τῷ πλήθει τῶν βιβλίων, ἅκ' εἰδὼς ὅτι καὶ οἱ ἀμαθέςατοι τῶν ἰατρῶν τὸ αὐτό σοι ποιῶσιν, ἐλεφαντίνους νάρθηκας, καὶ σικυίας ἀργυρεῶς παιζόμενοι, καὶ σμίλας χρυσοκωλήκτας· ὁπόταν δὲ καὶ χρήσασθαι τέτοις δέῃ, οἱ μὲν ἐδὲ ὅπως χρῆ μεταχειρίσασθαι αὐτὰ, ἴσασι. παρελθὼν δέ τις εἰς τὸ μέσον τῶν μεμαθηκότων, Φλεβοτόμον εὖ μάλα ἠκονημένον ἔχων, ἰὲ τ' ἄλλα μεσὸν ἀπήλαξε τῆς ὀδύνης τὸν νοσῶντα. ἵνα δὲ καὶ χαλοιοτέρῳ τινὶ τὰ σὰ εἰκασώ, τὰς κερῆας τὰς ἐπίσκεψαι, καὶ ᾄψαι τὰς μὲν τεχνίτας αὐτῶν, ξυρῶν καὶ μαχαίριδας, καὶ κάτοπτρον
 σύμμε-

29. Tu vero putas curari a te posse incitiam tegique ista opinione, percellique posse homines librorum multitudine, ignarus, idem, quod tu, facere etiam imperitissimos quosque medicos, qui eburneas medicamentorum capsulas, et cucurbitas argenteas sibi faciunt, et scalpria auro ferrumina: cum vero iis utendum est, illi, neque quomodo tractanda sint, norunt. At progressus in medium aliquis eorum, qui didicere, scalpellum habens probe acutum, de caetero rubigine oblitum, dolore aegrum liberat. Ut vero ridiculae magis rei tuam rationem comparem, tonsores mihi istos considera, et videbis, eos, qui sunt in illo genere artifices, nouaculam, et cultellos,

σύμμετρον ἔχοντας· τὰς δὲ ἀμυθεῖς καὶ ἰδιώ-
 τας πληθὺς μαχαίριδιων προτιθέντας, καὶ κα-
 τοπτρα μεγάλα, ἃ μὴν λήσειν γε διὰ ταῦτα
 ἔδεν εἰδότες. ἀλλὰ τὸ γελοϊότατον ἐκείνο πά-
 σχασιν, ὅτι κείρονται μὲν οἱ πολλοὶ παρὰ τοῖς
 γείτοσιν αὐτῶν, πρὸς δὲ τὰ ἐκείνων κατόπτρα
 προσελθόντες, τὰς κόμας εὐθετίζουσι.

Καὶ σὺ τοίνυν ἄλλω μὲν δεικνύοντι χρησείας
 ἂν τὰ βιβλία· χρησάσθαι δὲ αὐτὰς ἔκ ἂν δύ-
 ναιο. καίτοι ἔδεν ἔχρησας ἔδεν βιβλίον πώπο-
 τε, ἀλλὰ τὸ τῆς κυνὸς ποιεῖς, τῆς ἐν τῇ Φάτ-
 νῃ κατακειμένης, ἣ ἔτε αὐτῇ τῶν κριθῶν ἐσθίει,
 οὔτε τῷ ἵππῳ δυναμένῳ Φαγεῖν ἐπιτρέπει.
 ταῦτα, τό γε νῦν εἶναι, ὑπὲρ μόνων τῶν βιβλίων
 παρ-

et speculum modicum habere; imperitos autem
 atque indoctos multitudinem cultellorum expo-
 nere, et specula magna: nec tamen propterea
 obscurum esse, illos nihil scire. Sed illud ipsis
 usu venit, quod oppido ridiculum est, ut vulgo
 quidem homines apud vicinos illorum tondendos
 se turent, ad illorum vero specula accedentes,
 disponant comas.

30. Quare tu quoque alii roganti commodare
 possis libros, ipse uti illis nequeas. Quamquam
 librum nemini unquam commodasti, sed facis
 quod canis incumbens praesepio; quae nec ipsa
 edit de hordeo, neque equum edere, qui potest,
 patitur. Haec in praesens de folis libris libere
 apud

παρρησιάζομαι πρὸς σέ, περὶ δὲ τῶν ἄλλων ὅσα
κατάπτυσα καὶ ἐπονείδισα ποιεῖς, αὐτίς ἀκού-
σῃ πολλάκις.

apud te disputo: de aliis quae despuenda et flagi-
tiosa facis, saepe in posterum audies.

Περὶ τοῦ μὴ ῥαδίως πιστεύειν διαβολῇ.

Δεινόν γε ἡ ἀγνοία, καὶ πολλῶν κακῶν ἀν-
θρώποις αἰτία, ὥσπερ ἀχλὺν τινα κατα-
χέουσα τῶν πραγμάτων, καὶ τὴν ἀληθειαν ἀμαυ-
ροῦσα, καὶ τὸν ἐκάστη βίον ἐπισκιάζουσα. ἐν σκό-
τῳ γὰρ πλανωμένοις πάντες εἴοικαμεν, μᾶλλον
δὲ τυφλοῖς ὅμοια πεπόνθαμεν, τοῦ μὲν προσ-
πταίοντες ἀλόγως, τὰ δὲ ὑπερβαίνοντες ἄδεν
δέον,

Non temere credendum esse delationi.

Graue sane malum ignorantia, et incommodo-
rum plurimum causa hominibus, quae velut
caliginem quandam rebus offundat, et obscurat
verum, et umbram vitae vniuscuiusque obiciat.
Per tenebras enim oberrantibus similes sumus
omnes; potius autem caecorum more affecti par-
tim offendimus praeter rationem, partim ultra
quam

δέον, καὶ τὸ μὲν πλησίον καὶ παρὰ πόδας οὐχ ὄρῶντες, τὸ δὲ πόρρω καὶ πάμπλου διεστηκός, ὡς ἐνοχλῆν δεδιότες. καὶ ὅλως ἐφ' ἐκάστῃ τῶν πραττομένων ἔ διαλείπομεν τὰ πολλὰ ὀλισθαίνοντες. τοιγάρτοι μυρίας ἤδη τοῖς τραγωδιοδιδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦτον παρέσχηται, τὰς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας, καὶ τὰ τέτοις παραπλήσια. σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σικηνῇ ἀναβαινόντων κακῶν εὗροι τις ἂν ὑπὸ τῆς ἀγνοίας, καθ' ἅπερ ὑπὸ τραγικῆ δαίμονός τινος κεχορηγημένα. λέγω δὴ καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀποβλέπων, μάλλιστα δὲ εἰς τὰς ἐκ ἀληθείας κατὰ τῶν συνήθων καὶ φίλων διαβολάς. ὑφ' ὧν ἤδη καὶ οἱοὶ ἀνάστα-
τοι

quam par est progredimur, non videntes quod ante pedes est; quod vero procul est, et longe distat, tanquam molestum quiddam metuentes. Atque in vniuersum, in vnoquoque negotio labi multum non intermittimus; licet infinita iam tragœdiarum scriptoribus scribendarum fabularum argumenta haec res prae buerit, Labdaci Pelopisque progeniem, et horum similia. Pleraque enim fere, quae in scenam ascendunt, mala inueniat aliquis ab ignorantia, velut a tragico quodam daemone, subministrata. Dico autem istuc cum ad alia respiciens, tum maxime ad alienas a vero contra familiares atque amicos delationes: quarum opera iam et euerstae domus sunt, et vrbes

τοὶ γεγόνασι, καὶ πόλεις ἄρδην ἀπολώλασι, πα-
τέρες τε κατὰ παίδων ἐξεμάνησαν, καὶ ἀδελ-
φοὶ κατὰ τῶν ὁμογενῶν, καὶ παῖδες κατὰ τῶν
γενναμένων, καὶ ἐρασαὶ κατὰ τῶν ἐρωμένων.
πολλὰ δὲ καὶ Φιλίαι συνεκόπησαν, καὶ οἶκοι
συνεσχύθησαν ὑπὸ τῆς κατὰ τὰς διαβολὰς πι-
θανότητος.

Ἰν' ἐν ὧς ἤμισα περιπίπτωμεν αὐταῖς, ὑπο-
δείξαι βέλομαι τῷ λόγῳ, καθάπερ ἐπὶ τινος
χερσὸς, ὁποῖόν τί ἐστὶν ἡ διαβολή, καὶ πόθεν
ἄρχεται, καὶ ὁποῖα ἐξεργάζεται. μᾶλλον δὲ
Ἀπελλῆς ὁ Ἐφεσίου πάλαι ταύτην προῦλαβε
τὴν εἰκόνα. καὶ γὰρ αὐτὸς καὶ ἔτος διαβληθεὶς
πρὸς Πτολεμαῖον, ὡς μετεσχηκῶς Θεοδότῳ
τῆς συνωμοσίας ἐν Τύρῳ· ὁ δὲ Ἀπελλῆς ἐχ' ἐωρά-
κει

bes vastatae funditus, patresque in furorem acti
contra liberos, et contra fratres germani, et liberi
aduersus parentes, et contra amatores suos amafii.
Multae vero etiam amicitiae rescissae, et confusae
domus sunt ab illa calumniarum probabili specie.

2. Vt igitur quam minime in illas incidamus,
hoc libello quasi in tabula quadam ostendere vo-
lo, quale quid sit delatio, vnde incipiat, quid
efficiat. Quin Apelles Ephesius olim imaginem
illam occupauit. Nam ipse quoque delatus fuerat
apud Ptolemaeum, ut qui coniurationis illius,
quam Tyri conflauerat Theodotas, socius fuisset.
At neque Tyrum vnquam viderat Apelles, neque,

καὶ ποτὲ τὴν Τύρον, ἔδὲ τὸν Θεοδόταν, ὅστις ἦν, ἐγίγνωσκεν, ἢ καθύς ποτε ἤκουε Πτολεμαίου τινὰ ὑπαρχον εἶναι, τὰ κατὰ τὴν Φοινίκην ἐπιτετραμμένον· ἀλλ' ἔμως τῶν ἀντιτέχνων τις Ἀντίφιλος τέννομα, ὑπὸ Φθόνος τῆς παρὰ βασιλεῖ τιμῆς, καὶ τῆς κατὰ τὴν τέχνην ζήλοτυπίας, κατεῖπεν αὐτῷ πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, ὡς εἴη κεκοινωνηκὼς τῶν ὅλων, καὶ ὡς θεασαίτο τις αὐτὸν ἐν Φοινίᾳ συνεστῶμενον Θεοδότῳ καὶ παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ εὖς αὐτὸ κακνολογούμενον· καὶ τέλος ἀπέσφηνε τὴν Τύρον ἀπόσασιν, καὶ τὴν Πηλεσίαν κατάληψιν ἐκ τῆς Ἀπελλᾶ συμβεβληῖς γεγονέναι.

Ὁ δὲ Πτολεμαῖος ὡς ἂν κάρτα, καὶ τὰλλ' ἐπ' ἅνυ Φρενήρης τις ὢν, ἀλλ' ἐν κολακείᾳ δεσποικῇ τετραμ-

quis esset Theodotas, nouerat, nisi quatenus audierat Ptolemaei quendam Legatum esse, cui Phoenice commissa esset. Interim tamen aemulorum aliquis, Antiphilus nomine, qui inuideret illi honorem, quo apud regem erat, et artis obtrectatione, illum Ptolemaeo detulerat, quasi omnium esset conscius, et, esse qui illum viderit in Phoenice coenantem cum Theodota, et quam diu duraret conuiuium, caput cum ipso conferentem. Breuiter, defecisse Tyrum et Pelusium captam de Apellis consilio, indicauit.

3. Ptolemaeus, vir alioquin etiam non admodum prudens, sed adulationi immixtus tyrannicae,

τεθραμμένος, ἔτιως ἐξελεύθη καὶ συνέταράχθη
 πρὸς τῆς παραδόξου ταύτης διαβολῆς, ὥς μηδὲν
 τῶν εἰκότων λογισάμενος, μηδ' ὅτι ἀντίτεχνος
 ἦν ὁ διαβάλλων, μηδ' ὅτι μικρότερος ἢ κατὰ
 τοιαύτην πρὸδοσαν ζωγράφος· καὶ τὰυτα, εὖ
 πεπτοῦθώς ὑπ' αὐτῷ, καὶ παρ' ὄντιν' τῶν ὁμο-
 τέχνων τετιμημένος, ἀλλ' ἔδὲ τὸ παρῶπαν, ὡς
 εἰ ἐξέπλευσεν Ἀπελλῆς εἰς Τύρον, ἐξετάσας, εὖ-
 θυς ἑαδὲ μηνίειν, καὶ βοῆς ἐνσπίραπλα τὰ βα-
 σίλεια, τὸν ἀχάριστον κερσάως; καὶ τὸν ἐπί-
 βελον, καὶ συνωμότην; καὶ εἶγε μὴ τῶν συνει-
 λημμένων τις, ἀγωνάκτῃσας ἐπὶ τῇ τῷ Ἀντι-
 Φίλῃ ἀναισχυντίᾳ; καὶ τὸν ἀθλίον Ἀπελλῆν
 κατελεήσας, ἔφη μηδενὸς αὐτοῖς κοινωῶν ηκέ-
 και

cae, adeo ad absurdam calumniam exarsit et per-
 turbatus est, ut nihil eorum, quae in mentem
 venire debebant, reputans, neque, aemulum
 esse delatorem, neque, minorem esse plectorem,
 quam qui tantam prodicionem sustinere posset,
 cum praesertim, qui beneficio illius affectus, et
 omnibus artis eiusdem hominibus praelatus esset;
 quin neque explorato antè, nauigassetne omnino
 Tyrum Apelles? furere statim vellet, et clamore
 impleret regiam, ingratum clamans, et insidia-
 torem, et coniuratam. Et nisi comprehenso-
 rum aliquis, indigne ferens illam Antiphili
 impudentiam, et miseri Apellis misericordia mo-
 tus, dixisset, nihil quidquam causae ipsi secum
 fuisse,

ναί τὸν ἄνθρωπον, ἀπετέμνητο ἂν τὴν κεφαλὴν, καὶ παραπολελαύνει τῶν ἐν Τύρῳ κακῶν, ἔδεν αὐτὸς αἴτιος γεγονώς.

Ὁ μὲν ἔν Πτολεμαῖος ἔτι λέγεται μεταγνῶναι ἐπὶ τοῖς γειονόσιν, ὥς τὸν μὲν Ἀπελλῆν ἑκατὸν ταλάντοις ἐδώρησατο· τὸν δὲ Ἀντίφιλον δαλῦειν αὐτῷ παραδέδωκεν. ὁ δὲ Ἀπελλῆς, ὦν παρεινδύνευσε μεμνημένος, τοιαῦδέ τι ἐκόνι ἡμύνατο τὴν διαβολήν.

Ἐν δεξιᾷ τις ἀνὴρ κάθηται, τὰ ὦτα παμμεγέθη ἔχων, μικρὰ δὲ τῶν Μίδæ προστοκότα, τὴν χεῖρα προτείνων πύρρῳ θαν ἔτι προσίκη τῇ διαβολῇ. περὶ δὲ αὐτὸν ἐσᾶσι δύο γυναῖκες, ἄγνοιά μοι δοκεῖ, καὶ ὑπόληψις· ἐτέρωθεν δὲ προσέρχεται ἡ διαβολή, γύναιον ἐς

ὑπερ-
fuisse, capite plexus Tyrriorum mala ipse luisset innocens.

4. Ptolemaeus itaque adeo dicitur actorum poenitentia tactus esse, ut centum talentis donaret Apellem, et in servitutem illi Antiphilum traderet. Apelles autem periculi sui memor tali pictura delationem illam vultus est.

5. Ad dextram vir sedet, ingentes aures habens, parum abest quin Midæ auriculis similes, protendens manum e longinquo adhuc accedenti Delationi. Circa illum vero stant mulieres duæ, Ignorantia, ut mihi videtur, et Suspicio. Accedit ab altera parte Delatio, pulcherrima vitra fidem

ὑπερβολὴν πάγκαλον, ὑπόθερμόν δὲ καὶ παρα-
 κεινημένον, οἷον δὴ τὴν λύτταν, καὶ τὴν ὀργὴν
 δεικνύσας, τῇ μὲν ἀριστερᾷ δαῖδα καιομένην ἔχου-
 σά, τῇ ἑτέρᾳ δὲ νεανίαν τινὰ τῶν τριχῶν σύ-
 ρεσά, τὰς χεῖρας ἐρέγοντα εἰς τὸν ἔρᾶνον, καὶ
 μαρτυρούμενον τῆς θεᾶς. ἠγεῖται δὲ ἀνὴρ ὠχρὸς,
 καὶ ἄμορφος, ὁξὺ δεδορκώς, καὶ εἰκῶς τοῖς ἐκ-
 νόσας μακρὰς κατεσκληρόσι. τῷτον γὰρ εἶναι
 τὸν Φθύνον ἂν τις εἰκάσειε. καὶ μὴν καὶ ἄλλαι
 τινὲς δύο παρεμαρτῶσι, προτρέπασαι, καὶ πε-
 ρισέλλουσαι, καὶ κατακοσμεῖσαι τὴν διαβολήν.
 ὥς δὲ μοι καὶ ταύτας ἐμήτυσεν ὁ περιηγητὴς τῆς
 εἰκόνης I), ἡ μὲν Ἐπιβελήτις ἦν, ἡ δὲ Ἀπάτη·
 κατό-

dem muliercula, sed calidiuscula, et emota, ut
 quae furorem atque iram ostendat, sinistra manu
 accensam facem gestans, altera iuuenem quendam
 trahens capillis, manus caelo tendentem, testan-
 temque Deos. Praecedit vir pallidus et deformis,
 acutum cernens, similis eis, qui a magno morbo
 exaruerunt. Hunc Liuorem esse facile aliquis
 conicerit. Verum aliae quoque duae sequuntur
 hortantes, et componentes, ornantesque Delatio-
 nem. Ut vero mihi illas quoque indicauit My-
 stagogus atque *interpreter* imaginis, altera quidem
 Insidiarum quaedam erat, altera Fallacia. A ter-
 go

I. ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνης] Περιηγηταὶ pro-
 prie sunt illi, qui hospites ad perlustranda
 vrbs

κατόπιν δὲ ἠκολούθει πάνυ πενθικῶς τις ἐδου-
αμένη, μελανίμων, καὶ κατεσπραγμένη, Με-
τάνοια δὲ καὶ αὐτὴ ἐλέγετο, ἐπεσρέφτο γούν
ἐς τὰ πίσω δακρύουσα, καὶ μετ' αἰδῶς πάνυ τὴν
Ἀληθείαν προσῆλθαν ὑπέβλεπεν. ἔτω μὲν ἔρ-
Ἀπελλῆς τὸν ἑαυτοῦ κίνδυνον ἐπὶ τῆς γραφῆς
ἐμμήσατο.

Φέρε δὲ καὶ ἡμεῖς, εἰ δοκεῖ, κατὰ τὴν τ᾽ Ἐ-
Φεσίᾳ ζωγράφου τέχνην, διέλθωμεν τὰ προσ-
όντα τῇ διαβολῇ, πρότερον γὰρ ὄρω τινὶ περι-
γράψαντες αὐτήν. ἔτω γὰρ ἂν ἡμῖν ἡ εἰκὼν γὰρ
νῆσεται. Ἐστὶ τοίνυν διαβολὴ κατηγορία τις,
ἐξ ἐρημίας γιγνομένη, τὸν κατηγορούμενον λελητ-
θῆναι,

go sequebatur lugubri quaedam habitu, pullata,
lacera: Poenitentia haec dicebatur. Respiciebat
enim retrorsum lacrumans, et cum pudore omni-
no intuebatur accedentem Veritatem. Atque ita
suum periculum pictura expressit Apelles.

6. Age vero nos etiam, si videtur, secundum
Ephesii pictoris artem ea, quae insunt delationi,
persequamur, cum fine quodam illum ante de-
scripserimus. Est ergo delatio accusatio quae-
dam, absente altera parte facta, ignota accusato,

vni

urbis praecipua loca et monumenta circum-
ducunt, iisque singula exponunt. Hinc per
translationem de explanatoribus et interpre-
tibus ea vox usurpatur. *Tollius.*

θυία, ἐκ τῆ μονομερῆς ἀναντιλέκτως πεπιστευ-
μένη. τοιαύτη μὲν ἡ ὑπόθεσις τῆ λόγου. τριῶν
δ' ὄντων προσώπων, καθάπερ ἐν ταῖς κωμω-
δίαις, τῆ διαβάλλοντος, καὶ τῆ διαβαλλομένης,
καὶ τῆ πρὸς ὃν ἡ διαβολὴ γίνεται, καθ' ἑκά-
στον αὐτῶν ἐπισκοπήσωμεν, οἷα εἰκὸς εἶναι τὰ
γυγνόμενα.

Πρῶτον μὲν δὴ, εἰ δοκεῖ, παραγάγωμεν τὸν
πρωταγωνιστὴν 2) τῆ δράματος, λέγω δὲ τὸν
ποιητὴν τῆς διαβολῆς. ἔτος δὲ δὴ, ὡς μὲν ἐκ
ἀγαθὸς ἀνδρὺς ἐστὶ, πᾶσιν, οἶμαι, γνωστοί,
ἐδαις γὰρ, ὧν ἀγαθός, κακῶν αἴτιος γένοιτο τῇ
πλη-

vni parti, nemine contradicente, creditā. Hoc
argumentum erit nostrae disputationis. Cum
vero tres sint, velut in comoediis personae, de-
latoris, eius, quem defert, et illius, apud quem
delatio instituitur; singulatim eas inspiciamus,
qualia ab iis fieri verisimile sit.

7. Ac primo quidem, si videtur, inducamus
primarum partium actorem, ipsum dico auctorem
calumniae. Hunc sane virum bonum non esse,
omnibus puto, manifestum est. Neque enim
bonus quisquam malorum auctor alteri fuerit. At
est.

2. τὸν πρωταγωνιστὴν] Πρωταγωνιστῆς, in fa-
bula dicebatur, qui plurima recitabat: siue,
qui primas partes agebat. Tollius.

πλησίον. ἀλλ' ἔσιν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἀφ' ὧν εὖ ποιῶσιν αὐτοὶ τὰς Φίλκας, ἐκ ἀφ' ὧν τὰς ἀλλὰς ἀδικῶντες αἰτιῶνται, καὶ μισθίσθαι παρασκευάζουσιν, εὐδοκίμειν, δόξαν εὐνοίας προσλαβόντες.

Ἐπειτα δὲ ὡς ἄδικος ὁ τοιοῦτος, καὶ παράνομός ἐστι, καὶ ἀσεβής, καὶ τοῖς χρωμένοις ἐπιζήμιος, ῥάδιον καταμαθεῖν. τίς γὰρ ἐκ ἂν ὁμολογήσει τὴν μὲν ἰσότητά ἐν ἅπαντι, καὶ τὸ μηδὲν πλεόν, δικαιοσύνης ἔργα εἶναι· τὸ δὲ ἀνίσον τε καὶ πλεονεκτικὸν, ἀδικίας; ὁ δὲ τῇ διαβολῇ κατὰ τῶν ἀπόντων λάθρα χρώμενος, πῶς ἔπλεονέκτης ἐστὶν ὅλον τὸν ἀκροατὴν σφετερίζομενος, καὶ προκαταλαμβάνων αὐτῷ τὰ ὦτα, καὶ

est bonorum virorum, suis in amicos benefactis, non accusandis aliorum iniuriis, conciliandaque illis invidia, bene audire, et beniuolentiae sibi parare opinionem.

8. Tum vero quam iniustus sit talis homo, et iniquus, et impius, et noxius illis, qui se vtuntur, discere facile est. Quis enim eat inficias, aequalitatem in vnaquaque re, et nihil plus *sibi arrogandi moderationem*, iustitiae munera esse; sed inaequalitatem, et plus *sibi sumendi audaciam* iniustitiae? At qui delatione clanculum utitur contra absentes, quomodo non plus iusto, totum nempe auditorem, sibi vindicat? cuius aures occupet,

καὶ ἀποφρίττων, καὶ τῷ δευτέρῳ λόγῳ παν-
 τελῶς ἄβαστα κατασκευάζων αὐτὰ, ὑπὸ τῆς
 διαβολῆς προεμπεπλησμένα; ἐσχάτης ἀδικίας
 τὸ τοιῆτον, ὡς Φῶνεν ἂν καὶ οἱ ἄριστοι τῶν νο-
 μοθετῶν, οἷον ὁ Σόλων, καὶ ὁ Δράκων, ἔνορ-
 κον πωλησάμενοι τοῖς δικασαῖς τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν
 αἰροῦσθαι, καὶ τὸ τὴν εὐνοίαν ἴσῃν τοῖς κρινο-
 μένοις ἀπονέμειν, ἄχρῃς ἂν ὁ τῷ δευτέρῳ λόγῳ
 παρατεθεῖς, θατέρῃ χεῖρῳ ἢ ἀμείνων Φανῇ
 πρὶν δέ γε ἀντεξετάσαι τὴν ἀπολογίαν τῇ κατ-
 ηγορίᾳ, παντελῶς ἀσεβῇ καὶ ἀνόσιον ἡγήσαντο
 ἔσσεσθαι τὴν κρίσιν. καὶ γὰρ ἂν καὶ αὐτὰς ἀγα-
 νακτῆσαι τὰς θεὰς εἴποιμεν, εἰ τῷ μὲν κατη-
 γόρῳ μετ' ἀδείας ἂν θέλει λέγειν ἐπιτρέποι-
 μεν,

cupet, atque obturet, et alteri orationi plane red-
 dat inperuias, quippe ante iam a delatione op-
 pletas? Extremae id quidem iniuriae, vt optimi
 etiam Legislatorum dixerint, vti Solon et Dracon,
 qui iuris iurandi religione obstrinxerint iudices,
 ad similiter utrosque audiendos, aequalemque his
 qui iudicantur tribuendam beniuolentiam, donec
 comparata alterius causa, vel deterior altera vel
 melior appareat. Ante vero quam comparata ef-
 fet crimini defensio, impium plane et profanum
 fore iudicium arbitrati sunt. Etenim ipsos quo-
 que indignari Deos dixerimus, si accusatori sine
 metu dicere permittamus, quae velit, obturstis

μεν, ἀποφράξαντες δὲ τῷ κατηγορουμένῳ τὰ
 ὦτα, ἢ τῷ σώματι σιωπῶντες, καταψηφίζοι-
 μεθα τῷ προτέρῳ λόγῳ κεχειρωμένοι. ὥς ἐν
 κατὰ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ νόμιμον, καὶ τὸν ὄρ-
 κον τὸν δικαστικόν, Φαίη τις ἂν γένησθαι τὰς
 διαβολάς. εἰ δὲ τῷ μὴ ἀξιόπιστοι 3) δακτυλοὶ
 νομοθέται, παραινῶντες ἔτω δικάιως καὶ ἀμα-
 ρῆς ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις, ποιητὴν μοι δοκῶ
 τὸν ἄριστον ἐπαγαγεῖν τῷ λόγῳ, εὖ μᾶλλον περὶ
 τέτων ἀποφηνάμενον, μᾶλλον δὲ νομοθετήσαν-
 τα. Φησὶ δὲ, Μήτε δίκην δικάσης, πρὶν ἀμ-
 φοῖν μῦθον ἀκρίσης. ἠπίσατο γὰρ, οἶμαί, καὶ
 ἔτος,

vero defendenti auribus, vel ipso oris silentio cal-
 culum contra alterum, priore oratione subacti fe-
 ramus. Igitur non ex iusto, neque ex lege,
 neque ex iudicialis iurisiurandi religione, delatio-
 nes fieri aliquis dixerit. Si cui vero non satis
 digni fide videantur legislatores, cum iubent sic
 iusta et in neutram partem propensa iudicia face-
 re; Poëta optimus inducendus orationi videtur,
 qui praeclare de his pronuntiauit, vel legem tu-
 lit potius. Ait autem, *Iudicium caue ferre, prius
 quam dixit uterque.* Nouerat enim, puto, ille
 etiam,

3. ἀξιόπιστοι] Hic non tam fide dignos, quam
 auctoritate pollentes, quibus obtemperandum
 sit, τὸ ἀξιόπιστοι significat. Latini idoneos
 auctores dicerent. Tollius.

ἔτος, ὡς πολλῶν ὄντων ἐν τῷ βίῳ ἀδικημάτων,
οὐδὲν ἂν τις εὖροι χεῖρον οὐδὲ ἀδικώτερον,
ἢ ἀκρίτως τινὰς, καὶ ἀμοίρως λέγων καταδεδι-
κασθαι· ὑπερ ἐξ ἅπαντος ὁ διαβάλλων ἐπιχει-
ρεῖ ποιεῖν, ἀκριτον ὑπάγων τὸν διαβαλλόμενον
τῇ τῷ ἀκρόντος ὀργῇ, καὶ τὴν ἀπολογία τῷ
λαθραίῳ τῆς κατηγορίας παραιρέμενος.

Καὶ γὰρ ἀπαρρησίαστος καὶ δειλὸς ἅπας ὁ τοιοῦ-
τος ἄνθρωπος, ἔδεν ἐς τὸ ἐμφανὲς ἄγων, ἀλλ'
ὥσπερ οἱ λελχῶντες, ἐξ ἀφανῆς πύθεν τοξεύων,
ὡς μηδὲ ἀντιτάξασθαι δυνατόν εἶναι, μηδὲ ἀντι-
αγωνίσασθαι, ἀλλ', ἐν ἀπορίᾳ καὶ ἀγνοίᾳ τοῦ
πεπλέμε διαφθεῖρεσθαι. ὁ μέγιστον ἐστὶ σημεῖον,
τῷ

etiam, cum multa sint iniusta in vita facinora,
nullum inueniri posse deterius nec iniustius,
quam si sine iudicio, et indicta causa quidam dam-
nentur, quod omni studio delator conatur effice-
re, indemnatum obiciens eum, quem petit ca-
lumnia, irae audientis, et clandestina accusatio-
ne causae dicendae facultatem illi intercipientis.

9. Etenim fiduciae in dicendo expers et meti-
culosus vnusquisque huius farinae homo nihil
aperte molitur, sed, instar collocatorum in insi-
diis, ex obscuro alicunde iaculatur, vt neque
contra consistendi in acie facultas sit, neque re-
pugnandi; sed inopia consilii et belli ignorantia
pereandum: quod quidem maximo est indicio,

τῷ μηδὲν ὑγιὲς τὰς διαβάλλοντας λῆγειν. ἔπει-
εἴ τις γε τάληθῃ κατηγορῶντι ἑαυτῷ συνεπίστα-
ται, ἔτος, οἶμαί, καὶ εἰς τὸ Φανερὸν διελέγ-
χει, καὶ διευθύνει, καὶ ἀντεξετάζει τῷ λόγῳ·
ὥσπερ ἔδειξεν ἂν ἐκ τῶ προφανῆς νικᾶν δυνάμε-
νος, ἐνέδρα ποτὲ καὶ ἀπάτη χρησαίτο κατὰ τῶν
πολεμίων.

"Ἴδοι δ' ἂν τις τὰς τοιαύτας μάλιστα ἐν τε βα-
σιλείῳ αὐλαῖς, καὶ περὶ τὰς τῶν ἀρχόντων καὶ
δυναστευόντων Φιλίας εὐδοκίμῶντας, εἶθ' αὖ πο-
λὺς μὲν ὁ Φθόνος, μυρία δὲ ὑπόνοιαι, πᾶμ-
πολλὰ δὲ κολακείων καὶ διαβολῶν ὑποθέσεις.
ἅπου γὰρ αἰεὶ μείζους ἐλπίδες, ἐνταῦθα καὶ οἱ
Φθόνοι χαλεπώτεροι, καὶ τὰ μίση ἐπισφαλέ-
στερα,

fani nihil a delatoribus proferri. Si quis enim
vera a se accusari, sibi conscius fit, ille, puto,
etiam aperte conuincit, et ad rationem dicendam
vocat, et oratione contra contendit: quemadmo-
dum nemo, qui aperto Marte se vincere posse
speret, insidiis vnquam et fraude contra hostes
temere vtatur.

10. Videas vero tales maxime in Regum aulis,
et principum atque potentium virorum amicitiiis
florere, vbi inuidia multa, suspiciones sexcentae,
adulationumque et delationum argumenta quam
plurima. Vbi enim spes semper maiores, ibi
etiam grauiores inuidiae, et odia periculosiora,
et

σερα, καὶ ζηλοτυπία κακοτεχνήσεων. πάντες
 ἄν ἀλλήλας ὁξὺ δεδορκασιν, καὶ ὥσπερ οἱ μονο-
 μαχῶντες ἐπιτηρῶσιν, εἴ πᾶσι γυμνωθέν μέ-
 ρος θεάσαντο τῷ σώματος. καὶ πρῶτος αὐτὸς
 ἕκαστος εἶναι βελλόμενος, παρωθεῖται, καὶ παρ-
 αγκωνίζεται τὸν πλησίον, καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ
 εἰ δύναιτο, ὑποσπᾷ, καὶ ὑποσκελίζει. ἔνθα ὁ
 μὲν χρηστὸς ἀτεχνῶς εὐθὺς ἀνατέτραπται, καὶ
 τὸ τελευταῖον ἀτίμως ἐξέωσται. ὁ δὲ κολλαευ-
 τικώτερος, καὶ πρὸς τὰς τοιαύτας κακοηθείας
 πιθανώτερος, εὐδοκίμει. καὶ ὅλως ὁ φθάσας
 κερτεῖ. τὰ γὰρ τῷ Ὁμήρῳ πάνυ ἐπαληθεύε-
 σιν, ὅτι

Ξυγὸς ἐνυάλιος, καὶ τὸν κτανέοντα κατέντα.

τοι-

et maleficientiores obtreccationes. Quare intentis
 se inuicem speculantur oculis, et tanquam gladi-
 atores obseruant, si quam nudam corporis partem
 conspiciant, dumque vnusquisque primus esse
 cupit, detrudit et cubito dimouet alterum, eum-
 que qui ante se est, si possit, detrahit et supplan-
 tat. Hic vir bonus statim videlicet euersus tra-
 hitur, expelliturque tandem cum ignominia: flo-
 ret contra ea, qui plus adulando valet, et ad ma-
 las id genus artes est probabilior. In vniuersum
 vincit, qui alterum occupat, veraque deprehen-
 duntur Homericæ illa:

Nam communis amat cadentem cadere Mauors.

τοιγαροῦν ὡς ἔ· περι μικρῶν τῶ ἀγῶνος ὄντος, ποιμάλας κατ' ἀλλήλων ὁδὸς ἐπινοῶσιν, ὧν ταχίστη καὶ ἐπισφαλές· αὐτὴ ἐστὶν ἡ τῆς διαβολῆς· τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ φθόνου ἡμισευέλπιδος λαμβάνουσα· οἰκτρότερα δὲ, καὶ τραγικὰ ἐπάγουσα τὰ τέλη, καὶ πολλῶν συμφορῶν ἀνάπλεα.

Οὐ μέντοι μικρὸν, ἔδὲ ἀπλῶν ἐστὶ τῆτο, ὡς ἂν τις ὑπαλάβοι, ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης, καὶ ὀλίγης δὲ ἀγχινοίας, ἀκριβὲς δὲ τινος ἐπιμελείας δεόμενον. ἔ· γὰρ ἂν τοσαῦτα ἐβλαπτεν ἡ διαβολή, εἰ μὴ πιθανόν· τίνα τρόπον ἐγίγνετο. ἔδ' ἂν κατίσχυσε τὴν πάντων ἰσχυρότεραν ἀλήθειαν, εἰ μὴ πολὺ τὸ ἐπαγωγόν, καὶ πιθανόν, καὶ μυρία ἄλλα παρσκευάζουσα κατὰ τῶν ἀκρόντων.

Δια-

Igitur eum de rebus non parvis certamen sit, varia comminiscuntur contra se inuicem compendia, quorum celerrimum et periculosissimum est delatio, quae initium sumit ab invidia bonae aliquid spei reliquum habente, sed miseres longē tragicosque exitus, et multis refertos calamitatibus inferens.

II. Verum enim verò non paruum, neque simplex quiddam hoc est, ut suspicetur aliquis, sed arte multa, nec ingenio paucò, exquisitaque cura indigens. Neque enim tantum noceret delatio, nisi probabili quadam ratione fieret: neque valeret aliquid, contra valentiozem omnibus veritatem, nisi allec̄tamenti plurimum, et probabilitatis, et sexcenta alia ad audientes machinaretur.

12. De-

Διαβάλλεται μὲν ἔν ὡς τὸ πολὺ μάλιστα ὁ
τιμώμενος, καὶ διὰ τῆτο τοῖς ὑπολειπυμένοις
αὐτῷ ἐπὶ φθονος· ἅπαντες γὰρ τῷ δ' ἐπιτοξά-
ζονται, καθάπερ τι κώλυμα καὶ ἐμπόδιον προο-
ρῶμενοι. καὶ ἑκαστος οἶσται πρῶτος αὐτὸς ἐσε-
σθαι, τὸν κορυφαῖον ἐκείνον ἐκπελορηκῆτας,
καὶ τῆς Φιλίας ἀποσκευασάμενος. οἷόν τι καὶ
ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ὑπὸ πᾶν δρομέων γί-
γνεται. κοῖμισι γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς, τῆς
ὑσπληγγος εὐθύς καταπεσέσσης 4), μόνον τοῦ
πρόσω

12. Defertur ergo vt plurimum ille, qui maxi-
mo in honore est, atque ob id ipsum eorum,
quos post se reliquit, inuidiae expositus. In hunc
enim tela omnes dirigunt, tanquam obstaculum
quoddam atque impedimentum ipsum intuentes,
dum putat vnusquisque, primum se se futurum,
expugnato illo principe, et de amicitia regis
amota. Quale quid in gymnica etiam certamine
fit in cursoribus. Nam ibi quoque bonus cursor,
vbi primum decidit repagulum, solum anteriora

G 4

petens,

4. τῆς ὑσπληγγος — καταπεσέσσης] Constat
iam satis, docente praesertim *Salmasio* Plin.
exercit. p. 648. ὑσπληγγα esse *repagulum*,
vectim transfuersum, quae aequaret vel equos
vel cursores, iam in linea stantes, ac para-
tos ad cursum. Haec ὑσπληγγ subito vtrin-
que laxata decidebat in subiectam γραμμην,
βαλβίδα, lineam cauetam, ad cuius modu-
lum

πρόσω ἐΦιέμενος, καὶ τὴν διάνοιαν ἀποτέλλας
 πρὸς τὸ τέλος, καὶ τοῖς ποσὶ τὴν ἐλπίδα τῆς
 νίκης ἔχων, τῷ πλησίον ἔδεν κακουργεῖ, ἔδε τι
 τῶν κατὰ τὰς ἀγωνιστὰς πολυπραγμονεῖ. ὁ δὲ
 κακὸς ἐκεῖνος, καὶ ἀναθλος ἀνταγωνιστῆς, ἀπο-
 γνῆς τὴν ἐκ τῆ τάχως ἐλπίδα, ἐπὶ τὴν κακοτε-
 χνίαν ἐτράπετο· καὶ τῷτο μόνον ἐξ ἅπαντος
 σκοπεῖ, ὅπως τὸν τρέχοντα ἐπισχῶν, ἢ ἐμπο-
 δίσας, ἐπισομιεῖ, ὥς, εἰ τέτε διαμάρτοι, ἐκ
 ἂν ποτε νικῆσαι δυνάμενος. ὁμοίως δὲ τέτοις,
 καὶ

petens, et ad metam intendens animum, suisque
 in pedibus spem victoriae reponens, nihil mali in-
 fert alii, neque quidquam aduersus certatores
 machinatur. At ille malus, abiecta spe celerita-
 tis, ad malas artes conuersus, illud solum omni-
 no spectat, quomodo retentum impeditamue il-
 lum cursorem sufflaminet, ut qui, si hoc non
 succedat, vincere nunquam possit. Simile quid
 hisce

lum ita attemperate facta erat, ut decidens
 illam cavitatem impleret, et reliquo solo ae-
 quaret. Vnice huc facit *Statii* locus Theb.
 6, 593.

*Vt ruit, atque aequum submisit regula limen,
 Corripuere leues spatium.*

Disertus etiam *Harpocratonis* locus in βαλ-
 βίς. Haec faciunt etiam ad similem locum
 nostri *Timon*. c. 20. *Gesner*.

καὶν ταῖς Φιλίαις τῶν εὐδαμόνων γίγνεται· ὁ γὰρ πρεέχων, αὐτίκα ἐπιβουλεύεται· καὶ ὁ Φύλακτος ἐν μέσῳ ληφθεὶς τῶν δυσμενῶν, ἀνηπάσθη· οἱ δὲ ἀγαπῶνται, καὶ Φίλοι δοκῶσιν, ἐξ ὧν ἄλλας βλέπτειν ἔδοξαν.

Τό, τε ἀξιοπίστον τῆς διαβολῆς ἔχ' ὡς ἔτυχεν ἐπικοῦσιν, ἀλλ' ἐν τέτῳ τὸ πᾶν αὐτοῖς ἐστὶν ἔργον, δεδοικῶσι τι προσάψαι ἀπώδον, ἢ καὶ ἀλλότριον. ὡς γὰρ ἐπὶ πολὺ τὰ προσόντα τῷ διαβαλλομένῳ πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες, ἐκ ἀπιθάνους ποιεῖν τὰς κατηγορίας, οἷον τὸν μὲν ἰατρὸν διαβάλλασιν ὡς Φαρμακέα, τὸν πλεῖστον δὲ ὡς τυράννον, τὸν τυραννικόν 5) δὲ ὡς προδοτικόν.

Εὐίσ-
hisce in amicitiiis beatorum solet euenire. Qui enim primas tenet, insidiantibus statim expositus est, et si incautus deprehendatur inter medios inimicos, abripitur. At isti amantur et videntur amici ob id ipsum, quod laedere visi sunt alios.

13. Fidem autem delationi non temere excogitant, sed in eo omni elaborant studio, veriti, ne quid absonum affingant aut alienum. Quare plerumque iis, quae insunt huic, quem calumniari volunt, in peiorem partem detortis, crimina faciunt non improbabilia: medicum, ut hoc utar, calumniantur veneficum, diuitem vero tanquam dominationis appetentem; ministrum denique dominationis *suspectum* prodicionis faciunt.

G 5

14. In-

5. τὸν τυραννικόν] Mutuo se explicant ὁ βα-
σιλε-

Ἐνίοτε μέντοι καὶ ὁ ἀκρωόμενος αὐτὸς ὑποβάλλει τῆς διαβολῆς τὰς διαφοράς. καὶ πρὸς τὸν ἐκείνῃ τρόπον οἱ κακοήθεις αὐτοὶ ἀρμαζόμενοι, εὐσυχῶσιν. ἦν μὲν γὰρ ζηλότυπον αὐτὸν ὄντα ἴδωσι, Διένυσέ, Φάσι, τῇ γυναικί σου παρὰ τὸ δεῖπνον, καὶ ἀπιδὼν ἐς αὐτήν, ἀπεσέ-
μαξε. καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν ἔμάλαι ἀη-
δῆς, καὶ ὅλως ἐρωτική· καὶ τινες καὶ μοιχευαὶ
πρὸς

14. Interdum vero ipse, qui audit, diuersam calumniandi rationem subiicit, vt maligni, ad ipsius se mores dum componunt, scopum feriant. Si enim Zelotypum esse videant, *In caeno*, in-
quiunt, *innuit uxori tuae, et innuitus eam inge-*
nnuit: vicissim ad illum Syrazonice respexit non sane
iniucunde, et vultu omnino amatorio. Et praesto
sunt, quaedam etiam aliae de ipsius adulteriis ca-
lumniae.

σιλικὸς *Ioann.* 4, 46. et hic noster τυραννι-
κός. Non est tyrannus ipse ὁ τυραννικός,
sed minister tyrannidis, humilis apud ty-
rannum, ad opprimendos ciues operam suam
illi commodans, certe pollicens, atque op-
portunus ob id ipsum suspicioni, illum ad-
eo sedulo agere omnia, vti proditionis con-
siliium tegat: vt ille Callicrates, qui dum se
τυραννικὸν simulat apud Dionem Syraeusanum,
illum euertit. Vid. *Nepos* 10, 8.
Gesner.

πρὸς αὐτὸν αἱ διαβολαί. ἦν δὲ ποιητικὸς ἦ, καὶ ἐπὶ τέτῳ μέγα φρονῇ, μὴ Δί', ἐχλεύασέ σε Φιλόξενος τὰ ἔπη, καὶ διέσυρε, καὶ ἄμετρα εἶπεν αὐτὰ, καὶ κακισύνηθετα. πρὸς δὲ τὸν εὐσεβῆ, καὶ φιλόθεον, ἄθεος καὶ ἀνόσιος ὁ Φίλος διαβάλλεται, καὶ ὡς τὸ θεῖον παρωθέμενος, καὶ τὴν πρένοϊαν ἀρνέμενος. ὁ δὲ ἀκῆσας, εὐθύς μύωπι διὰ τῶ ὠτός τυπεῖς, διακῆκαυτο, ὡς τὸ εἶκος, καὶ ἀπέσραπτο τὸν φίλον, ἔπεριμείνας τὸν ἀκριβῆ ἔλεγχον.

Ὅλως γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐπινοῶσι καὶ λέγουσιν, ἃ μάλιστα ἴσασιν εἰς ὀργὴν θυμώμενα προκαλέσασθαι τὸν ἀκροώμενον. καὶ ἐνθα πρῶτος ἐσὶν ἔκαστος ἐπιτιμώμενος, ἐπ' ἐκείνο τοξεύουσι, καὶ ἔκασ-
τίς α-

lumniae. Si vero valeat poetica facultate, eaue in re sibi placeat; *Per Iouem*, ait, *risu versus tuos Philoxenus*, et *iraduxit*, et *immodulatos esse dixit*, et *male compositos*. Apud religiosum autem atque pium, pro atheo et profano amicus defertur, qui Deum respuat, et neget prouidentiam. Alter autem audientis, oestro statim in aure percussus, incenditur, ut facile est ad intelligendum, et auersatur amicum, non expectata accurata demonstratione.

15. Talia enim omnino excogitantque et dicunt, quibus maxime norunt ad iram prouocari audientem. Cumque sciant, ubi quisque vulnari maxime sit opportunus, eo collineant, et feriunt:

τίξουσιν ἐς αὐτὸ, ὥς τῇ παραυτίκα ὀργῇ τα-
ταραγμένον, μηκέτι σχολὴν ἄγειν τῇ ἐξετάσει
τῆς ἀληθείας· ἀλλὰ καὶ θέλη τις ἀπολογεῖ-
σθαι, μὴ προσίεσθαι τῷ παραδόξῳ τῆς ἀκροά-
σεως, ὡς ἀληθεῖ προκατελημμένον.

Ἀνυσιμώτατον γὰρ ὄν τὸ εἶδος τῆς διαβολῆς,
τὸ ὑπεναντίον τῆς τῷ ἀκρόντος ἐπιθυμίας, ὁπό-
τε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Διονύσιῳ ἐπικλη-
θέντι, ἐγένετό τις, ὃς διέβαλε τὸν Πλατωνί-
κον Δημήτριον, ὅτι ὕδωρ τε πίνει, καὶ μόνος τῶν
ἄλλων γυναικεῖα ἐκ ἐνεδύσατο ἐν τοῖς Διονυσίοις.
καὶ εἴ γε μὴ κληθεὶς ἔωθεν ἐπινέ τε πάντων ὁ
ρώτων, καὶ λαβὼν ταραντινίδιον, ἐκυμβάλει
σέ τε καὶ προσωρχήσατο, ἀπολώλει αὖν, ὡς ἔχ
ἡδόμε-

riunt: adeo ut praesenti ira turbatus, non amplius
veritati inquirendae vacet; sed etiam si causam
dicere velit aliquis, non admittat, qui nec opi-
nata auditione, tanquam vera, iam ante occupa-
tus sit.

16. Efficacissimum enim profecto genus calum-
niae, quod contrarium est audientis cupiditati;
cum etiam apud Ptolemaeam illum qui Dionysus
appellatus est, fuerit, qui deferret Platonicum
Demetrium, quod aquam biberet, et solus mu-
liebrem vestem non indueret Dionysus. Et nisi
ille vocatus postridie bibisset in conspectu omnium,
et Tarentinula indutus saltasset cum cymbalis;
perierat homo, qui non delectaretur vita regis,
sed

ἡδόμενος τῷ βίῳ τῆ βασιλείας, ἀλλ' ἀντισοφί-
 5ης ὢν, καὶ ἀντίτεχνος τῆς Πτολεμαίικ τρυφῆς·
 Παρὰ δὲ Ἀλεξάνδρῳ, μεγίστη τότε ἂν ἅπα-
 σῶν διαβολὴ λέγοιτο, εἰ ἔλοιτό τις μὴ σέβειν,
 μηδὲ προσκυνεῖν τὸν Ἡφαισίωνα. ἐπεὶ γὰρ ἂν
 πέθανεν Ἡφαισίῳ, ὑπὸ τῆ ἔρωτος Ἀλέξαν-
 δρος ἐβαλὴθη προσθεῖναι καὶ τῷ τῇ κασιγῆ με-
 γαλουργίᾳ, καὶ θεὸν προσηγορεύσαι τὸν τελευ-
 τηκῆτα. εὐθύς ἔν νεώς τε ἀνέστησαν αἱ πόλεις,
 καὶ τεμένη καθιδρύετο, καὶ βωμοί, καὶ θυσίαι,
 καὶ ἑορταὶ τῷ καινῷ τέτῳ θεῷ ἐπετελεῖντο, καὶ
 ὁ μέγιστος ὄρκος ἦν ἅπασιν, Ἡφαισίῳ. εἰ δὲ
 τις ἢ μειδιάσειε πρὸς τὰ γιγνόμενα, ἢ μὴ φαί-
 νοιτο πάνυ εὐσεβῶν, θάνατος ἐπέκειτο τῇ ζημίᾳ.

ὑπο-

sed aemulatione quadam ductus sententiis, vitae,
 luxuriae, Ptolemaei contradiceret.

17. Apud Alexandrum vero maximum omnium
 crimen dictum esset, si quis neque colendum sibi
 neque adorandum sumsisset Hephaestionem. Cum
 enim decessisset Hephaestion, prae amore illius
 Alexander reliquae suae hoc etiam adstruere ma-
 gnificentiae voluit, et Deum suo suffragio facere
 defunctum. Statim ergo et templa excitare vrbes,
 et loca consecrari et arae, atque sacrificia, festi-
 que dies novo Deo parari, sanctissimumque omni-
 bus iusurandum esse Hephaestion. Si quis vero
 subrideret ad ista, aut non satis religiosus esse vi-
 deretur; mortis illi poena erat proposita. Exci-
 pien-

ὑπολαμβάνοντες. δὲ οἱ κόλακες τὴν μεираκιώδη
ταύτην τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπιθυμίαν, προσεξέτασαν
εὐθύς, καὶ ἀνεζωπύρην, ὀνείρατα διηγόμενοι
τῷ Ἡφαισίωνος, ἐπιφανείας τινάς, καὶ ἰάμα-
τα πρᾶσάπτοντες αὐτῷ, καὶ μαντείας ἐπιφη-
μίζοντες. καὶ τέλος ἔβυσον παρῆδρῳ β), καὶ Ἀ-
λεξικάνῳ θεῷ. ὁ δὲ Ἀλεξάνδρος ἠδεπό τε ἀ-
κίων, καὶ τὰ τελευταῖα ἐπίστευε, καὶ μέγα
ἐφρόνει,

pientes porro puerilem hanc Alexandri cupidita-
tem adulatores, magis statim eam incenderunt,
excitaruntque, qui immissa sibi ab Hephaestione
insomnia narrarent, praesentiamque sibi illius
oblatam, et sanationes quasdam illi tribuerent,
vulgarentque edita ab illo oracula. Tandem sa-
crificarunt velut Assessori Depulsorique malorum
Deo. His audiendis delectari Alexander, ac tan-
dem credere, et placere sibi, qui non Dei modo
filius

6. παρῆδρῳ.] Παρῆδρον hic esse praesentem au-
xilii, et tanquam assidentem mortalibus ae-
gris Deum vel Heroem, recte monuit d' Ar-
naud de Diis παρῆδρος, c. 27. cuius obserua-
tis adiiciendum, quod Salmas. docuit Exerc.
Plin. p. 248. b, B. iungi etiam solere παρῆ-
δρος et ὀνειροποιπῆς δαίμονας. Ἐπιφά-
νεων etiam de somniis dici, ibidem monet
vir. summus, et Spanhem. de V. et P. N. diss.
7. 425. seq. Gesner.

ἐφρονεῖ, ὥτανεῖ ἔθεῃ πᾶσι ὧν μόνον, ἀλλὰ καὶ θεῶς πρὸς εἶν δυνάμενος. πόσας τοίνυν οἰόμεθε τῶν Ἀλεξάνδρου Φίλων παρὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἀπολαῦσαι τῆς Ἡφαισίωνος θεϊότητος; διαβληθέντας, ὡς ἔτιμῶσι τὸν κοινὸν ἀπάντων θεόν, καὶ διὰ τὸτο ἐξελαθέντας, καὶ τῆς τῷ βασιλέως εὐνοίας ἐκπεσόντας.

Τότε καὶ Ἀγαθοκλῆς ὁ Σάμιος ταξιαρχὸς παρ' Ἀλεξάνδρῳ, καὶ τιμώμενος παρ' αὐτῷ, μετὰ δὲ σὺν συγκατείχθη λέοντι, διαβληθεὶς ὅτι δακρύσειε παρὶ τὸν Ἡφαισίωνος τάφον. ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν λέγεται βοηθῆσαι Περδίκκας, ἐπομοσάμενος κατὰ πάντων τῶν θεῶν, καὶ κατὰ Ἡφαισίωνος, ὅτι δὴ κυνηγετᾶντι οἱ, Φανέντω

ἐνερ-

filijus esset, sed facere etiam posset Deos. Quot ergo amicis Alexandri putamus eo tempore, male expetisse Hephaestionis diuinitatem? cum deferrentur, vt qui non colerent communem omnium Deum, eiiciendi ea causa, atque benivolentia regis excidentis.

18. Tum etiam Agathocles Samius, qui ordines duxerat apud Alexandrum, et in honore fuerat, parum absuit quin cum leone concluderetur, delatus nempe, vt qui sepulcrum Hephaestionis praeteriens fleuisset. Verum succurrisse illi dicitur Perdikkas, deierans per omnes Deos, ipsumque adeo Hephaestionem, venanti sibi apparuisse mani-

ἐναργῇ τὸν θεὸν ἐπισκῆψαι εἰπεῖν Ἀλεξάνδρῳ, Φεῖσασθαι Ἀγαθοκλέες· ἔ γάρ ὡς ἀπιστῶντα, καὶ ὡς ἐπὶ νεκρῷ δακρύσαι, ἀλλὰ τῆς πάλας συνηθείας μνημονεύοντα.

Ἡ γὰρ κολακεία καὶ ἡ διαβολὴ τότε μάλιστα χώραν ἔσχε πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρῳ πάθος συντιθεμένη. καθάπερ γὰρ ἐν πολιορκίᾳ ἐκ ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ, καὶ ἀπόκρημνα, καὶ ἀσφαλῆ τῶν τεύχεων προσίστιν οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ἐν ἡ 7) ἀφύλακτον

τι

manifestum Deum, ac iussisse dicere Alexandro, parceret Agathocli; neque enim quod fidem non haberet, vel tanquam de mortuo, sed veteris consuetudinis memoria, fleuisse.

19. Adulatio igitur atque calumnia tum maxime locum inuenere apud Alexandrum, cum ad illius se affectionem animi componerent. Quemadmodum enim in obsidione non ad excelsa, et praecepta, et tuta murorum accedunt hostes, sed si qua incustoditam partem aliquam corrumpantque

7. ἀλλ' ἐν ἡ] Non satis placere mihi fateor hoc ἐν ἡ. Possis quidem intelligere χώραν· sed usum formulae huius desidero: ac malim legi ἀλλ' ἐνθα, vel, quod magis probō, ἡ ἂν vel εἰ πῃ, quod forte omnium proxime ad scripturam receptam accedit, ἀφύλακτον τι μέρος κ. τ. λ. et sic interpretatus sum. Gesner.

τι μέρος ἢ σαθρὸν αἰσθωνται, ἢ ταπεινὸν, ἐπὶ
τῷτο πάσῃ δυνάμει χωρεῖσιν, ὡς ῥᾶτα παρεισ-
δύναι καὶ εἰεῖν δυνάμενοι· ἔτω καὶ οἱ διαβάλ-
λοντες, ὅ, τι ἂν ἀσθενὲς ἴδωσι τῆς ψυχῆς, καὶ
ὑπόσαθρον, καὶ εὐεπίβωτον, τῷτω προσβάλ-
λασι, καὶ προσάγῃσι τὰς μηχανὰς· καὶ τέλος
ἐκπολιορκῇσι, μηδενὸς ἀντιτασσομένου, μηδὲ
τὴν ἔφοδον αἰσθομένη. εἴτ' ἐπειδὴ ἐντὸς ἁ-
πάξ τειχῶν γένωνται, πυρπολῇσι πάντα, καὶ
καίγῃσι, καὶ σφάττῃσι, καὶ ἐξελαύνουσιν, οἷα
εἰκὸς ἀλισκομένης ψυχῆς, καὶ ἐξηνδραπυδισμέ-
νης ἔργα εἶναι.

Μηχανήματα δὲ αὐτοῖς κατὰ τὴν ἀπόντος ἦ-
τε ἀπάτη, καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ ἡ ἐπιτορκία, καὶ
προσ-

ptamue animaduertant, aut humilem; hanc viri-
bus omnibus inuadunt, vbi nempe facillime sub-
ire, et capere vrbein possint: sic delatores quam-
cumque imbecillam viderint animi, vitiosamque
partem, et superatu facilem, hanc oppugnant,
huic machinas adhibent, et expugnant denique,
cum obiiciat se nemo, quin oppugnationem ne-
que sentiat. Deinde cum semel sunt intra moe-
nia, igne vastant omnia, vrunt, caeduntque et
abigunt, qualia nempe victo animo et in seruitu-
tem redacto, fieri probabile est.

20. Machinae autem illis contra absentem fraudes,
et mendacium, et periurium, et improba assidui-
tas.

προσλιπάρεσις, καὶ ἀναισχυντία, καὶ ἄλλα μυ-
ρία ῥαδιεργήματα· ἡ δὲ μεγίστη πασῶν ἡ κο-
λακεία ἐστὶ, συγγενῆς, μᾶλλον δὲ ἀδελφῇ τις
ἔσα τῆς διαβολῆς. ἀδελφεὶς γὰρ οὕτω γεννάδας
ἐστὶ, καὶ ἀδαμάντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς προβε-
βλημένος, ὃς ἂν ἐνδοίῃ πρὸς τὰς τῆς κολα-
κειᾶς διαβολάς· καὶ ταῦτα ὑπορυττάσης, καὶ
τὰς θεμελίους ὑφαίρξης τῆς διαβολῆς.

Καὶ τὰ μὲν ἐκτὸς ταῦτα. ἐνδοθεν δὲ πολλὰ
προδοσίαι συναγωνίζονται, τὰς χεῖρας ὀρέγασαι,
καὶ τὰς πύλας ἀναπετῶσαι, καὶ πάντα τρόπον
τῇ ἀλώσει τοῦ ἀκούοντος συμπροθυμούμεναι.
πρῶτον μὲν τὸ Φιλόκαινον, ὃ φύσει πᾶσιν ἀν-
θρώποις ὑπάρχει, καὶ τὸ ἀψίκορον. ἔπειτα
δὲ

tas, et impudentia et sexcenta alia maleficia. Ma-
xima autem omnium adulatio est, cognata vel
soror potius delationis. Nemo enim tam genero-
sus est, et adamantino muro sic munitum pectus
habet, quin concedat adulationis calumniis: cum
praesertim velut cuniculis quibusdam fundamenta
subruat delatio.

21. Et extra quidem sunt ista. Intus vero pro-
ditiones multae *hostem* adiuuant, quae manum
praebent, et portas aperiunt, et omni modo ex-
pugnationi audientis fauent. Primo quidem no-
vitatis amor, qui natura inest omnibus homini-
bus; et illud celere eorum, quae vix attigimus,
fasti-

δὲ τὸ πρὸς τὰ παράδοξα τῶν ἀκασμάτων ἐπό-
μενον. ἔ γὰρ οἶδ' ὅπως ἠδόμεθα πάντες λα-
θρηδὶ, καὶ πρὸς τὰς λεγομένας 8) καὶ μεσὰς
ὑπονοίας ἀκούντες. οἶδα γὰρ τινὰς ἔτιως ἠδέως
γαργαλιζομένους τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν διαβολῶν,
ὥσπερ τὰς πτεροῖς κινωμένους.

Ἐπειδὴν τοίνυν ὑπὸ τάτων ἀπάντων συμμα-
χήμενοι προσπέσωσι, κατὰ κράτος αἰρουῖσιν, οἴ-
μα, καὶ ἐδὲ δυσχερὴς ἡ νίκη γένοιτο, μηδενὸς ἀν-
τιπαραταττομένους, μηδὲ ἀμυνομένους τὰς προσ-
βολάς.

fastidium: tum quod mirabiles auditiones secta-
mur. Gaudemus enim, nescio quomodo, uni-
versi audire, quae clanculum atque ad aurem di-
cuntur, et plena sunt suspicionum. Noui enim
quosdam, quorum aures non minus suauiter titil-
lantur a calumniis, quam si plumis tangerentur.

22. Cum igitur tantis undique auxiliis nixi in-
gruunt, vi vincunt, puto, nec difficilis victo-
ria fuerit, cum nemo stet in contraria acie, nec

H 2

impe-

8. πρὸς τὰς λεγομένας] Vix mihi tempero,
quin *Solani* emendationem (πρὸς τὸ 8ς) in
contextum recipiam; ac miror cur ad con-
firmandam suam sententiam non addiderit
idem occurrere supra c. 2. Cumque *Gesnero*
eadem emendatio in mentem venerit, iste
consensus magnum veritatis indicium. Pro-
inde habeat Lector, ac si πρὸς τὸ 8ς λεγόμε-
να καὶ μεσὰ ἐδὲ curassem. Reitz.

βολάς. ἀλλὰ τῷ μὲν ἀκόντος ἐκόντος ἑαυτὸν ἐνδιδόντος· τῷ διαβαλλομένῳ δὲ τὴν ἐπιβελήην ἀγνοῦντος. ὥσπερ γὰρ ἐν νυκτὶ πόλεως ἀλαύτης, καθεύδοντες οἱ διαβαλλόμενοι φονεύονται. Καὶ τὸ πάντων οἴκητισον, ὁ μὲν ἔκ εἰδῶς τὰ γεγενημένα, προσέρχεται τῷ Φίλῳ Φαίδρος, ἅτε μηδὲν Φαῦλον ἑαυτῷ συνεπιστάμενος, καὶ τὰ συνήδη λέγει, καὶ πειθεῖ, παντὶ τρόπῳ δ' αἰθλῖος ἐνηδρευμένος. ὁ δὲ, ἣν μὲν ἔχη τι γενναῖον, καὶ ἐλεύθερον, καὶ παρρησιασικόν, εὐθύς ἐξέρρηξε τὴν ἐργὴν, καὶ τὸν θυμόν ἐξέχεε, καὶ τέλος, τὴν ἀπολογίαν προαισθόμενος 9), ἔγνω μάτην κατὰ τῷ Φίλῳ παρωξυμένος.

Ἦν

impetum repellat; sed ille qui audit sua se sponte dedat; qui vero petitur, ignoret infidias. Velut enim capta noctu vrbe, dormientes caeduntur quos petit delatio.

23. Et quod omnium miserrimum est, hic quidem, rerum omnium ignarus, accedit ad amicum hilaris, ut qui nullius mali sibi sit conscius, et consueta loquiturque ac facit, undique infidiis circumuentus miser. Alter vero, si quid generosi pectoris habeat ac liberalitatis, et fiduciae, statim erumpit iram, et impetum animi effundit, tandemque admissa defensione intelligit, se frustra contra amicum incitatum fuisse.

24. Si

9. προαισθόμενος] Si praesensit, praecipit, cur adii-

Ἦν δὲ ἀγεννέστερος καὶ ταπεινότερος, προσίε-
ται μὲν καὶ προσμεδιδῷ τοῖς χεῖλεσιν ἄνθρωποις, μι-
σεῖ δὲ, καὶ λάθρα τὰς ὀδόντας διακρίει, καὶ
ὡς ὁ ποιητὴς Φησι, Ἰβυσσοδομεῖται τὴν ὀργήν·
ἔδῃ ἐγὼ ἔδῃ σῖμα ἀδικώτερον, ἔδῃ δαλοπρε-
πέστερον, ἐνδοκόντα τὸ χεῖλος ὑποτρέφειν τὴν
χολήν, καὶ τὸ μῖσος ἐν αὐτῷ κατακλίσσον αὐ-
ξεν, ἕτερα μὲν κεύθοντα ἐνὶ φρεσὶν, ἀλλὰ δὲ
λέγοντα, καὶ ὑπακρινόμενον ἱλαρὴ καὶ κωμικῇ
προσώπῳ, μάλα περιπαθῇ τινα καὶ πένθους
γέμυσαν τραγιδίαν. μάλιστα δὲ τῆτο πάσχου-
σιν, ἐπειδὴν κάλας φίλος ὁ ἐνδιαβάλλων δοκῶν
εἶναι

24. Si vero minus generosus sit atque humilior,
admittit ille quidem, et summis labris arridet;
sed idem odit, et clanculum frendit dentibus, et
ut ait poeta, iram tenet alta mente repositam. Qua
fane re nihil equidem iniustius esse arbitror, aut
feruilius; commosso labio, clanculum alere bi-
lem, et conclusum intra se augere odium, aliud
sub pectore tectum habere, aliud vero dicere, at-
que simulare, sub hilari et comica persona, tri-
stem plenamque tragoediam. Maxime vero ita
afficiuntur, cum delator qui olim amicus videtur

H 3

fuisse

adiicitur τέλος; Suspicor scripsisse Lucianum
προσιέμενος, admittens, vel si quod verbum
eiusdem potestatis propius ad literas verbi
προαισθόμενος accedit. Gesner.

εἶναι τῷ ἐνδιαβαλλομένῳ, ποιῆται ὁμοίως 10). τότε γὰρ ἔτε Φωνὴν ἀκέειν ἔτι θέλει τῶν διαβαλλομένων, ἢ τῶν ἀπολογυμένων, τὸ ἀξιόπιστον τῆς κατηγορίας ἐκ τῆς πάσαι δοκῆσης Φιλίας προειληφότες· ἔδὲ τῆτο λογιζόμενοι, ὅτε πολλὰ πολλὰ ἐν τοῖς Φιλτάτοις μίσος παρὰ πείτησιν αἰτίας, τὰς ἄλλας λανθάνουσαι, καὶ ἐνίοτε οἷς αὐτὸς τις ἐνοχὸς ἐστὶ, ταυτὶ φθάσας κατηγορήσῃ τῷ πλησίον, ἐκφυγεῖν ἔτω πειρώμενος τὴν διαβολὴν. καὶ ὅλως, ἐχθρὸν μὲν οὐδεὶς ἂν τολμήσει διαβαλλεῖν· ἄπιστος γὰρ αὐτόθι ἡ κατηγορία, πρόδηλον ἔχουσα τὴν αἰτίαν· τοῖς δοκῇ δὲ μάλιστα Φίλοις ἐπιχειροῦσι,

τὴν
fuisse eius quem defert, tamen hoc facit. Tum enim neque vocem audire amplius volunt eorum, quos calumnia petiit, dum causam dicunt: quod fide dignam accusationem ex longa, quam putant, amicitia praeiudicant, neque hoc cogitant, multas saepe inter amicissimos causas odii incidere, quae fugiant alios. Nonnunquam etiam, quorum aliquis ipse reus est, eorum accusare occupat alium, effugere ita criminationem tentans. Atque in uniuersum inimicum criminari nemo auit. Fidem enim statim amittit delatio, quae causam manifestam habeat. Sed illos aggrediuntur, qui maxime videntur amici, qua re suam aduersus

10. ὁμοίως.] Interpretatus sum, quasi legeretur ὁμῶς, quod placuit etiam Caselio. G.

τὴν πρὸς τὰς ἀκύντας εὐνοίαν ἐμφῆναι προαι-
ρέμενοι, ὅτι ἐπὶ τῷ ἐκείνων συμφέροντι οὐδὰ
τῶν οἰκισιότατων ἀπέσχοντο.

Εἰσὶ δέ τινες, οἱ καὶ μάθωσιν ὕπερον ἀδίκως
διαβεβλημένους παρ' αὐτοῖς τὰς Φίλκας, ὅμως
ὑπ' ἀσχύνης, ὧν ἐπίστευσαν, ἔδ' ἔτι προσία-
σθαι, ἔδδ' προσβλέπειν τολμῶσιν αὐτὰς, ὥσ-
περ ἡδικημένοι, ὅτι μηδὲν ἀδικῶντας ἐπέγνωσαν.

Τοιγαρὲν πολλῶν κακῶν ὁ βίος ἐπλήσθη ὑπὸ
τῶν ἔτω ῥαδίως καὶ ἀνεξετάως πεπιστευμένων
διαβολῶν. ἡ μὲν γὰρ Ἀντεια,

Τεθνάης, Φησὶν, ὦ Προῖτε, ἡ κάκτανε
Βελλεροφάντην,

ἦ Οὐ

fus audientes benivolentiam ostentatum eunt, qui
ipsorum utilitatis causa ne familiarissimis quidem
parcant.

25. Sunt vero qui etiam cum deinde didice-
runt, iniuria delatos apud se amicos, tamen vere-
cundia quadam fidei temere habitae, neque ad-
mittere quidquam *excusationis*, nec adspicere illos
audent, tamquam iniuria affecti eo ipso, quod
nihil iniuste egisse illos deprehenderunt.

26. Itaque malis multis impleta est vita, a cre-
ditis ita temere et sine examine delationibus. An-
tia enim,

*Aut morere, inquit, o Proese, aut interfice
Bellerophontem.*

Ὅς μ' ἔθελεν φιλότῃτι μιγήμεναι καὶ ἐθε-
λέσῃ·

αὐτὴ προτέρᾳ ἐπιχειρήσασα, καὶ ὑπεροφθεῖσα.
καὶ μικρὸν ὁ νεανίας ἐν τῇ πρὸς Χίμαιραν συμ-
πλοκῇ διεφθάρη, ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑπό-
σχων, καὶ τῆς πρὸς τὸν ξένον αἰδῆς ὑπὸ μάχης
γυναικὸς ἐπιβεβελυμένος. ἡ δὲ Φαῖδρα, καί-
κρινη τὰ ὅμοια κατειπῆσα τῷ προγόνῳ, ἐπάρα-
τον ἐποίησε τὸν Ἰππόλυτον γενέσθαι, ὑπὸ τῷ
πατρὸς, ἔδεν, ὡ θεοί, ἔδεν ἀνόσιον εἰργασμένον.

Ναί, Φῆσιν τις. ἀλλ' ἀξιοπίστὸς ἐστὶν ἐνίοτε
ὁ διαβάλλων ἀνὴρ, τάτε ἄλλα δίκαιος, καὶ συν-
ετὸς εἶναι δοκῶν, καὶ ἐχρῆν προσέχειν αὐτῷ,
ἅτε μηδὲν ἂν τοιοῦτο κακουργήσαντι. ἄρ' οὖν
τῷ

Qui nostrum iniūctae voluit conscendere lectum:
cum tamen ipsa prius pudore illius tentato repul-
sam tulisset. Et parum absuit quin in certamine
cum chimaera periret iuuenis, qui hanc merce-
dem retulit suae temperantiae, et pudoris aduer-
sus hospitem, vt libidinosae mulieris infidiis pete-
retur. Phaedra autem ipsa quoque similia cum
detulisset contra suum priuignum, effecit vt ex-
fecrabilis fieret patri, nihil, Dii boni! nihil ne-
fandum cum patrasset.

27. Sane quam! dicet aliquis. Sed fide dignus
nonnunquam est delator, qui iustus caetera et pru-
dens esse videatur: et oportebat rationem illius habe-
re, qui nunquam tale maleficium commiserit. Num-
quid

τῷ Ἀριστείδῃ ἔστι τις δικαιότερος; ἀλλ' ὁμωσὶ καὶ
καῖνος συνέστη ἐπὶ τὸν Θεμιστοκλέα, καὶ συμπαρ-
ώξυνε τὸν δῆμον, ἥς Φησὶν ἐκεῖνος πολιτικῆς
Φιλοτιμίας ὑποσκευισμένος. δίκαιος μὲν γὰρ ὡς
πρὸς τὰς ἄλλας Ἀριστείδης, ἀνδρωπας δὲ καὶ αὐ-
τὸς ἦν, καὶ χολὴν εἶχε, καὶ ἡγάπα τινὰς, καὶ
ἐμίσει.

Καὶ εἶγε ἀληθὲς ἔστιν ὁ περὶ τοῦ Παλαμήδους
λόγος, ὁ συνετώτατος τῶν Ἀχαιῶν, καὶ τοῖς
ἄλλοις ἄριστος, τὴν ἐπιβουλήν καὶ ἐνέδραν ὑπὸ
Φρόνι Φαίνεται συντεθεικώς κατὰ ἀνδρὸς ὁμαλ-
με, καὶ Φίλε, καὶ ἐπὶ τὸν αὐτὸν κίνδυνον ἐκ-
πεπλευκός· ἔτιω ἔμφυτον ἅπασιν ἀνθρώ-
ποις ἡ περὶ τὰ τροπὰτα αἵμαρτία.

Τί

quid ergo est aliquis Aristide iustior? Sed tamen
ille etiam coivit contra Themistoclem, et conci-
tauit vna populum, eodem nempe, aiunt, quo
iste civilis ambitionis pruritu sollicitatus. Scilicet
iustus, si cum aliis comparetur, Aristides: at
homo erat ipse quoque, et bilem habebat, et
amabat quosdam atque oderat.

28. Et, si vera est illa de Palamede narratio,
Graecorum ille prudentissimus, et aliis rebus opti-
mus, machinationem illam atque insidias inuidia
composuisse deprehenditur contra virum consan-
guineum, et amicum, et qui ad eiusdem societa-
tem periculi vna nauigauerat. Adeo insitum est
hominibus omnibus in tali re peccare.

H 5

29. Quid

Τί γάρ αὖ τις ἢ τὸν Σωκράτην λόγοι, τὸν ἀδίκως πρὸς τὰς Ἀθηναίους διαβεβλημένον ὡς ἀσεβῆ καὶ ἐπίβηλον; ἢ τὸν Θεμιστοκλέα, ἢ τὸν Μιλτιάδην τὰς μετὰ τηλικαύτας νίκας ἐπὶ προδοσίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὑπόπτους γενομένους; μυρία γὰρ τὰ παραδείγματα, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα ἤδη γνῶριμα.

Τί ἂν χρῆναι πείναι τὸν γενεὴν ἔχοντα, ἢ ἀρετῆς, ἢ ἀληθείας ἀμφισβητῆντα; ὅπερ, οἶμαι, καὶ Ὅμηρος ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μύθῳ ἠνίξατο, παραπλῆξιν κελεύσας τὰς ὁλοθρίους ταύτας τῶν ἀνδρῶν ἡδονὰς, καὶ ἀποφράσσειν τὰ ὦτα; καὶ μὴ ἀνέδην αὐτὰ ἀναπεταγνύειν τοῖς πάθει προειλημμένοις, ἀλλ' ἐπισησάν-
τα

29. Quid enim de Socrate dicamus, iniuste delato apud Athenienses pro impio atque insidiatore? vel de Themistocle aut Miltiade, post tantas victorias prodicionis Graeciae suspectos? Infinita enim numero sunt exempla, et pleraque fere iam cognita.

30. Quid ergo facere par est prudentem, cum de *alicuius* virtute aut veritate disceptat? Quod, puto, Homerus etiam fabula de Sirenibus obscurè significavit, praeternavigare iubens perniciosas illas auditionum voluptates, et obturare aures, nec ita temere illas pandere iis qui perturbatione quadam sunt occupati: sed apponere curiosi ianitoris

τα ἀκρηβῆ θυρωρὸν τὸν λογισμὸν ἅπασι τοῖς
 λεγομένοις, τὰ μὲν ἄξια προσίσταται καὶ παρα-
 βάλλεσθαι, τὰ φαῦλα δὲ ἀποκλείειν καὶ ἀπω-
 θεῖν. καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, τῆς μὲν οἰκίας
 θυρωρὸς καθίσταται, τὰ ὧτα δὲ καὶ τὴν διάνοιαν
 ἐνεωγμένα εἶναι.

Ἐπειδὴν τοίνυν τοιαῦτα προσή τις λέγων,
 αὐτὸ ἐφ' αὐτῷ χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν· μήτε
 ἡλικίαν τῷ λέγοντι ὁρῶντα, μήτε τὸν ἄλλον
 βίον, μήτε τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἀγχίνουσαν. ὅσοι
 γὰρ τις πιθανώτερος, τοσέτω ἐπιμελεσέρας δεῖ-
 ται τῆς ἐξετάσεως. καὶ δεῖ τοίνυν πιστεῦειν ἀλ-
 λατρίᾳ κρίσει, μᾶλλον δὲ μίσει τῷ κατηγοροῦ-
 ντος, ἀλλ' ἐαυτῷ τὴν ἐξέτασιν φυλακτέον, τῆς
 ἀλη-

toris instar rectam rationem his quae dicuntur o-
 mnibus, quae admittat digna *admissione*, atque
 adsumat, mala autem excludat repellatque. Ridi-
 culum enim fuerit, domus quidem ianitores con-
 stituere, aures autem ac mentem apertas sinere.

31. Cum igitur dicens talia aliquis accesserit,
 ipsum per se explorare negotium oportet, neque
 aetate considerata dicentis, neque vita alia, neque
 ea, quae in sermonibus illius forte inest, soler-
 tia. Quo enim quis probabilior est, eo curiosio-
 re exploratione opus habet. Non oportet igitur
 credere alieno iudicio, vel odio potius accusantis,
 sed examen veritatis sibi seruare, suamque sibi
 inui-

ἀληθείας ἀποδόντα καὶ τῷ διαβάλλοντι τὸν Φθόρον, καὶ ἐν Φανερῷ ποιησάμενον τὸν ἐλεγχὸν τῆς ἑκατέρᾳ διανοίας, καὶ μισεῖν ἔτι, καὶ ἀγαπᾶν τὸν δεδοκιμασμένον. πρὶν δὲ τῆτο ποιῆσαι ἐκ τῆς πρώτης διαβολῆς κεκνημένον, Ἡρακλῆς, ὡς μεираκιῶδες, καὶ ταπεινόν, καὶ πάντων ἄχρηκισκ᾽ ἀδίκον.

Ἀλλὰ τῶν πάντων αἰτίον, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφημεν, ἡ ἀγνοία, καὶ τὸ ἐν σκοτῷ περῖναι τὸν ἑκάστου τρόπον. ὡς εἴγε θεῶν τις ἀποκαλύψαι ἡμῶν τὰς βίβας, οἴχοιτο ἂν Φεύγασα ἐς τὸ βραχέρον ἢ διαβολή, χώραν ἐκ ἔχαστα, ὡς ἂν πεφωτισμένων τῶν πραγμάτων ὑπὸ τῆς ἀληθείας.

invidiam delatori reddere, et qua quisque mente sit in claram lucem protrahere, ac sic demum vel amare vel odisse, prout quemque probaueris. Prius autem hoc facere prima permotum delatione, quam puerile est, bone Hercules! et humile, et non minime inter omnia inhonestum.

32. At harum rerum omnium causa, quam principio dicebamus, ignorantia, et quod mores vniuscuiusque in obscuro sunt. Quae cum ita sint, vtinam Deorum aliquis vitas nostras aperiat! iret sane fuga praeceps in barsthrum delatio, locum nempe, rebus a veritate collustratis, non iam habitura.

Ψευδολογιστής,

ἢ περὶ τῆς Ἀποφράδος. κατὰ Τιμάρχου.

Αλλ' ὅτι μὲν ἠγνόεις τὸνομα τὴν Ἀποφράδα, παντί περ δῆλον. πῶς γὰρ ἂν ἡτιῶ βάρε-
 βαρον εἰνά με τὴν Φωνὴν ἐπ' αὐτῷ εἰπόντα
 ὑπὲρ σᾶ, ὡς ἀποφράδι ἑμοῖος εἴης; (τὸν γὰρ
 τρόπον σε, καὶ Δία, μέμνημαι, εἰκάσας τῇ τοι-
 αύτῃ ἡμέρᾳ) εἰ μὴ καὶ παντάπασιν ἀνῆκός ἡ-
 σθα τᾷ ὀνόματος; ἐγὼ δὲ τὴν μὲν ἀποφράδα,
 ὃ, τι καὶ βέλεται εἶναι, διδάξω σε μικρὸν ὕπε-
 ρον· τὸ δὲ τᾷ Ἀρχιλόχῳ ἐκείνῳ ἤδη σοι λέγω,
 ὅτι τέττιγα τᾷ πτερῷ συνειληφας. εἴπερ τινα
 ποιητὴν ἰάμβων ἀκούεις Ἀρχιλόχον, Πά-
 ριον

Pseudologista,

fuit de die nefasto. Contra Timarchum.

Verum enim vero ignotum tibi fuisse nomen
 Apophras, unicuique manifestum. Quī
 enim accusares me hoc ipso nomine barbariei cir-
 ca linguam, qui dixerim, esse te Apophradi,
 hoc est atro diei similem? (Memini enim profecto
 tuos me mores tali diei assimilare) si omnino no-
 men illud intelligeres? Ego vero, Apophras
 quid sibi velit, paullo post te docebo. Iam vero
 illud tibi Archilochi dicam, *Cicadā alis preben-
 disti!* si quidem iamborum quendam poetam no-
 sti

ριον τὸ γένος, ἄνδρα κοιμιδῇ ἐλεύθερον, καὶ παρ-
 ῥησίᾳ συνόντα, μηδὲν ὀκνῶντα ἐνειδίζειν, εἰ καὶ
 ὅτι μάλισα λυπήσειν ἔμελλε τὰς περιπετεῖς ἐσο-
 μένους τῇ, χολῇ τῶν ἰάμβων αὐτῆ. ἐκείνος τοί-
 νυν πρὸς τινὸς τῶν τοιούτων ἀκούσας κακῶς,
 Τέττιγα, ἔφη, τὸν ἄνδρα εἰληφέναι τῶ πτε-
 ρῶ, εἰκάζων ἑαυτὸν τῷ τέττιγι ὁ Ἀρχιλόχος,
 Φύσει μὲν λάλῳ ὄντι καὶ ἄνευ τινὸς ἀνάγκης·
 ὁπότεν δὲ καὶ τῶ πτερῶ ληφθῇ, γεγωνότερον
 βοῶντι. καὶ σὺ δὴ, ἔφη, ὦ κακὸδαιμον ἄνθρω-
 πε, τί βεβλόμενος ποιητὴν λάλον παροξύνεις
 ἐπὶ σεαυτὸν, αἰτίας ζητῶντα, καὶ ὑποθέσεις
 τοῖς ἰάμβοις;

Ταῦτά

fiti Archilochum, Parium genere, virum omnino
 liberum, et fiducia quadam vti solitum, nec
 cunctantem maledicere, si vel maxime laesurus
 videretur eos, qui in bilem iamborum suorum
 incidissent. Hic igitur, cum male ipsi a quodam
 ex illo genere dictum esset, dicebat, alis prehen-
 sam ab eo esse cicadam, ipsum se cicadae com-
 parans Archilochus, strepero natura sua, etiam
 nemine cogente, *animali*, si vero etiam ala pre-
 hendatur, clamanti sonantius. *Sic tu*, inquit, *in-*
infelix, quid tibi vis, cum loquacem in te poetam
 concitas, occasiones et argumenta iambis quaeren-
 tem?

2. Haec

Ταῦτά σοι καὶ αὐτὸς ἀπειλῶ, οὐ, μὰ τὸν Δία, τῷ Ἀρχιλόχῳ εἰκάζων ἐμαυτόν· πόθεν; πολλὰ γε καὶ δέω· σοὶ δὲ μυρία συνειδῶς ἰάμβων ἄξια βεβιωμένα, πρὸς ἃ μοι δοκεῖ ἔδ' ἂν ὁ Ἀρχιλόχος αὐτὸς διαρκέσαι, προσπαρακαλέσας καὶ τὸν Σιμωνίδην, καὶ τὸν Ἱππώναντα συμποιεῖν μετ' αὐτῶ καὶ ἐν τι τῶν προσόντων σοικακῶν. ἔγωγὲ γὰρ παῖδας ἀπέφηνας ἐν πάσῃ βδελυρίᾳ, τὸν Ὀροδοικίδην, καὶ τὸν Λυκάμβην, καὶ τὸν Βύπαλον, τὰς ἐκείνων ἰάμβας. καὶ ἔοικε θεῶν τις ἐπὶ χεῖλος ἀγαγεῖν σε τότε τὸν γέλων ἐπὶ τῇ ἀποφράδι λεχθείσῃ, ὡς αὐτὸς μὲν Σκυθῶν καταφανέστερος γένοιτο, κομιδῇ ἀπαίδευτος ὢν, καὶ

2. Haec ipse quoque tibi comminor, non profecto, quasi Archilochō me comparem. Vnde enim? multum sane ab eo absūm; sed quod noui sexcenta tua facinora iambis digna, quibus ne ipse quidem sufficere mihi Archilochus videtur, etiam si Simonidem et Hipponactem aduocet, ut secum vel vnum eorum, quae tibi insunt, maiorum carmine describant: adeo tu pueros in omni impuritate ut videantur effecisti Orodoccides, et Lycambus, et Bupalus, iamborum illorum argumenta. Ac videtur Deorum aliquis in labiatum adduxisse tibi risum de dicta a me Apophrade, ut ipse quidem manifestius quam Scythae ruditis omnium rerum conuincereris, qui communia ista

καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ ἐν ποσὶν ἀγνοῶν,
ἀρχὴν δὲ εὐλογον παράσχοις τῶν κατὰ σὲ λό-
γων ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ, καὶ οἴκοθεν σε ἀκριβοῦς
εἰδότι, καὶ μηδὲν ὑποσελεμάνῳ τὸ μὴ ἔχει πάν-
τα ἐξεῖπαι· μᾶλλον δὲ κηρύξαι ἃ πράττετε νύ-
κτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἔτι καὶ νῦν, ἐπὶ πολλοῖς
τοῖς πρὶν ἐκείνοις.

Καί τοι μάτακον ἴσως, καὶ περιττὸν, ἐν παι-
δείας νόμῳ παρρησιάζεσθαι πρὸς σέ. ἔτε γάρ
αἶν αὐτὸς ποτὲ βελτίων γένοιο πρὸς τὴν ἐπιτί-
μῃσιν, ἢ μᾶλλον ἢ κύνθαρος I) μεταπεισθεῖν
αὐν,

ista et quae ante pedes sunt ignores; occasionem-
que et principium praeberes contra te scribendi
viro libero, quique te domo inde accurate novit,
neque metuat quidquam, quo minus omnia pro-
ferat, vel praeconio vulget potius, quaecumque,
praeter multa illa antiqua, nunc etiam noctu
atque interdiu perpetras.

3. Quamquam vanum fortasse et superuacuum
fuerit, libertate illa, quae eruditos decet, apud
te vti: neque enim ipse vnquam a reprehensione
fias melior, non magis quam scarabaeus dediscat
voluere

I. κύνθαρος] Impurum animal, et turpitudi-
nis, quam inimico obiicit Lucianus, sym-
bolum. *Arist. Hist. anim.* 5, 19. οἱ κύνθα-
ροι ἢν κυλίεσσι κόπρον, ἐν ταύτῃ Φωλεύε-
σι τε τὸν χειμῶνα, καὶ ἐντίκτεσι σκώλη-
κας, ἐξ ὧν γίνονται κύνθαροι. *Disertius*

Aelian.

ἂν, μηκέτι τοιαῦτα κυλινδεῖν, ἅπαξ αὐτοῖς
 συνήθης γεγόμενος. ἔτ' εἰνάῳ τινα νομίζω τὸν
 ἀγνοῶντα ἔτι τὰ ὑπὸ σὲ τολμώμενα, καὶ ἂ γέ-
 ρων ἄνθρωπος ἐς ἑαυτὸν παρανομεῖς. ἔχ' ἔτως
 ἀσφαλῆς, εἰ δὲ ἀφανῆς βδελυρὸς εἴ· εἰ δὲ δεῖ τι-
 νος τῷ ἀποδύσοντος τὴν λεοντῆν, ὡς Φανερός
 γένοιο, κανθήλιος ὢν, εἰ μὴ τις ἄρα ἐξ Ἵπερ-
 βορέων ἄρτι ἐς ἡμᾶς ἦκοι, ἢ ἐς τοσῶτον Κυ-
 μάιος εἴη, ὡς μὴ ἰδὼν, εὐθύς εἰδέναι ὄνων ἀ-

πάν-
 voluere talia, cum semel iis assueuerit; neque
 puto quemquam esse, qui adhuc ignoret, quae
 audeas, quaeque senex homo in te ipsum desi-
 gnes. Non ita securus, non ita obscure impurus
 es: neque opus est, qui leoninam tibi detrahat,
 vt appareat te asinum esse, nisi quis forte ab Hy-
 perboreis inde modo ad nos venerit, aut adeo sit
 Cumanus, vt non ad primum statim conspectum
 cogno-

Aelian. Hist. Anim. 10, 15. ὁ κανθάρος ἀθη-
 λυ ζῶὸν ἐστὶ. σπείρει δὲ εἰς τὴν σφῶραν,
 ἣν κυλίει. ὀκτὼ δὲ καὶ εἴκοσι ἡμερῶν τὸ
 δράσας, καὶ θάλψας αὐτὴν, εἴτα μέντοι
 τῇ ἐπὶ ταύταις, προάγει τὸν νεοττὸν.
Quo loco recte vtuntur viri docti ad inter-
pretandum illud Ausonii Epigr. 70, 7. *per*
μετεμψύχωσιν

Non taurus, non mulus eris, non hippoca-
melus,

Non caper, aut aries, sed scarabaeus
eris. *Gesner.*

Luc. Op. T. VII.

I

πάντων ὑβριστότατόν σε ὄντα, μὴ περιμείνας
 ὀγκωμένα προσέτι ἀκῆειν. ἄτω πάλα καὶ πρὸς
 ἐμᾶ, καὶ παρὰ πᾶσι καὶ πολλάνις κεκήρυκται τὰ
 σὰ, καὶ δόξαν ἔχεις μικρὰν ἔχεις ἐπ' αὐτοῖς ὑπὲρ
 τὸν Ἀριφράδην, ὑπὲρ τὸν Συβαρίτην Μίσθωνα,
 τὸν Χίων ἐκείνον Βάσαν, τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις
 σοφόν. ῥητέον δὲ ὅμως, εἰ καὶ ἔωλα δόξω λέ-
 γειν, ὡς μὴ αἰτίαν ἔχοιμι μόνος αὐτὰ ἀγνοεῖν.

Μᾶλλον δὲ παρακλητέος ἡμῖν τῶν Μενάνδρου
 προλόγων εἷς, ὁ ἔλεγχος 2), Φίλος ἀληθείας καὶ
 παρρησίας θεός, οὐχ ὁ ἀσημότατος τῶν ἐπὶ
 τὴν

cognoscat, asinorum te omnium esse insolentissi-
 mum, neque exspectet, dum rudentem etiam
 audiat, adeo olim et a me, et apud omnes, et
 saepe, tua vita praeconio vulgata est; et famam
 eo nomine non parvam habes supra Ariphradem,
 supra Sybaritam Mithonem, supra Chium illum
 Bastam, illum similibus in rebus doctum. Di-
 cendum tamen, licet obsoleta dicere videar, ne
 reprehendar, qui solus ea ignorem.

4. Vel potius aduocandus erit Menandri pro-
 logorum vnus, Elenchus, amicus Veritati et Li-
 bertati in dicendo Deus, non obscurissimus eorum,
 qui

2. ἔλεγχος] Sine dubio est, hic non indicari
 Comoediae nomen, non laudari versus ipsius
 Menandri. Porro Elenchi, h. e. conuictionis,
 personam iam adhibuit noster in fine *Piscar.*
 c. 48. Gesner.

τὴν σκηνὴν ἀναβαίνοντων, μόνοις ὑμῖν ἐχθρὸς
 τοῖς δεδίοσι τὴν γλῶτταν αὐτῶν, πάντα καὶ
 εἰδότες, καὶ σαφῶς διεξιόντες, ὅποια ὑμῖν σύν-
 οἶδε. χάριεν γὰρ τῷτο γένοιτ' ἂν, εἰ ἐθέλησειεν
 ἡμῖν προεισελθὼν ἕτος διηγήσασθαι τοῖς θεα-
 ταῖς σύμπαντα τῷ δράματος τὸν λόγον. Ἄγε
 τοίνυν, ὦ προλόγων καὶ δαιμόνων ἄριζε Ἐλεγε-
 ρε, ὅρα ὅπως σαφῶς προδιδάξης τὰς ἀκρόντας,
 ὡς ἔμνην, εἰδὲ Φιλαπτεχθιμένως, εἰδ' ἀνι-
 πτοῖς ποσὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐπὶ τὸν δὲ
 τὸν λόγον ἀπηντήκαμεν, ἀλλὰ καὶ ἰδίον τι ἀμυ-
 νόμενοι, καὶ τὰ κοινὰ μισῶντες τὸν ἄνθρωπον
 ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ. ταῦτα μόνον εἰπὼν, καὶ σα-
 φῶς προδιηγήσαμενος, ἴλαως ἐπιθὶ ἐκπόδων, τοῖς
 δὲ

qui in scenam prodeunt, solis vobis inimicus,
 qui linguam ipsius timetis, qui et nouit omnia,
 et diserte, quae de vobis nouit, eloquatur. Le-
 pidum sane fuerit, si velit ille ad nos accedere,
 et enarrare spectatoribus totam fabulae rationem.
 Age igitur, Prologorum atque Geniorum optime,
 Elenche, vide vt diserte auditores edoceas, quam
 non temere, neque animo ad inimicitias prono,
 neque illotis, quod aiunt, pedibus ad hanc dis-
 putationem depenerimus, sed cum propriam in-
 iuriam vlciscentes, tum communi quodam odio
 hominem impuritatis causa persequentes. Haec
 sola vbi dixeris, et aperte exposueris e vestigio
 discedere hinc poteris, et reliqua nobis permit-
 tere.

δὲ ἄλλα, ἡμῖν κατὰλειπε· μιμησόμεθα γὰρ σε, καὶ διελέγξομεν τὰ πολλὰ, ὡς παρρησίας τε καὶ ἀληθείας ἔνεκα, μηδένα αἰτιάσασθαι σε 3). μήτε δὲ ἐμὲ πρὸς αὐτὰς ἐπαινέσης, ὃ Φίλτατε ἔλεγχε, μήτε τὰ ἐκείνῳ προσόντα προεκχέης αὐτως· ἔ γὰρ ἄξιον θεῷ ὄντι ἐπὶ σῶμα σοι ἐλθεῖν τὰς περὶ τῶν ἔτῳ καταπτύσεων λέγων.

Ὁ γὰρ σοφιστὴς ἔτος εἶναι λέγων, ὁ πρόλογος ἤδη φησὶ ταῦτα, ἐς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἦκε, λόγον

tere. Te enim imitabimur, et conuincemus eum in plerisque, ut libertatis veritatisque neglectae nemo te accusare possit. Neque vero me laudaveris apud illos, Elenche carissime, neque isti quae insunt, temere effundas. Neque enim dignum fuerit, tibi, qui Deus es, in os venire sermones de rebus adeo despuendis.

5. Nimirum iste, qui Sophistam se esse ait, ista iam loquitur Prologus, Olympiam venit aliquando, oratio-

3. αἰτιάσασθαι σε] Obscuriusculum facit locum actio comica. Nemo te, Elenche, accusabit veritatis et libertatis causa, h. e. nemo meam narrationem, qua in pudorem dare inimicum, et turpitudinis convincere studebo, ut parum veram, vel ut parum liberam accusabit. Ita, quae sequuntur, intelligenda: non laudabis me, Elenche, h. e. non admiscebo ego quidquam meae laudis. Gesner.

γον τινὰ πρὸ πολλῶ συγγεγραμμένον ἐπιδειξά-
μενος τοῖς πανηγυρισαῖς. ἦν δὲ ὑπόθεσις τῷ
συγγράμματι, ὁ Πυθαγόρας κωλυόμενος ὑπὸ
τινὸς Ἀθηναίων, οἶμαι, μετέχεν τῆς ἐν Ἐλευ-
σίνι τελετῆς, ὡς βάρβαρος, ὅτι ἔλεγεν αὐτὸς ὁ
Πυθαγόρας πρὸ τέττα ποτὲ καὶ Εὐφορβος γε-
γονέναι. ἐτύγχανε δὲ ὁ λόγος αὐτῷ κατὰ τὸν
Αἰσώπην κολοῖον, συμφορητὸς ὢν ἐκ ποικίλων
ἀλλοτριῶν πτερῶν. βεβλόμενος δὴ μὴ ἔωλα δό-
ξαι λέγειν, ἀλλ' αὐτοσχεδιάζειν τὰ ἐκ τῶ βί-
βλις, δεῖται τῶν συνήθων τινός. (ἦν δὲ ἐκ Πα-
τρῶν ἑκείνος, ἀμφὶ δίκας ἔχων τὰ πολλὰ) ἐ-
πειδὴν αἰτήσῃ 4) τινὰς ὑποθέσεις τοῖς λόγοις,
τὸν

orationem olim conscriptam habiturus in panegyri.
Erat autem argumentum libelli, Pythagoras probi-
bipus ab aliquo, Atheniensium puto, Sacris Eleusi-
is interesse, tanquam Barbarus, quod ipse dicti-
cauerat Pythagoras, se quondam Euphorbum fuisse.
Erat porro oratio illa ad Aesopicae corniculae instar
confarcinata ex multis pennis alienis. Cum autem
vellet non antiqua videri dicere, sed velut ex tempo-
re proponere quae de libro edidicerat: rogat sode-
lium aliquem (erat ille Patrensis, in causis multum
versatus homo) cum argumenta posceret dicendi,

I 3

Pytha-

4. αἰτήσῃ] Sicut ille apud Plin. ep. 2, 3, 1.
Isaeus, qui et ipse poscebat controuersias plu-
res, electionem auditoribus permittebat. Nempe

pe

πὸν Πυθαγόραν αὐτῷ προελῆσθαι. καὶ ἄλλος
ἀνὴρ ἐποίησε, καὶ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκῆσαι
τὸν ὑπὲρ τῆς Πυθαγόρας ἐκείνου λόγον.

Ἦν δὲ τὸ ἐπὶ τῷ, ὁ μὲν πάνυ ἀπίθανος
ἐν τῇ ὑποκρίσει, συνέφων οἶον εἰκὸς ἐν πολλῇ
ἐσκεμμένα, καὶ μεμελετημένα, εἰ καὶ ὅτι μά-
λιστα ἡ ἀναίσχυντία ἔσα 5) ἐπήμυνα, καὶ χεῖ-
ρα

*Pythagoram ut ipse deligeret. Idque facit homo,
ac persuaderi theatro, ut audire vellent homines il-
lam pro Pythagora orationem.*

6. Postea iste in actione valde improbabilis, qui
connecleret orationem, qualem videri necesse est a
longo inde tempore commentatam et meditatam, etsi
quam maxime praesens homini impudentia pro illo
pu-

pe poscebant Sophistae plures controuersias
aut ὑποθέσεις, argumenta declamationum;
et inter illas deinde optionem quoque au-
ditoribus permittebant. Quidam forte bona
fide. Hic noster quidem fraude vsus, quae
hic describitur. *Gesner.*

5. ἡ ἀναίσχυντία ἔσα] Nisi aliud quid hic
desit, certe excidisse puto syllabam, s. prae-
positionem participio praeinissam, legendum-
que παρῆσα, atque ita interpretatus sum.
Gesner. Etsi *Gesn.* non male παρῆσα conii-
cit, et ego quoque vellem, in aliquo libro
sic inuenire, nondum tamen vulgatum muto;
quia potest pleonasticus esse, ut supra de Ca-
lum.

ρη ὤρεγε, καὶ συνήγωνίζετο αὐτῷ, γέλως δὲ πολὺς παρὰ τῶν ἀκρόντων. καὶ οἱ μὲν, ἐς τὸν Πατρεᾶ ἐκείνον μεταξὺ ἀποβλέποντες, ὑπεδήλυν ὡς ἔλελυθε συμπράξας αὐτῷ τὴν ῥαδιουργίαν, οἱ δὲ καὶ αὐτὰ γνωρίζοντες τὰ λεγόμενα, παρ' ὅλην τὴν ἀκρόασιν διετέλεσαν, ἐν τῷτο μόνον ἔργον ἔχοντες ἀλλήλων πειρώμενοι, ὅπως μνήμης ἔχωσι πρὸς τὸ διαγιγνώσκειν, ὅτε ἕκαστον ἦν τῶν ὀλίγων πρὸ ἡμῶν εὐδοκιμησάντων ἐπὶ ταῖς καλεσμέναις μελέταις σοφιστῶν.

Ἐν δὲ τῷτοις ἅπασι καὶ ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας ἦν ἐν τοῖς γελῶσι καὶ αὐτός. τί δ' ἔκ

pugnaret, et manum illi porrigeret et certamen illius adiuvaret. Rîsus interim multus apud auditores, cum alii in Patrensem illum inuenientes, subindicarent, auxilium istius imposturae ab illo praestitum non latere: alii vero qui agnoscerent quae dicebantur, toto quo audiebant tempore illud unum agebant, ut alter alterius memoriam tentaret in agnoscendo cuius esset unumquodque eorum Sophistarum, qui paulla ante nostram aetatem in declamationibus floruerunt.

7. Inter hos autem omnes, qui viderent, ipse quoque fuit, qui hunc libellum scripsit. Quî enim

I 4

non

lum. c. 16. τὸ δὲν, vel videndum, an τὸ ἔσα, hic non efficax plane fit, pro vera, vti ex Demosth. ἡ ἔσα ἀρχή, verus principatus, et ἔκ ἔσα falsus, ab Lexicogr. adfertur. Reitz.

ἐκ ἑμέλλε γελαῖν ἐφ' ἄτω περιφανεῖ, καὶ ἀπι-
θάνω, καὶ ἀνασχύντω τολμήματι; καὶ πως
(ἐσι δὲ ἀκρατὴς γέλωτος) ὁ μὲν τὴν Φωνὴν ἐν-
τρέψας εἰς μέλος, ὡς ὤετο, θρῆνόν τινα ἐπηύ-
λει τῷ Πυθαγόρᾳ, ὁ δὲ τᾷτο δὲ τὸ τᾷ λόγῳ,
ἄνον κιθαρίζειν πειρώμενον ὄρων, ἀνεκάγχασε
μάλα ἡδὺ ὁ ποιητὴς ἔτος ὁ ἐμός 6). ὁ δὲ εἶδεν
ἐπιστραφεῖς. τᾷτο ἐξεπολέμωσε τότε αὐτοὺς
ἐναγχος.

Ἐνθεν δὲ ἦν μὲν ἡ τᾷ ἔτος ἀρχή, μᾶλλον δὲ
ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νεμηνίας τρίτη 7), ἐν ἣ οἱ Ῥω-
μαῖοι,

*non rideret auso tam manifesto, et improbabili at-
que imprudenti? Quis, inquam? Est autem alioqui
rissus inproptens. Atque ille quidem inflexa ad mo-
dulationem voce, tbrenum quendam, uti putabat,
accinebat Pythagorae: at hic poeta meus, in suaves
cathinnos salui, asinum videns citbaram tractare co-
nantem. Verum iste conuersus hoc obseruat. Hoc
illos tum nuper inimicos reddidit.*

8. Deinde fuit principium anni, vel potius dies
a magnis illis Kalendis tertius, quo Romani prisco
quo-

6. ὁ ποιητὴς ἔτος ὁ ἐμός] Hic est ipse Lucianus
ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας, ut modo
dicebat. Loquitur enim Prologus dramatis
Elenchus, qui Lucianum *poetam suum* vocat,
ut Terentiani prologi Terentium. *Gesner.*

7. ἡ ἀπὸ τῆς μεγ. ν. τ.] Romano stilo III Non.
Ian. solennis ille *Votorum* dies, *Vota* etiam s.

Bῶτα

μαῖοι, κατὰ τὶ ἀρχαῖον, εὐχοντάι τε αὐτοὶ
 ὑπὲρ ἅπαντος τῷ ἔτις εὐχάς τινας, καὶ θύεσι,
 Νεμῶ τῷ βασιλέως κατασησαμένε τὰς ἱερουργίας
 αὐτοῖς, καὶ πεπισεύκασι τὰς θεὰς ἐν ἐκείνῃ μά-
 λιστα τῇ ἡμέρᾳ χρηματίζειν τοῖς εὐχομένοις. ἐν
 τοιαύτῃ τοίνυν ἑορτῇ καὶ ἱερομηνίᾳ, ὁ τότε γε-
 λάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ ὑποβολι-
 μαίῳ Πυθαγόρᾳ, ἰδὼν προσιόντα τὸν κατὰ-
 πτυσον, καὶ ἀλαζόνα, τὸν τῶν ἀλλοτρίων λό-
 γων ὑποκριτὴν (ἐτύγχανε δὲ καὶ τὸν τρόπον ἀ-
 κριβῶς εἰδὼς αὐτῷ, καὶ τὴν ἄλλην ἀσέλγειαν,
 καὶ μιανίαν τῷ βίᾳ, καὶ ἃ ποιεῖν ἐλέγετο, καὶ
 ἃ ποιεῖν κατέληπτο) ὦρα ἡμῖν, ἔφη πρὸς τι-

να

*quodam more, et ipsi vota quaedam pro toto anno,
 et sacra faciunt, a Numa rege praescripta, cre-
 duntque, Deos illo maxime die operam dare precan-
 tibus. Hoc igitur festo die atque sacro, is qui ri-
 ferat Olympiae infiricium illum Pythagoram; cum
 videret accedere conspuendum istum atque superbum
 alienae orationis bistrionem, cuius etiam mores ac-
 curate nosset, et reliquam vitae istius libidinem at-
 que impuritatem, quaeque facere diceretur, et in
 quibus deprehensus fuerat, Suadeo, inquit ad so-*

I 5

dalium

Βῶτα dictus in antiquis monumentis. Quae
 dici possunt ea de re, occupavit omnia Span-
 hem. ad Julian. Orat. I. p. 276. Gesner.

να τῶν ἐταίρων, ἐκτρέπεσθαι τὸ δυσάντητον
 τῷ θέαμα, ὃς Φανείς ἔοικε τὴν ἡδίστην ἡμέ-
 ραν ἀποφράδα ἡμῖν ποιήσας. τῷτ' ἀκέσας ὁ
 σοφιστὴς τὴν ἀποφράδα, ὥς τι ξένον καὶ ἀλλό-
 τριον τῶν Ἑλλήνων ὄνομα, ἐγέλα εὐθύς, καὶ
 τὸν ἄνδρα τῷ πάλαι ἐκείνῳ γέλωτος ἡμύνετο,
 ὡς γὰρ ᾤετο, καὶ πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν, ἀπο-
 φράς, τί δὲ τῷτ' ἐστὶ; καρπὸς τις, ἢ βοτάνη
 τις, ἢ σκεῦος; ἄρα τῶν ἐσθιομένων ἢ πινομέ-
 νων τί ἐστὶν ἀποφράς; ἐγὼ μὲν ἄτε ἤκασα πώ-
 ποτε, ἄν συνίην ποτὲ ὅ, τι καὶ λέγει.

Ταῦθ' ὁ μὲν ᾤετο κατὰ τοῦτου διεξιέναι,
 καὶ πολὺν ἐπῆγε τῇ ἀποφράδι τὸν γέλων. ἐλε-
 λήθει

*dalium quendam, deuitemus infelicis occurfus hoc
 spectaculum, qui sua praesentia iucundissimum
 nobis diem atrum (Apophrada) videtur facturum.
 Hoc ipsum nomen Apophrada audiens Sophista, tan-
 quam peregrinum et alienum Graecis nomen statim
 risit, et prioris illius risus nomine virum ultus est;
 ut quidem sibi videbatur, et apud omnes usurpabat
 hoc ipsum, Apophras! Quid vero id rei est? fru-
 ctus ne aliquis? an herba quaedam? an vas? an
 esculentorum quiddam vel poculentorum est Apo-
 phras? Equidem nec audiui vnquam, neque in-
 telligebam vnquam, quid sibi velit.*

9. Talia iste contra hunc meum se disputare opi-
 nabatur, multumque Apophradi risum conflagabat,
 igna-

λήθει δὲ καθ' αὐτὸ τὸ ὕστατον τεκμήριον ἀπαι-
 δευσίας ἐκφέρων. ἐπὶ τέττω τόνδε τὸν λόγον
 συγγράψεν, ἐμὲ προεισπέμψας ὑμῖν, ὥς δεί-
 ξειε τὸν ἀοίδιμον σοφιστὴν τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλή-
 νων ἀγνοῶντα, καὶ ὅποσα καὶ οἱ ἐπὶ τῶν ἐργα-
 στηρίων καὶ τῶν καπηλείων εἰδεῖεν. ταῦτα μὲν
 ὁ ἑλεγχος.

Ἐγὼ δὲ (ἤδη γὰρ αὐτὸς παρεῖληφα τῷ δρά-
 ματος τὰ λοιπὰ) δίκαιος ἂν εἴην, τὰ ἐκ τοῦ
 Δελφικῆς τρίποδος ἤδη λέγειν, οἷα μὲν σε τὰ ἐν
 τῇ πατρίδι, οἷα δὲ τὰ ἐν τῇ Παλαισίῃ, οἷα δὲ
 τὰ ἐν Αἰγύπτῳ, οἷα δὲ τὰ ἐν Φοινίκῃ, καὶ Συ-
 ρία, εἴτα ἐξῆς τὰ ἐν Ἑλλάδι, καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ
 ἐπὶ πᾶσι τὰ ἐν Ἐφέσῳ νῦν, ἅπερ κεφαλαιω-
 δέξαι

*ignarus nempe, ultimum se hoc ruditatis contra se
 indicium proferre. Hac igitur causa hunc libellum
 conscripsit ille Poëta meus, qui me ad vos praemi-
 sit, ut ostendat nobilem Sophistam communia Grae-
 corum ignorare, quaeque de officinis etiam et cau-
 ponis homines norunt. Ista quidem Elenchus.*

10. Ego vero (iam enim ipse suscepi quod re-
 liquum est fabulae) iure meo iam possem, ista
velut e Delphico tripode dicere, quid in patria
 egeris, quid in Palaestina, quid in Aegypto,
 quid in Phoenice et Syria, quid deinde in Grae-
 cia et Italia: ac super omnia, quae nunc Ephesi,
 quae quidem maxime capitalia et fastigium amen-
 tia

δέξασθαι τῆς ἀπονοίας τῆς σῆς, καὶ κορυφῇ, καὶ
κορωνίς τῶν τρόπων. ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὴν παροι-
μίαν, Ἰλιεύς ὢν, τραγωδᾶς ἐμισθώσω, καίρεός
ἤδη σοι ἀνέειν τὰ σαυτῶν κακά.

Μᾶλλον δὲ ταῦτα μὲν μὴδέπω· περὶ δὲ τῆς
ἀποφρεάδος πρότερον. εἴτε γὰρ μοι πρὸς Παν-
δήμῃ, καὶ Γενετυλλίδος 8), καὶ Κυβήβῃς, πῇ
σοι μεμπτόν, καὶ γέλωτος ἄξιον τᾶνομα εἶναι
ἔδοξεν ἢ ἀποφρέας; νῆ Δί', εἰ γὰρ ἦν τῶν Ἑλ-
λῆνων ἰδίον, ἀλλὰ πόθεν ἐπαισχωμάσαν αὐτοῖς
ἀπὸ

tiae tuae, et *imposita* moribus tuis coronis. Cum
enim, quod est in proverbio, *Iliensis ipse tragoe-*
dos conduxeris, iam decebat tua te mala audire.

II. Sed potius ista nondum: de *Apopbrade* au-
tem prius. Nam dic mihi, per ego te *Vulgi-*
vagam, et *Genetriculam*, et *Cybeben* oro, qua-
re tibi reprehensione aut risu dignum *Apopbradis*
nomen visum est? Ita sane. Nec enim erat Grae-
corum proprium; sed alicunde quasi commissatum
venit

8. Γενετυλλ.] Eandem vim habet haec obte-
statio, seu adiurationem malis, quam in li-
bello *contra Indoctum* c. 3. illa *Libaniritidis*
mentio. Videtur autem etiam Γενετυλλίς pa-
rum honesta iam *Aristophanis* aetate fuisse.
Hanc ipsam ob causam ausus sum non *Gene-*
tricem hic reddere, quod honestum Romae,
ac tantum non seuerum numen est, sed *Ge-*
netriculam. Gefner.

ἀπὸ τῆς πρὸς Κελτὰς ἢ Θρᾷκας, ἢ Σκύθας, ἐπι-
 μιξίας. σὺ δὲ (ἅπαντα γὰρ οἶσθα τὰ τῶν Ἀ-
 θηναίων) ἐξέκλεισας τῆτο εὐθύς, καὶ ἐξεκλή-
 ξας τῆ Ἑλληνικῇ. καὶ ὁ γέλως ἐπὶ τῷ, ὅτι
 βαρβαρίζω, καὶ ξενίζω, καὶ ὑπερβαίνω τὰς ὁρὰς
 τὰς Ἀττικὰς. καὶ μὴν τί ἄλλο ἔτως Ἀθηναίοις
 ἐπιχώριον, ὥς τετὶ τὲνομα, Φαῖεν ἂν οἶγε σὲ
 μᾶλλον τὰ τοιαῦτα εἰδότες; ὥς θᾶπτον ἂν
 Ἐρεχθεά, καὶ τὸν Κέκροπα, ξένους ἀποφήναις,
 καὶ ἐπήλυδας εἶναι τῶν Ἀθηναίων, ἢ τὴν ἀπο-
 Φράδα δείξειας ἐκ οἰκείων καὶ αὐτόχθονα τῆς
 Ἀττικῆς.

Πολλὰ μὲν γὰρ ἐστίν, ἃ καὶ αὐτοὶ κατὰ ταύ-
 τὰ τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομάζουσιν, ἀποΦράδα
 δὲ

venit illis a Celtarum, aut Thracum, aut Scy-
 tharum colluue. Tu vero (nostis enim Athenien-
 sium omnia) statim hoc exclusisti, et praeconio
 de Graeco *solo* eiecisti. Hinc risus, quod bar-
 bare loquor, et peregrinum in morem, et ter-
 minos Atticos egredior. Verum enim vero quod
 aliud ita Atheniensibus patrium sit, atque hoc
 nomen, qui magis quam tu norunt talia, dixe-
 rint: adeo ut citius Erechtheum et Cecropem
 peregrinos atque aduenas esse Athenis ostendas,
 quam *Apophrada* demonstres non domesticam esse
 indigenamque Atticae.

12. Multa enim sunt, quae ipsi eodem modo,
 ac reliqui homines, appellant. *Apophrada* autem
 soli

δὲ μόνοι ἐκείνοι τὴν μιαν, καὶ ἀπεικτὴν, καὶ ἀπαίσιον, καὶ ἀπρακτον, καὶ σοὶ ὁμοίαν ἡμέραν. ἰδὲ καὶ μεμάθηκας ἤδη ὁδὸν παρεργον, τί βέλεται αὐτοῖς ἢ ἀποφρὰς ἡμέρα, ὅταν μὴτε αἱ ἀρχαὶ χρηματίζωσι, μὴτε εἰσαγώγιμοι αἱ δίκαι ᾧσι, μὴτε τὰ ἱερὰ ἱερεργῇται, μήθ' ὅλως τι τῶν αἰσίων τελῇται, αὕτη ἀποφρὰς ἡμέρα.

Ἐνομίσθη δὲ τῷτο ἄλλοις ἐπ' ἄλλαις αἰτίαις· ἢ γὰρ ἂν ἡττηθέντες μάχαις μεγάλαις, ἔπειτ' ἔταξαν ἐκείνας τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς τὰ τοιαῦτα ἐπεπόνθεισαν, ἀπρακτες καὶ ἀκύρες τῶν ἐννόμων πράξεων εἶναι, ἢ καὶ, νῆ Δία. καίτοι ἀποιρὸν ἴσως, καὶ ἐξωρὸν γε ἤδη, γέροντα ἄνδρα
μετα-

foli isti, atrum, et abominandum, et infaustum, et inauspicatum, et similem tibi diem. Ecce iam obiter didicisti, quid sibi velit apud illos dies *Apopbras*: cum neque magistratus sui copiam faciunt, neque in iure aliquis conueniri potest, neque sacra peraguntur, neque omnino rerum, quas faustas esse volumus, quidquam peragitur: ille dies *Apopbras* est.

13. Illud vero aliis aliisque de causis receptum est. Aut enim magnis superati praeliis, deinde dies hosce, quibus talia illis euenerant, nefastos esse constituerunt, quibus nihil legitimæ actionis, ita quidem ut ratum deinde esset, posset suscipi: aut etiam per Iouem Quamquam intempestiuum forte, et serum nimis iam, aliter in-

stitue-

μεταπαιδεύειν, καὶ ἀναδιδάσκειν τὰ τοιαῦτα, μηδὲ τὰ πρὸ τέτων εἰδότα. πάνυ γὰρ τῷτ' ἐστὶ τὸ λοιπὸν, καὶ ἐκμάθης αὐτὸ, πᾶν ἡμῖν εἰδὼς ἔσθι. πόθεν γάρ, ὦ ἄνθρωπε; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα καὶ ἀγνοῶσαι συγγνώμη, ὅποσα ἔξω τῶ πολλῷ πάτερ, καὶ ἄδηλα τοῖς ἰδιώταις· τὴν ἀποφράδα δὲ, ἔδὲ βεληθεῖς ἂν, ἄλλως εἴποις. ἐν γὰρ τῷτο καὶ μόνον ἀπάντων τοῦνομα ἔσω, Φησί τις.

Ἀλλὰ καὶ τῶν παλαιῶν ὀνομάτων τὰ μὲν λεκτέα, τὰ δ' ἄ, ὅποσα αὐτῶν μὴ συνήθη τοῖς πολλοῖς, ὡς μὴ ταραττοίμεν τὰς ἀκοάς, καὶ τιτρώσκοιμεν τῶν συνόντων τὰ ὦτα. Ἐγὼ δὲ, ὦ βέλ-

stituire senem hominem, ac de nouo docere talia, qui neque ea, quae praecedunt, nouerit. Nimirum, *dicas forte*, hoc est *solum* reliquum: et hoc si discas, futurum ut omnia deinde noueris. Vnde enim, mi homo? Reliqua enim si ignores condonandum fuerit, quae extra communem *quasi* viam, et plebeiis incognita: sed *apophrada*, ne si velis quidem, aliter dixeris. Vnum nempe hoc et solum omnium nomen hoc esto, dicit *forte* aliquis.

14. Sed de veteribus quoque nominibus alia dicenda sunt, alia minus: quae nimirum non vsitata vulgo, ne perturbemus audientes, auresque eorum quibuscum versamur, vulneremus. Ego vero,

ὦ βέλτιστε, πρὸς μὲν σέ ἴσως ταῦτα περὶ σὲ εἰπὼν, ἡμαρτον· ἐχρῆν γάρ, ἐχρῆν ἢ κατὰ τὰ Παφλαγόνων, ἢ Καππαδοκῶν, ἢ Βακτριῶν πάτρια διαλέγεσθαι σοι, ἕως ἐκμάθης τὰ λεγόμενα, καὶ σοὶ ἀκέρειν ἡδέα· τοῖς δ' ἄλλοις Ἑλλησιν, οἶμαι, καθ' Ἑλλάδα γλωτταν συνῆναι χρῆ. εἶτα καὶ τῶν Ἀττικῶν κατὰ χρένους τινὲς πολλὰ ἐντρεψάντων τῆς αὐτῶν Φωνῆς, τῆτο ἐν τοῖς μάλιζα τῆνομα διετέλεσεν, οὕτως αἰεὶ, καὶ πρὸς ἀπάντων αὐτῶν λεγόμενον.

Εἶπον ἂν καὶ τὲς πρὸ ἡμῶν κεχρημένους τῷ ὀνόματι, εἰ μὴ καὶ ταύτη σε διαταράξῃ ἐμελλον, ξένα σοι καὶ ἄγνωστα ποιητῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ συγγραφέων ὀνόματα διεξιῶν. μᾶλλον

vero, bone vir, peccaueram, si ad te ista de te dixissem; oportebat enim, oportebat aut Paphlagonum, aut Cappadocum, aut Bactrianorum vernacula tecum agere, ut intelligeres, quae dicerentur, et auditu tibi essent iucunda. Sed apud Graecos reliquos Graeca, puto, lingua utendum est. Deinde cum Attici etiam diuersis temporibus multa in lingua sua mutauerint, hoc inter praecipua nomen remansit, ita semper dictum, et ab omnibus.

15. Dicerem etiam eos, qui ante nos hoc nomine vsi sunt, nisi et ea ratione te perturbaturus essem, peregrina tibi et incognita poetarum, ac rhetorum, et historicorum nomina recensendo.

Potius

λον δὲ εἰδ' ἐγὼ σοι τὰς εἰπόντας ἐρῶ. πάντες γὰρ ἴσασιν. ἀλλὰ σύ μοι ἓνα τῶν πάλαυ δείξας καὶ κεχρημένον τῷ ὀνόματι, Χρυσῆς, Φασίν, ἐν Ὀλυμπίᾳ σάθῃται. καίτοι, ὅς τις γέρων ὢν, καὶ Ἀφῆλιξ, τὰ τοιαῦτα ἀγνοεῖ, δοκεῖ μοι ὅτι καὶ Ἀθῆνας πόλιν ἐστὶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ Κόρινθος ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ, καὶ Σπάρτη ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, μὴ εἰδέναι.

Λοκτὸν ἴσως ἐκεῖνό σοι λέγειν, ὡς τὸ μὲν ὄνομα ἤδεις, τὴν δὲ χρῆσιν αὐτῆ ἀκαιρον ἡτιάσω. Φέρε δὴ καὶ ὑπὲρ τῆς πρὸς σέ ἀπολογήσομαι τὰ εἰκότα, σὺ δὲ πρόσεχε τὸν νῦν, εἰ μὴ πάντῃ ὀλίγον σοι μέλει τῆ μηδὲν εἰδέναι. εἰ οἱ πάλαυ πολ-

Potius nec ego tibi, qui dixerint, nominabo. Omnes enim norunt. At tu mihi vnum si ostenderit antiquorum non usum eo nomine, aureus, aiunt, stabis Olympiae. Et si, quisquam senex et deuexa aetate haec talia ignorat, idem mihi videtur ignorare, Athenas urbem esse in Attica, et in Isthmo Corinthum, et Spartam in Peloponneso.

16. Reliquum illud forte tibi fuerit, uti dicas, nomen quidem te sciuisse, sed usum intempestivum a te esse reprehensum. Age igitur, pro hoc etiam, ut par est, causam dicam, tu vero animum aduerte, si non nimis parum tua referre putas, nihil scire. Si antiqui multa id genus

πολλὰ τοιαῦτα πρὸ ἡμῶν ἀπεργάζων ἐς τὰς οὐκ
ὁμοίας ἑκάστοι τὰς τότε· ἦσαν γὰρ καὶ τότε
ὡς τὸ εἶκος, βδελυροὶ τινες ἐς τὰ ἥθη, καὶ
μιαροὶ, καὶ κακοήθεις τὸν τρόπον· καὶ ὁ μὲν
Κόθορνόν 9) τινὰ εἶπεν, εἰκάσας αὐτὰ τὴν βίον
ἀμφίβολον ὄντα τοῖς τοις τοῖς ὑποδήμασιν· ὁ
δὲ Λυπάην, ὅτι τὰς ἐκκλησίας θορυβώδης ῥή-
τωρ ὢν, ἐπετάραττεν· ὁ δὲ Ἑβδομήν 10), ὅτι
ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἑβδομαῖς, κακῆϊνος ἐν
ταῖς

ante nos iecerunt in tui similes suas quisque ae-
tatis: (fuerunt enim tum quoque, ut vero simile
est, abominandi quidam moribus, et impuri,
et malefica vita) et alius Cothurnum quendam
appellavit, vitam illius depingens, quae talibus
calceamentis comparari posset; alius Rabiem,
quod conciones tumultuosus orator perturbaret;
alius septimum, quod ut pueri septimis cuiusque
mcn-

9. κόθορνόν] Pollux 7, 90. sq. inter genera
calceorum, ὁ δὲ κόθορνός ἐκαστος ἀμφοῖν
τοῖν ποδοῖν. ὁθεν καὶ τὸν Θηραμένην κόθορ-
νον· ἐκάλεν, διὰ τὸν περὶ τὴν πολιτείαν
ἀμφοτερισμὸν. Gesner.

10. ἑβδομήν] Septimus hic dies mensis septi-
mus est, ut ex Gellio patet XV, 2. Apollini
sacer (Græv. ad Hesiod. σύμπ. 770.) non
in orbem recurrens septimus quisque. du
Soul.

ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαυσε, καὶ διεγέλα, καὶ παι-
διὰν ἐποιεῖτο τὴν σπεδὴν τῶν δῆμω· μὴ δῶς ἐν
καίμοι, πρὸς Ἀδωνίδος, εἰκάσαι παμπόνηρον
ἄνθρωπον, ἀπάση κακίᾳ σύντροφον, ἡμέρας
δυσφήμω καὶ ἀπαθείᾳ;

Ἡμεῖς καὶ τὰς χολὰς τῶν δεξιῶν ἐκτρεπούμεθα
καὶ μάλιστ' εἰ ἔωθεν ἴδοιμεν αὐτὰς. καὶ εἴ τις
βάκηλον ἢ εὐνέχον ἴδοι, ἢ πίθηκον, εὐθύς ἐξιών
τῆς οἰκίας, ἐπὶ πόδα ἀναστρέφει, καὶ ἐπανέρχε-
ται, ἐκ ἀγαθὰς μαντευόμενος τὰς ἐφημέρας
ἐκείνας πράξεις ἔσεσθαι αὐτῶν, ὑπὸ πονηρῶν τῶν
πρώτῳ καὶ δυσφήμῳ κληδονίσματι. ἐν ἀρχῇ
δὲ, καὶ ἐν θύραις, καὶ ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐξόδῳ, καὶ
ἔωθεν τοῦ ἀπαντρός ἔτους, εἴ τις ἴδοι κίναidon,
καὶ

*mensis diebus, sic ille in concionibus luderet, ri-
deretque, ac ludibrio sibi seriam rem populi habe-
ret: nonne igitur mihi etiam hoc, per Adoni-
dem, dederis, uti comparem hominem vndique
malum, flagitio omni innutritum, inauspicato
diei atque infausto?*

17. Nos etiam claudos dextro pede auersamur,
et maxime si mane illos videamus: et si quis aut
exsectum videat aut castratum, aut simiam, ad pri-
mum domo egressum, in sua vestigia reuersus redit,
auguratus non bonas sibi futuras illius diei actiones,
post malum illud atque obscenum primum omen.
In principio vero, atque in foribus, primoque egres-
su, summoque velut mane totius anni, si quis videat

καὶ ἀπόρρητα ποιῶντα, καὶ πάσχοντα, ἐπίση-
μον ἐπὶ τάτῳ, καὶ ἀπεργωγότα, καὶ μονονεχί
τᾶνομα τῶν ἔργων αὐτῶν ἑνομαζόμενου, ἀπα-
κτεῶνα, γόνητα, ἐπίσκοπον, ὁλοθρον, κύφωνα II Δ
βάραθρον, μὴ Φύγη, μὴδ' εἰκάση τετον ἀπο-
φράδι ἡμέρα;

Ἀλλ' ἐχὶ σὺ τοιᾶτος; ἐκ ἂν ἕξαρος γένοιαι
εἰ ἐγὼ τὴν ἀνδρίαν οἶδα τὴν σὴν, ὅσγε καὶ μέ-
γα φρονεῖν ἐπὶ τάτῳ μοι δοκεῖς, ὅτι μὴ ἀπὸλ-
λυταί σοι ἡ δόξα τῶν ἔργων, ἀλλὰ πᾶσι δῆλος
εἶ καὶ περιβόητος. εἰ δὲ καὶ ὁμοσε χωρήσεις,
καὶ

cinaedum, facientem infanda patientemque, no-
tabilem hac ipsa re, ruptumque et vietum, et
tantum non nomine suorum operum appellatum,
impostorem, praestigiatores, periurum, perni-
ciam, carcerem, barathrum, non fugiat? non
atro hunc diei comparet?

18. Verum nonne talis tu es? Non negaueris,
si fortitudinem tuam noui, qui etiam multum ti-
bi ea in re placere videaris, quod non periit tibi
fama operum, sed manifestus es omnibus et fa-
mosus. Si vero manum conferere velis ac negare
te

II. κύφωνα] De propria vocis significatione,
in quantum notat lignum, cui collum inse-
ritur, vt κύπτειν cogatur, qui ita vinctus
est, plura *Salmas.* de Mod. Vsur. p. 814. sq.
Gesner.

καὶ ἀρνήσαιο μὴ τοιᾶντος εἶναι, τίς τίς πῶς εἴς;
τοῖς πολίταις τοῖς σοῖς (ἐκείθεν γὰρ ἀρχεσθαρ
δίκαιον); ἀλλ' ἴσασιν ἐκεῖνοι τὰς πρώτας σου
τροφάς, καὶ ὡς παραδὲς σεαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ
ἐκείνῳ στρατιώτῃ, συμπεριεφθείρα πάντα ὑπε-
ρεστών, ἄχρι δὴ σε τὸ τῷ λόγῳ τῆτο, ῥάκος
πολυσχιδὲς ἐργασάμενος, ἐξέωσθ.

Καὶ κεῖνα μέμνηται, ὡς τὸ εἶκος, ἃ πρὸς τὸ
θέατρον ἐνεανιεύει, τοῖς ἀρχηγαῖς ὑποκρινόμε-
νος, καὶ συνταγματάρχης ἀξιῶν εἶναι. ἔδειξεν
γὰρ πρὸ σὲ ἂν εἰσῆλθεν εἰς τὸ θέατρον, ἔδ' ἂν
ἐμήνυσεν, ὅ, τι τῆνομα τῷ δράματι· ἀλλὰ σὺ
κοσμίως πάνυ, χρυσᾶς ἐμβάδας ἔχων, καὶ ἐσθῆ-
τα

te talem esse: quibus fidem dictorum facies? ci-
vibusne tuis? inde enim incipere aequum est.
Sed norunt illi prima tua alimenta, et quomodo
deditus tua voluntate perduto illi militi cum illo
corruptus fueris, in omnibus ei subseruiens, do-
nec te lacerum, quod aiunt, pannum cum effe-
cisset, exegit.

19. Etiam illa meminerunt, ut probabile est,
quomodo in scena adolescentem te validum osten-
deris, cum saltatoribus accommodares operam
tuam, et dux gregis esse postulares. Nemo enim
te prius in theatrum prodibat, neque quod no-
men esset fabulae indicabat. Sed tu decenti ha-
bitu, aureis indutus calceis, vesteque tyrannica

τα τυραννικὴν, προεισεπέμπε, εὐμένειαν αἰτή-
 σων παρὰ τῷ θεάτρῳ, σεφάνες κομίζων, καὶ
 πρῶτῳ ἀπιδὼν, ἤδη τιμώμενος πρὸς αὐτῶν. ἀλ-
 λά νῦν ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς. καὶ διὰ τῷτο ἦν
 πύθονταί ποτε τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σῶ ἐκείνοι,
 τῷτο δὲ τὰ ἐκ τῆς τραγωδίας, δύο μὲν ἡλίους 12)
 ὄρεῖν δοκεῖσι, δισσᾶς δὲ Θήβας. καὶ πρόχειρον
 ἀπασιν εὐθὺς τὸ, Ἐκείνος, ὃ τότε, καὶ μετ'
 ἐκείνα. τοιγάρτοι καὶ αὐτὸς εὖ ποιῶν, καὶ ἐπι-
 βάλλεις τὸ παράπαν, οὐδ' ἐπιχωριάζεις αὐτοῖς,
 ἀλλὰ

praemittere, benevolentiam petiturus a theatro,
 coronas ferens, discedens cum plausu, iam tum
 honoratus ab illis; sed modo orator ac Sophista.
 Itaque cum audient quondam talia de te illi, il-
 lud sane quod est in Tragoedia, duo sibi soles vi-
 dere videbuntur ac Thebas duplices: atque in
 promatu statim erit omnibus, *Istene? qui rum?*
post ista? Itaque ipse, prudenti sane consilio,
 omnino non accedis ad illos, neque in ista regio-
 ne

12. δύο μὲν ἡλίους] Pentheus furens apud Eu-
 rip. Bacch. 916. καὶ μὲν ὄρεῖν μοι δύο μὲν
 ἡλίους δοκεῖ, Δισσᾶς δὲ Θήβας, quod imi-
 tatus Virg. Aen. 4, 469. vbi reliquas imi-
 tationes dedit Lacerda. Add. Ouid. Art. 3,
 764., vbi de ebrietate. Furiosos et ebrios
 hac in re iungit Lactans. de Opif. Dei 9,
 1. Gesner.

ἀλλὰ Φεύγεις ἱκὼν πατρίδα, οὔτε χεῖμα κα-
κὴν 13), ἔτε θέρει ἀργαλήν, ἀλλὰ καλίστην καὶ
περισσότερῶν ἐν Φοινίκῃ ἀπασῶν. τὸ γὰρ ἐλέγ-
χεςθαί, καὶ ταῖς εἰδόσι καὶ μεμνημένοις τῶν
καλῶν ἐπείνων συνεῖναι, βροχὸς ὡς ἀληθῶς ἔστ-
ορι. καίτοι τί ταῦτα λησῶ; τίνα γὰρ ἂν αἰ-
δεσθεῖς σύ; τί δ' ἂν αἰσχερὲν ἡγήσαιο τῶν
ἑσάτων; πυνθάνομαι δὲ καὶ κτήματα εἶναι σοι
μεγάλα παρ' αὐταῖς, τὸ δύσηνον ἐκείνο πυργίον,
ὡς πόν τῷ Σινωπέως πίθον, τὴν Διὸς αὐλήν εἶ-
ναι πρὸς αὐτό. τὰς μὲν δὲ πολίτας ἔδαμῃ ἐ-
δαμῶς μεταπείσεις ἂν, μὴ ἔχῃ τῶν ἀπάντων
βδελυ-

ne versaris, sed sponte exulas e patria, nec mala
per hiemem, neque graui per aestatem, sed pul-
cherrima et maxima earum quae in Phoenice sunt
omnium. Nempe redargui, et versari cum scien-
tibus et recordantibus antiquorum illorum, verè
tibi suspendium est. Verum quid ita deliro?
Quem enim tu vèrereris? Quid ultimorum tur-
pe putares? Audio vero etiam possessiones apud
illos magnas tibi esse, miseram illam turriculam
adeo, vt Sinopenfis dolium cum illa comparatum
Iouis aula esse videatur. Ciuibus ergo tuis nulla
vnquam ratione persuadeas, quo minus omnium

K 4

te

13. χεῖμα κακὴν] Alludit ad Hesiod. 'Erg.
640. Gesner.

βδελυρώτατόν σε ἡγεῖσθαι, ὡσεὶ κοινὸν ἀπαί-
ση τῇ πόλει.

Τὰχα δ' αὖν τὰς ἄλλας τὰς ἐν τῇ Συρίᾳ προα-
λάβοις ὁμοψήφους, εἰ λέγοις μηδὲν ποιηρὸν μη-
δὲ ἐπαίτιον βεβιδῶσθαι σοι. Ἡρακλῆες, ἡ μὲν
Ἀντιόχεια καὶ τὸ γινώσκον αὐτὸ εἶδεν, ὅτε τὸν Ταρ-
σόθεν ἤκοντα ἐκείνον νεανίσκον ἀπαγαγών· ἀλ-
λὰ καὶ ἀναδέρσεν αὐτὰ, αἰσχρὸν ἴσως ἐμοί. πλην
ἀλλὰ ἴσασι γε, καὶ μέμνηνται οἱ τότε ὑμῖν ἐπα-
σαντες, καὶ σὲ μὲν ἐς γόνυ σωμαθήμενον ἰδόν-
τες, ἐκείνον δὲ, οἶσθα ὅ, τι καὶ ποιῶντα, εἰ μὴ
παντράπασιν ἐπιλήσιμων τις εἴ.

Ἀλλ' οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἴσως ἀγνοῶσί σε, οἱ με-
τὰ τὰς ἐν Συρίᾳ θαυμαστὰς ἀθλῆς ἐκείνης ὑπο-
δεξά-

te putent impurissimum, commune totius ciui-
tatis opprobrium.

20. Fortasse autem reliquorum in Syria suffra-
gia feras, si dicas, nihil tibi malum neque ob-
noxium patratum esse? At Hercule ipsum opus
vidit Antiochia, cum venientem illum e Tarso
adolefcentem abduxisti. . . . Verum etiam dete-
gere ista turpe forte mihi fuerit. Interim norunt
et meminere, qui tum adfiterunt, ac te conqui-
niscentem viderunt, illum autem, facientem illud,
quod tu nosti, nisi omnino obliuiosus es.

21. Sed Aegyptii forte te ignorant, qui post
praeclara illa in Syria certamina fugientem ob ea,
quae

δεξάμενοι φεύγοντα, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπὸ τῶν
 ἱματιοκαπήλων διακόμενον, παρ' ὧν ἐσθῆτας
 πολυτελεῖς πριάμενος, ἐφόδια εἶχες· ἀλλ' ἐν
 ἐκείττω σοι ἡ Ἀλεξάνδρεια σύννοιδεν, εἴδῃ, μὰ
 Δί', ἐχρῆν δευτέραν τῆς Ἀντιοχείας μακρίσθαι
 αὐτήν· ἀλλ' ἦτε ἀναλασσία γυμνοτέρα, καὶ ἡ αἰ-
 σχρονομία σοι ἐκεί ἐπιμανεστέρα, καὶ τῆνομα ἐπὶ
 πάντας μείζον, καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἀκάλυπτος ἡ κε-
 φαλή (14)· εἰς μόνος ἂν ἐπίσεισέ σοι ἐξ ἄλλῳ γε-
 γνημένῳ μηδὲν τοιῶτον ἐργάασθαι, καὶ βοη-
 θὸς ἂν κατέσῃ ὁ τελευταῖος μισθοδότης ἀνὴρ
 ἐν τοῖς ἀρίστοις Ῥωμαίων. τῆνομα δὲ αὐτὸ δώ-
 σεις

quae dixi te, receperunt, cum vestiarii te mer-
 catores persequerentur, a quibus emtas vestes
 pretiosas habebas pro viatico. Sed nec minorum
 tibi Alexandria conscia est, nec oportebat, ita
 me Jupiter, illam Antiochia inferiorem iudicari.
 Verum libido magis nuda, et turpitudine flagitio-
 rum furiosa magis, et maior propter ista cele-
 britas, et super omnia caput apertum. Vnus so-
 lus neganti tibi credidit, nihil te tale fecisse; et
 auxilio tibi fuit, ultimus, qui te conduxit, viz
 inter principes Romanorum. Nomen ipsum ta-

K 5

cere

14. ἀκάλυπτον κεφαλὴν refero ad notum mo-
 rem obnubendi in turpitudine et pudore ca-
 put. Vid. interpp. *Perron.* ad illud c. 7.
operui caput. *Gesner.*

σεις ἀποσιωπῆσαί μοι, καὶ ταῦτα πρὸς πάντας
εἰδότες, ὃν λέγω. ἐκεῖνος ποίνυν τὰ μὲν ἄλλα
ὁπῶσα ἔτλη ἐν τῇ συνουσίᾳ τοῦ μὲν θέντα ὑπὸ τῷ
τί χρὴ λέγειν; ἀλλ' ἡνίκα σε κατέλαβε τῷ μοῖα
ρακίᾳ τῷ οἰνοπότῳ τῷ Οἰνοπίωνος ἐν γόνασι κοί-
μενον, τί οἶες; ἐπίστευσεν ἄν σοι μὴ εἶναι ποιῶ-
τον, αὐτὸ τὸ ἔργον ὀρώων; ἔκ, εἴ γε μὴ παντὶ
πασι τυφλὸς ἦν, ἀλλ' ἐδήλωσε τὴν γνώμην, αὐ-
τίκα ἐξελάσας τῆς οἰκίας, καὶ καθάρσιόν γε,
ὡς Φασι, περιενογνὼν ἐπὶ τῇ σῇ ἐξόδῳ.

Ἀχαῖα μὲν γὰρ καὶ Ἰταλία πᾶσα ἐμπέπλη-
σαι τῶν σῶν ἔργων, καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς ὀδύνης,
καὶ ὄναιό γε τῆς εὐκλείας. ὥς πρὸς τὰς θαυ-
μάζον-

cere mihi permittes, idque cum sciant omnes;
quem designem. Ille igitur quot alias res susti-
nuerit in tua consuetudine a te perpetratas, quid
attinet dicere? Sed cum deprehendisset te pueri
pocillatoris Oenopionis in genibus iacentem;
quid putas? crediditne tibi, te non esse italem?
ipsum opus cum videret? Non: nisi caecus o-
mnino fuit. Verum indicavit nempe sententiam
suam, qui statim domo te eiiceret, et purgami-
na quaedam, ut aiunt, post excessum tuum cir-
cumferret.

22. Ergo Achaia quidem et omnis Italia tuo-
rum plena facinorum, et partae inde famae. Ac
fruaris, opto, ista gloria. Itaque ad eos, qui
miran-

μάζοντας ἔγωγε τὰ ἐν Ἐφέσῳ νῦν πραττόμενα ὑπὸ σοῦ, ἐκεῖνο λέγω, ὅπερ ἀληθέστατον, πῶς ἐκ αὐτῶν ἐθαύμαζον, εἰ τὰ πρῶτά σε ᾔδεισαν; καίτοι κακὸν ἐνταῦθα καὶ τὸ πρὸς τὰς γυναῖκας προσέμαθες.

Οὐ περὶ πόδα ἐν τῷ τοιαύτῳ, εἰπέ μοι ἀποφράδα ὀνομάζεσθαι; ἀλλὰ τί, πρὸς Διὸς, καὶ Φιλῆσαι τῷ σώματι προσέτι ἀξιόσεως ἡμᾶς ἐπ' ἐκείνοις τοῖς ἔργοις; τῆτο γὰρ τὸ ὑβριζότατον ποιεῖς, καὶ μάλιστα πρὸς ἧς ἤκιστα ἐχρῆν, καὶ τὰς ὁμιλητάς, οἷς ἱκανὰ ἦν ἐκεῖνα μόνη τὰ κακὰ τῶν σῶματος ἀπολαύειν, τὸ βάρβαρον τῶν ὀνομάτων, τὸ τραχὺ τῆς φωνῆς, τὸ ἀκριτον, τὸ ατακτον, τὸ πάντῃ ἄμεινον, καὶ τὰ
τοιαῦ-

mirantur, quae nunc fiunt Ephesi, illud equidem dico, quod est verissimum, quam non admirari tum essent, si priora tua nossent? Verum etiam novum quiddam hic, circa mulieres, addidicisti.

23. Nonne ergo tali homini convenit, dic mihi, *Apopbrada* vocari. Sed quid, per Iovem, etiam osculum offerre nobis adhuc audes post isthaec facinora? hoc enim facis contumeliosissime, et illis maxime, quibus minime oportebat, tuis sodalibus, quos satis erat illa sola oris tui mala exhaustire, nomina barbara, vocem asperam, nihil discretum, nihil ordinatum, a multis aliena omnia, et quae his similia sunt. Osculum
autem

ταιαῦτα· Φιλῆσαι δέ σε ἐπὶ τέτοις μὴ γένοιτο,
 ὡς ἀλεξίκακε· ἀσπίδα μᾶλλον ἢ ἔχιδναν· Φιλῆ-
 σαι ἀμεινον, δῆγμα ἐκεί τὸ κινδύνευμα, καὶ
 ἄλγημα, καὶ ὁ ἰατρός εἰσκληθεὶς, ἐπήμυνεν·
 ἀπὸ δὲ τῶ σῶ Φιλήματος, καὶ τῶ ἰῶ ἐκείνε, τίς
 ἂν ἢ ἱεροῖς ἢ βωμοῖς προσέλθοι; τίς δ' ἂν θεὸς
 ἐπακέσειεν ἔτι εὐχομένῃ; πόσων περιρραντη-
 ρίων, πόσων ποταμῶν δεῖ;

Καὶ τοιοῦτος αὐτὸς ὢν, κατεγέλας τῶν ἄλλων
 ἐπ' ὀνόμασι, καὶ ῥήμασιν, ἔργα τοιαῦτα καὶ
 τηλικαῦτα ἐργαζόμενος. καίτοι ἐγὼ μὲν ἀπο-
 φράδα μὴ εἰδώς, ἡσχυρόμην ἂν μᾶλλον, οὐχ
 ἔπως εἰπὼν ἀρνηθεῖν ἂν· σὲ δὲ ἄδεις ἡτιάσα-
 το

autem te ferre insuper, absit, Depulsor malo-
 rum! natricem aut viperam osculari potius est.
 Morsus hic periculum, et dolor, quem aduoca-
 tus depellit medicus. A tuo vero osculo, et isto
 veneno, quis ad templa accedat vel altaria? Quis
 Deus amplius precantem exaudiat: quot adspersionibus,
 quot fluminibus opus erit?

24. Ac talis ipse cum esses, risisti alios de no-
 minibus ac verbis, facinora talia ac tanta perpe-
 trans? Verum ego si nescissem *Apophrada*, pude-
 re afficerer potius, tantum abest, ut me usum eo
 nomine, negem: at te nemo nostrum adhuc ac-
 cusa-

τὸ ἡμῶν βρωμολόγας 15) λέγοντα, καὶ τροπο-
μασθλητας, καὶ ἐρησιμετρῆιν, καὶ Ἀθηνιῶ, τὰ
Ἀθηνῶν ἐπιθυμῶ, καὶ ἀνδοκρατεῖν, καὶ σφεν-
δικίζειν, καὶ χειροβλημᾶσθαι. κακὸν κακῶς σε
ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρέψεν αὐτοῖς λόγοις. πᾶς
γὰρ ταῦτα τῶν βιβλίων εὐρίσκει, ἐν γωνίᾳ πρὸς
τάχα τῶν ἱαλέμων 16) τινὸς ποιητῶν κατορε-
σσυμέ-

cusavit, cum *verbi* *crepōs* diceres, et *more* *furiles*,
et *pro* *metiri*, et *Arbenario* h. e. Athenas cupio,
et *floripotentem* esse, et σφενδικίζειν, et χειρο-
βλημᾶσθαι. Male te malum hominem dicendi
arbiter Mercurius ipse tuis cum verbis conterat.
Vbi enim librorum ista inuenis? In angulo forte
Ialeumorum poetarum cuiusdam defossa, rubiginis
et

15. βρωμολόγας] Tenui hanc in interpretan-
do rationem, ut quae verba sola composi-
tionis insolentia peccare viderentur, ea simili-
bus, quoad possem Latinis redderem; vlti-
ma vero, quae plane barbara sunt, Graece
scripta apponerem. Nempe pro σφενδονί-
ζειν, *funda emittere*, σφενδαρίζειν dixerat
homo, quasi nomen esset σφένδιξ, et χει-
ροβλημᾶσθαι voluit esse *manu proiicere*, quod
formauit contra omnem analogiam ex βέ-
βλημαι. *Gesner*.

16. τῶν ἱαλέμων] Ialeumum frigidum fuisse
poetam, facile credimus *Hesychio*, *Eustath.*
ad II. Z, p. 494, 43. *Bas.* atque adeo ἱαλέ-
μα ψυχρότερος, quod refertur etiam ab
Apo.

ρυγμένα, εὐρώτους καὶ ἀραχνίων μεσὰ, ἦπερ ἐκ
τῶν Φιλαενίδος δέλτων, αἷς διὰ χειρὸς ἔχεις
σὲ μέντοι, καὶ τῷ σὲ σώματος ἄξια.

Ἐπεὶ δὲ τῷ σώματος ἐμνήσθην, τί Φαίης ἂν,
εἴ σε ἡ γλῶττα εἰς δικαστήριον προκαλεσαμένη
(θῶμεν γὰρ ἔτως) ἀδικήματος, ἢ, τὸ μετρίω-
τατον, ὕβρεως. 17). διώκοι; κέχασα; Ἐγὼ σε,
ὦ

et aranearum plena, aut forte de Philaenidis ta-
bulis, quas prae manu habes; te tamen ac tuo
ore dignissima.

25. Cum vero in mentionem oris incidi, quid
dicas, si tecum in ius vocata lingua (ita enim
ponamus) iniuriae, aut minimum contumeliae
agat,

Apostolio 10, 39. Sed luctus etiam, *Θρήνη*,
πένθος notionem illi nomini adiunctam ne-
gari non potest. Vid. *Eurip.* *Orest.* 1391.
Supplic. 281. *Troad.* 600. *Apostol.* l. c.
itemque 6, 54. *Gesner.*

17. ἀδικήματος ἢ τὸ μετρ. ὕβρ.] Si haec ve-
ra est lectio, oportet ἀδικήμα etiam specia-
le, et gravis quidem criminis, nomen fuisse,
forte impietatis, ut in illa Socratis accu-
satione, ἀδικεῖ ὁ Σωκράτης, cuius respectu
ὕβρις possit μετρίωτατον videri. Lingua,
res sancta ac diuina, turpissime profanata
etc. Alioquin transpositione leui ita con-
cinnari possit hic locus, ut nihil, quod of-
fendere quemquam possit, relinquatur, ὕ-
βρεως, ἢ τὸ μετρίωτατον, ἀδικήματος,
διώκοι. *Gesner.*

ὦ ἀχάριστε, πένητα καὶ ἄπορον παραλαβοῦσα,
καὶ βίην δέουμενον, τὰ μὲν πρῶτα ἐν τοῖς θεά-
τροις εὐδοκιμεῖν ἐποίησα, νῦν μὲν Νῖνον, νῦν δὲ
Μητιάχον, εἴτα μετὰ μικρὸν Ἀχιλλεὺς τιθεῖ-
ται, μετὰ ταῦτα δὲ, παῖδας συλλαβίζειν διδά-
σκοντα, μακρῶ χρόνῳ ἑβδόσκον, ἤδη δὲ καὶ τὰς
ἄλλοις τέτῃς λόγους ὑποκρινόμενον, σοφί-
στην εἶναι δοκεῖν ἐποίησα, καὶ τὴν μηδὲν προσή-
κασαν δόξαν περιήψα· τί τοίνυν τηλικέτον ἔχων
ἐγκαλεῖν, τοιαῦτά με διατίθης, καὶ ἐπιτάττεις
ἐπιτάγματα ἀσχεῖα, καὶ ὑπεργίας καὶ ἀπτόυρας;
ἐχέοντά μοι τὰ ἐπὶ τῆς ἡμέρας ἔργα, ψεύδε-
σθῶ, καὶ ἐπιιορεῖν, καὶ τὰς τοσάυτας ὑδρας
καὶ λήθους διαντλῆν, μᾶλλον δὲ τὸν βόρβορον
πάντων λόγων ἐκείνων ἐμεῖν; ἀλλ' οὐδὲ τυκτός

την
agatis dicens, Ego te, ingrati, pauperem et omnium
inopem cum accepiſſem; et victus indigum, primo
in theatris ut floreres effeci; quae modo Ninum te,
modo Meriochum, et paullo deinde post Achillem
constituerim. Postea syllabas colligere docentem pue-
ros isti alui. Iam vero, alienas agens orationes,
Sophista ut videretis, effeci; gloriamque tibi, quae
nihil ad te pertineat conciliaui. Quid igitur tan-
tum habes, quod mihi obicias, quod ita necum agis,
et imperia mihi imperas spurcissima, ac despuenda
ministra? Nonne satis mihi et aut diurna illa opera,
mentiri, peierare; tot nugae et deliramenta exhau-
rire, vel potius cotinum orationum illarum vomere?

At

τὴν κακοδαίμονα σχολὴν ἄχαρ' εἶς· ἀλλὰ μοῦνα
 σοι πάντα ποιῶ, καὶ παρῆμα, καὶ μαινομένη
 καὶ ἀντιγλήσσης, ὅσα καὶ χεῖρ' ἐχρήσθαι διδὼ
 γνώκας, καὶ ὥσπερ ἄλλοτρίαν ὑβρίζεις, καὶ
 ἐπικλύσεις τρυφῶν κακοῖς. λαλεῖν μοι ἔρχου
 ἐς· μόνον, τὰ δὲ τοιαῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν
 ἄλλοις μέρεσι προσέτατται, οἷα Ὀφέλεια καὶ κα-
 τισ, ὥσπερ τῇ τῆς Φιλομήλει ἐκτεμνέται· μά-
 καριώτερά γ' αὖ μοι αἰ γλῶτται τῶν τὰ τέκνα
 κατεδηδοκῶτων.

Πρὸς θεῶν, ἣν λέγει ταῦτα ἡ γλῶττα, ἰδίαν
 αὐτῇ Φωνὴν λαβῆσα, καὶ τὸν πύγωνα σπυγγο-
 ρον ἐπικαλεσαμένη, τί αὖ ἀποκρίνατο αὐτῇ
 ἐκείνη δηλοῦντι, ἃ καὶ πρὸς τὸν Γλαῦκον ἐναγχοῦ
 εἶρη-

*At tu neque noctibus infelicem me oriosam esse pate-
 ris: sed sola tibi facio omnia et conculcor, et in-
 fanio. Ex pro eo quod lingua nata sum, ut manu
 uti me decreuisti: meque tanquam alienam contume-
 liose tractas, et tot malis obryuis. Loqui meum
 opus unicum est: ista vero talia et facere ac pati
 aliis membris a natura iniunctum est. Itaque utinam
 me quoque aliquis, ut illam Philomelae, excuset!
 Beatiores enim me sunt linguae eorum, qui suos
 ipsi pueros deuorant.*

26. Per Deos! si ista dicat suum sibi sermonem
 fumens lingua, et aduocatam sibi adsciscat bar-
 bam tuam, quid illi respondeas? Illa nempe,
 quae etiam ad Glaucum nuper a te dicta sunt, de
 perpe-

πρῆτάαι σοι, ἐπὶ πεπραγμένῳ ἤδη τῷ ἔργῳ ἀντιώμενον, ὡς ἐπὶ τέτῳ ἐνδοξος ἐν βραχεῖ, καὶ γνώριμος ἀπασιν γεγένησται. πόθεν ἂν ἔτω περιβόητος ἐπὶ τοῖς λόγοις γενόμενος; ἀγαπητὸν δὲ ὁπωσὲν κλεινὸν καὶ ὀνομαστὸν εἶναι; εἴτα καταριθμήσεν 18) αὐτῇ τὰς πολλὰς σε προσηγορίας, ὁπάσας κατὰ ἔθνη προσείληφας, ὃ καὶ θαυμάζω, ὅτι τὴν μὲν ἀποφράδα ἐδυσχέρανας ἀκῆσας, ἐπ' ἐκείνοις δὲ τοῖς ὀνόμασιν οὐκ ἡγαιᾶκταις.

Ἐν Συρίᾳ μὲν ροδοδάφνη κληθεῖς, ἐφ' ᾧ δὲ, νῆ τὴν Ἀθηναῖν, αἰσχύνομαι διηγεῖσθαι.
ὥς

perpetrato iam facinore expostulantem, te hac ipsa re nobilem breui tempore et conspicuum omnibus factum. Vnde enim tantum celebritatis dicendo consecutus esses? Optabile autem est, quacumque demum ratione celebrem esse atque nobilem. Tum enumerares illi multas illas tuas appellationes, quas per gentes accepisti. Quia in re miror, te Apophrade audita indignatum esse, illis autem nominibus non fuisse offensum.
27. In Syria rhododaphne vocatus es: qua vero causa, ita me Pallas amet! enarrare pudet; itaque quan-

18. καταριθμήσεν] Non apparet, vnde hoc infinitum pendeat. Connexa est oratio cum illo τί ἂν ἀποκρίναιο; Itaque suspicor καταριθμήσαις vel καταριθμήσειας. Gesner.

Luc. Op. T. VII.

L

ὥς τὸ γὰρ ἐπ' ἐμοί, ἄσαφές ἐστι ἔσω. ἐν Παλα-
 σίνῃ δέ, Φραγμός ἐς τὰς ἀκάνθας τῷ πώγωνος,
 οἶμαι, ὅτι ἐνυττε μεταξύ· ἐτι γὰρ ἔξυρες αὐ-
 τόν. ἐν Αἰγύπτῳ δὲ συνάγχῃ, πρόδηλον τῷ το-
 μικρῷ γοῦν Φασιν ἀποπνιγῆναί· σε ναύτῃ τινὶ
 τῶν τριαρμένων ἐντυχόντα, ὃς ἐμπροσθὼν ἀπέ-
 Φραξέ σοι καὶ σῶμα. Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ βέλτι-
 σοι, ἀνιγματοῶδες ἔδεν, ἀλλὰ γραμματός ἐνός
 προσθήκῃ τιμήσαντές σε, Ἀτίμαρχον ὠνόμα-
 ζον· ἔδει γὰρ καὶ κείνῃ τι περιττότερον 19) προσ-
 εἶναι

quantum ad me, obscurum porro sit: in Palae-
 stina vero sepes, propter barbae spinas arbitror,
 quae interea pungeret, tum enim adhuc eam
 radebas: in Aegypto angina, quod manifestum
 est; parum enim abfuisse aiunt, quin suffocare-
 rum cum in nautam quendam, de iis qui trium velo-
 rum naues habent, incidisses, qui irruens ip-
 sum tibi os obturauerit. Athenienses quidem,
 viri optimi, nulla circuitione vsi, sed vnus te
 literae additione honorantes Atimarchum (*prin-
 cipem infamium*) appellabant: oportebat enim
 illo etiam amplius quiddam tibi inesse. In Italia
 autem

19. καὶ κείνῃ τι περιττότερον] Ambigua ora-
 tio, non satis clarum, quo referatur καὶ κείνῃ.
 Nihil mihi videtur magis conuenire, quam
 vt dicamus comparari hic inimicum Luciani
 cum Timarcho illo, contra quem habita ex-
 stat Aeschini oratio, qua eadem fere illi,
 quae

εἶνά σοι. ἐν Ἰταλίᾳ δέ, βαβαί, ἡρωϊκὸν ἐκεί-
 νο ἐπεκλήθης, ὁ Κύκλωψ, ἐπειδὴ ποτε καὶ πρὸς
 ἀρχαίαν διασκευὴν παρ' αὐτὰ τὰ τῷ Ὀμήρῳ
 ῥαψωδῆσαι, καὶ σὺ τὴν αἰσχροεργίαν ἐπεθύμη-
 σας. καὶ αὐτὸς μὲν ἔκτισο μεθύων ἤδη, κισσύ-
 βιον ἔχων ἐν τῇ χειρὶ βνηθιῶν Πολύφημος,
 νεανίας δὲ ὑπόμισθος, ὀρθὸν ἔχων τὸν μοχλόν,
 εὖ μάλα ἠκονημένον, ἐπὶ σὲ Ὀδυσσεύς τις ἐπῆει,
 ὡς ἐκκόψων τὸν ὀφθαλμόν·

Καί κει-

autem vah! Heroicum illud cognomen adeptus
 es, Cyclops, cum supra veterem illum appara-
 tum, ad Homericæ fabulae imitationem peragere
 impuritatem velles. Atque ipse quidem iacebas
 ebrius iam, poculum illud manu tenens libidi-
 nans Polyphemus, Adolescens vero mercede
 conductus, rectum gestans vocem probe acutum,
 te velut Vlysses aliquis inuasit, vt exterebraturus
 oculum:

L 2

Hinc

quæ hic nostro obiiciuntur, summa prae-
 fertim peruerfac libidinis impuritas. Dicit
 igitur, in mentem venisse Atheniensibus,
 cum spurcissimum hunc mortalem viderent,
 sui Timarchi illius antiqui: sed cum vellent
 indicare, hunc illo multum pestilentiore, non
 Timarchum vocasse, sed aucto nomine
 Atimarchum, vt simul πάντων τῶν ἀτίμων
 πρῶτον dicrent. Gesner.

Καίμεινε μὲν ἄμαρτε, παραγὰ δὲ οἱ ἐτραπέτ.
ἔγχος.

Αἰχμὴ δ' ἐξελύθη παρὰ νεύατον ἀνδρεῶνα.
καὶ γὰρ ἔδεν ἄτοπον ὑπὲρ σὲ λέγοντα ψυχρο-
λογεῖν· σὺ δὲ ὁ Κύκλωψ, ἀναπετάσας τὸ σό-
μα, καὶ ὡς ἐνὶ πλατύτατον κεχηνηώς, ἡνείχου
τυφλέμενος ὑπ' αὐτῇ τὴν γνάθον. μᾶλλον δέ,
ὥσπερ ἡ Χαρυβδὶς, αὐτοῖς ναύταις, καὶ πηδα-
λίοις, καὶ ἰσίοις, ὅλον ζητῶν καταπιεῖν τὸν Οὐ-
τιν. καὶ ταῦτα ἐώρων καὶ ἄλλοι παρόντες. εἴ-
τά σοι ἐς τὴν ὑσεραίαν μία ἦν ἀπολογία, ἡ μέ-
θη, καὶ εἰς τὸν ἄκρατον ἐνέφευγες.

Τοιαῖτοῖς δὴ καὶ τοσέτοις ὀνόμασι πλατῶν,
αἰσχύνῃ τὴν ἀποφράδα; πρὸς θεῶν εἰπέ μοι τέ
πάσχεις,

*Hinc at aberravit: aliorum vertitur basta,
Cuspisque ad menti extremas effunditur oras.*

Nec enim absurdum est, de te qui dicat, frigi-
de dicere. Tu vero Cyclops, aperto ore et quam
poteras latissime hians, buccas tibi ab illo excoe-
cari patiebaris, vel potius ut Charybdis, ipsis
cum nautis et gubernaculis ac velis, totum gluti-
re Utin cupiens. Atque haec alii quoque vide-
bant praesentes. Deinde postridie illius diei sola
tibi pro defensione ebrietas, confugiebasque ad
merum.

28. His ergo talibus ac tantis cum nominibus
abundes, *Apophradis* te pudet? Per Deos dic mi
hi

πάσχεις, ἐπειδὴν καὶ κείνα λέγῃσιν οἱ πολλοὶ
 λεσβιάζειν σε καὶ Φοινικίζειν; ἄρα καὶ ταῦτα
 ὥσπερ τὴν ἀποφράδα ἀγνοεῖς, καὶ οἶεὶ τάχα
 περ ἐκανεῖσθαι πρὸς αὐτῶν; ἢ ταῦτα μὲν διὰ
 τὸ σύντροφον οἶσθα, τὴν ἀποφράδα δὲ ὡς
 ἀγνώτα μόνην ἀτιμάζεις, καὶ ἀποκλείεις τοῦ
 καταλόγου τῶν ὀνομάτων; τοιγαρὲν ἔμμεμπτάς
 ἡμῖν τίνεις τὰς δίκας, ἀλλὰ μέχρι καὶ τῆς γυναικω-
 νίτιδος περιβόητος εἶ. πρῶτον γὰρ ἐπεὶ δὴ τινα γά-
 μον ἐν Κυζικῇ μνησθαι ἐτόλμησας, εὖ μάλα ἐκπε-
 πυσμένη πάντα ἡ βελτίστη ἐκείνη γυνή, Οὐκ ἂν
 προσείμην, ἔφη, ἄνδρα, καὶ αὐτὸν ἄνδρὸς δεόμενον.

Εἵτα ἐν τοιαῖτοις ὄντι σοι, ὀνομάτων μέλει,
 καὶ γελαῖς, καὶ τῶν ἄλλων καταπτύεις; εἰκότως
 οὐ

hi, quid tibi est animi, cum etiam illa vulgus
 ait, Lesbio te et Phoenicio morbo laborare?
 Numquid ista quoque, ut *Apophrada* ignoras, et
 putas forte illis te laudari? An ista quidem, ut
 familiaria tibi, nosti, *Apophrada* autem solam ut
 ignotam respuis, et tuorum catalogo nominum
 excludis? Haec cum ita sint, non leues nobis
 poenas luis, sed ad Gynaeconitidem usque cele-
 braris. Nuper enim cum nuptias quasdam Cyzi-
 ci ambire auderes, bene edocta de omnibus opti-
 ma illa mulier, *Non admiserim*, inquit, *virum,*
qui virum ipse quaerat.

29. Deinde cum hic loci sint res tuae, nomi-
 na curas, et rides, et despicias alios? Merito sane.

οὐ γὰρ ἂν ἅπαντες ὅμοιά σοι λέγεσθαι δυνάμεσθαι
 πόθεν; τίς ἄλλως ἐν λόγοις μεγαλόταλμος, ὡς
 ἐπὶ μὲν τοὺς τρεῖς μοιχὰς 20), ἀντὶ ξίφους,
 τριανκὼν αὐτεῖν; τὸν δὲ Θεόπομπον ἐπὶ τῷ Τρι-
 καράνῳ κρίνοντα Φάνα, τριγλώχινι λόγῳ καθ-
 ηρημένῳ αὐτὸν τὰς πρὸ χῆσας πόλεις; καὶ πᾶ-
 λιν, ἐκτριανῶσαι αὐτὸν τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἶναι
 Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις; πρῶν γὰρ καὶ λύχνου
 ἄψας ἐζήτοκ ἀδελφὸν τινα, οἶμα, ἀπολωλά-
 τα· καὶ ἄλλα μυρία, ὧν εἰδὲ μεμνηῆσθαι ἄξιον,
 ἢ μόνον ἐκεῖνε, ὅπερ οἱ ἀκῆσαντες ἀπεμνημόνευον.

πλᾶ-

Nec enim, qualia tu, dicere omnes possumus.
 Vnde? Quis ita audax in verbis, ut *contra tres*
moechos pro gladio *tridentem* poscat? aut ut Theo-
 pompum de Tricarano iudicantem dicat, *tricus,*
pide oratione destruxisse eminentes urbes: et rursus,
extridentasse illum (tridente illo expugnasse) *Grae-*
ciam, et esse in dicendo *Cerberum*? Nuper quidem
 etiam *accensa lucerna* quaerebas fratrem quendam,
 puto, perditum: et sexcenta alia, quorum neque
 meminisse operae pretium est, praeterquam istius
 solius, quod auditores referebant. *Diues aliquis,*
 puto;

20. ἐπὶ — τρεῖς μοιχὰς] Nempe in declama-
 tione finxerat, a marito tres vxoris suae moe-
 chos deprehensos: maritum poscere non gla-
 dium, sed ita magnum tridentem, vti tres
 vno ictu posset confodere. Gesner.

πλάσιός τις, οἶμαι, καὶ δύο πένητες ἦσαν ἐχ-
 θροί· εἴτα μεταξὺ περὶ τῆ πλάσις λέγων, Ἀ-
 πέκτεινεν, ἔφης, θάτερον τῶν πενήτων· γε-
 λασάντων δὲ, ὡς τὸ εἶνός, τῶν παρόντων, ἐπ-
 ανορθούμενος δὴ σὺ, καὶ ἀνατιθέμενος τὸ διη-
 μαρτημένον, Οὐ μὲν ἔν, ἔφης, ἀλλὰ ἄτερον αὐ-
 τῶν ἀπέκτεινεν. ἐὼ τὰ ἀρχαῖα, τὸ τριῶν μη-
 νοῖν, καὶ τὸ ἀνηνεμία, καὶ τὸ πέταμαι, καὶ τὸ
 ἐκχύνειν, καὶ ὅσα ἄλλα καλὰ τοῖς σοῖς λόγοις
 ἐπανθεῖ.

Ἄ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς πενίας ἐλαυνόμενος ποιεῖς,
 Ἀδράστεια Φίλη, ἔκ ἄν τινι ὀνειδίσαιμι. συγ-
 γνωστὰ γὰρ, εἴ τις λιμῷ πιεζόμενος, παρακατα-
 θήκας

puto, et duo pauperes inimici erant. Deinde, cum
 de diuite diceres, *Interfecit*, aiebas, θάτερον
pauperum (alterum, τὸν ἕτερον). Ridentibus au-
 tem, vt facile est ad credendum, qui aderant,
 emendaturus peccatum tuum, et repositurus in
 quo peccatum erat, *Non ita volebam*, dicebas,
sed interfecit ἄτερον. Omitto antiqua illa *τριῶν*
μηνοῖν, (*trium duorum mensium*) et *ἀνηνεμία* (pro
νηνεμία tranquillitas a ventis) et illud *πέταμαι*
(uolo) et *ἐκχύνειν*, (*effundere*) et quae alia pulchra
 tuis in orationibus efflorescunt.

30. Quae enim paupertate stimulante facis, il-
 la ego, o faue Adrastea! nemini exprobrauerim.
 Ignoscendum enim, si quis fame subactus depo-
 situm

θήμαι παρ' ἀνδρὸς πολίτε λαβάν, εἴτα ἐπιώρ-
κησεν, ἥ μὴν μὴ παρείληφέναι· ἢ εἴ τις ἀναι-
σχύντως αἰτεῖ, μᾶλλον δὲ προσαιτεῖ, καὶ λω-
ποδυτεῖ, καὶ τελευτεῖ. ἔ δὴ λέγω ταῦτα, Φθό-
ρος γὰρ ἔδδεις ἐξ ἅπαντος ἀμύνασθαι τὴν ἀπο-
ρίαν· ἐκεῖνο δὲ ἐκέτι Φορητὸν, πένητά σε ὄντα,
ὅς μόνας τὰς τοιαύτας ἡδονὰς ἐκχεῖν τὰ ἐκ τῆς
ἀναισχυντίας περιγυγνόμενα. πλὴν εἴ γέ τι καὶ
ἐποπνέσαι μοι δώσεις πᾶν αἰσῶς ὑπὸ σῆ περ
πραγμένον, ὁπότε τῷ Τισίῳ τὴν τέχνην 21) οἷ-
σθα,

situm a ciue acceptum, deinde periurio interpo-
sito abneget; aut si quis impudenter roget, vel
mendicet potius, et spoliet alios vestibus, et te-
lonium *humile* exerceat. Non dico sane talia.
Nulla est invidia paupertatem omni ope depelle-
re. At illud iam ferri non potest. pauperem te
hominem in solas id genus libidines effundere
impudentiae tuae lucra. Verum si quid etiam
laudare mihi permittis, illud urbane admodum a
te factum est, cum Tisiae artem, nosti quomodo;
bis

21. τῷ Τισίῳ τὴν τέχνην] Meminerint, qui
acumen Luciani volunt assequi, *primo* frau-
dem commissam, circa Artem, h. e. librum
de institutione Rhetorica Tisiae illius Siculi,
qui discipulus fuit Coracis: *deinde* Coracem;
κόρακα, esse *coruum* Graecis, furax animal;
cum itaque δις κόρακα vocat Lucianus ini-
micum suum, *bis* furem appellare: *tertio* lu-
lum

σθα, ὡς τὸ δισηέραμος ἔργον αὐτὰς ἐποίησας, ἐξαργάσας τῷ ἀνοήτῃ ἐκείνῃ πρεσβύτεν χρυσῶν τριακοντα· ὁ δὲ διὰ τὸν Τισίαν, ἀντὶ τῷ βαβλίῃ, πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἐξέτισε, κατὰ σοφισθεῖς.

Πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, τὰ μὲν ἄλλα ἐκὼν ἀφίημι σοι. ἐκείνο δὲ μόνον προσλέγω, πράττε μὲν ταῦτα, ὅπως σοι Φίλον, καὶ μὴ παύσαιο τὰ τοιαῦτα ἐς ἑαυτὸν παροινῶν, ἐκείνο δὲ μηκέτι, ἀπαγε. ἔγὰρ ὅσιον ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἐσίαρτὲς ταῦτα διατιθέντας καλεῖν, καὶ φιλοτησίας προπίνειν, καὶ ὅψων τῶν αὐτῶν ἀπτεσθαι. ἀλλὰ

his Coracis (*corui*) opus ipse fecisti, triginta aureis illum imprudentem senem emungens: at ille propter Tisiam pro libro quinquaginta et septingentas *drachmas* astu circumuentus exsoluit.

31. Multa cum dicenda adhuc habeam, reliqua tibi remitto lubens. Illud vero solum adiiicio. Age istaec ut lubitum fuerit, ne desine ebrios in te ipsum furores exercere. At illud, quod dicere nolo, ne amplius. Apage. Neque enim fas est ad eandem mensam vocare, qui ita se instituunt, et amicitiae illis poculum propinare, et eisdem attingere cibos. Verum nec il-

L 5

lud

sum verborum esse. in τισίας et ἐξέτισε.
Gefner.

λά μηδὲ ἐκεῖνο ἔσω τὸ ἐπὶ τοῖς λόγοις, Φιλή-
 ματα· καὶ ταῦτα πρὸς τὰς ἅπρὸ πολλῶ ἀπο-
 Φράδα σοι ἐργασαμένους τὸ σῶμα· καὶ πεδήθη-
 ᾧ παῖξ Φιλικῆς παραινέσεως ἡρξάμην, καὶ σῶνα,
 εἰ δοκεῖ, ἄφελε, τὸ μύρω χρίσθαι τὰς πο-
 λιάς, καὶ τὸ πιττᾶσθαι μόνῃ ἐκείνῃ. εἰ μὲν
 γὰρ νόσος τις ἐπέγχει, ἅπαν τὸ σῶμα θεραπεύ-
 τέον· εἰ δὲ μηδὲν νοσεῖς τοιῷτον, τί σοι βάλε-
 ται καθαρὰ, καὶ λεία, καὶ ὀλισθηρὰ ἐργάζε-
 σθαι, ἢ μηδὲ ὀρᾶσθαι θέρμεις; ἐκεῖνό σοι μόνον
 σοφὸν, αἰ πολιαί, καὶ τὸ μηκέτι μελαίνεσθαι;
 ὡς προκαλύμμα εἶεν τῆς βδελυρίας. Φεῖδε δὲ
 αὐτῶν πρὸς Διός, καὶν τέτῳ, καὶ μάλιζα τέ
 πώγωνος αὐτοῦ, μηδὲ μιάνης ἔτι, μηδὲ ὑβρί-
 σης·

Iud fiat quod post sermones solet; oscula: eaque
 apud illos, qui paullo ante ipsum tibi os ut *Apro-
 pbras* (*obscenum, detestabile*) fieret, effecere. Et
 quando semel amice te cohortari coepi, etiam
 illa, si videtur, aufer, ut unguento ungas canos,
 ac vellas ista sola. Si quis enim morbus urget,
 totum corpus curandum est: sin tale nihil aegro-
 tas, quid sibi vult quod para, et leuia, et lubri-
 ca facis, quae nec videri fas est? Illud solum in
 te sapiens, cani, et quod non amplius niger es.
 Itaque velum sit *patere* tuae impuritatis. Parce
 sane illis, per Iovem, vel haecenus, et in primis
 barbae ipsi, nec amplius istam pollue, vel con-
 tume.

σης· εἰ δὲ μὴ, ἐν νυκτί γε, καὶ σὺν σκότῳ. τὸ δὲ μεθ' ἡμέραν, ἅπαγε, κομιδῇ ἀγχιον, καὶ θηριῶδες.

Ὅρας, ὡς ἄμενον ἦν σοι ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἑᾶν, μηδὲ καταγελαῖν τῆς ἀποφράδος, ἥ σοι ἀποφράδα τὸν βίον ὅλον ἐργάσεται; ἥ ἔτι προσδεῖ τινος, ὡς τό γε ἑμὸν ἔποτ' ἐλλείπει; κδέπω γὰρ αἶσθα, ὡς ὅλην τὴν ἀμάξαν ἐπεσπάρω, δέον, ὦ παιπάλημα, καὶ κίναιδος 22), ὑπο-

tumeliose tracta. Si vero minus hoc potes, certe noctu et in tenebris *fac quae facis*: interdium enim, apage, nimis ferum et belluinum est.

22. Vides, quanto melius tibi fuisset non movisse Camarinam, nec derisisse *Apophrada*, quae tibi, *apophrada*, *detestabilemque* totam vitam reddet? Aut deest forte adhuc *ad eam rem* aliquid? Quantum in me est, nunquam deficiet. Nondum enim scis, quam totum in te plaustrum attraxeris, qui deberes, o pollen, o vulpes, metu trepi-

22. ὦ παιπάλ. καὶ κίναιδος] Irridet stultitiam hominis, qui astutus sibi videretur, nomini- bus Atticis ab *Aristoph.* repetitis, qui Ὅρν. 429. sq. haec ita iungit, *πυκνότατον κίναδος, σόφισμα, κῆρυμα, τρίμμα, παιπάλημ' ὅλον*. Nempe *παιπάλημα* pollens est: eo nomine subtilitatem quandam a tritura fori et usu rerum ortam indicant: qua re etiam nomen Latinum servavi. *Κίναδος* vulpes

ὑποπτήσσειν εἴ τις ἀνὴρ δασύς, καὶ τῷτο δὴ τὸ
 ἀρχαῖον, μελαμπυγός, δειμὺ μόνον εἰς σὲ ἀπο-
 βλέψειεν. ἴσως ἤδη καὶ ταῦτα γελάσῃ, τὸ
 παιπάλημα, καὶ τὸ κῖναιδος, ὥσπερ τινὰ αἰνί-
 γματα, καὶ γρίφους ἀκῆσας. ἄγνωστα γὰρ σοι
 τῶν σῶν ἔργων τὰ ἐνόματα. ὥς ὥρα ἤδη καὶ
 ταῦτα ἀποφαντεῖν, εἰ μὴ τριπλῇ καὶ τετρα-
 πλῇ σοι ἢ ἀποφράς ἐκτέτεκεν. αἰτιῶ δ' οὖν
 σεαυτὸν ἐπὶ πᾶσιν. ὥς γὰρ ὁ καλὸς Εὐριπίδης
 λέγειν εἴωθεν, Ἀχαλίνων σομάτων, καὶ ἀφρο-
 σύνης, καὶ ἀνομίας τὸ τέλος δυσυχία γίγνεται.

trepidare, si quis vir hirsutus, et, ut veteres di-
 cebant, nigro podice, vel toruum te intueretur?
 Forte iam haec etiam ridebis, cum illud *pollen*
 et illud *vulpes* tanquam aenigmata quaedam et
 griphos audieris. Incognita enim tibi sunt ope-
 rum tuorum nomina. Itaque haec etiam licet
 calumniaris, nisi iam tripli aut quadrupli poenas
 tibi dedit Apophras. Tibi nimirum imputabis
 omnia. Ut enim praeclarus Euripides docere
 solet, *Effrenis oris, et stuporis impii solet esse finis*
infortunium.

pes est. Nempe κῖναιδος legendum, non
 κῖναιδος, ex ipso vocum Atticarum connu-
 bio iam suspicaretur aliquis, *Vulpem* reti-
 nui. *Gesner.*

Περὶ τοῦ οἴκου 1).

Εἶτα Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν ἐν τῷ Κυδ-
 νῷ λούσασθαι, καλὸν τε καὶ διαυγῇ τὸν
 ποταμὸν ἰδὼν, καὶ ἀσφαλῶς βαθύν, καὶ προσ-
 ηνῶς ὀξύν, καὶ νήξασθαι ἡδύν, καὶ θέρως ὥρα
 ψυχρὸν, ὥς τε καὶ ἐπὶ προδήλῳ τῇ νόσῳ, ἣν
 ἐνόσησεν ἀπ' αὐτῆς, δοκεῖ μοι ἔκ ἂν τῆς λητρῆς
 ἀποσχεῖσθαι· οἶκον δέ τις ἰδὼν μεγέθει μέγι-
 στον, καὶ κάλλει κάλλιστον, καὶ Φωτὶ Φαιδρότα-
 τον, καὶ χρυσῷ σιλπνότατον, καὶ γραφαῖς ἀν-
 θηρό-

De Oeco.

Ergo Alexander lauare in Cydno cupiit, cum
 pulchrum videret et pellucidum amnem, et
 sine periculo profundum, et blande celerem, et
 ad natandum iucundum, et frigidum aestate;
 adeo ut videatur mihi ne praesenti quidem mor-
 bi, quem inde nactus est, periculo a lauandi vo-
 luptate reuocari potuisse: Oecum autem aliquis
 conspiciatus magnitudine ingentem, et specie pul-
 cherrimum, et luce multa hilarem, et fulgentem
 ab

1. περὶ τῆς οἴκου] Non totam domum esse, quae
 hic laudatur, i. e. aedes plurium conclauium;
 sed eam, quae proprie οἶκος vocatur, nomi-
 ne etiam Latinis retento, oecus; tota descri-
 ptio loquitur. Gesner.

θιρότατον, ἔκ ὧν ἐπιθυμήσειε λῆγας ἐν αὐτῷ διαθέσθαι, εἰ τύχοι περὶ τέχας διατρίβων, καὶ ἐνευδοκιμήσαι, καὶ ἐλλαμπρύνασθαι, καὶ βρῆς ἐμπλῆσαι, καὶ ὥς ἐνὶ μάλισα καὶ αὐτός μερος τῆς κάλλους αὐτῆς γενέσθαι, ἀλλὰ περισκοπήσας ἀκριβῶς, καὶ θαυμάσας μόνον, ἅπεισι, κωφὸν αὐτὸν καὶ ἄλογον καταλιπὼν, μήτε προσειπὼν, μήτε προσομιλήσας, ὥσπερ τις ἀναυδος, ἢ φθόγῳ σιωπᾶν ἐγνωκώς;

Ἡρακλεῖς, ὃ Φιλονάλα τινός, εἰδὲ περὶ τὰ εὐμορφότατα ἐρώτικῆς τὸ ἔργον, ἀγροικία δὲ πολλή, καὶ ἀπειροκαλία, καὶ προσέτι γε ἀμυσία, τῶν ἡδίστων αὐτὸν ἐπαξιῶν, καὶ τῶν καλλίστων

ab auro, et picturis floridum; non concupiscat orationem (si haec forte illius sit professio) in eo habere, et in illo probari, et claritatem sibi in eo parare, et clamoribus eum implere, et quantum licet, et ipse pars illius pulchritudinis fieri? sed perspectis cum cura omnibus, et admiratus solum, abeat, surdum relinquens et orationis suae expertem, nec allocutus eum, neque sermone cum illo habito, ut mutus aliquis, aut qui invidia tacere decreuerit?

2. Non elegantis istuc, Hercules, neque amore pulcherrimorum capti fuerit, sed rusticitas multa, et stupor quidam circa pulchra, ipsasque insuper musas, rebus iucundissimis se indignum iudicare, et alienum ostendere a rebus pulcherri-

mis,

λίσων ἀποξενᾶν, καὶ μὴ συνιέναι ὡς ἔχ' ὁ αὐ-
 τὸς περὶ τὰ θεάματα νόμος ιδιώταις τε καὶ πε-
 παιδευμένοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἀπόχρη
 τὸ κοινὸν τᾶτο ἰδεῖν μόνον, καὶ περιβλέψαι, καὶ
 τῷ ὀφθαλμῷ περιεργεῖν, καὶ πρὸς τὴν ὀρο-
 φὴν ἀνακύψαι, καὶ τὴν χεῖρα ἐπισείσαι, καὶ
 κατ' ἡσυχίαν ἡσθῆναι, δεῖ τῷ μὴ εὖ δυνηθῆναι
 ἄξιόν τι τῶν βλεπομένων εἰπεῖν· ὅσις δὲ μετὰ
 παιδείας ὁρᾷ τὰ καλὰ, ἐκ αὖν, οἶμαι, ἀγαπή-
 σειεν, ὅψαι μόνῃ καρπωσάμενος τὸ τερπνόν, εἰδ'
 ἀνυπομῖναι ἀφωγος θεατῆς τᾶ καλὰς γενέσθαι.
 πειράσεται δὲ, ὡς οἶόν τε, καὶ ἐνδιατρίψαι 2),
 καὶ λόγῳ ἀμείψασθαι τὴν θεάν.

Ἡ

mis, nec intelligere, non eandem circa spectā-
 cula legem esse imperitis literarum, atque erudi-
 tis hominibus: cum illis sufficiat commune illud,
 videre solum, et circumspicere, et circumferre
 oculos, et ad lacunar suspicere, et mouere *ab ad-*
miratione manum, et tacite oblectari prae metu,
 ut quidquam dignum iis quae spectantur proferre
 possint. Qui vero eruditus pulchrarum rerum
 spectator est, non, puto, satis habeat oculis tan-
 tum fructum illius iucunditatis percipere, neque
 sustineat mutus pulchri spectator esse: sed tentabit,
 quantum potest, immorari spectaculo, et oratione
 illud *quasi* penitare.

3. Pre-

2. ἐνδιατρίψαι] Plus est, quam solo visu im-
 mora-

Ἡ δὲ ἀμοιβή, ἐν ἑπαίνας τῷ οἴκῳ μόνον (τῷ το μὲν γὰρ ἴσως ἐκείνῳ τῷ νησιώτῃ μεираκίῳ ἔπρεπε, τὴν Μενέλεω οἰκίαν ὑπερεκπεπληχθαι, καὶ πρὸς τὰ ἐν ἔρανῳ καλὰ, τὸν ἐλέφαντα καὶ τὸν χρυσὸν αὐτῆς ἀπεικάζειν, ἅτε μηδὲν ἐν γῇ καλόν τι ἄλλῃ ἐωρακότι) ἀλλὰ καὶ τὸ εἰπεῖν ἐν αὐτῷ, καὶ τὰς βελτίστας συγκαλέσαντά λόγων ἐπίδειξιν ποιήσασθαι, μέρος τῆ ἑπαίνου καὶ τῷ το γένοιτο ἂν. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδισον, οἶμα, οἰκίων ὁ κάλλιστος ἐς ὑποδοχὴν λόγων ἀναπεπταμένος, καὶ ἑπαίνου καὶ εὐφημίας μεσὸς ὢν, ἡρέμα καὶ αὐτὸς ὡς περ τὰ ἄντρα συνεπηχῶν,

3. Pretium vero illud non laus modo conclavis. Hoc forte ipsulanum illum adolescentulum decuerit, ut admiratione domus Menelai percellatur, et cum caelestium rerum pulchritudine ebur atque aurum illius comparet, ut qui nihil in terra pulchrum aliud viderit. Sed ipsum illud dicere in eo, et conuocatis praestantissimis hominibus, orationis facultatem ostendere, id ipsum, inquam, pars forte laudis fuerit. Ac res meo iudicio iucundissima, pulcherrimus oecus ad accipiendam orationem apertus, laude et fauentium vocibus plenus, placide et ipse antro-
relo-

morari; sed quasi non posse satiari admirando atque laudando. cf. *Aduers. Indoct.* 26. et *Alex.* 33. *Reitz.*

χῶν, καὶ τοῖς λεγομένοις παρακολυθῶν, καὶ παρατείνων τὰ τελευταῖα τῆς Φωνῆς, καὶ τοῖς ὑστάτοις τῶν λόγων ἐμβραδύνων, μᾶλλον δὲ ὡς ἂν τις εὐμαθὴς ἀκροατὴς διαμνημονεύων τὰ εἰρημμένα, καὶ τὰν λέγοντα ἐπαρκῶν, καὶ ἀντίδοσιν ἔκ ἄμψου ποιῶμενος πρὸς αὐτὰ· οἷόν τι πάσχωσι πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν ποιμένων αἰσχοπιαὶ ἐπαυλῆσαι, τῆς Φωνῆς ἐπανίστης κατὰ τὸ ἀντίτυπον, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀναστρεφῆσθαι· οἱ δὲ ἰδιῶται νομίζουσι παρθένον τινὰ εἶναι τὴν ἀμειβομένην τὰς αἰδοντας, ἢ βρωντας, ἐν μέσοις πε τοῖς κρημοῖς κατοικῆσαν, καὶ λαλῆσαν ἐκ τῶν πετρῶν ἐνδοθεν.

Ἔμοι γὰρ δοκεῖ καὶ συνεξαίρεσθαι οἷα πολυτελείᾳ ἢ τῷ λέγοντος γνώμῃ, καὶ πρὸς τὰς λόγους

resonans, et sublequens quae dicuntur, et vltima vocis protendens, extremisque orationis immorans, vel potius vt docilis auditor memorans quae dicta sunt, laudansque dicentem, et aliquid non alienum a Musis reddens. Quale quiddam excelsis rupibus accidit, quae tiliarum pastoriarum cantum resonant, redeunte per repercussionem voce, et in se ipsam-reuertente. Imperiti autem putant, virginem quandam esse, quae canentibus respondeat clamantibusue, in mediis alicubi praeruptis habitantem, et intus loquentem e rupibus.

4. Videtur enim mihi, cum pretioso conclauī efferri etiam animus dicentis et ad orandum exci-

γας ἐπεγείρεσθαι, καθάπερ τι καὶ ὑποβαλλέ-
σης τῆς θεας. σχεδὸν γὰρ εἰσρεῖ τι διὰ τῶν
ὀφθαλμῶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν καλόν. εἴτα πρὸς
αὐτὸ κοσμήσαν ἐκπέμπει τὰς λόγους. ἢ τῷ μὲν
Ἀχιλλεῖ πισυόμεν, τὴν ὄψιν τῶν ὀπλων ἐπι-
τεῖναι κατὰ τῶν Φρυγῶν τὴν ὁρμὴν, καὶ ἐπειδὴ
ἐνέδου αὐτὰ πειρώμενος, ἐπαρθῆναι καὶ πτερω-
θῆναι πρὸς τὴν τ᾽ πολέμῳ ἐπιθυμίαν· λόγῳ δὲ
σπεδὸν μὴ ἐπιτείνεσθαι πρὸς κάλλη χωρίων·
καί τοι Σωκράτης μὲν ἀπέχρησε πλάτανος 3)
εὐφύης, καὶ πόσιν εὐθαλῆς, καὶ πηγὴ διαυγής, μι-
κρόν .

tari, quasi subiiciente aliquid spectaculo. Fere enim per oculos pulchrum quiddam in ipsum etiam animum influit, quod exornatam ad illud *exemplum* orationem deinde emittit. Nisi credimus, Achilli ab ipso conspectu armorum auctum esse impetum contra Phryges, et cum tentandi causa illa induisset, elatum esse et quasi alatum ad belli cupiditatem; dicendi autem studium non intendi ad pulchritudines locorum? Verum Socrati satis ad hoc erat platanus bene nata, et herba florida, et fons pellucidus parum *distans* ab Ilisso:

3. πλάτανος] Haec de platano, de Ilisso, de musis etc. omnia pertinent ad Platonis Phaedrum, in principio cum totius dialogi, tum ipsius disputationis Socraticae, quae Lyfiae opposita est. *Gesner.*

πρὸν ἀπὸ τῆς Ἰλισσοῦ· καὶ ἀνταῦθα καθεζόμενος
Φαίδρε τε τῆς Μυρρίνης τε κατειρωνεύετο, καὶ
τὸν Λυσίαν τῆς Κεφαλῆς λόγον διήλεγχε, καὶ τὰς
Μύσας ἐκάλει, καὶ ἐπίστευεν ἥξειν αὐτὰς ἐπὶ τὴν
ἐρημίαν, συμπεριληφόμενας τῶν περὶ τῆς ἔρω-
τος λέγων. καὶ ἐκ ἡσχύνετο γέρον ἄνθρωπος,
παρακαλῶν παρθένους, συνεσομένας τὰ παιδε-
ρασιακά. ἔς δὲ ἔτῳ καλὸν χωρίον, ἐκ ἃν οἶώ-
μεθα καὶ ἀκλήτης αὐτὰς ἐλθεῖν;

Καὶ μὴν ἐκαστὰ γε σκίαν μόνην, ἐδὲ κατὰ
πλατάνης κάλλος, ἢ ὑποδοχὴν, ἐδ' ἂν τὴν ἐπὶ
τῇ Ἰλισσοῦ καταλιπὼν, τὴν βασιλέως λέγης
τὴν χρυσῆν 4). ἐκείνης μὲν γὰρ ἐν τῇ πολυτε-
λείᾳ

Ilisso: atque ibi assidens Phaedrum Myrrhinusium
dissimulatae sermonibus sapientiae lusit, et Ly-
siae Cephalae F. orationem redarguit, et Musas
vocavit, ratus, in illud desertum venturas, ad-
iuturasque illam de amore disputationem. Nec
puduit hominem senem vocare virgines, auditu-
ras de puerorum amore sermones: in locum au-
tem adeo pulchrum non putemus etiam non vo-
catas illas venire?

5. Atqui non umbram modo habet, aut pla-
tani pulchritudinem, hoc diuerforium, etiam si
relicta ista ad Ilissum, illam Regis auream dicas.

M 2

Istius

4. τὴν βασιλέως — τὴν χρυσῆν] Haec est
illa aurea platanus, quam cum vite ejus ge-
neris

λεία μόνῃ τὸ θναῦμα· τέχνη δὲ, ἢ κάλλος, ἢ
 τέρεψις, ἢ τὸ σύμμετρον, ἢ τὸ εὐρυθυμόν, οὐ
 συνείργασο, ἔδδ' κατεμέμικτο τῷ χρυσῷ, ἀλλ'
 ἦν βαρβαρικὸν τὸ θέαμα, πλετος μόνον, καὶ
 Φθόνος τῶν ιδόντων, καὶ εὐδαιμονισμός τῶν
 ἐχόντων. ἔπανος δὲ ἔδαμ' προσῆν· ἔδδ' γάρ
 ἔμελε τοῖς Ἀρσακίδαις τῶν καλῶν, ἔδδ' πρὸς τὸ
 ταρπνὸν ἐποιᾶντο τὰς ἐπιδείξεις, ἔδδ' ἐφρύν-
 τίζον, εἰ ἐπανέσσοντα οἱ θεαταί, ἀλλ' ὅπως ἐκ-
 πλαγήσοντα. ἔ Φιλόκαλοι γάρ, ἀλλὰ Φιλό-
 πλατοὶ εἰσιν οἱ βαρβαροί.

Τέτε .

Istius enim in solò pretio inerat miraculum: ars
 vero, aut pulchritudo, aut delectatio, aut com-
 mensurata proportio, non vna elaborata aut per-
 mixta auro erat: sed barbaricum spectaculum,
 diuitiae solum, quibus inuiderent spectantes,
 beati possidentes iudicarentur. Laus autem inerat
 nusquam. Neque enim pulchra curabant Arsa-
 cidae, neque ad delectationem hominum visui
 exponere sua solebant, neque curabant, lauda-
 turine essent spectatores; sed id solum, vt per-
 cellerentur. Neque enim elegantiarum, sed
 diuitiarum studiosi sunt barbari.

6. Hu.

neris Dario, Xerxis patri, donabat Pythius
 Lydus Herod. 7, 27. Gesner.

Τέτε δὲ τῆ οἴκῃ τὸ κάλλος, ἔκαστὰ βαρβα-
ρικὰς τινὰς ὀφθαλμὰς, ἔδὲ κατὰ Περσικὴν ἀ-
λαζονίαν, ἢ βασιλικὴν μεγαλαυχίαν, ἔδὲ πένη-
τος μόνον, ἀλλὰ εὐφυῆς θεατῆ δέοντα, καὶ
ὅτῳ μὴ ἐν τῇ ὄψει ἡ κρίσις, ἀλλὰ τις καὶ λογι-
σμός ἐπαπολαθεῖ τοῖς λεγομένοις. τὸ γὰρ τῆς
τῆ ἡμέρας πρὸς τὰ κάλλισον ἀποβλέπειν (κάλ-
λισον δὲ αὐτῆς καὶ ποθεινότατον ἡ ἀρχὴ) καὶ
τὸν ἥλιον ὑπερκύψαντα εὐθύς ὑποδέχεσθαι, καὶ
τῆ φωτὸς ἐμπίπασθαι ὡς κόρον, ἀναπεπτα-
μένων τῶν θυρῶν, καθ' ὃ καὶ τὰ ἱερὰ βλέπον-
τα ἐποίεν. οἱ παλαιοὶ, καὶ τὸ τῶ μήκερ πρὸς
τὸ πλάτος, καὶ ἀμφαῖν πρὸς τὸ ὕψος εὐρυθυμοί,
καὶ τῶν φωταγωγῶν τὸ εὐαυτοῦ, καὶ πρὸς
ὥραν

6. Huius autem pulchritudo oeci non ad bar-
baricos oculos exacta est, neque ad Persicam su-
perbiam, aut iactationem regiam, neque paupe-
rem solum sed ingeniosum spectatorem postulat,
cui non in solis oculis sit iudicium, sed ratio-
natio etiam dicta consequatur. Quod enim pul-
cherissimam diei partem spectat (est autem pulcher-
rimum, et amabilissima pars principium) et tollen-
tem statim caput solem excipit; quod valuis aper-
tis luce ad satietatem repletur; quo positu templa
faciebant antiqui: quod longitudo latitudini et
vtriusque altitudo decora proportionem respondet:
quod fenestrae sunt liberae, et ad vnamquamque

ὦραν ἐκάστην εὐστοχον, πῶς ἔχῃ ἡδὲα ταῦτα πάν-
τα, καὶ ἐπαίνων ἄξια;

"Ετι δὲ θαυμάσειεν ἂν τις καὶ τῆς ὀροφῆς ἐν
τῷ εὐμόρφῳ τὸ ἀπέριττον, καὶ τῷ εὐκόσμῳ
τὸ ἀεπιλήπτον, καὶ τὸ τῷ χρυσῷ ἐς τὸ εὐπρε-
πὲς σύμμετρον, ἀλλὰ μὴ περὶ τὰς χρείας ἐπί-
φθορον, ἀλλ' ὅπόσον ἂν καὶ γυναικὶ σώφρονι καὶ
καλῇ ἀρεστῇ ἐπισημότερον ἐργάσασθαι τὸ κάλ-
λος, ἢ περὶ τῇ δειρῇ λεπτὸς τις ἔρμος, ἢ περὶ
τῷ δακτύλῳ σφενδόνη εὐφώρας, ἢ ἐν τοῖν ἄταιν
ἐλλόβια, ἢ πόρπη τις, ἢ ταινία τὸ ἄφαινον τῆς
κόμης συνδέσσεια, τοσῶτον τῇ εὐμορφίᾳ προσ-
θεῖσαι, ὅσον τῇ ἐσθῇτι ἢ πορφύρᾳ· αἱ δὲ γε
ἐταῖραι, καὶ μάλιστα αἱ ἀμορφότεραι αὐτῶν,
καὶ

partem anni recte dispositae: quī non iucunda
haec omnia et digna laudibus?

7. Insuper admiretur aliquis, quod in formoso
lacunari nihil superfluum, in ornato nihil quod
reprehendi possit, illa auri decora et commensu-
rata distinctio, nihil habens in usu invidiosum;
sed quantum etiam in muliere pudica et pulchra
ad formam insigniorem reddendam sufficiat, aut
tenue circa collum monile, aut in digito anulus
habilis, aut inaures in auribus, aut fibula quae-
dam, aut cohibens comam fluctuantem taenia,
quae tantum addat formae, quantum vestī pur-
pura. At meretrices, praesertim si qua est defor-
mior,

καὶ τὴν ἐνθάτᾳ ὄλην παρφυρεῖν, καὶ τὴν δεξιὴν
 χρυσοῦν πεποίηται, τῷ πολυτελεῖ θηρώμεναι
 τὸ ἐπαγωγόν, καὶ τὸ ἐνδόν τῷ καλῷ, προσθέ-
 σει τῷ ἔξωθεν τερπνῷ παραμυθόμεναι. ἡγεῖ-
 ται γὰρ καὶ τὴν ὠλάνην αὐτῶν σιλπνοτέραν φαί-
 νεσθαι, συναπολάμπασαν τῷ χρυσῷ, καὶ τῷ
 ποδὸς τὸ μὴ εὐπερίγραφον, λήσιν ὑπὸ χρυσῷ
 σανδάλῳ, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἐρασμιώτερον
 γενήσεσθαι, τῷ φαινοτάτῳ συνορώμενον. ἀλλ'
 ἐκείναι μὲν ἔτιω, ἡ δὲ γε σῶφρων γυνὴ χρυσῷ
 μὲν τὰ ἀριῶντα, καὶ μόνον τὰ ἀναγκαῖα προσ-
 χρεῖται, τὸ δ' αὐτῆς κάλλος, ἐκ αὐτοῦ αἰσχύνο-
 το, οἶμαι, καὶ γυμνὸν δεκνύεσθαι.

Καὶ

mior, et vestem totam purpuream, et collum sibi
 faciunt aureum, ipso pretio venantes illecebras,
 et quod pulchritudini deest, extra apponendis,
 quae aliquam suavitatem habent, solantes. Pu-
 tant enim, et brachium sibi candidius visum iri,
 aurum si una refulgeat; et pes quod minus cir-
 cumscripte formosus est, illud occultatum iri sub
 aureo sandalio; ipsam faciem visum iri amabilio-
 rem, si una cum eo, quod splendidissimum est,
 adspiciatur. Atque istae quidem hoc modo. Ve-
 rum modesta mulier auro, quantum satis est, et
 ad necessaria tantum utitur: suam vero pulchritu-
 dinem neque nudam ostendere erubescat.

Καὶ τοίνυν ἡ τεῖδε τῆ οἴκου ὀρφή, μᾶλλον δὲ κεφαλὴ, εὐπρόσωπος μὲν καὶ κατ' ἐστυίην, τῷ χρυσῷ δὲ ἐς τοσούτον κενόσμηται, ἐς ὅσον καὶ ἄρανός ἐν νυκτὶ ὑπὸ τῶν ἀστέρων ἐκ διαστήματος περιλαμβάνεται, καὶ ἐκ διαλείμματος ἀνδρῶν τῷ πυρί. εἰ δὲ γε πῦρ ἦν τὸ πᾶν, καὶ καλὸς ἀνὴρ, ἀλλὰ φοβερός ἡμῖν, ἔδοξεν. ἴδοι δ' ἂν τις κατ' ἀργὸν ἐνταῦθα τὸν χρυσόν, καὶ μόνον τῆ τέρεποντος εἵνεκα τῷ λοιπῷ κόσμῳ συνεσπαρμένον, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τινα ἡδεῖαν ἀπολάμπει, καὶ τὸν οἶκον ὅλον ἐπιχρῶννυσι τῷ ἐρυθήματι. ἐπότεν γάρ τὸ φῶς προσπεσὼν ἐφαίψατο, καὶ ἀναμνησθῆναι τῷ χρυσῷ, καὶ ὅτι ἀπαεγράπτασι, καὶ διπλασίαν τῆ ἐρυθρήματος ἐκφαίνεσι τὴν αἰθρίαν.

Τὰ

8. Igitur lacunar, oeci huius, vel caput potius, formosum quidem per se quoque, auro eatenus ornatum est, quatenus etiam caelum noctu a stellis per intervalla collustratur, et ignibus per interstitia quaedam a se remotis floret. Si vero totum esset ignis, non pulchrum nobis, sed terribile videatur. Videat autem hic aliquis neque otiosum aurum, neque solius delectationis causa reliquo ornatui adpersum; verum splendore etiam quodam iucundo relucet, totique domui rutilum quendam colorem adiicit. Cum enim incidens lumen attingit aurum, permixtumque illi est, commune quiddam refulgent, ac duplicem ruboris serenitatem reddunt.

9. Ex-

Τὰ μὲν δὴ ὑψηλά καὶ κορυφαῖά τῃ εἴκῃ τοῖα-
 δε, Ὅμηρος τινὸς θεόμενα ἐπαινέει, ἵνα αὐτὸν
 ἢ ὑπόροφον, ὡς τὸν Ἑλένης θάλαμον, ἢ αὐ-
 γλήεντα, ὡς τὸν Ὀλυμπόν, εἴποι. τὸν δὲ ἄλ-
 λον κόσμον, καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμματα, καὶ
 τῶν χρωμάτων τὰ κάλλη, καὶ τὸ ἐναργὲς ἐκάσθῃ,
 καὶ τὸ ἀκριβές, καὶ τὸ ἀληθές, ἕκαστος ὅψει καὶ
 λημῶν δὲ εὐανθεῖ καλῶς ἂν ἔχῃ παραβαλεῖν·
 πλὴν παρ' ὅσον ἐκείνα μὲν ἀπανθεῖ, καὶ μαραι-
 νεται, καὶ ἀλλάττεται, καὶ ἀποβάλλει τὸ κάλ-
 λος, τοῦτ' ἐστὶ τὸ ἔαρ αἰδίου, καὶ ὁ λημῶν ἀμά-
 ραντος, καὶ τὸ ἀνθος ἀθάνατον, ἅτα μόνος τῆς
 ὀψews ἐφαπτομένης, καὶ δρεπομένης τὸ ἡδὺ
 τῶν δρεπομένων.

Τὰ

9. Excelsa ergo oeci et fastigio proxima talia
 sunt, Homero quodam laudatore indigentia, qui
 illam aut alte-fastigiatam, vt Helenae thalamum,
 aut splendidam, vt Olympum, forte dicturus
 esset. Ornatum vero reliquum, et picturas parie-
 tum, et colorum pulchritudinem, et euidentiam
 vniuscuiusque, accurationemque, et veritatem,
 adspectui veris, et prato florido comparare rectum
 fuerit: nisi quod ista deflorent, marcescuntque,
 et mutantur, ac pulchritudinem amittunt; hoc
 vero perpetuum ver, et nunquam marcescens
 pratum, et flos aeternus, quem solus attingat
 visus, et spectaculi illam suauitatem demetat.

Τὰ δὴ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα, τίς ἐκ ἀνῆσθείη βλέπων, ἢ τίς ἐκ ἀν προθυμηθείη καὶ παρὰ τὴν δύναμιν ἐν αὐτοῖς λέγειν, εἰδὼς αἰσχισον ὄν ἀπολειφθῆναι τῶν ἐρωμένων; ἐπαγωγότατον γάρ τι ἢ ὀψις τῶν καλῶν, ἐκ ἐπ' ἀνδραῖων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἵππος ἡδίων αὐ, οἶμαι, δρόμοι κατὰ πρηνῆς πεδία, καὶ μαλακῆ, προσηνῆς δεχομένη τὴν βάσιν, καὶ ἡρέμα ὑπεκριντος τῷ ποδί, καὶ μὴ ἀντιτυπῆντος τῇ ὀπλῇ. ἅπαντι γὰρ τότε χρῆται τῷ δρόμῳ· καὶ ὅλον ἐπιδὼς ἑαυτὸν τῷ τάχει, ἀμιλλᾶται καὶ πρὸς τῶ πρὸς τὸ κάλλος.

Ὁ δὲ ταῦς, ἤρος ἀρχομένης, πρὸς λευμῶνα τινα ἐλθὼν, ὅποτε καὶ τὰ ἀνθη πρέεισιν, οὐ ποθεῖ-

10. Haec igitur tanta ac talia quis non cum voluptate videat? aut quis non cupiat, etiam praeter vires, inter haec verba facere? qui sciat turpissimum esse non paria facere his quae videmus. Est enim res illecebrarum plena pulchrarum rerum adspectus, non in hominibus modo, sed equus etiam lubentius, puto, decurrat per primum campum ac mollem, placide accipientem gressus, et molliter pedi cedentem, nec repellentem ungulas. Omnibus enim tum utitur viribus ad currendum, totumque se celeritati impendit, eaque cum campi pulchritudine certat.

11. Ac paulo sub veris initia in campum veniens, cum flores etiam prodeunt non desiderabilio-

ποθεινότερα μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἂν εἴποι τις
 ἀνθηρότερα, καὶ τὰς βαφὰς καθαρώτερα, τό-
 τε καὶ ἔτος ἐκπετάσας τὰ πτερὰ, καὶ ἀναδεί-
 ξας τῷ ἡλίῳ, καὶ τὴν ἑρὰν ἐπαίρας, καὶ πάντο-
 θεν αὐτῷ περισήσας, ἐπιδείκνυται τὰ ἀνθ' ἃ τὰ
 αὐτῷ, καὶ τὸ ἕαυ τῶν πτερῶν, ὥσπερ αὐτὸν
 προκαλῶντος τῷ λεμῶνι ἐς τὴν ἀμύλλαν. ἐπι-
 σφύει γὰρ ἑαυτὸν, καὶ περιάγει, καὶ ἐκπομ-
 πεῖται τῷ κύλλει. ὅτε δὲ καὶ θαυμασιώτερος
 φαίνεται πρὸς τὴν αὐγὴν, ἀλλαττομένον αὐτῷ
 τιῶν χρωμάτων, καὶ μεταβαλλόντων ἡρέμα, καὶ
 πρὸς ἕτεραν εὐμορφίης εἶδος τρεπομένων. πά-
 σχει δὲ αὐτὸ μάλιστα ἐπὶ τῶν κύκλων, ἔς ἐπ'
 ἄκροις ἔχει τοῖς πτεροῖς, ἱριδὸς τινος ἕμασον
 περι-

biliores tantum, verum etiam, vt dicat aliquis,
 floridiores, coloribusque purioribus; ipse quoque
 pallis pennis ac soli ostensis, elata cauda et in or-
 bem circa se erecta, suos itidem flores exponit,
 suarumque ver pennarum, prato velut ad certa-
 men ipsum prouocante. Conuertit se itaque et
 circumagit, et pulchritudinis suae quādam ve-
 lut pompam agit: vbi sane admirabilior etiam vi-
 detur, mutantibus subinde ad lucem coloribus,
 et sensim in alios transeuntibus, atque in aliam
 se pulchritudinis speciem vertentibus. Maxime
 hoc illi accidit in illis orbibus, quos in extremis
 habet pennis, quorum vnumquemque velut iris
 quae-

παριθέουσης. ὁ γὰρ τέως χαλκὸς ἦν, τὸτο ἐγ-
κλιναντὸς ὀλίγον, χρυσὸς ὤφθη, καὶ τὸ ὑπὸ
τῷ ἡλίῳ κυανουργές, εἰ σκιασθεῖη, χλοαυγές ἐστίν,
ἔτιω μεταμοσμεῖται πρὸς τὸ Φῶς ἢ πτέρωσις.

Ὅτι μὲν γὰρ ἡ θάλαττα ἱκανὴ προσκαλέσα-
σθαι, καὶ εἰς ἐπιθυμίαν ἐπισπάσασθαι ἐν γαλή-
νῃ φανείσα, ἴξε, καὶ μὴ εἶπω ὥς, εἰ καὶ
πάντα πασὶν ἡπειρώτης καὶ ἀπειρόπλευς τις εἴη,
πάντως ἂν ἐφελήσεται καὶ αὐτὸς ἐμβῆναι, καὶ
περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπά-
σαι, καὶ μάλιστα εἰ βλέποισι τὴν μὲν αὔραν καὶ
Φῶς ἐπεριάζεσκον τὴν ὀθόνην, τὴν δὲ ναῦν προσ-
ηνῶς τε καὶ λείως ἐπ' αἰρέων ἡρέμα διολισθαίνον-
σαν τῶν κυμάτων.

Καὶ

quaedam circuit. Quod enim modo aes erat,
hoc, modice illo inclinante, aurum videtur: at-
que ille caeruleus ad solem splendor si inumbre-
tur, viridem lucem spargit: ita alium atque alium
ornatum pennae illius ad lucem induunt.

12. Quin ipsum etiam mare habere, quo nos
alliciat, et cupidine quadam, cum tranquillum
est, ad se trahat, vel me tacente nostis; cum et-
iam si aliquis plane mediterraneus sit et navigandi
imperitus, tamen et ipse conscendere nauim velit,
et circumnavigare, et multum discedere de terra,
idque in primis si videat ab aura secunda leniter
inflari vela, nauim autem blando lenique motu
per summos labi fluctus.

13. Ita-

Καὶ τοίνυν καὶ τῷδε τῷ οἴκῳ τὸ κάλλος ἱκανὸν
καὶ παρορμησάμην ἐς λόγους, καὶ λέγοντα ἐπεγεί-
ραι, καὶ πάντα τρόπον εὐδοκιμήσαι παρασκευά-
σαι. ἐγὼ μὲν δὴ τέτοις πείθομαι, καὶ ἤδη πέ-
πυσμαι, καὶ ἐς τὸν οἶκον ἐπὶ λόγοις παρελήλυ-
θα, ὥσπερ ἀπὸ ἰϋγγος ἢ Σειρήνος τῷ κάλλει
ἐλκόμενος, ἐλπίδα δ' ἡμερᾶν ἔχων, εἰ καὶ τέως
ἡμῖν ἄμορφοι ἦσαν οἱ λόγοι, καλὰς αὐτὰς φα-
ρεῖσθαι, καθάπερ ἐσθῆτι καλῇ κεκοσμημέναις.

"Ἐτερος δέ τις ἐκ ἀγεννῆς λόγος, ἀλλὰ καὶ
πάνυ γενναῖος, ὥς Φησι, καὶ μεταξὺ μὲ λέγον-
τος ὑπέμεινε, καὶ διακόπτειν ἐπειρᾶτο τὴν ῥῆσιν.
καὶ ἐπειδὴ πέπαυμαι, ἐκ ἀληθῆ ταῦτα λέγειν
Φησί με, ἀλλὰ θαυμάζον, εἰ φάσκειν ἐπιτη-
δειότε-

13. Itaque huius etiam pulchritudo nec apta
est, quae impellat ad dicendum, et dicentem ex-
citet, et plausum illi omni ratione paret. Equi-
dem his ipsis moueor, et iam sum motus, et in
pecum dicendi causa ingressus sum, tanquam ab
iynge quadam aut Sirene tractus a pulchritudine,
spe non parua fretus, etiamsi ad hunc diem in-
formis nostra fuit oratio, pulchram visum iri, ve-
lut veste honesta ornatam.

14. Verum enim vero etiam alia non ignaua
oratio, sed generosa, ut videri vult, cum inter
dicendum me interpellauit et abrumpere dictio-
nem conata est, tum postquam desii, non vera-
ait, me dixisse, sed mirari se, si aptiorem esse ad
edien-

δειότερον εἶναι πρὸς λόγων ἐπίδειξιν οἴκα κάλλος, γρηΦῇ καὶ χρυσῷ κεκοσμημένον. αὐτὸ γὰρ πρὸς τὸν ἀποβαίνειν. μᾶλλον δὲ, εἰ δοκεῖ, αὐτὸς παρελθὼν ὁ λόγος ὑπὲρ ἑαυτοῦ, καθάπερ ἐν δικασαῖς ὑμῖν, εἰπάτω, ὅπῃ λυσιτελέσετον ἡγεῖται τῷ λέγοντι εὐτέλειαν οἴκα, καὶ ἀμορφίαν. ἐμὲ μὲν ἀκηκόατε ἤδη λέγοντος, ὥς ἐδὲν δέομαι δις περὶ τῶν αὐτῶν εἰπεῖν. ὁ δὲ παρελθὼν ἤδη λεγέτω, καὶ γὰρ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς ὀλίγον αὐτῷ μεταστήσομαι.

Ἄνδρες τοίνυν δικασαί, Φησὶν ὁ λόγος, ὁ μὲν προειπὼν ῥήτωρ, πολλὰ καὶ μέγала τόνδε τὸν οἶκον ἐπήνεσε, καὶ τῷ ἑαυτῷ λόγῳ ἐκόσμησεν· ἐγὼ δὲ τοσάδε δέω ψόγον αὐτῷ διεξελεύσεσθαι,
ὥς

edenda eloquentiae specimina dicam pulchritudinem oeci pictura et auro ornatam. Contrarium enim quodammodo euenire. Quin, si videtur, ipsa in medium progressa oratio pro se apud vos, tanquam iudices, dicat, quare commodiorem esse putet dicenti vilitatem loci atque deformitatem. Me quidem orantem iam audistis: ergo non opus est, me bis de eadem re verba facere. Ista vero iam progressa in medium dicat, tacebo interim ego, et paullulum illi decedam.

15. Sic igitur oratio: *Qui modo dixit orator, Iudices, multis et magno opere laudauit hunc oecum, suaeque illum oratione ornauit. Ego vero tantum abest, ut reprehensionem illius velim dicere, ut est iam*

οἷς καὶ τὰ ὑπ' ἐκείνης παραλελειμμένα προσθή-
 σεν μοι δοκῶ. ὅσω γὰρ ἂν ἡμῖν καλλίων φαί-
 νηται, τόσω δὲ ὑπεναντίως τῇ τῷ λέγοντος
 χρεία δειχθήσεται. καὶ πρῶτόν γε ἐπειδὴ γυ-
 ναικῶν, καὶ κόσμων, καὶ χρυσῷ ἐκείνος ἐμνημό-
 νευσε, καὶ μοι ἐπιτρέψατε χρῆσασθαι τῷ παρα-
 δείγματι. Φημί γὰρ ἔν καὶ γυναίξει καλαῖς ἔχ-
 ῶπως συλλαμβάνειν ἐς τὸ εὐμορφότερον, ἀλλὰ
 καὶ ἐναντιῶσθαι τὸν κόσμον τὸν πολὺν, ὅπο-
 ταν τῶν ἐντυγχανόντων ἑκάστος ὑπὸ τῷ χρυσῷ,
 καὶ τῶν λίθων τῶν πολυτελεῶν ἐκπλαγεῖς, ἀν-
 τί τῷ ἐπαινεῖν ἢ χρεῖαν, ἢ βλέμμα, ἢ δειρὴν,
 ἢ πῆχυν, ἢ δάκτυλον. ὁ δὲ ταῦτ' ἀφείς, ἐς
 τὴν σαρδῶν, ἢ τὸν σμάραγδον, ἢ τὸν ὄρμον, ἢ
 τὸ

iam praetermissa ab illo additurus mihi videar.
Quo enim ille vobis pulchrior videbitur, tanto ma-
gis contrarius dicentis usui ostendetur. Ac primum
quandoquidem mulierum, et mundi et auri mentio-
nem iste fecit, etiam mihi, ut ea similitudine utar,
permittite. Aio enim ego pulchris etiam mulieribus
non modo nihil ad hoc, ut formosiores videantur,
conferre, sed contrarium etiam esse mundum copio-
sum, cum videntium unusquisque ab auro et lapidi-
bis pretiosis percussus, pro eo quod laudare debebat
aut colorem, aut oculorum coniectum, aut collum,
aut brachium, aut digitum; relictis hisce ad Sar-
dam aut Smaragdum, aut monile, aut armillam
respi-

τὸ ψέλιον ἀποβάλλει, ὥς ἀχθοῖτο ἐν εἰκό-
τως παραρρωμένη, διὰ τὸν κόσμον, ἐκ ἀγάντων
σχολὴν ἐπαίνειν αὐτὴν τῶν θεατῶν, ἀλλὰ πέρ-
εργον αὐτῆς ποιημένων τὴν θῆαν.

Ὅπερ ἀνάγκη, οἶμαι, παθεῖν καὶ τὸν ἐν οὐ-
τῷ καλοῖς ἔργοις λόγος δεικνύοντα. λανθάνει
γὰρ ἐν τῷ μεγέθει τῶν καλῶν τὸ λεχθέν, καὶ
ἀμαυρεῖται, καὶ συναρπάζεται. καθάπερ εἰ
λύχρον τις εἰς πυρκαϊάν μεγάλην φέρων ἐμβά-
λοι ἢ μύρμηκα ἐπ' ἐλέφαντος ἢ καμήλας δεικνύον-
τες το γέν. φωνακτέον τῷ λέγοντι. καὶ προσέ-
τι γε μὴν καὶ τὴν φωνὴν αὐτὴν ἐπιταράττεται,
ἐν ἔτῳς εὐφώνῳ καὶ ἡχίῃ ἐντι οἷῳ λέγων. ἐν-
τι φθέγγεται γὰρ, καὶ ἀντιφωναί, καὶ ἀντι-
λέγει,

*respicit; adeo ut illa habeat, quod indigne ferat,
se propter mundum praeteruideri, non habentibus
otium ad eam laudandam spectatoribus, sed obiter
tantum ad ipsam respicientibus.*

16 *Quod quidem necessario etiam accidere arbi-
tror illi, qui inter opera adeo pulchra dicendi faeu-
l-tatem velit ostendere. Delitescit enim quidquid di-
citur in magna vi rerum pulchrarum, et obscuratur,
atque una abripitur, quasi lucernam quis magnam
in incendium iniciat, aut fornicam in elephanta
vel camelo ostendat. Hoc ergo cavendum dicenti,
Ad haec vox etiam ipsa confunditur, in vocali adeo
et sonoro oeco dicentis. Resonat enim, et reclamatur
et*

λέγει, μάλλον δὲ ἐπικαλύπτει τὴν βοήν, οἶόν τι καὶ σάλπιγγ' ὁρᾷ τὸν αὐλόν, εἰ συναυλοῖεν, ἢ τὰς κελυσσὰς ἢ θάλαττα, ὁπόταν πρὸς κύματος ἤχον ἐπάδων τῇ εἰρεσίᾳ θέλωσιν. ἐπικρατεῖ γὰρ ἡ μεγαλοφωνία, καὶ κατασιωπᾷ τὸ ἥττον.

Καὶ μὴν καὶ κέينو, ὅπερ ἔφη ὁ ἀντίδικος, ὡς ἄρα ἐπεγείρει ὁ καλὸς οἶκος τὸν λέγοντα, καὶ προθυμότερον παρασκευάζει ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖ. ἐκπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν διαταράττει, καὶ δειλότερον ἐργάζεται ἐνθυμῶμενον ὡς ἀπάντων ἐστὶν αἰσχρὸν ἐν εὐμόρφῳ χωρίῳ μὴ ὁμοίως φαίνεσθαι τὰς λόγους. ἐλέγχων γὰρ ἑτὸς γε ὁ φανερώτατος, ὥσπερ ἂν εἴ τις πανοπλίαν καλὴν ἐνδύς, ἐπει-
τα

ut contra dicit, aut potius occultat clamorem, qualem quid etiam tuba facit tibiae, si una canant, aut celestima canentibus mare, si per fluctus illum sonum accinere remigio velint. Vincit nimirum sonus magnus, et ad silentium illum qui minor est redigit.

17. Quin illud ipsum, quod dicebat aduersarius, excitari a pulchro oeco dicentem, et alacriorem reddi, illius, mea quidem sententia, fit contrarium. Percellit enim ac terret, et cogitationem perturbat, facitque timidiores; dum cogitat, omnium turpissimum esse, si in loco formoso habita non similis ei videatur oratio. Sic enim manifestissime aliquis deprebendatur. Velut si quis armis indurus pulcherrimis

τα Φεύγει πρὸ τῶν ἄλλων, ἐπιστημότερος ὢν
 δειλὸς ἀπὸ τῶν ὅπλων. τῆτο δέ μοι δοκεῖ λο-
 γισάμενος καὶ ὁ τῷ Ὀμήρῳ ῥήτωρ ἐκείνος, εὐ-
 μαρφίᾳς ἐλάχισον φροντίσαι, μᾶλλον δὲ καὶ
 παντελῶς αἰδρεῖ Φωτὶ ἑαυτὸν ἀπεινάσαι, ἵνα
 αὐτῶν παραδοξότερον φαίνεται τῶν λόγων τὸ
 κάλλος, ἐκ τῆς πρὸς τὸ ἀμορφότερον ἐξετάσεως.
 ἄλλως τε ἀνάγκη πᾶσα καὶ τὴν τῷ λέγοντος αἰ-
 τῇ δianoian ἀσχολεῖσθαι περὶ τὴν θεάν, καὶ
 τῆς φροντίδος τὸ ἀκριβὲς ἐκλύειν, τῆς ὕψεως
 ἐπικρατέσεως, καὶ πρὸς αὐτὴν καλέσεως, καὶ τῷ
 λόγῳ προσέχειν ἐκ ἐώσεως. ὥς τίς μηχανὴ μὴ
 ἔχῃ πάντως ἐλαττον εἶναι αὐτὸν, τῆς ψυχῆς
 διατριβᾶσεως περὶ τὸν τῶν ὀρωμένων ἔπαινον;

Ἐὼ

mis deinde fugiat ante alios, cuius nampe ignavia
 ipsis ab armis fiat apertior. Hoc ipsum perpendens
 Homericus ille orator videtur minimam curam ha-
 buisse pulchritudinis; potius imperito omnium homi-
 ni se assimilasse, ut ipsius pulchritudo orationis tam-
 to admirabilior ex ipsa ad illam deformitatem com-
 paratione appareret. Alioquin necesse est, ipsum di-
 centis animum occupari in spectaculo, et exquisitam
 illam curam remittere, cum vincat illa species et ad
 se vocet, atque attendere ad orationem non patiatur.
 Quomodo ergo fieri potest, ut non omnino dicat de-
 terius, occupato circa laudem eorum, quae videntur,
 animo?

18. Omiz.

Ἡὼ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ οἱ παρόντες αὐτοί, καὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν παρελθυμένοι, ἐπειδὴν εἰς τὸν τοιαῦτον οἶκον παρέλθωσιν, ἀντὶ ἀκροατῶν θεαταὶ καθίσανται. καὶ οὐχ οὕτω Δημοδόκας, ἢ Φήμιος, ἢ Θάμυρις, ἢ Ἀμφίων, ἢ Ὀρφεὺς τις λέγων ἐστίν, ὥς ἀπασπάσαι τὴν διάνοιαν αὐτῶν ἀπὸ τῆς θέας. ἀλλ' οὖν ἕκαστος, ἐπειδὴν μόνον ὑπερβῇ τὸν εὐδὸν, ἀφρώ τῷ κάλλει περιχυθεὶς, λόγων μὲν ἐκείνων, ἢ ἀκροάσεως, ἀλλ' εὐδὲ τὴν ἀρχὴν αἰσιντι ἔοικεν· ὅλος δὲ πρὸς ταῖς ἐρωμένοισι ἐστίν, εἰ μὴ τύχοι τις παντελῶς τυφλὸς ὢν, ἢ ἐν νυκτὶ, ὥσπερ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή, ποιῶτο τὴν ἀκρόασιν.

Ὅτι

18. Omitto dicere, quod ipsi etiam praesentes eo ad audiendum assumti, cum intrant in talem oecum, spectatores sunt pro auditoribus. Neque quisquam haec vel Demodocus est, vel PheMIus in dicendo, vel Thamyris, vel Amphion, vel Orpheus adeo, qui abstrahere mentem illorum a spectaculo possit: verum unusquisque transmissio solum limine, conferta illa pulchritudine circumfusus, orationem illam, siue auditionem, nec omnino audire videtur: sed totus est in his, quae videntur, nisi quis forte plane caecus sit, aut noctu, ut illud Arcopagitarum consilium, audiat.

Ὅτι γὰρ ἐκ ἀξιόμαχον λόγων ἰσχύος ὀφείδ' ἄντ-
 αγωνίσασθαι, καὶ ὁ Σειρήνων μῦθος παρατε-
 θείς τῷ περὶ τῶν Γοργόνων διδάξειεν ἄν' ἐκεί-
 ναι μὲν γὰρ ἐκήλυν τὰς παραπλέοντας, μελω-
 δῶσαι, καὶ κολακεύουσαι τοῖς ἄσμασι, καὶ κα-
 ταπλεύσαντας ἐπιπολὺ κατεΐχον, καὶ ὅλως τὸ
 ἔργον αὐτῶν ἐδεῖτό τινος διατρίβης· καὶ πᾶ-
 ρτις αὐτάς καὶ παρεπλευσε, καὶ τῷ μέλῃ παρή-
 κησε. τὸ δὲ τῶν Γοργόνων κάλλος, ἅτε βιαλό-
 τατόν τε ὄν, καὶ τοῖς καιριωτάτοις τῆς ψυχῆς
 ὁμιλᾶν, εὐθύς ἐξίσῃ τὰς ἰδόντας, καὶ ἀφῶνας
 ἐποίει· ὥς δὲ ὁ μῦθος βέλεται, καὶ λέγεται,
 λίθινοι ἐγένοντο ἀπὸ τῷ θαύματος. ὥς καὶ
 ὅν ὑπὲρ τῷ ταῷ λόγον εἶπε πρὸς ὑμᾶς μικρὸν ἔμ-
 προσθεν,

19. Neque enim satis valere vim verborum, quo-
 ties cum visu pugnandum est; Sirenium etiam fabu-
 la, cum altera Gorgonum composita, doceat. Nam
 illae quidem praeternauigantes mulcebant, canendo
 et adulando carminibus, detinebantque appulso-
 et mora omnino quadam opus illarum indigebat. Et
 aliquando aliquis praeternauigauit, et inaudita prae-
 iermisit illorum carmina. At Gorgonum pulchritu-
 do, quae esset violentissima, et ad principes animae
 partes pertineret, statim videntes extra se rapiebat,
 faciebatque mutos: ut vero vult fabula, ac dicitur,
 lapidei prae admiratione facti sunt. Igitur et quae
 de pauone paullo ante ad vos iste dixit, ea pro me
 dicta

προσθεν, ὑπὲρ ἑμαυτῶν εἰρησθαι νομίζω. καὶ
 γὰρ ἐκείνῃ ἐν τῇ ὄψει, καὶ ἐν τῇ Φωνῇ τὸ τε-
 σνόν. καὶ εἴ γέ τις παρασησάμενος τὴν ἀηδό-
 να ἢ τὸν κύκνον, ᾄδεν κελαινὸν, μεταξὺ δὲ ᾄ-
 δόντων παραδείξει τὸν τῶν σιωπῶντα, εὖ οἶδ'
 ὅτι ἐπ' ἐκείνον μεταβήσεται ἡ ψυχὴ, μακρὰ
 χαίρειν φράσασα τοῖς ἐκείνων ᾄσμασιν. ἔτι
 ἁμαχάν τι ἔοικεν εἶναι ἢ δὲ ὄψεως ἡδονή.

Καὶ ἔγωγε, εἰ βέλεσθε, μάρτυρα ὑμῖν πα-
 ρασησάμαι σεφὸν ἄνδρα, ὃς αὐτίκα μοι μαρτυ-
 ρήσει, ὡς πολὺ επικρατέστερά ἐσι τῶν ἀκχομέ-
 νων τὰ ὁρώμενα. καὶ μοι σὺ ἤδη, ὁ κήρυξ, προσ-
 κάλει αὐτὸν Ἡρόδοτον τῶ Λύξῃ Ἀλικαρνασσού-
 θεν· καὶ περὶ καλῶς ποιεῖν ὑπῆλκσε, μαρτυρεῖ-
 τω

*dicta arbitrar. Etenim illius quoque quod delectat
 in specie inest, non in voce. Et si quis iuxta col-
 locatos hinc lusciniam et cygnum canere iubeat, hinc
 inter ipsum cantum tacentem ostendat pavonem;
 novi ego transituram ad hunc mentem, longum va-
 lere iussis illorum cantibus: adeo inuictum quid esse
 videretur ea, quae per visum voluptas contingit.*

20. *Et ego, si vultis, testem ad vos allegabo vi-
 rum sapientem, qui statim testimonium mihi perbi-
 bebis, multo, quae videntur, his quae auditu per-
 ciipiuntur esse validiora. Et mihi tu iam, praeco
 huc voca ipsum Herodotum Lyxi F. Halicarnasso.
 Et quando, praeclare ille quidem, obsecutus est,*

τω παρελθὼν, ἀναδεδξασθε δὲ αὐτὸν, Ἰασι
 πρὸς ὑμῶν λέγοντά, ὥσπερ αὐτῷ ἔθος. Ἀλη-
 θεῶν τὰδε ὁ λόγος ὑμῖν, ἄνδρες δικασαί, μὴ
 θεῖται, καὶ οἱ πείθεσθε ὅσα ἀν λέγει τατέων
 πέρι, ἂν αἰν ἀλοῆς προτιμέων. ὅτα γὰρ τυγ-
 χάνει ἑόντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν. ἀμάρτε-
 τὲ μαρτυρος, ἃ Φησιν, ὡς τὰ πρῶτά τῇ ὀψει
 ἀποδεδωκέν; εἰκότως. τὰ μὲν γὰρ ἔπεα πτε-
 ρόεντα ἔστι, καὶ οἷχεται ἅμα τῷ προσελθεῖν
 ἀπαπτέρμετα. ἡ δὲ τῶν ὁρωμένων τέρψις, ἀεὶ
 παρ-

in medium progressus iam dicat testimonium. Pa-
riemini autem illum Ionice vobiscum pro more suo
loqui: Verā ista haec oratio apud vos, iudices,
loquitur, et credite illi, quae in hanc sententiam
dixerit, visum esse praeferendum auditui, aures
enim oculis fere sunt infideliore. Auditis testem,
quae dicat, ut primas tribuat visui. Merito sane.
Verba enim alata sunt et abeunt, et simul dum prod-
eunt, auolant. Verum delectatio ex his, quae vi-
dentur,

5. ἔπεα πτερόεντα] Cur verba alata vocentur,
 hanc rationem reddit *Italian.* Epp. ad Eugen.
 p. 141. Collect. Epp. Graecanic. πάντως πε
 καὶ Ὀμηρος — πτερόεντας ὀνομάζει, διότι
 δυνάμει πανταχῶς φοιτᾷν, ὥσπερ οἱ τα-
 χύτατοι τῶν ὀρνίθων, ἢ ἀν ἐθέλωσιν, ἅτ-
 τόντες. *Reitz.*

παρεξῶσα, καὶ παραμένεσα, πάντως τὸν θεα-
τὴν ὑπάγεται.

Πῶς ἔν ἐ χαλεπὸς τῷ λέγοντι ἀνταγωνιστής,
οἶκος ἔτω καλὸς, καὶ περίβλεπτος ὢν; μᾶλλον
δὲ τὸ μέγιστον ἔδῳ Φημί· ὑμεῖς γὰρ αὐτοὶ οἱ
δικασαί, καὶ μεταξύ λεγόντων ἡμῶν, ἐς τὴν
ὄροφὴν ἀπεβλέπετε, καὶ τὰς τοίχας ἐθαυμά-
ζετε, καὶ τὰς γραφὰς ἐξητάζετε, πρὸς ἐκείνην
ἀποσρεφόμενοι. καὶ μηδὲν αἰσχυρῶν· συγ-
γνώμη γὰρ, εἴ τι ἀνθρώπινον πεπόνθατε, ἄλ-
λως τε, καὶ πρὸς ἔτω καλὰς καὶ ποικίλας τὰς
ὑποθέσεις. τῆς γὰρ τέχνης τὸ ἀκριβές, καὶ τῆς
ἱστορίας μετὰ τῶ ἀρχαίᾳ τὸ ὠφέλιμον, ἐπαγω-
γὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ πεπαιδευμένων θεατῶν δεέ-
μενον. καὶ ἵνα μὴ πάντα ἐκεῖσε ἀποβλέπητε, ἡμᾶς
ἀπο-

*dentur, adstans semper ac manens, subit omnino
spectatorem.*

21. *Qui igitur non validus dicenti aduersarius
sit oecus adeo pulcher, adeo spectabilis? Quin quod
maximum est nondum dico. Vos enim ipsi, iudices,
dum nos dicimus, lacunar respiciebatis, muros ad-
mirabamini, picturas examinabatis conuersi ad sin-
gulas. Nec est, quod vos pudeat. Ignoscendum
enim, si quid humani vobis acciderit: praesertim in
argumentis ita pulchris ita variis. Ars enim exqui-
sita, et historiae cum antiquitate utilitas, illecebras
habent vere, et eruditis spectatoribus indigent. Et
ne omnino relictis nobis eo respiciatis, age, quan-*

ἀπολιπόντες, Φέρε, ὡς οἶόν τε γράψωμαι αὐ-
τὰ ὑμῖν τῷ λόγῳ. ἡσθήσεσθε γάρ, οἷμα
ῤῥκάντες, ἃ καὶ ὀρῶντες θαυμάζετε. καὶ ἴσως
ἂν με καὶ δι' αὐτὸ ἐπαινήσατε, καὶ τᾷ ἀντιδί-
κῃ προτιμήσατε, ὡς καὶ αὐτὸν ἐπιδείξαντα,
καὶ διπλασιάσαντα ὑμῖν τὴν ἡδονήν. τὸ χαλε-
πὸν δὲ τᾷ τολμήματος ὀρᾷτε, ἄνευ χρωμάτων,
καὶ σχημάτων καὶ τόπων, συστήσασθαι τοσαύ-
τας εἰκόνας· ψιλὴ γάρ τις ἢ γραφὴ τῶν λόγων,
· Ἐν δεξιᾷ μὲν ἔν εισιόντι, Ἀργολικῷ μύθῳ
ἀναμείκται πάθος Αἰθιοπικόν, ὁ Περσεὺς τὸ
κῆτος Φονεῦει, καὶ τὴν Ἀνδρομέδαν καθαιρεῖ,
καὶ μετὰ μικρὸν γαμήσει, καὶ ἄπεισιν, αὐτὴν
ἄγων· πάρεργον τᾷτο τῇ ἐπὶ Γοργόνας πτή-
σεως·

tum eius fieri potest, verbis illa vobis depingam.
Delectabimini enim, puta, iis audiendis, quae spe-
ctantibus admirationi sunt. Ac forte illo ipso no-
mine me laudabitis, et aduersario praeponetis, ut
qui et ipse ostendam oecum, et voluptatem vobis ge-
minem. Difficultatem autem incepi mei videre,
qui audeam sine coloribus, et figuris, et loco, tot
imagines constituere. Tenuis nempe est verborum
pictura.

22. Igitur ad dextram intranti Argolicae fabulae
Aethiopicus affectus permixtus est. Perseus cetum
interficat, et liberat Andromedan, uxorem paullo
post sibi habiturus, abique illam ducens. Agit hoc
obiter in suo ad Gorgonas volatu. In breui autem
tabel-

σεως· ἐν βραχεῖ δὲ πολλὰ ὁ τεχνίτης ἐμιμή-
σατο, αἰδῶ παρθένα, καὶ Φέβαν· ἐπισκοπεῖ
γὰρ τὴν μάχην ἀνωθεν ἐκ πέτρας, καὶ νεανίου
τόλμαν ἐρωτικὴν, καὶ θηρίῳ ὄψιν ἀπράσμαχον·
καὶ τὸ μὲν ἔπεισι πεφρικὸς ταῖς ἀκάνθαις, καὶ
δεδιττόμενον τῷ χάσματι· καὶ ὁ Περσεὺς δὲ τῇ
λαίᾳ μὲν προδείκνυσι τὴν Γοργόνα· τῇ δεξιᾷ δὲ
καθικνεῖται τῷ ξίφει. καὶ τὸ μὲν ὅσον τ᾽ κή-
της εἶδε τὴν Μέδασαν, ἤδη λίθος ἐστὶ· τὸ δ'
ὅσον ἐμψυχον μένει, τῇ ἄρπῃ κόπτεται.

Ἐξῆς δὲ μετὰ τήνδε τὴν εἰκόνα, ἕτερον γράμ-
μα γέγραπται δικαιοτάτον, ἧ τὸ ἀρχέτυπον ὁ
γραφεὺς παρ' Εὐριπίδῃ ἢ Σοφοκλέει δοκεῖ μοι
λαβεῖν. ἐκείνοι γὰρ ὁμοίαν ἔγραψαν τὴν εἰκό-
να. τῷ νεανίᾳ τῷ ἐταίρῳ, Πυλάδῃ τε ὁ Φω-
κεύς,

*tabella multa expressit artifex; pudorem virginis
ac metum: inspicit enim pugnam desuper e scopulo;
et ausum iuuenis amatorium; et difficilem oppugnatu
speciem belluae. Atque haec quidem irruit spinis
horrens, ac terribilis rictu: Perseus autem laeva
Gorgonem obiiicit; dextra ferit gladio, et qua parte
vidit Medusam cetus, iam lapis est; qua adhuc vi-
vit, falce caeditur.*

23. Deinde post hanc imaginem, alia tabula pi-
cta est plena iustitiae, cuius animale exemplum ab
Euripide vel Sophocle sumsisse pictor videtur, qui si-
milem se ipsi pinxerunt imaginem: Iuvenes quo so-

κεῖς, καὶ Ὀρέσης, δοκῶντε ἤδη τεθνάναι, λα-
θόντε τὰ βασίλεια 6), καὶ παρελθόντε, Φο-
νεύσιν ἄμφω τὸν Αἴγισθον. ἡ δὲ Κυρταίμνη-
τρα ἤδη ἀνήρηται, καὶ ἐπ' εὐνῆς τινος ἡμίγυμνος
πρόκειται, καὶ θεραπείᾳ πᾶσα, ἐκτεπληγμέ-
νοι τὸ ἔργον, οἱ μὲν ὥσπερ βοῶσιν, εἰ δέ τις,
ἔπη Φύγῳσι, περιβλέψουσι. σεμνὸν δέ τι ὁ
γρᾶφεὺς ἐπενόησε, τὸ μὲν ἀσεβές τῆς ἐπιχει-
ρήσεως δείξας μόνον, καὶ ὡς ἤδη πεπραγμένον
παραδραμῶν, ἐμβραδύνοντας δὲ τῆς νεανίσκου
ἐργασάμενος τῷ τῷ μοιχῷ Φόνῳ.

Μετὰ

*dales Pylades Phocensis atque Orestes, qui iam pu-
tabantur esse mortui, atque sic latentes, in regiam
intrant, interficiuntque ambo Aegisthum. Clytaem-
nestra vero iam occisa in cubili quodam seminuda
iacet, ac ministerium omne circumstat, consternati
facinore, alii clamant, alii quorsum fugiant, cir-
cumspiciunt. Speciose illud commentus est pictor,
cum impium quod fuit in hoc facinore ostendit modo,
et tanquam perpetratum iam praetercucurrit: sed
immorantes pinxit iuvenes in caede adulteri.*

24. Post

6. λαθόντε τὰ βασ.] Verti ac si legeretur καὶ
παρελθόντε τε λαθόντε εἰς τὰ βασ. Casus
similes fecerunt, opinor, vt λαθόντε prae-
poneretur, inde reliqua confusio. Gesner.

Μετὰ δὲ τῷτο θεός ἐστιν εὐμόρφος, καὶ μέ-
 γαλκτον ὠρεῶν, ἐρωτικὴ τις παιδία· ὁ Βράγχος
 ἐπὶ πέτρῳ καθήμενος, ἀνέχει λαγῶν, καὶ προσ-
 παίζει τὸν κύνη. ὁ δὲ πηδησομένῳ ἔοικεν ἐπὶ
 αὐτὸν εἰς τὸ ὕψος· καὶ Ἀπόλλων παρεσὼς με-
 διῶ, περπόμενος ἀμφοῖν, καὶ τῷ παιδί παί-
 ζοντι, καὶ περρωμένῳ τῷ κυνί.

Ἐπὶ δὲ τῷτοις ὁ Περσεύς πάλιν τὰ πρὸ τῆ
 κήτης ἐκεῖνα τολμῶν, καὶ ἡ Μεδῶσα τεμνομένη
 τὴν κεφαλὴν, καὶ Ἀθηναῖ σκέπεσα τὸν Περ-
 σέα· ὁ δὲ τὴν μὲν τόλμαν εἰργασαι, τὸ δὲ ἔρ-
 γον οὐχ ἐώρακέ· πω γ), ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀσπίδος,
 τῆς

24. *Post haec vera formosus, Deus est, et ado-
 lescentulus pulcher, lusus quidam amatorius. Bran-
 chus in petra sedens, leporem retinet, et alludit ca-
 ni: hic vero assilientis ad ipsum in altum speciem
 habet. Atque adstans Apollo subridet delectatus
 utroque, et puero ludente, ex tentante capturam cane.*

25. *Post ista iterum Perseus, ausus illa, quae
 ante cezum gesta sunt, et Medusa cui caput præci-
 ditur, regensque Perseum Minerva. At ille pere-
 git facinus, ut opus ipse suum non videret, prae-
 terquam*

7. οὐχ ἐώρακέ· πω] Qui non ignorat historiam
 facti, ille hic aliquid deesse sentit. Phere-
 cydes apud Schol. Apoll. Argon. 4, 1515. de
 Mercurio et Minerva, Persei in hoc facto
 adiutoribus, ὑποτίθενται αὐτῷ ἄτοι οἱ

θεοὶ

τῆς Γοργόνης τὴν εἰκόνα. οἶδε γὰρ τὸ πρόσθιον
τῆς ἀληθοῦς ὄψεαις.

— Κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, ἄνω τῆς ἀντίθυ-
ρος), Ἀθηναῖς ναὸς πεποιήται. ἡ θεὸς λιθε-
λευνῆ.

*terquam Gorgonis in clypeo suo imaginem: nouerat
nimirum quanti constaret directa visu illam adspex-
isse.*

26. In medio pariete, superne, e regione ianuae
aedicula Minervae facta est. Dea e candido mar-
mare:

θεοί, ὅπως χρητὴν κεφαλὴν ἀποτέμειν ἀπ-
ετραμμένον· καὶ δεικνύειν ἐν τῷ κατὰ-
πτρῳ (ipso nimirum clypeo politissimo)
τὴν Μέδυσαν κ. τ. λ. Ipse Perseus narrat
apud Ouid. Met. 4, 781.

*Se tamen horrendae clypei, quod laeua gerebat
Aere percussso formam adspexisse Medusae.
Itaque omissam apparet particulam excepti-
vam, quae hoc forte modo expleri poterit,
ἔχ' ἐώρακέ πω, ἢ μὴ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος. At-
que ita interpretatus sum. Gesner.*

8. ἄνω τῆς ἀντίθυρος] Quam puer essem,
censui scripsisse auctorem, ἄνω τις ἀντίθυ-
ρος, neque huius cogitationis nunc poenitet.
Gronou. Sine vlla dubitatione recipienda
coniectura Gronouii. Ἀντίθυρος ναὸς Ἀθη-
ναῖς est aedicula Minervae, in medio pariete,
ex aduerso ianuae posita. Ναὸν vel νεῖον
non semper esse iustum templum et aedem,
sed machinationem angustam, recipiendo
signo

λευκῇ, τὸ σχῆμα δὲ πολεμικόν, ἀλλ' οἷον ἀν-
γένοιτο εἰρήνη ἀγάσῃς θεῆς πολεμικῆς.

Εἶτα μετὰ ταύτην ἄλλη Ἀθηνᾶ, οὐ λευκὴ
αὕτη γέ, ἀλλὰ γραφὴ πάλιν. ἩΦαιστος αὐτὴν
διώκει ἐρῶν, ἣ δὲ Φεύγει καὶ τῆς διώξεως Ἐ-
ριχθόνιος γίγνεται.

Ταύτῃ ἔπειτα παλαιὰ τις ἄλλη γραφὴ. Ὡ-
ρίων φέρει τὸν Κηδάλιονα, τυφλὸς ὢν. ὁ δ' αὐτῇ
σημαίνει τὴν πρὸς τὸ Φῶς ὁδὸν, ἐποχόμενος.

Καὶ ὁ Ἥλιος Φανείς, ἰστέον τὴν πῆρυστιν καὶ
ὁ Ἡφαῖστος Λημνόθεν ἐπισκοπεῖ τὸ ἔργον.

Ὀδυσσ.

*more: habitus non bellicus; sed qualis fuerit pacem
agente Dea bellica.*

27. Tum post hanc Minerva alia, non marmor
illa quidem, sed pictura rursus. Persequitur illam
Vulcanus amator; illa se subducit, atque ex illa
persecutione nascitur Erichthonius.

28. Hanc sequitur vetus quaedam alia pictura:
Caecus Orion fert Cedalionem; hic vero insidens illi
viam ad lucem monstrat.

29. Oriensque Soli caecitati illius medetur. At
Vulcanus e Lemno rem inspicit.

30. Vlyf.

signo Del alicuius factam, luculenter ipse
Lucianus docet *Amor* c. 13. ubi ἀμφίδροον
quemadmodum hic ἀντίδροτος, Veneris vultus
describitur. *Aediculam* e Plinii narratione ibi
reddidimus: qui etiam alias illa appellatione
vititur. *Gesner*.

Ὀδυσσεὺς τὸ μετὰ τὰτα, δῆθεν μεμνηνός,
 ὅτε συστρατεύσῃ τοῖς Ἀτρίδαις μὴ θέλων 9).
 παρῆσι δὲ οἱ πρέσβεις ἤδη καλῆντες, καὶ τὰ
 μὲν τῆς ὑποκρίσεως, πῶς ἀνα πάντα ἡ ἀπήνη
 τὰ τῶν ὑπερφυγμένων ἀσύμφωνον, ἀγνοῖα τῶν
 δρωμένων· ἐλέγχεται δὲ ὅμως τῷ βρέφει. Πα-
 λαμῆδης γὰρ ὁ τῷ Ναυπλίῳ σὺνείς τὰ γιγνό-
 μενον, ἀρπιάσας τὸν Τηλέμαχον, ἀπειλεῖ Φο-
 νεύσειν, πρόσωπον ἔχων τὸ ἔκφορ, καὶ πρὸς
 τὴν τῆς ματίας ὑπόκρισιν, ὄργην καὶ οὗτος ἀνθ-
 υποκρίνεται. ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸν Φό-
 βον τέτον σωφρονεῖ, καὶ πατὴρ γίγνεται, καὶ
 λαίει τὴν ὑπόκρισιν.

Ἰσα-

30. *Vlysses post ista, nempe furens, ut qui ex-
 peditionem suscipere cum Atridis nolit. Adfunt
 autem legati iam vocantes. Et simulatio ipsius satis
 ista quidem probabilis; currus, discrepanzia iumen-
 torum, eorum quae agerentur ignorantia. At de-
 prehenditur tamen in puero. Palamedes enim Nau-
 pli F. intelligens quid ageretur, raptum Telemachum
 interfecturum se minatur, stricto iam gladio,
 ex adversus furoris simulationem iram et ipse vi-
 cissim simulat. At Vlysses ab hoc metu respiscit,
 et sic pater, et simulationem solvit.*

31. *Vli-*

9. ὅτε συστρ. μὴ θέλων] Legendum est, nisi
 vehementer fallor, ἄτε μὴ θέλων. Gesner.

Τσατή δὲ ἡ Μήδεια γέγραπται, τῷ ζήλῳ διακαῆς, τῷ παῖδε ὑποβλέπουσα, καὶ παιδερὸν ἐννοοῦσα· ἔχει γοῦν ἤδη τὸ ξίφος, τῷ δ' ἀθλίῳ καθῆσον γελῶντε, μηδὲν τῶν μελλόντων εἰδότε· καὶ ταῦτα ὁρῶντε τὸ ξίφος ἐν ταῖν χερσίν.

Ταῦτα πάντα, ὦ ἄνδρες δικασαί, εὖχ' ὁρᾶτε ὅπως ἀπάγει μὲν τὸν ἀκροατὴν, καὶ πρὸς τὴν θεὰν ἀποσρέφει, μόνον δὲ καταλείπει τὸν λέγοντα; καὶ ἔγωγε διεξήλθον αὐτὰ, ἔχ' ἵνα πρὸν ἀντίδικον τολμηρὸν ὑπολαβόντες, καὶ θρασὺν, εἰ τοῖς οὕτω δυσκόλοις ἑαυτὸν ἐκὼν φέρων ἐπέβαλε, καταγνώτε, καὶ μισήσητε, καὶ ἐπὶ τῶν λόγων ἐγκαταλίπητε, ἀλλ' ἵνα μᾶλλον αὐτῷ

31. *Ultima Medea picta est zelotypia inflammata, pueros duos toruum adspiciens, et dirum quiddam animo agitans. Iam enim habet gladium. At miselli sedent ridentes, futurorum ignari, idque cum in manu videant gladium.*

32. *Haec omnia, iudices, nonne, ut abducant auditorem, videtis, et ad spectaculum auvertant, solumque eum qui dicit relinquunt? Atque ego ista persecutus sum, non ut adversarium meum, audacem rati ac temerarium, qui difficilibus adeo rebus volens ipse se ingesserit, damnatum habeatis odio, atque in ipsa oratione destitueris: sed uti potius adiu-*

αὐτῷ συναγωνίσθησθαι, καὶ ὡς οἶόν τε κατὰμύ-
οντες, ἀκῆτε τῶν λεγομένων, λογίζομενοι τῆ
σφραγματος τὴν δυσχέρεαν. μόλις γὰρ ἂν οὐ-
τω δυνηθεῖη οὐ δικασαῖς, ἀλλὰ συναγωνισαῖς
ὑμῖν χρησάμενος, μὴ παντάπασιν ἀνάξιός τῆς
τῆ οἴκου πολυτελείας νομισθῆναι. εἰ δὲ ὑπὲρ
ἀντιδίκου ταῦτα δέομαι, μὴ θαυμάσητε· ὑπὸ
γὰρ τοῦ τὸν οἶκον φιλεῖν, καὶ τὸν ἐν αὐτῷ λέ-
γοντα, ὅσις ἂν ᾗ, βελοίμην ἂν εὐδοκιμεῖν.

*adiuueris ipsi certamen, et conniuentes, quantum
eius fieri potest, verba illius audiat, perpenſa ni-
mirum operis difficultate. Vix enim vel sic porue-
rit, etiam si non iudicibus vobis sed sociis utatur,
non usquequaque indignus magnifico isto veco putari.
Quod vero pro aduersario ista peto, nolite mirari;
Ob amorem enim huius veci, quisquis est, qui in eo
dicat, velim probari.*

Μακρόβιοι.

Ὅναρ τί τᾷτο, λαμπρότατε Κυϊντίλλε, κελυσθεῖς προσφέρω σοι δῶρον, τὰς μακροβίους, πάλαι μὲν τὸ ὄναρ ἰδὼν, καὶ ἰσορήσας τοῖς φίλοις, ὅτε ἐτίθεσο τῷ δευτέρῳ σε παιδί τᾶνομα· συμβαλεῖν δὲ ἔκ ἔχων, τίνας ὁ θεὸς κελεύει μοι προσφέρειν σοι τὰς μακροβίους, τότε μὲν ἠϋξάμην τοῖς θεοῖς ἐπὶ μήκισον ὑμᾶς βιώναι, σέ τε αὐτὸν, καὶ παῖδας τὰς σᾶς· τᾷτο συμφέρειν νομίζων καὶ σύμπαντι μὲν τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει, πρὸ δὲ τῶν ἀπάντων αὐτῷ τε ἐμοὶ, καὶ πᾶσι τοῖς ἐμοῖς. καὶ γὰρ καί μοι τι ἀγαθὸν ἐδόκει προσημαίνειν ὁ θεός.

Σκε-

Longaeui.

Somnio monitus hoc facere, o Quintille clarissime, munus ad te defero Longaeuos: *somnio, inquam*, quod olim vidi, cum nomen ponerēs filio tuo secundo, ac narrati amicis. Sed quod conicere non possem, quotham Longaeuos tibi offerri Deus iuberet: tum quidem vota Diis nūcupaui, vt quam longissime et tu viuas et tui filii; vtile id esse ratus cum vniuerso hominum generi, tum praeter caeteros et ipsi mihi et meis omnibus: etenim mihi quoque bonum quiddam praesignificare videbatur Deus.

Σκεπτόμενος δὲ κατ' ἑμαυτὸν, εἰς σύννοιαν ἦλθον, εἰκὸς εἶναι τὰς θεάς, ἀνδρὶ περὶ παιδείαν ἔχοντι ταῦτα προστάσσοντας, κελεύειν τί προσφέρειν σοι τῶν ἀπὸ τῆς τέχνης. ταύτην ἐν αἰσιωτάτην νομίζων τὴν γε τῶν σῶν γενεθλίων ἡμέραν, δίδωμί σοι τὰς ἰσορημένους εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικέσθαι ἐν ὑγιαίνουσῃ τῇ ψυχῇ, καὶ ὁλοκλήρῳ τῷ σώματι. καὶ γὰρ ἂν καὶ ὄφελος γένοιτο τί σοι ἐκ τῆ συγγράμματος διπλῆν. τὸ μὲν εὐθυμία τις, καὶ ἐλπίς ἀγαθή, καὶ αὐτὸν ἐπιμήκισον δύνασθαι βιῶναι. τὸ δὲ διδασκαλία τις ἐκ παραδειγμάτων, εἰ ἐπιγνοίης ὅτι οἱ μάλιστα ἑαυτῶν ἐπιμέλειαν ποιησάμενοι κατὰ τε σῶμα, καὶ κατὰ ψυχὴν, οὗτοι δὲ εἰς

2. Re autem mecum considerata, in cogitationem veni, vero esse simile, Deos, quum viro doctrinae studiis operato haec imperent, iuberē, de arte tibi *mea* aliquid vt offeram. Hunc igitur auspiciatissimum ratus nataliciorum tuorum diem, dono tibi eos, qui ad longam senectutem peruenisse, cum sana mente et corpore integro, memorantur. Etenim duplex quaedam tibi vtilitas ex hoc libello nascatur: hinc animus alacris et bona spes, fieri posse vt ipse quoque viuas quam diutissime, hinc quaedam *petita* ab exemplis disciplinae, si cognoscas, vt quique maxime et corporis sui et animi curam gesserit, ita ad longissimam

εἰς μακρότατον γῆρας ἤλθον, σὺν ὑγείᾳ παν-
τελεῖ.

Νέστωρ μὲν ἐν τὸν σοφώτατον τῶν Ἀχαιῶν
ἐπὶ τρεῖς παρατεῖναι γενεάς Ὅμηρος λέγει, ὃν
συνίστησιν ἡμῖν γεγυμνασμένον ἄριστα καὶ ψυχῇ
καὶ σώματι. καὶ Τειρεσίαν δὲ τὸν μάντιν ἢ τρα-
γωδία μέχρις ἑξ γενεῶν παρατεῖναι λέγει. πι-
θανὸν δ' ἂν εἴη ἄνδρα θεοῖς ἀνακείμενον, καὶ
καθαρωτέρα διαίτῃ χρῶμενον τὸν Τειρεσίαν,
ἐπὶ μήκιστον βιώναι.

Καὶ γένη δὲ ὅλα μακρόβια ἰσορεῖται διὰ τὴν
δίασταν, ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλόμενοι ἱερο-
γραμματαῖς, Ἀσσυρίων δὲ καὶ Ἀράβων οἱ ἐξη-
γῆται

nam senectutem, cum valetudine integra, per-
venisse.

3. Itaque Nestorem, Achiuorum sapientissi-
mum, ad tria saecula extendisse aetatem, Home-
rus narrat, quem proponit nobis corpore pariter
atque animo exercitatum optime: Tiresiam vero
vatem ad sex usque saecula produxisse vitam aut
Tragoedia. Probabile autem fuerit, virum Diis
dicatum, et puriore usum victu, Tiresiam, vi-
xisse longissime.

4. Commemorantur autem genera quoque ho-
minum integra longaeua propter victus rationem
fuisse, ut Aegyptiorum, qui sacri scribae vocan-
tur; Assyriorum autem et Arabum, qui inter-

γηταὶ τῶν μύθων· Ἰνδῶν δέ, οἱ καλούμενοι Βρα-
 χμᾶνες, ἄνδρες ἀκριβῶς Φιλοσοφία σχολάζον-
 τες, καὶ οἱ καλούμενοι δὲ μάγοι, γένος τὲ το μαντι-
 κόν, καὶ θεοῖς ἀνασείμενον, παρὰ τε Πέρσαις,
 καὶ Πάρθοις, καὶ Βάκτροις, καὶ Χωρασμίοις,
 καὶ Ἀρείοις, καὶ Σάκαις, καὶ Μήδοις, καὶ παρὰ
 πολλοῖς ἄλλοις βαρβάροις ἐρρωμένοι τέ εἰσι, καὶ
 πολυχρόνιοι, διὰ τὸ μαγεύειν διαπτώμενοι καὶ
 αὐτοὶ ἀκριβέστερον.

Ἦδη δὲ καὶ ἔθνη ὅλα μακροβιότατα, ὥσπερ
 Σῆρας μὲν ἰσορᾷσι μέχρι τριακοσίων ἔτην ἑτῶν.
 οἱ μὲν τῷ αἵρει, οἱ δὲ τῇ γῇ τὴν αἰτίαν τῆ μα-
 κροῦ γῆρας προσιδέσμενοι, οἱ δὲ καὶ τῇ διαίτη.
 ὑδροποτεῖν γάρ Φασι τὸ ἔθνος τὲ το σύμπαν.
 καὶ

prætes fabularum; Indorumque, qui vocantur
 Brachmanes, viri in solidum vacantes philoso-
 phiae; et qui dicuntur magi, genus hominum
 fatidicum et dicatum Diis, apud Persas, et Par-
 thos, et Bactros, Choramiosque, et Arios, at-
 que Sacas, et Medos; Barbaros denique multos
 alios, valentes sunt ac longaeui, cum ob magiae
 exercitium exquisitiore vivendi ratione ipsi quo-
 que utantur.

5. Iam vero gentes etiam totae diutissime vi-
 vunt, ut Seres referunt ad trecentos usque annos
 vitam proferre, cuius longae senectutis causam
 alii aëri, terrae alii imputant, alii vero etiam ra-
 tionis victus; aquam enim bibere uniuersam gen-
 tem

καὶ Ἀθῶταις δὲ μέχρι τριάκοντα καὶ ἑκατὸν
 ἐτῶν βίην ἰσόρηται, καὶ τὰς Χαλδαίαις ὑπὲρ τὰ
 ἑκατὸν ἔτη βίην λόγος. τῆτας μὲν καὶ κρεδίνῳ
 ἄρτω χρησμένους, ὡς ὀξυδαρκίας τῆτο φάρμα-
 κον· οἷς γε Φασὶ διὰ τὴν τοιαύτην δίαιταν, καὶ
 τὰς ἄλλας αἰσθήσεις ὑπὲρ τὰς ἄλλας ἀνθρώπων
 ἐξυωμένους εἶναι.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν περὶ τῶν μακροβίων γε-
 γνηῶν, καὶ πῶν ἔθνεων, ἃ τινὰ Φασιν ὡς ἐπὶ πλεῖ-
 στον διακρίνεσθαι χρόνον· οἱ μὲν διὰ τὴν γῆν
 καὶ τὸν αἶρα, οἱ δὲ διὰ τὴν δίαιταν, οἱ δὲ καὶ
 δι' ἄμφω. ἔγω δ' ἐν σοὶ δικαίως τὴν ἐλπίδα
 ῥηδίας παρὰσχάμι, ἰσότηας ὅτι καὶ κατὰ πᾶ-
 σαν τὴν γῆν, καὶ κατὰ πάντα τοῦ αἶρα, μακροβίους
 γεγονόσιν ἄνδρες, οἱ γυμνασίαις τοῖς καθήκονσι,
 καὶ

tem, aiunt. Athotes etiam ad triginta et centum
 annos vivere literis proditum est; et Chaldaeos
 supra centum annos fertur vivere, hos etiam pa-
 ne hordeaceo uti, acuti visus remedio: quibus
 nempe dicant ob talem victum reliquos etiam sen-
 sus supra reliquos homines vigore.

6. Sed haec de longaevis et generibus hominum
 et gentibus, quos longissimo durare tempore a-
 iunt, partim propter terram et aërem, partim
 propter rationem victus, partim propter vtrum-
 que. Aequum autem est, ut facilem tibi spem
 iniiciam, narrando, in omni solo, in aëre omni,
 longaeuos fuisse viros, exercitationibus conue-

καὶ διαίτη τῇ ἐπιτηδαιότατῃ πρὸς ὑγίαν χρῶ-
μενοι.

Διαίρεσιν δὲ τῷ λόγῳ ποιήσομαι τὴν πρώτην
κατὰ γὰρ τὰ ἐπιτηδεύματα τῶν ἀνδρῶν· καὶ
πρῶτον γέ σοι τὰς βασιλικὰς καὶ στρατηγικὰς
ἐνδρας ἰσορήσω, ὧν ἓνα καὶ εὐσεβεστάτη μεγάλη
θαιοτάτη αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν τελειωτά-
την ἀγαγῶσα τάξιν, εὐηργέτηκε τὰ μέγιστα τὴν
οἰκουμενὴν τὴν ἑαυτῆ· ἔγω γὰρ ἂν ἀπιδῶν καὶ
σὺ, τῶν μικροβίων ἀνδρῶν πρὸς τὸ ὅμοιον τῆς
ἕξεως καὶ τῆς τύχης, ἐτοιμώτερον ἐλπίσεις γῆ-
ρας ὑγιεινόν, καὶ μακρόν, καὶ ἅμα ζηλώσας, ἐρ-
γάζαιο σεαυτῷ τῇ διαίτῃ μέγιστον τε ἅμα καὶ
ὑγιεινότατον βίον.

Πομπή.

nientibus, et aptissima ad sanitatem victus ratio-
ne vfos.

7. Distribuem vero orationem primo pro vitae
generibus virorum, et initio quidem regii fastigii
viros, aut exercituum duces, commemorabo
(quorum vno etiam pia magni augustique Imper-
atoris nostri Fortuna in supremum ordinem eue-
cto, maximum beneficium suo terrarum orbi tri-
buit). Sic enim respiciens tu quoque ad longae-
vorum similes habitus ac fortunas, senectutem
sanam longamque speraveris facilius; simulque
semilatus eos, longissimam pariter atque saluber-
rimam tibi vitam *eadem servata victus ratione*
paraveris.

8. Pom-

Πομπίλιος Νάμῃς ὁ εὐδαμονέστατος τῶν Ῥωμαίων βασιλέων, καὶ μάλιστα περὶ τὴν θεραπείαν τῶν θεῶν ἀσχοληθεὶς, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη βεβιωκόνα ἰσορεῖται. Σέρβιος δὲ Τέλλιος Ῥωμαίων καὶ ἕτος βασιλεὺς, ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη καὶ αὐτὸς βιώσας ἰσορεῖται. Ταρκύνιος δὲ ὁ τελευταῖος Ῥωμαίων βασιλεὺς, Φυγαδευθεὶς, καὶ ἐπὶ Κύμης διατρίβων, ὑπὲρ τὰ ἐννεήκοντα ἔτη λέγεται σερρότατα βιώσας.

Οὗτοι μὲν ἔν Ῥωμαίων βασιλεῖς, οἷς συνάψω καὶ τὰς λοιπὰς βασιλέας, τὰς εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικομένους, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἐκάσθε. ἐπεὶ τέλει δὲ σοὶ καὶ τὰς λοιπὰς Ῥωμαίων, τὰς εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικομένους προσαναγράψω, προσθεῖς ἅμα καὶ τὰς κατὰ τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν ἐπὶ

8. Pompilius Numa felicissimus Romanorum regum, et maxime circa Deorum cultum occupatus, supra octoginta annos vixisse memoratur. Servius Tullius, rex et ipse Romanorum supra octoginta itidem vixisse refertur. Tarquinius vero ultimus Romanorum rex, exul Cumis cum ageret, ultra nonagesimum annum firmissima valetudine dicitur pervenisse.

9. Hi Romanorum reges, quibus adiungam reliquos etiam reges longam senectutem adeptos, et unius cuiusque studia. In fine autem Romanos adscribam reliquos, qui ad longissimam senectutem pervenere, additis etiam, qui in reliqua

ἐπὶ πλείων βιώσαντας. ἀξιόλογος γὰρ ἄνθρωπος ἢ ἰσχυρία τῶν διαβάλλειν πειραμένων τὸν ἑνταῦθα ἄερα, ὥστε καὶ ἡμᾶς χρηστέρας ἔχειν τὰς ἐλπίδας, τελείας ἡμῖν τὰς εὐχὰς ἔσσεσθαι πρὸς τὸ εἰς μήκιστον τε καὶ λιπαρὸν, τὸν πάσης γῆς καὶ θαλάττης δεσπότην, γῆρας ἀφαιρέσθαι τῇ αὐτῇ οἰκζ�μένη βασιλεύοντα ἤδη, καὶ γέροντα.

Ἀργανθώνιος μὲν ἐν Ταρτησίων βασιλεὺς πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη βιώων λέγεται, ὡς Ἡρόδοτος ὁ λογοποιὸς, καὶ ὁ μελαποιὸς Ἀνακρέων· ἀλλὰ πᾶσι μὲν μῦθος τισὶ δοκεῖ· Ἀγαθόκλης δὲ ὁ Σικελίης τύραννος, ἐτῶν ἐνεννηκὸν ταπέντε τελευτᾷ, καθάπερ Δημοσχάρης καὶ Τιμαχάριος

Italia diutissime vixerunt. Digna enim literis ratio refutandi eos, qui istum aërem criminantur, historia. Quo meliorem nos quoque spem habemus, rata futura vota nostra, ut in longissimamque et pinguem senectutem perveniat terrae totius atque maris dominus, qui iam senex suum terrarum orbem regit.

10. Arganthonius ergo Tartessorum rex quinquaginta et centum annos vixisse dicitur, ut volunt Herodotus historicus, et poeta Anacreon. Verum ista quibusdam videtur fabula. Agathocles autem Siciliae tyrannus cum esset annorum quinque et nonaginta, mortuus est, sicut Demochares

ματος ἰσορᾷσιν· Ἰέρων δὲ ὁ Συρακυσίων τύραν-
νος, δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν γενόμενος, ἐτελεύ-
τα νοσῶν, βασιλεύσας ἐβδομήκοντα ἔτη, ὥσπερ
Δημήτριός τε ὁ Καλατιανός, καὶ ἄλλαι λέγουσιν.
Ἀντέας δὲ Σκυθῶν βασιλεὺς, μαχόμενος πρὸς
Φίλιππον περὶ τὸν Ἰστρον ποταμὸν, ἔπεσεν ὑπὲρ
τὰ ἐνενήκοντα ἔτη γεγονώς. Βάρδης δὲ ὁ Ἰλ-
λυρῶν βασιλεὺς, ὃν ἵππερ λέγεται μάχεσθαι
ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ, εἰς ἐνενήκοντα
τετῶν ἔτη. Τήρης δὲ Ὀδρυσιῶν βασιλεὺς, κα-
θὰ Φησι Θεόπομπος, δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν
ἐτελεύτησεν.

Ἀντίγονος δὲ ὁ Φιλίππου ὁμοφθαλμος, βα-
σιλεύων Μακεδόνων, περὶ Φρυγίαν μαχόμενος
Σελεύ-

chares ac Timaeus tradunt. Hiero Syracusan-
rum tyrannus, duo et nonaginta annos natus
morbo finiit vitam, cum septuaginta annos re-
gnasset, ut Calatianus Demetrius et alii perhi-
bent. Anteas Scytharum rex, pugnans contra
Philippum circa Istrum flumen cecidit, supra no-
naginta annos natus. Bardylis rex Illyriorum ex
equo dicitur pugnasse in bello contra Philippum,
annos natus nonaginta. Teres Odrysarum rex,
ut refert Theopompus, duorum et nonaginta
annorum cum esset, obiit.

11. Antigonus Philippi F. Cocus, rex Mace-
donum, in Phrygia pugnans cum Seleuco et Ly-
fima-

Σελεύκῳ καὶ Λυσίμαχῳ, τραύμασι πολλοῖς περιπεσὼν, ἐτελεύτησεν ἑτῶν ἑνὸς καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ ὁ συγγραφεύμενος αὐτῷ Ἱερώνυμος ἰσορεῖ· καὶ Λυσίμαχος δὲ Μακεδόνων βασιλεὺς ἐν τῇ πρὸς Σέλευκον ἀπώλετο μάχῃ, ἕτος ὀγδοήκοντος τελευτῶν, ὡς ὁ αὐτός Φησιν Ἱερώνυμος. Ἀντίγονος δὲ, υἱὸς μὲν ἦν Δημητρίᾳ, υἱωνὸς δὲ Ἀντιγόνῃ τῇ μονοφθαλμῇ, ἕτος τέσσαρα καὶ τασαράκοντα Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἔτη, ἐβίωσε δὲ ὀγδοήκοντα, ὡς Μήδιός τε ἰσορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀντίπατρος ὁ Ἰολαῖ μέγιστον δυνήθεις, καὶ ἐπιτροπεύσας πολλὰς Μακεδόνων βασιλέας, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη ἕτος ζήσας, ἐτελεύτα τὸν βίον.

Πτολε-

simacho, vulneribus multis confectus cecidit, annorum cum esset unius et octoginta, ut narrat, qui expeditionis illius socius fuit, Hieronymus. Etiam Lysimachus Macedonum rex in praelio contra Seleucum periit annum agens octogesium, ut idem ait Hieronymus. Antigonus filius Demetrii, Antigoni Coclitis nepos, quatuor et quadraginta annos imperavit Macedonibus, vixit autem octoginta, ut Medius refert, et scriptores alii. Sic etiam Antipater Iolai F. potentissimus vir, aliquot Macedoniae regum tutor, cum supra octoginta annos vixisset, vitam finiit.

12. Pto-

Πτολεμαῖος δὲ, ὁ Λάγος, ὁ τῶν καθ' ἑαυτὸν
εὐδαιμονέστατος βασιλέων, Αἰγύπτῳ μὲν ἐβασί-
λευσε, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα βιώσας ἔτη,
ζῶν δὲ παραδῶκα τὴν ἀρχὴν πρὸ δυοῖν ἐτοῖν τῆς
τελευτῆς τῷ Πτολεμαῖῳ τῷ υἱῷ, Φιλαδέλφῳ
δὲ ἐπικλητῇ, ὅστις δεδέξατο τὴν πατρῴαν βασι-
λείαν. ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος Ι), πρῶτος μὲν
ἐκτῆσατο τὴν περὶ ~~Περσ~~ Περσῶν ἀρχὴν, καὶ κατέ-
σχεν, εὐνῆχος ὢν. κατέσρεψε δὲ τὸν βίον,
ὀγδοήκοντα ἔτων γενόμενος. Ἀττάλας δὲ ὁ ἐπι-
κληθεὶς Φιλαδέλφος, τῶν Περσῶν καὶ ἑταρῶν
βασιλέων, πρὸς ὃν καὶ Σικηπίων ὁ τῶν Ῥω-
μαίων στρατηγὸς ἀφίκετο, δύο καὶ ὀγδοήκοντα
ἔτων ἐξέλιπε τὸν βίον.

Μιθρι-

12. Ptolemaeus Lagi, regum suae aetatis feli-
cissimus, Aegypti regnum tenuit ad quartum et
octogesium vitae annum: idque duobus ante
mortem annis tradidit Ptolemaeo filio, qui Phil-
adelpi cognomen habuit, qui *solus* fratrum in
paterno regno successit. Philetaerus, eunuchus,
primus Pergami imperium peperit pariter ac te-
nuit, annos natus octoginta vitam cum morte
commutavit. Attalus is, qui Philadelpi cogno-
men habuit, Pergamenorum et ipse rex, ad quem
etiam Scipio ille Dux Romanus venit, annorum
octoginta duorum cum esset, e vita discessit.

13. Mi-

I. Praue antea legebatur Ἀδελφῶν. Φιλαι-
τερος δὲ. *du Soul.*

Μιθριδάτης δὲ ὁ Πόντικ. βασιλεὺς, ὁ πρῶτος
 γορευθεὶς Κτίτης, Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον
 Φεύγων, ἐπὶ Πόντικ ἐπλευτήσας, βιώσας ἔτη
 τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ Ἱερώνυμος ἰσο-
 ρεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. Ἀριαράθης δὲ ὁ
 Καππαδοκικῶν βασιλεὺς, δύο μὲν καὶ ὀγδοήκοντα
 ἔζησεν ἔτη, ὡς Ἱερώνυμος ἰσορεῖ· ἐδυνήθη δὲ
 ἰσως καὶ ἐπὶ πλεον διαγενέσθαι, ἀλλ' ἐν τῇ πρώτῃ
 Περδικκῇ μάχῃ ζώγρηθεῖς. ἀνεσκολοπίσθη.
 Κύρος δὲ ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ὁ παλαιός, ὃς
 φηλοῦν οἱ Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ὄροι (2), οἷς καὶ

13. Mithridates Pontici rex, cognomine Condi-
 tor, Antigonum Coclitem fugiens in Pontum mor-
 tuus est, cum vixisset quatuor et octoginta annis,
 ut refert Hieronymus, et scriptores alii: Aria-
 rathes Cappadocum rex, duo et octoginta vixit
 annos, ut narrat Hieronymus. Poterat forte diu-
 tius superstes esse: sed captus in praelio contra
 Perdiccam, et in crucem actus est.

14. Cyrus, Persarum rex, antiquus ille, ut in-
 dicant Persarum atque Assyriorum cippi, quibus
 etiam

2. ὄροι] Lapidēs aut columnas intellige, λῑ-
 θας, στήλας, exponente Polluce III. s. 85.
 Nam his, aequē ut tabulis aeneis, inuenta
 artium, resque notatu dignas inscribebant
 veteres Babylonii, Aegyptii, Graeci, Ro-
 mani. *Maitis.*

Ὀνησίκριτος ὁ τὰ περὶ Ἀλεξάνδρου συγγράψας
 συμφωνεῖν δοκεῖ, ἑκατοντάτης γεγονέναι ἐξήτε-
 μὲν ἕνα ἕκασον τῶν Φίλων· μαθὼν δὲ τὰς πλεί-
 στας διεφθαρμένους ὑπὸ Καμβύσε τῆ ἡρώς, καὶ
 φάσκοντος Καμβύσε κατὰ πρόσαγμα τὸ θείναι
 ταῦτα πεποιημέναι, τὸ μὲν τι πρὸς τὴν ὁμο-
 τητα τῆ υἱᾶ διαβληθεῖς, τὸ δέ τι, ὡς παρα-
 νομήντα αὐτὸν αἰτιασάμενος, ἀθυμήσας ἐτε-
 λεῦτα τὸν βίον.

Ἀρταξέρξης ὁ Μνήμων ἐπικληθεὶς, ἐφ' ὃν
 Κύρος ὁ ἀδελφὸς ἐστρατεύσατο, βασιλεύων ἐν
 Πέρσiais ἐτελεύτησε νοσῶν, ἔξ καὶ ὀγδοήκοντα
 ἐτῶν γενόμενος· ὡς δὲ Δείνων ἰσορεῖ, τεσσαρῶν
 καὶ ἐνενηκοντα. Ἀρταξέρξης, ἕτερος Περσῶν βα-
 σιλεὺς,

etiam Onesicritus, vitae Alexandri scriptor, con-
 sentire videtur, centum annorum cum esset, ami-
 corum vnumquemque requisivit. Comperto au-
 tem, plerosque interfectos a Cambyse filio suo,
 qui ipsius se imperio fecisse diceret, contristatus
 partim, quod male audiret propter crudelitatem
 filii, partim, quod facinora ipsius coarguisset, vi-
 tam finiit.

19. Artaxerxes Memoriosi cognomine notus,
 contra quem Cyrus frater expeditionem mouerat,
 regnans in Persis, morbo finiit annos natus sex
 et octoginta: ut vero Dino prodidit, quatuor et
 nonaginta. Artaxerxes Persarum rex alius, quem
 patrum

σιλεύς, ὃν Φησιν ἐπὶ τῶν πατέρων τῶν ἑαυτῶ
 Ἰσίδωρος ὁ Χαράκηνός συγγραφεὺς βασιλεύειν,
 ἔτη τρεῖς καὶ ἐνενήκοντα βιᾶς, ἐπιβεβηλὴ τὰδελ-
 φῷ Γωσίθρῃ ἐδολοφονήθη. Σιναρθοκλῆς δὲ ὁ
 Παρθυαίων βασιλεύς, ἔτος ὀγδοηκοσὸν ἤδη γε-
 γονώς, ἀπὸ Σακαυράκων Σκυθῶν καταχθεὶς 3),
 βασιλεύειν ἤρξατο. καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ἑπτὰ.
 Τιγράνης δὲ ὁ Ἀρμενίων βασιλεύς, πρὸς ἐν Λέ-
 κκλος ἐπολέμησε, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἔτῳ
 ἐτελεύτα νόσω.

Ἰσπα-

patrum suorum aetate regnasse dicit Isidorus Cha-
 racenus historicus, tres et nonaginta annos cum
 vixisset, insidiis fratris sui Gosithris periit. Sin-
 arthocles Parthorum rex, annum iam agens
 octogesium, ab Sacauracis Scythis reductus,
 regnare coepit, regnavitque annos septem. Ti-
 granes Armeniorum rex, quicum Lucullus bel-
 lum gessit, quinque et octoginta annos natus
 fuit, cum morbo decederet.

16. Hyf-

3. καταχθεὶς] Quid sibi velit hoc verbum,
 in ipsius historiae obscuritate, incertum est.
 Videtur notare *reditum ab exilio*. Notum
 est saepe exulare, qui propter spem imperiū
 suspecti aut exosi sunt imperantibus. Puto
 igitur hunc Parthorum regem exulasse apud
 Scythas; ut paullo post Artabazum Chara-
 cenum regulum apud Parthos; utrumque
 hospitum opera in regnum patrium dedu-
 ctum. *Gesner*,

Ἰσπασίνης δὲ ὁ Χάρακος, καὶ τῶν κατ' Ἐρυθραὶν τόπων βασιλεὺς, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν νοσήσας ἐτελεύτησε. Τήραμος δὲ ὁ μετὰ Ἰσπασίνην τρίτος βασιλεύσας, δύο καὶ ἐνεήκοντα βιᾶς, ἐτελεύτη νύσῳ. Ἀρτάβαζος δὲ ὁ μετὰ Τήραμον ἑβδομος βασιλεύσας Χάρακος, ἕξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν καταχθεὶς ἀπὸ Πάρθων ἐβασίλευσε. καὶ Μνασκίρης δὲ βασιλεὺς Παρθυαίων ἕξ καὶ ἐνεήκοντα ἐξῆσεν ἔτη.

Μασσινισσᾶς δὲ Μαυρασίῳ βασιλεὺς, ἐνεήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Ἀσανδρος δὲ ὁ ὑπὸ τῷ Θεᾷ Σεβαστῷ ἀντὶ ἐθνάρχῃ, βασιλεὺς ἀναγορευθεὶς Βοσπόρου, περὶ ἔτη ὧν ἐνεήκοντα, ἵππομάχων καὶ πεζομάχων ἔδενός ἡττων ἐφάνη· ὥς δὲ ἐώ-

ρα

16. Hyspasines, Characis, et locorum Erythraeo mari vicinorum rex, quinto et octogesimo anno ex morbo decessit. Teraeus, tertius ab Hyspasine rex duo et nonaginta annos cum vixisset, morbo finiit. Artabazus a Teraeo septimus qui Charace regnavit, sexto et octogesimo anno deductus a Parthis, regnum tenuit. Et Mnascires rex Parthorum sex et nonaginta annis vixit.

17. Massinissa Maurorum rex nonaginta annos implevit. Afander ille, qui a Diuo Augusto pro Ethnarcha rex Bospori renunciatus fuerat, circa annum nonagesimum nullo neque equite neque milite deterior visus est. Cum vero videret suos ciues

ρα τὰς ὑπὸ τῇ μάχῃ 4) Σκριβωνίῳ προσθεμε-
νας, ἀποσχόμενος σιτίῳ, ἐτελεύτησε, βίξας
ἑτη τρεῖς καὶ ἐνενηκοντα. Γοαισος δέ, ὡς Φησιν
Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνός, ἐπὶ τῆς ἐαυτῷ ἡλικίας
Ὀμανῶν τῆς ἀρωματοφόρου βασιλεύσας, πεν-
τεκαίδεκα καὶ ἑκατὸν γεγονώς ἐτῶν, ἐτελεύτη-
σε νύκτι. Βασιλέας μὲν ἂν τοσούτους ἰσορήκασι
μακροβίους οἱ πρὸ ἡμῶν.

Ἐπεὶ δὲ καὶ Φιλόσοφοι, καὶ πάντες 5) οἱ
περὶ

civēs ad Scribonii se partes conferre, inedia de
vita exiit, quam ad tres et nonaginta annos pro-
duxerat. Goaesus, auctore Isidoro Characeno,
ipsius aequali, Omanorum in turifera regione
rex, quindecim supra centum annos cum haberet,
e morbo obiit. Tot reges longaeuos nobis tra-
diderunt, qui ante nos scripsere.

18. Quando vero etiam Philosophi, et omnino
lite.

4. τὰς ὑπὸ τῇ μάχῃ] Quid si pro μάχῃ,
quod profectō huc non convenit, legamus
ἀρχῇ; Angebat senem τὰς ὑπὸ τῇ ἀρχῇ
civēs suos, imperio sub subiectos, paulatim
se conferre ad Scribonium, ventosum homi-
nem, et e mentitis Augusti promissis homi-
nes sollicitantem, quod facile colligas e Dio-
nis verbis lib. 54. p. 538. B. Sic certe po-
uisse in translatione, sine fraude fuerit. G.

5. πάντες] Nimis aperte fallum, omnes litera-
rum studiosos longaeuos fuisse. Suspicio
ita-

περὶ παιδείαν ἔχοντες, ἐπιμέλειαν πως καὶ ἔτοι-
ποιχόμενοι ἑαυτῶν, εἰς μακρὸν γῆρας ἤλθον, ἀ-
ναγράψωμεν καὶ τῶν τὰς ἰσορημείους, καὶ
πρώτας γε Φιλοσόφους. Δημόκριτος μὲν ὁ Ἀβ-
δηρίτης, ἐτῶν γεγονώς τεσσαρῶν καὶ ἑκατὸν,
ἀποσχόμενος τροφῆς ἐτελεύτα. Ξενοφίλος δὲ
ὁ μεσικὸς, ὡς φησὶν Ἀριστόξενος, προσχὼν τῇ
Πυθαγόρῃ Φιλοσοφίᾳ, ὑπὲρ τὰ πέντε καὶ ἑκα-
τὸν ἔτη Ἀθήνησιν ἐβίωσε. Σόλων δὲ, καὶ Θα-
λῆς, καὶ Πιττακὸς, οἳ τινες τῶν κληθέντων
ἐπτα

literarum cultores, qui curam et ipsi sui ipsorum
exquisitiorem habent, ad longam senectutem per-
venere; scribamus etiam de his quotquot in lite-
rarum monumenta relati sunt, et primos quidem
Philosophos. Democritus Abderitanus, annos
patus quatuor supra centum, abstinens a cibo vi-
tam finiit. Xenophilus musicus, eminens, ut
ait Aristoxenus, philosophia Pythagorae, supra
quinque et centum annos Athenis vixit. Solon,
et Thales, et Pittacus, qui de septem illis qui sa-
pien-

itaque legendum πάντως, quo adverbio
ostendat auctor, non philosophos modo ar-
etioire appellatione ita dictos, verum *omnino*;
vel *in uniuersum* homines literatos, se com-
memoraturum. Si tamen mutare quis quid
dubiter; potest πάντας sumere παντοίως,
ut πᾶσαν νόσον sanasse Dominus dicitur
Matth. IV, 23. *Gesner.*

ἑπτὰ σοφῶν ἐγένοντο, ἑκατὸν ἑκατος ἔζησαν ἔτη.

Ζήνων δὲ ὁ τῆς Στωικῆς φιλοσοφίας ἀρχηγός, ὀκτὼ καὶ ἐνενήκοντα, ὃν φασιν εἰσερχόμενον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ προσπταίσαντα, ἀναφθέγγασθαι, τί με βοᾷς; καὶ ὑποσρέψαντα οἶκαδε, καὶ ἀποσχόμενον τροφῆς, τελευτῆσαι τὸν βίον. Κλεάνθης δὲ ὁ Ζήνωνος μαθητής, καὶ διάδοχος, ἐννέα καὶ ἐνενήκοντα ἔτος γεγονώς ἔτη, Φῦμα ἔσχεν ἐπὶ τῇ χεὶρὶ, καὶ ἀποκαρτερῶν, ἐπελθόντων αὐτῷ παρ' ἐταίρων τινῶν γραμμάτων, προσενεγκάμενος τροφήν, καὶ πράξας περὶ ᾧ ἡξίαν οἱ φίλοι, ἀποσχόμενος αὐτῆς τροφῆς, ἐξέλιπε τὸν βίον.

Ξενο-

pientes vocantur, fuere, centum quisque annos vixerunt.

19. Zeno, Stoicæ philosophiæ princeps, octo et nonaginta, quem aiunt, cum in concionem prodiret, et lapsus offenderet, exclamasse, *Quid me vocas?* (o terra!) reuerſumque domum, inedia vitam finiſſe. Cleanthes autem diſcipulus Zenonis et ſucceſſor nouem et nonaginta annos natus, tuber in labio nactus eſt, iam ſuſcepto moriendi conſilio, cum ſuperuenirent ipſi a ſodalibus quibuſdam literæ, cibo aſſumpto perfecit, quæ rogauerant amici, tum denuo a cibis ſe abſtinens de vita exiit.

20. Xe-

Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξίνης μὲν υἱὸς, Ἀρχελαίου
δὲ τῆς Φυσικοῦ μαθητῆς, ἐβίωσεν ἑπτὰ ἐν καὶ
ἐνενηκόντα. Ξενοκράτης δὲ Πλάτωνος μαθητῆς
γενόμενος, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα. Καρνεά-
δης δὲ ὁ τῆς νεωτέρας Ἀκαδημίας ἀρχηγός, ἑπτὰ
πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. Χρύσιππος ἐν καὶ ὀγδοή-
κοντα. Διογένης δὲ ὁ Σελευκεὺς ἀπὸ Τίγριος,
Στωϊκὸς Φιλόσοφος, ὀκτὼ καὶ ὀγδοήκοντα. Πο-
σειδώνιος ὁ Ἀπαμεὺς τῆς Συρίας, νόμῳ δὲ Ῥό-
διος, Φιλόσοφος τε ἅμα, καὶ ἱστορὶς συγγρα-
φεὺς, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα. Κριτόλαος ὁ
Περὶπατητικὸς, ὑπὲρ δύο καὶ ὀγδοήκοντα.

Πλάτων δὲ ὁ ἱερώτατος, ἐν καὶ ὀγδοήκοντα,
Ἀθηνόδωρος, Σάνδωνος, Ταρσεὺς, Στωϊκὸς, ὅς
καὶ

20. Xenophanes Dexini filius, Archelai Phy-
fici discipulus, annos vixit nonaginta vnum.
Xenocrates Platonis auditor, quatuor et octogin-
ta: Carneades, iunioris Academiae princeps,
annos quinque et octoginta: Chrysippus vnum
et octoginta: Diogenes Seleuciensis ad Tigrim,
Stoicus philosophus, octo et octoginta: Posido-
nius Apameensis Syriae, lege autem Rhodius,
Philosophus, et idem Historicus, quatuor et octo-
ginta: Critolaus Peripateticus, supra duos et
octoginta.

21. Plato Diuinus, vnum et octoginta. Athe-
nodorus Sandonis F. Tarsensis, Stoicus, qui Di-

καὶ διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβαστῆ Θεῷ,
 ὃν ἔστι ἡ Ταρσέων πόλις καὶ Φόρων ἐκκλίσθη,
 δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη βίης, ἐτελεύτησεν ἐν
 τῇ πατρίδι, καὶ τιμὰς ὁ Ταρσέων δῆμος αὐτῷ
 κατ' ἔτος ἕκασον ἀπονέμει ὡς ἡρωϊ. Νέστωρ δὲ
 Στωϊκὸς ἀπὸ Ταρσῆ, διδάσκαλος Καίσαρος Τι-
 βερίᾱ, ἔτη δύο καὶ ἐνενήκοντα. Ξενοφῶν δὲ ὁ
 Γρύλλης, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἐβίωσεν ἔτη.

Οὗτοι μὲν Φιλοσόφων οἱ ἐνδοξοί, συγγρα-
 φέων δὲ Κτησίβιος μὲν, ἑκατὸν εἰκοσιτεσσάρων
 ἐτῶν ἐν περιπάτῳ ἐτελεύτησεν, ὡς Ἀπολλόδο-
 ρος ἐν τοῖς χρονικοῖς ἰσορεῖ. Ἰερώνυμος δὲ ἐν
 πολέμοις γεγόμενος, καὶ πολλὰς καμᾶτας ὑπο-
 μέinas καὶ τραύματα, ἔζησεν ἔτη τέσσαρα καὶ
 ἑκατὸν

vi quoque Caesaris Augusti praeceptor fuit, a
 quo etiam tributis leuata est Tarsensium ciuitas,
 duo et octoginta annos natus in patria mortuus
 est, cui honorem quotannis habet Tarsensium
 populus, tanquam Heroi. Nestor Stoicus e Tar-
 so Caesaris Tiberii praeceptor, annos duo et no-
 naginta: Xenophon Grylli F. supra nonaginta
 vixit annos.

22. Hi philosophi nobiles. Inter Historicos
 Ctesibius centum viginti quatuor annos natus in
 Peripato obiit, ut auctor est in Chronicis Apollo-
 dorus. Hieronymus in bellis versatus, multos
 labores perpeffus et vulnere, annos vixit quatuor
 supra

εἰκάτῳ, ὡς Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν πε-
ρὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν λέγει, καὶ θαυμάζει γε
τὸν ἄνδρα, ὡς μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἀρ-
τιον ὄντα ἐν ταῖς συνκρίαις, καὶ πᾶσι τοῖς αἰ-
σθητηρίοις μηδενὸς γεγόμενον τῶν πρὸς ὑγίαιαν
ἐλλίπῃ. Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος, ὀγδοήκοντα καὶ
πέντε. καὶ Φερεκύδης ὁ Σύρος, ὁμοίως ὀγδοή-
κοντα καὶ πέντε. Τίμαιος ὁ Ταυρομανείτης,
ἕξ καὶ ἐνενηήκοντα. Ἀριστόβελος δὲ ὁ Κασανδρεὺς,
ὑπὲρ τὰ ἐνενηήκοντα ἔτη λέγεται βεβιωκέναι·
τὴν ἱστορίαν δὲ τέταρτον καὶ ὀγδοηκοσὸν ἔτος γε-
γονὼς ἤρξατο συγγράφειν, ὡς αὐτὸς ἐν ἀρχῇ
τῆς πραγματείας λέγει. Πολύβιος δὲ ὁ Λυκόρ-
τα, Μεγαλοπολίτης, ἀγρόθεν ἀνελθὼν, ἀφ'
ἵππου κατέπεσε, καὶ ἐκ τῆς νοσήσας, ἀπέθα-

νεν

supra centum, ut ait Agatharchides nona histo-
riarum Asiae, atque admiratur virum, qui ad
ultimum vitae diem aptus fuerit consuetudini ho-
minum, nec in ullius sensus usu aut sanitate quid-
quam desiderauerit. Hellanicus Lesbios octoginta
et quinque, et Pherecydes Syrus similiter octo-
ginta et quinque. Timaeus Tauromenites sex
et nonaginta: Aristobulus Cassandrinus supra no-
naginta annos dicitur vixisse: historiam autem
quatuor et octoginta annos natus coepit scribere,
ut ipse refert in principio operis. Polybius Ly-
cortae F. Megalopolitanus rure rediens ex equo
cecidit, unde morbum nactus diem obiit anno-

γεν ἐτῶν δύο καὶ ὀγδοήκοντα· Ὑψικράτης δὲ ὁ Ἀμισηνὸς συγγραφεὺς, διὰ πολλῶν μαθημάτων γενόμενος, ἔτη δύο καὶ ἐνενήκοντα.

Ῥητόρων δὲ Γοργίας, ὃν τινες σοφιστὴν καλεῖσιν, ἔτη ἑκατὸν ὀκτώ. τροφῆς δὲ ἀποσχόμενος, ἐτελεύτησεν· ὃν Φασιν ἐρωτηθέντα τὴν αἰτίαν τῆς μακροῦ γήραος, καὶ ὑγιεινῆς ἐν πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν, εἰπεῖν, διὰ τὸ μηδέποτε συμπερινεχθῆναι ταῖς ἄλλων εὐωχίαις. Ἰσοκράτης ἐνενήκοντα καὶ ἕξ ἐτῶν γεγονώς, τὸν πανηγυρικὸν ἔγραφε λόγον· περὶ ἧτος δὲ ἑνὸς ἀπαδέοντα ἑκατὸν γεγονώς, ὡς ἤσθθητο Ἀθηναῖες ὑπὸ Φιλίππου ἐν τῇ περὶ Χαλκιδωνείαν μάχῃ νενικημένους,

πο-

rum cum esset duorum et octoginta. Hypsicrates Amisenus scriptor, multiplici doctrina eruditus, vivit annos duo et nonaginta.

23. Inter Oratores Gorgias, quem Sophistam quidam nominant, annos octo et centum. Abstinencia vero cibi finiit: quem aiunt interrogatum de causa longae senectutis, et omnibus sensibus sanae, respondisse, quod nunquam ab aliorum se conuiuviis passus sit auferri. Isocrates sex et nonaginta annorum cum esset, Panegyricam orationem scripsit: circa annum vero vndecentesimum, audito, Athenienses a Philippo pugna ad Chaeroneam

πότνιόμενος, τὸν Εὐριπίδεον σίχον προσηγγ-
κατο, εἰς αὐτὸν ἀναφθέρων·

Σιδωνίον ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλιπών.
καὶ ἐπειπὼν ὡς δευεῖται ἡ Ἑλλὰς, ἐξέλιπε τὸν
βίον. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Περγαμηνὸς ῥήτωρ,
θεῶν Καίσαρος Σεβαστοῦ διδάσκαλος γενόμενος, καὶ
σὺν Ἀθηνοδώρῳ τῷ Ταρσεὶ φιλοσόφῳ παιδεύ-
σας αὐτὸν, ἐξῆσε ταῦτα τῷ Ἀθηνοδώρῳ, ἔτη
ὀγδοήκοντα δύο. Ποτάμων δὲ οὐκ ἄδοξος ῥή-
τωρ, ἐνενήκοντα.

Σοφοκλῆς ὁ τραγωδοποιὸς, ῥᾶγα σαφυλῆς
καταπιὼν, ἀπεπνίγη, πέντε καὶ ἐνενήκοντα
ζήσας ἔτη. ἕστας ὑπὸ Ἰοφῶντος τῷ υἱὸς ἐπι-
τέλει τῷ βίῳ παρανοίας κρινόμενος, ἀνέγνω τοῖς
δικα-

roneam victos, lamentabili voce Euripides versu-
culum protulit, quem ad se referebat,

Quondam Sidonis urbe Cadmus excitus:
Cumque subiecisset, scruturam esse Graeciam,
e vita discessit. Apollodorus Pergamenus rhetor
Augusti Caesaris praeceptor, qui cum Atheno-
doro Tarsensi philosopho illum instituerat, sicut
Athenodorus annos vixit octoginta duos: Potamo
rhetor non ignobilis annos nonaginta.

24. Sophocles Tragicus poeta, glutito vnae
acino suffocatus est, quinque et nonaginta annos
cum vixisset. Hic ab Iophonthe filio sub finem
vitae accusatus dementine, recitavit iudicibus

δικασαῖς Οἰδίπῳ· τὸν ἐπὶ Κορωνῶ, ἐπιδεσνύ-
μενος διὰ τῆς δράματος, ὅπως τὸν νῦν ὑγιαίνει·
ὡς τὰς δικασαῖς, πὺν μὲν ὑπερθαυμάσαι, κατα-
ψηφίσασθαι δὲ τῆς οὐδ' αὐτῶς μανίαν.

Κρατῖνος δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς, ἑπτὰ
πρὸς τοῖς ἐνεγκλοντα ἔτεσιν ἐβίωσε, καὶ πρὸς
τῷ τέλει τῆς βίης διδάξας τὴν Πυτίνην, καὶ νι-
κήσας, μετ' ἐπὶ πολὺ ἐτελεύτα· καὶ Φιλήμων δὲ
ὁ κωμικός, ὁμοίως τῷ Κρατίνῳ, ἑπτὰ καὶ ἐνε-
γκλοντα ἔτη βίης, κατέκειτο μὲν ἐπὶ κλίνης ἡρε-
μῶν, θεασάμενος δὲ ὄντων τὰ παρσκευασμένα
αὐτῷ σῦμα κατεσθίοντα, ὥρμησέ μὲν εἰς γέλω-
τα, καλέσας δὲ τὸν οἰκέτην, καὶ σὺν πολλῷ καὶ
ἄθροον γέλωτι εἰπὼν προσδῆναι τῷ ὄντι αἰνῶν
τε

Oedipum in Colono, ostendens illa fabula, quam
sibi mente constaret, adeo ut iudices ipsum qui-
dem vehementer admirarentur, filii autem furo-
rem damnarent.

25. Cratinus Comicus poeta septem supra no-
naginta annis vixit, cumque versus finem vitae
Pytinen docuisset, vicissetque, non ita multo post
obiit. Etiam Philemoni Comicus, non minus
quam Cratinus septem et nonaginta annos natus,
decumbēbat quiescens in lectulo. Cum vero vi-
deret asinum paratas sibi ficus deuorantem, in
cachinnos effunditur; vocatoque seruo cum mul-
to *iridem* confertoque risu imperat, ut asino et-
iam

τα ῥοφεῖν, ἀπόπνιγείς ὑπὸ τῆ γέλωτός ἀπέ-
θανε. καὶ Ἐπίχαρμος δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιη-
τῆς, καὶ αὐτὸς ἐνενήκοντα καὶ ἑπτὰ ἔτη λέγε-
ται βιώναί.

Ἀνακρέων δὲ ὁ τῶν μελῶν ποιητής, ἔζησεν
ἑτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. καὶ Στησίχορος δὲ
ὁ μελοποιός, ταῦτά. Σιμωνίδης δὲ ὁ Κεῖος,
ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα.

Γραμματικῶν δὲ, Ἐρατοσθένης μὲν ὁ Ἀγλαῖ
Κυρηναῖος, ὃν ἔ μόνον γραμματικόν, ἀλλὰ καὶ
ποιητὴν ἂν τις ὀνομάσειε, καὶ Φιλόσοφον, καὶ
γεωμέτην, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτας ἔζησεν ἑτη.

Καὶ Λυκῆργος δὲ ὁ νομοθέτης τῶν Λακεδαιμο-
νίων, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη ζῆσαι ἰσχυρεῖται.

Τοσά-

iam merum sorbendum addat: atque ipsum per
ritum intercluso spiritu moritur. Etiam Epichar-
mus Comicus septem et nonaginta annos dicitur
vixisse.

26. Anacreon canticorum poëta vixit annos
quinque et octoginta, et Stesichorus melicus toti-
dem: Simonides autem Ceus supra nonaginta.

27. Inter Grammaticos Eratosthenes Aglai F.
Cyrenaeus, quem non Grammaticum solum, sed
etiam poëtam aliquis nominaverit, et Philoso-
phum, et Geometram; duo et octoginta hic vi-
xit annos.

28. Lycurgus Lacedaemoniorum legislator quin-
que et octoginta annos vixisse narratur.

Τοσούτους ἐδυνήθημεν βασιλέας, καὶ πεπα-
 δευμένους, ἀφροῖσιν· ἐπεὶ δὲ ὑπεσχόμεν καὶ Ῥω-
 μαίων τινάς, καὶ τῶν τὴν Ἰταλίαν οἰκησάντων
 μακροβίων ἀναγράψαι, τέτεις σοι, θεῶν βε-
 λομένων, ἱερῶτατε Κυϊντίλλε, ἐν ἄλλῳ δηλώ-
 σομεν λόγῳ.

29. Tot potuimus reges et eruditos homines
 colligere. Cum vero promiserim etiam Romano-
 rum quosdam, et Italicorum longaeuorum refer-
 re, eos tibi, Diis volentibus, Quintille sanctif-
 sime, alio libello indicabimus.

Πατρίδος Ἐγκώμιον.

ΟΤΙ μὲν ἔδεν γλυκίον ἢς πατρίδος φθάνει
 προτεθρυλλημένον. ἃρ' ἔν ἥδιον μὲν ἔδεν,
 σεμνότερον δέ τι καὶ θεϊότερον ἄλλο; καὶ μὴν
 ἔσα σεμνὰ καὶ θεῖα νομίζουσιν ἀνθρώποι, τέτων
 πατρίς αἰτία, καὶ διδάσκαλος γεννησαμένη, καὶ
 ἀνα-

Patriae Encomium.

Sua cuique patria nihil esse dulcius, olim illud
 quidem tritum est. Numquid autem dulcius
 quidem nihil; sed tamen augustius aliud quid est
 ac diuinius? Quin quaecumque augusta et diuina
 putant homines, eorum causa et magistra patria
 est,

ἀναθρεψαμένη, καὶ παιδευσαμένη. πόλεων μὲν ἔν μεγέθει, καὶ λαμπρότητας, καὶ πολυτελείας κατασκευῶν, θαυμάζουσι πολλοί, πατρίδας δὲ ἑξέρχουσι πάντες· καὶ τοσούτον ἔδεις ἐξηπατήθη τῶν καὶ πάνυ κεκρατημένων ὑπὸ τῆς κατὰ τὴν θέαν ἡδονῆς, ὡς ὑπὸ τῆς ὑπερβολῆς τῶν παρ' ἄλλοις θαυμάτων λήθην ποιήσασθαι τῆς πατρίδος.

Ὅσις μὲν ἔν ἐσμύνετο πολίτης ὢν εὐδαίμωνος πόλεως, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖ τίνα χρὴ τιμὴν ἀπονέμειν τῇ πατρίδι· καὶ ὁ τοιοῦτος, δηλὸς ἐστὶν ἀχθόμενος ἂν, εἰ μετριοτέρως ἔλαχε τῆς πατρίδος. ἔμοι δὲ ἥδιον αὐτὸ τιμᾶν τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα. πόλεις μὲν γὰρ παραβαλεῖν

πειρω-

est, quae genuerit ea, nutriuerit, instituerit. Itaque magnitudines urbium et claritates, et sumtus aedificiorum, multi admirantur, patrias vero amant vniuersi. Atque in tantum se errorem abduci nemo passus est eorum etiam, qui valde spectaculorum voluptatibus deliniuntur, ut propter excellentiam spectaculorum apud alios, suae patriae obliuionem caperet.

2. Ac si quis beatæ se ciuitatis ciuem esse gloriatur, ille, quis honos habendus sit patriae, ignorare mihi videtur, manifestumque est, aegre fuisse laturum, si mediocre magis patriam fortitus esset. At mihi ipsum nomen honorare patriae dulcius est. Ipsas enim comparare vrbes

πειρωμένῳ, προσήκει μέγας εἰς ἐξετάζειν, καὶ κάλλος, καὶ τὴν τῶν ἀνίων ἀφθονίαν. ὅπερ δ' αἰρεσίς ἐστι πόλεων, εἰδείς ἂν ἔλοιτο τὴν λαμπροτέραν, ἔχσας τὴν πατρίδα, ἀλλ' εὖξαιτο μὲν ἂν εἶναι καὶ τὴν πατρίδα ταῖς εὐδαίμοσι παραπλησίαν, ἔλοιτο δ' ἂν τὴν ὅποιαν ἔν.

Τὸ δ' αὐτὸ τῆτο καὶ οἱ δίκαιοι τῶν παίδων πράττεσι, καὶ οἱ χρηστοὶ τῶν πατέρων. ἔτε γὰρ νέος καλὸς καὶ γαῖος, ἀλλ' ὅσον ἂν προτιμήσῃ τῆ πατρός, ἔτε πατὴρ καταμελήσας τῆ πατρὸς, ἕτερον ἂν σέξῃ νέον, ἀλλὰ τοσούτον γε οἱ πατέρες νικώμενοι, προσνέμουςι τοῖς πασίν, ὥς καὶ κάλλιστοι, καὶ μέγιστοι, καὶ τοῖς πᾶσιν ἄριστα φαίνονται κεκοσμημένοι οἱ παῖδες αὐτοῖς.

ὅσις

si quis velit, conueniens est, vt magnitudinem exigat, et pulchritudinem, et rerum venalium abundantiam: at de optione vrbiū vbi agitur, nemo sane, relicta sua patria, splendidiorē elegerit; sed optauerit ille quidem esse suam patriam beatis illis proximam; caeterum ipsam qualiscumque demum sit, praetulerit.

3. Idem nempe liberi faciunt, si sunt iusti, ac boni parentes. Neque enim honestus bonusque iuuenis alium quemcumque patri praetulerit; neque suo neglecto filio pater iuuenem alium complectatur. Sed tantum amore victi patres ex se natis tribuunt, vt et pulcherrimi, et maximi, et rebus omnibus ornatissimi, sui illis liberi videan-

οἷς δὲ μὴ τοιούτος ἐστὶ δικαστὴς πρὸς τὸν υἱόν,
 ἃ δοκεῖ μοι πατὴρ. ὀφθαλμοὺς ἔχων.

Πατρίδος τοίνυν τὸ ὄνομα, πρῶτον, καὶ οἰ-
 κειότατον πάντων· ἔδὲν γὰρ ὁ, τι τῷ πατρὶ
 οικειότερον. εἰ δέ τις ἀπονέμει τῷ πατρὶ τὴν
 δικαίαν τιμὴν, ὥσπερ καὶ ὁ νόμος, καὶ ἡ Φύσις
 κελεύει, προσηκόντως ἀντὶ τὴν πατρίδα προτιμή-
 σαι. καὶ γὰρ ὁ πατὴρ αὐτὸς τῆς πατρίδος κτῆ-
 μα, καὶ ὁ τῷ πατρὶ πατὴρ, καὶ οἱ ἐκ τούτων
 οἰκεῖοι πάντες ἀνωτέρω, καὶ μέχρι θεῶν πα-
 τρώων πρόεισιν ἀναβιβασζόμενον τὸ ὄνομα.

Χαίρετε καὶ θεοὶ πατρίσι, καὶ πάντα μὲν,
 ὡς εἰκὸς, ἐφορᾷσι τὰ τῶν ἀνθρώπων, αὐτῶν
 ἡγούμενοι κτήματα πάσαν γῆν, καὶ θάλασσαν·

ἔφ'

deantur. Si quis vero talis non est filii sui iudex;
 ille non patris mihi oculos videtur habere.

4. Ergo nomen patriae primum omnium et
 familiarissimum: neque enim patre quidquam
 familiarius. Si quis vero iustum suo patri hono-
 rem habet, quod lex pariter ac natura praecipit,
 conuenienter ille patriam praetulerit: quando
 ipse quoque pater res patriae est, et patris pater,
 et qui propter hosce ad nos pertinent sursum
 omnes: atque ad patrios usque deos retro ascen-
 dens illud nomen progreditur.

5. Gaudent ipsi quoque suis Dii patriis, et
 cum omnia inspiciant humana, ut credere fas est,
 qui suae ditionis et terram et mare esse arbitran-
 tur:

ἐφ' ἧς δὲ ἕκαστος αὐτῶν ἐγένετο, προτιμᾷ τῶν
 ἄλλων ἀπασῶν πόλεων. καὶ πόλεις σεμνότερας
 θεῶν πατρίδες, καὶ νῆσοι θειότεραι, παρ' αἷς
 ὑμνεῖται γένεσις θεῶν. ἰσθὰ γὰρ κεχαρισμένα
 ταῦτα νομίζεται τοῖς θεοῖς, ἐπειδὴν εἰς τὰς οἰ-
 κείας ἕκαστος ἀφικόμενος ἱερεργῇ τόπῳ. εἰ δὲ
 θεοῖς τίμιον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα, πῶς οὐκ
 ἀνθρώποις πολὺ γε μᾶλλον;

Καὶ γὰρ εἶδε τὸν ἥλιον πρῶτον ἕκαστος ἀπὸ
 τῆς πατρίδος· ὡς καὶ τῆτον τὸν θεόν, εἰ καὶ
 κοινὸς ἐστίν, ἀλλ' ἐν ἑκάστῳ νομίζεσθαι πατρῶν,
 διὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τῆς τόπῳ θεῶν· καὶ Φω-
 νῆς ἐνταῦθα ἤρξατο, ἐπιχώρια πρῶτα λαλεῖν
 μανθάνων, καὶ θεὸς ἐγνώρισεν. εἰ δέ τις τοιαύ-
 της

tur: tum in qua quisque illorum natus est, eam
 urbibus praeferat aliis omnibus. Itaque et urbes
 augustiores, quae Deorum patriae sunt, et di-
 viniores insulae, in quibus natales celebrantur
 Deorum. Sacra quippe ea demum grata Diis
 putantur, quae in domestica illis loca delatus
 quisque peregerit. Si vero Diis carum est nomen
 patriae; quid ni multo magis hominibus?

6. Etenim vidit solem primum e sua quisque
 patria: ut hic quoque Deus, licet communis sit,
 patrius ille tamen unicuique videatur ideo, quod
 primum ex illo sibi loco conspectus sit. Et vocem
 mittere ibi auspicatus est, patria loqui lingua cum
 disceret; et Deos agnouit. Talem, vero si quis
 patriam

της ἑλαχέ πατρίδος, ὡς ἑτέρας δεηθῆναι πρὸς τὴν τῶν μεζόνων παιδείαν, ἀλλ' ἐν ἐχέτω καὶ τῶν τῶν παιδευμάτων τῇ πατρίδι τὴν χάριν· ἐγὰρ ἂν ἐγνώρισεν ἑδὲ πόλεως ὄνομα, μὴ διὰ τῆς πατρίδος, πόλιν εἶναι μαθὼν.

Πάντα δέ, οἶμαι, παιδεύματα καὶ μαθήματα συλλέγουσιν ἄνθρωποι, χρησιμωτέρους αὐτοὺς ἀπὸ τούτων ταῖς πατρίσι παρασκευάζοντες. κτῶνται δὲ καὶ χρήματα, φιλοτιμίαις ἕνεκεν τῆς εἰς τὰ κοινὰ τῆς πατρίδος δαπανήματα. καὶ εἰκότως, οἶμαι· δεῖ γὰρ ἐκ ἀχαρίστας εἶναι τὰς τῶν μεγίστων τυχόντας εὐεργεσιῶν. ἀλλ' εἰ καὶ τοῖς καθ' ἕνα τις ἀπονέμοι χάριν, ὥσπερ εἰς δίκαιον, ἐπειδὴν εὖ πάσῃ πρὸς τινός, πολλὰ μᾶλλον

patriam sortitus est, ut alia quoque ad maiorum rerum institutionem opus habuerit: habeat ille sane huius etiam institutionis patriae gratiam. Neque enim vel nomen illius alterius urbis scivisset, nisi patriae beneficio, urbem eiusmodi esse, didicisset.

7. Caeterum eruditionem, puto, doctrinamque omnem colligunt homines, ut ea se utiliores praestent suis quique patriis. Opes sibi parant iidem ambitione quadam ad publicas patriae impensas. Idque merito, arbitror. Oportet enim non ingratos esse, qui maximis affecti sunt beneficiis. Verum si quis singulis etiam gratiam, prout iustum est, refert obligatus beneficio, mul-

μᾶλλον προσήκει τὴν πατρίδα τοῖς καθήκασιν ἀμείβεσθαι. κακώσεως μὲν γὰρ γονέων εἰς τὸ νόμοι παρὰ ταῖς πόλεσι· κοινὴν δὲ προσήκει πάντων μητέρα τὴν πατρίδα νομίζειν, καὶ χάρις ἥρια τροφῶν ἀποδιδόναι, καὶ τῆς τῶν νόμων αὐτῶν γνώσεως.

Ὡφθῇ δὲ ἔδῃς ἔτις ἀμνήμων τῆς πατρίδος, ὡς ἐν ἄλλῃ πόλει γενόμενος, ἀμελεῖν. ἀλλ' οἷ τε κακοπραγῶντες ἐν ταῖς ἀποδημίαις, συνεχῶς ἀνακαλῶσιν ὡς μέγιστον τῶν ἀγαθῶν ἡ πατρίς· οἷ τε εὐδαιμονῶντες, ἂν καὶ τὰ ἄλλα εὖ πράττωσι, τῷτο γὰρ αὐτοῖς μέγιστον ἐνδεῖν νομίζουσι, τὸ μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν. ὄνειδος γὰρ τὸ τῆς ξενιτείας· καὶ τοὺς κατὰ τὸν
τῆς

to magis patriae rependere iusta conuenit. Etenim malae tractationis parentum leges sunt in ciuitatibus: communem autem parentem putare patriam conuenit, et praemia pro alimentis, ipsaque adeo legum cognitione, rependere.

8. Visus autem est nemo adeo immemor patriae, qui in alia ciuitate constitutus illius curam abiiciat. Sed cum ii quibus aduersa in peregrinatione obueniunt, perpetuo in animum reuocent, maximum bonorum esse patriam, tum quibus secunda sunt omnia, quantumuis reliquis rebus felices, tamen hoc sibi maximum putant deesse, quod patriam non inhabitant, sed peregrinantur. Ipsa enim crimen habet peregrinitas.

Ac

τῆς ἀποδημίας χρόνον λαμπρὸς γενομένος, ἢ διὰ χρημάτων κτῆσιν, ἢ διὰ τιμῆς δέξαν, ἢ διὰ παιδείας μαρτυρίαν, ἢ δι' ἀνδρίας ἔπαινον, ἔσιν ἰδεῖν ἐς τὴν πατρίδα πάντας ἐπειγομένους, ὡς ἂν ἐν ἄλλοις βελτίοσιν ἐπιδειζομένους τὰ αὐτῶν καλά. καὶ τοσούτω γε μᾶλλον ἕκαστος σπεύδει λαβέσθαι τῆς πατρίδος, ὅσωπερ ἂν φαίνεται μειζόνων παρ' ἄλλοις ἡξωμένος. ποθεινὴ μὲν ἔν καὶ νέοις πατρίς.

Τοῖς δὲ ἤδη γεγηρακόσιν, ὅσω πλεον τῇ Φρονεῖν ἢ τοῖς νέοις μέτεσι, τοσούτω καὶ πλείων ἐγγίνεται πόθος ὁ τῆς πατρίδος. ἕκαστος γὰρ τῶν γεγηρακότων, καὶ σπεύδει καὶ εὐχεται καταλῦσαι τὸν βίον ἐπὶ τῆς πατρίδος, ἵν', ὅθεν ἤρξα-

το

Ac videre licet ipsos, qui peregrinationis suae tempore, vel bonorum possessione vel honorum gloria, vel eruditionis testimonio, vel laude fortitudinis, illustrati sunt, in patriam tamen festinare omnes; ut qui inter meliores sua ostendere bona non possint. Ac tanto magis festinat unusquisque ad suam complectendam patriam, quae maioribus rebus dignati ipsum sunt alii. Igitur iunioribus etiam amabilis est patria.

9. His vero qui peruenere ad senectutem, quanto maior quam iuuenibus prudentiae portio obtigit, tanto etiam vehementius inest patriae desiderium. Senum enim unusquisque in patria finire vitam et studet et optat, ut unde coepit

το βίβν, ἐνταῦθα πάλιν καὶ τὸ σῶμα παρακατὰ-
 θηται τῇ θρεψαμένη γῇ, καὶ τῶν πατέρων κοι-
 νωνήσῃ τὰ Φῶν. δεινὸν γὰρ ἐκείνῳ δοκεῖ ξενίας
 αἰσίνεσθαι, καὶ μετὰ θάνατον ἐν αἰλοτρία κει-
 μένῳ γῇ.

"Ὅσον δὲ τῆς εὐνοίας τῆς πρὸς τὰς πατρίδας
 μέτεσι τοῖς ὡς ἀληθῶς γνησίοις πολίταις, μά-
 θοι τις ἐκ τῶν αὐτοχθόνων. οἱ μὲν γὰρ ἐπή-
 λυδες, καθάπερ νόθοι, ῥαδίας ποιῶνται τὰς
 μεταναστεύσεις, τὸ μὲν τῆς πατρίδος ὄνομα μή-
 τε εἰδότες, μήτε ζέροντες· ἡγῶμενοι δ' ἀπαν-
 ταχῇ τῶν ἐπιτηδείων εὐπορήσιν, μέτρον εὐ-
 δαιμονίας τὰς τῆς γαστρὸς ἡδονὰς τιθέμενοι. οἷς
 δὲ καὶ μήτηρ ἢ πατὴρ, ἀγαπῶσι τὴν γῆν, ἐφ'
 ᾧς ἐγένοντο, καὶ ἐτρέφθησαν, καὶ ὀλίγην ἔχω-
 σι,

viuere, ibi rursus et altrici terrae corpus com-
 mendet, et maiorum suorum monumentis infe-
 ratur. Durum enim unicuique videtur, peregrini-
 tatis damnari in terra aliena iacenti.

10. Quantum porro beneuolentiae in patriam
 germanis vere ciuibus insit, ex indigenis aliquis
 intelligat. Nam aduenae, velut spurii, migra-
 tiones facile suscipiunt, qui neque intelligant
 nomen patriae, neque ament; sed, necessariorum
 rerum copiam praesto sibi vbique futuram rati,
 mensuram voluptatis in ventris voluptatibus col-
 locent. Quibus vero parens etiam est patria, hi
 amant in qua nati sunt et alibi terram, licet par-
 uam

σι, καὶ τραχεῖαν, καὶ λεπτόγεων· καὶ ἀπο-
 ρῶσι τῆς γῆς ἐπαινέσαι τὴν ἀρετὴν, τῶν γε ὑπὲρ
 τῆς πατρίδος ἐκ ἀπορήσασιν ἐγκωμίων. ἀλλὰ
 καὶ ἴδωσιν ἑτέρας σεμνυνομένης, πεδίοις ἀνεί-
 μνοις, καὶ λειμῶσι φυτοῖς παντοδαποῖς διει-
 λημμένοις, καὶ αὐτοὶ τῶν τῆς πατρίδος ἐγκω-
 μίων ἐκ ἐπιλανθάνονται· τὴν δὲ ἱπποτρόφον
 ὑπερορῶντες, καὶ κροτρόφον*) ἐπαινῶσι.

Καὶ σπεύδει τις εἰς τὴν πατρίδα, καὶ νησιώ-
 της ἤ· καὶ παρ' ἄλλοις εὐδαιμονεῖν δύνηται, καὶ
 διδο-

vam habeant, licet asperam, et tenuem: et licet
 non habeant quam terrae virtutem commendent,
 laudes certe non defunt illis, quibus ornent pa-
 triam. Verum etsi videant gloriantes alios campis
 laxis, pratisque vario plantarum genere distinctis;
 ipsi tamen patriae laudum non obliuiscuntur,
 despectaque equorum altrice terra, laudant suae
 nutriculam pueritiae.

II. Ac festinat in patriam aliquis insulanus et-
 iam, etiam cum felicem apud alios vitam licet

Q 2

agere,

*) καὶ κροτρέ.] Legendum τὴν κροτρόφον.
 Opponuntur enim sibi ἱπποτρόφος et κρο-
 τρόφος illud Argorum epitheton, et alia-
 rum urbium, quae latos ac lactos campos
 habent: hoc Ithacae, quae ab Ulyssē suo
 vocatur Od. I, 27. τρηχεὶ' ἀλλ' ἀγαθὴ κρο-
 τρόφος. Gesner.

διδομένην ἀθανάσιαν ἔ προσήσεται, προτιμῶν
τὸν ἐπὶ τῆς πατρίδος τάφον· καὶ ὁ τῆς πατρί-
δος αὐτῷ καπνὸς λαμπρότερος ἀφθήσεται τῇ
παρ' ἄλλοις πυρσῶς.

Οὕτω δὲ ἄρα τίμιον εἶναι δεκεῖ παρὰ πᾶσιν
ἡ πατρίς· ὥς καὶ τὰς πανταχῇ νομοθέτας ἰδοί-
σις ἂν ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασιν ὡς χαλα-
πωτάτην ἐπιβεβληκότας τὴν Φυγὴν τιμωρίαν.
καὶ ἔχῃ εἰ νομοθέται μὲν ἔτιωσ ἔχουσιν, οἱ δὲ πι-
σεύόμενοι τὰς στρατηγίας ἐτέρως, ἀλλ' ἐν ταῖς
μάχαις τὸ μέγιστόν ἐστι τῶν παραγγελμάτων τοῖς
παραταττομένοις, ὡς ὑπὲρ πατρίδος αὐτοῖς ὁ
πόλεμος. καὶ ἄδεις ὅσις ἂν ἀνάσας τὰτ, κα-
κὸς εἶναι θέλῃ. ποιεῖ γὰρ καὶ τὸν δειλὸν ἄν-
δρεῖον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα.

agere, nec oblatam sibi immortalitatem admittit,
sepeliri praeoptans in patria, fumusque patriae
igni apud alios ei clarior videbitur.

12. Adeo autem carum super omnia videtur
patria, ut, qui ubique fuere legum latores, eos
videas maximis quibusque criminibus grauissimam
imposuisse poenam, exilium. Nec vero legum
modo latores in ea sunt sententia; aliter animatis
exercituum ducibus: quin sub ipsa praelia ad eos,
qui stant iam in acie, maximum illud adhorta-
mentum est, bellum ipsis esse pro patria: neque
quisquam est, qui hoc audito ignavus esse velit:
virtutem enim timido etiam addit nomen patriae.

Περὶ τῶν διψάδων.

Τῆς Λιβύης τὰ νότια ψάμμος ἐστὶ βαθεῖα, καὶ γῆ διακεκαυμένη, ἔρημος ἐπὶ πολὺ, ἀκριβῶς ἀκαρπός, πεδινὴ ἀπασα, καὶ χλόην, οὐ πῶς, καὶ φυτὸν, ἔχον ὕδωρ ἔχουσα, ἢ εἶπε ἄρα ἐν κοίλοις συνεξηκός ὑετὲ ἄλγχε λείψανον, παχὺ καὶ τῆτο, καὶ δυσῶδες, καὶ πάνυ διψῶντι ἀνθρώπῳ πότιμον. ἀοίκητος γὰρ ἐστὶ διὰ ταῦτα. ἢ πῶς γὰρ ἂν οἰκοῖτο, ἀνήμερος ἔτω, καὶ ξηρὰ, καὶ ἀφορός ἔσα, καὶ πολλῷ τῷ αὐχμῷ πιεζομένη; καὶ τὸ θάλλπος δὲ αὐτὸ, καὶ ὁ ἀῆρ, μομιδῇ πυρώδης, καὶ φλογερὸς ὢν, καὶ ἡ ψάμμος ὑπερξέουσα, παντελῶς ἀβατοντὴν χώραν τίθησι.

Ἔτα-

De Dipfadibus.

Quae ad austrum spectant Libyae, arena sunt profunda, adusta tellus, deserta maiorem partem, infecunda plane, vniuersa campestris, quae non herbam, non gramen, non plantam, non aquam habeat; aut si quae etiam consistentes locis cauis pluuiarum tenues reliquiae, crassum et hoc atque odoris mali, nec sitienti licet homini potabile. Ergo propter ista inhabitabilis est: aut quomodo habitetur, quae immanis adeo atque arida sit et sterilis, multoque squalore obfusa? cum vapor ipse et aër igneus vehementer atque aestuosus sit, et arena feruidissima, inuiam omnino regionem reddit.

Γαράμαντες μύνηι πρόσοιμοι ὄντες, εὐσαλές
 καὶ κέφον ἔθνος, ἄνθρωποι σκηνίται, ἀπὸ θή-
 ρας τὰ πολλὰ ζῶντες, ἐνίοτε ἔτοι ἐσβάλλεσι,
 θηρεύοντες ἀμφὶ τροπὰς τὰς χειμερινὰς, μάλι-
 στα ὕσαντα τὸν θεὸν τηρήσαντες, ὁπότε τὸ πο-
 λὺ τῷ καύματος σβεσθεῖη, καὶ ἡ ψάμμος νοτι-
 σθεῖη, καὶ ἀμηνέπη βατὰ γένοιτο. ἡ θήρα δὲ
 ἔσιν ὄνων τὲ τῶν ἀγρίων, καὶ σρεθῶν τῶν με-
 γάλων χαμαιπετῶν, καὶ πιθήκων μάλισα, καὶ
 ἐλεφάντων ἐνίοτε. ταῦτα γὰρ μόνα διαρκεῖ
 πρὸς τὸ δίψος, καὶ ἀνέχεται ἐπὶ πολὺ ταλαι-
 πωρέμενα ὑπὸ πολλῷ καὶ ὀξεί τῷ ἡλίῳ. καὶ ὅ-
 μως οἱ Γαράμαντες ἐπειδὴν τὰ σιτία κατανα-
 λώσωσιν, ὥστε ἔχοντας ἀφίκοντο, ἀπελαύνε-

σιν

2. Garamantes soli accolae, gens succincta et
 levis, in tabernaculis viuere soliti homines, ve-
 natu viuentes plerumque; hi igitur per venatus
 causam irruunt interdum circa ipsam brumam,
 obseruato tempore maxime pluuiio, cum ardoris
 maior pars exstincta est, et conspersa arena, iti-
 neris copia utcumque contingit. Venatus autem
 est asinorum agrestium et marinorum passerum,
 ingentium illorum, qui humo tollere se non pos-
 sunt, et finiorum maxime, et interdum elephan-
 torum. Haec enim sola durant ad sitim, et vexa-
 tionem a multo acutoque sole sustinent. Et ta-
 men Garamantes consumtis cibariis, quibuscum
 venerant, celeriter reuertuntur, veriti, ne sibi
 accen-

σιν εὐθὺς ὀπίσω, δεδιότες μὴ σφίσιν ἢ ψάμμος ἀναφλεγῆσαι δύσβατος καὶ ἄπορος γένηται, εἴτα ὥσπερ ἐντὸς ἀρκύων ληφθέντες, καὶ αὐτοὶ ἀπόλωνται μετὰ τῆς ἀγρᾶς. ἄφυκτα γάρ εἰσιν, ἣν ὁ ἥλιος ἀνασπᾶσας τὴν ἱκμάδα, καὶ τάχιστα ξηράνας τὴν χώραν, ὑπερξέσῃ, ἀκμαιοτέραν τὴν ἀκτῖνα προσβαλὼν, ἅτε πρὸς τὴν νοτίδα παρὰ τεθρηγμένην *)· τροφή γὰρ αὕτη τῷ πυρὶ.

Καίτοι

accensa rursus arena transitum vel difficilem reddat, vel plane neget, ac deinde velut intra retia deprehensi cum captura ipsi sua pereant. Neque enim vlla superest effugiendi ratio, vbi sol sursum tracto humore, exsiccataque celeriter regione, vehementer exarsit, radios iaculatus fortiores, tanquam ab ipso humore acutos, qui alimentum igni praestet.

Q 4

3. Quam-

*) ἀκτῖνα — παρατ.] Mirum dicendi genus, acui ab humore solis radios. Sed, si tollas metaphoram, illud relinquitur, intensiorem sentiri aestum post pluuiam, siue quod desueuerunt, per ipsum refrigerationis tempus, corpora, aestum ferre: siue quod vapores copiosius sane, quam de siccis arenis, surgentes, sulphurei praesertim, magis angunt praecordia. Gesner.

- Κάτοιο ταῦτα πάντα ὑπόσα εἶπον, τὸ θαλ-
πος, τὸ δίψος, ἡ ἐρημία, τὸ μηδὲν ἔχειν ἐκ
τῆς γῆς λαβεῖν, ἦττον ὑμῖν δυσχερῆ εἶναι δό-
ξει τῷ λεχθησομένῃ· καὶ διὰ τῷτο Φευκτέα
πάντως ἡ χώρα ἐκείνη. ἐρπετὰ γὰρ ποικίλα,
μεγέθει τε μέγιστα, καὶ πλήθει πάμπολλα, καὶ
τὰς μορφὰς ἀλλόκοτα, καὶ τὸν ἰὸν ἄμαχα, ἐπι-
νέμεται τὴν γῆν. τὰ μὲν ὑποβρύχια, Φωλεῖ-
οντα ἐν μυχρῷ τῆς ψάμμου· τὰ δὲ ἄνω ἐπιπ-
λάζοντα, Φύσαλλοι, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι,
καὶ κερᾶσαι, καὶ βεπρήσεις, καὶ ἀκοντίαι, καὶ
ἀμφίσβιναι, καὶ δράκοντες, καὶ σκορπιῶν
γένος διττὸν, τὸ μὲν ἕτερον ἐπίγειόν τε καὶ πε-
ζόν, ὑπέρμεγα, καὶ πολυσφόνδυλον, θάτερον
δὲ

3. Quamquam ista quae adhuc commemoravi
omnia, vapor, fitis, solitudo, inopia copiarum
terrestrium, minus vobis difficilia videbuntur
eo, quod iam dicam: et propter hoc fugienda
omnino ista regio. Serpentes nempe varii, ma-
gnitudine ingentes, plurimi numero, formis
peregrini, veneno *armati* inuicti, terram pascun-
tur; partim submersi, nido in arenae recessibus
defosso; alii in summo versantur, bufones, et
aspides, et viperae, et ceraestae, et buprestae, et
iaculi, et amphisbaenae, et dracones, et scorpio-
num genus duplex, terrestre alterum, pedestre,
ingens, vertebrae (*in cauda*) habens plures; aë-
rium

δὲ ἀναέριον, καὶ πτηνόν, ὑμενόπτερον δὲ οἷα
ταῖς ἀκρίσι, καὶ τέττιξι, καὶ νυκτερίσι τὰ
πτερά. τοιαῦτα ὄρεα πολλὰ ἐπιπετόμενα, καὶ
εὐπρόσιτον ἀπεργάζεται τὴν Λιβύην ἐκείνην.

Τὸ δὲ δὴ πάντων ἐρπετῶν δεινότατον, ὧν ἡ
ψάμμος τρέφει, ἡ διψάς ἐστιν, ἔφης οὐ πάνυ
μέγας, ἐχιδνῇ ὅμοιος, τὸ δῆγμα βίσιος, τὸν
ἰὸν καχὺς, ὀδύναι μὲν ἀλήκτως ἐπάγων εὐθύς·
ἐκκαίει γὰρ, καὶ σήπει, καὶ πίμπρασθαι
ποιεῖ, καὶ βοᾷσιν, ὥσπερ οἱ ἐν πυρὶ κείμενοι,
τὸ δὲ μάλισα καταπονᾶν, καὶ κατατρύχον αὐ-
τὰς, ἐκείνὸ ἐστιν, ὁμώνυμον πάθος τῷ ἐρπετῷ.
διψῶσι γὰρ εἰς ὑπερβολὴν· καὶ τὸ παραδοξό-
τατον, ὅσῳ περ ἂν πίνωσι, τοσούτῳ μᾶλλον
ὀρέγον-

rium alterum et volucre, membranaceis quidem
alis, quales sunt locustis, et cicadis et vespertilio-
nibus alae. Id genus volucres oberrantes multae
difficilem accessu reddunt illam Libyam.

4. Bestiarum vero, quas ea nutrit arena, im-
portunissima est dipsas, serpens non ita magnus,
viperae similis, morsu violento, veneno crasso,
immedicabiles statim dolores adferens. Nam
exurit, et putredinem inducit, et vt ardeant
morsi efficit. Itaque clamant, vt qui in igni ia-
ceant. Quae autem maxime illos conficit atque
atterit, illa est affectio, a qua nomen accepit
bestia. Sitiunt nempe supra modum: quodque
maxime mirum est, quo plus biberint, tanto ma-

ὀρέγονται τῷ ποτῷ. καὶ ἡ ἐπιθυμία πολὺ πλέον ἐπιτείνεται αὐτοῖς. ἔδ' ἂν σβέσειάς ποτε τὸ δίψος, ἔδ' ἦν τὸν Νεῖλον αὐτὸν, ἢ τὸν Ἰστρον ὅλον ἐκπιεῖν παράσχῃς, ἀλλὰ προσεκκαύσεις ἐπάρδων τὴν νόσον, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐλαίῳ πῦρ κατασβεννύοι.

Λέγουσιν ἰατρῶν παῖδες ἐκείνην τὴν αἰτίαν εἶναι, παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα, ἔπειτα δευόμενον τῷ ποτῷ, ὀξυκίνητον γίνεσθαι, ὑγρότερον, ὥς τὸ εἶκος, καθιζαίμενον, καὶ ἐπὶ πλεῖστον διαχέομενον.

Ἐγὼ μὲν ἂν ἑδέναι τῷτο πεπονθότα εἶδον. μηδὲ, ὦ θεοί, ἴδομαι ἄτω κολαζόμενον ἄνθρωπον, ἀλλ' ἑδὲ ἐπέβην τῆς Λιβύης τὸ παράπαν,
εὖ

gis potum appetunt, multoque magis intenditur eorum bibendi cupiditas: nec vnquam sitim exstinxeris, neque si Nilum ipsum, totumue Istrum ebibendum iis praebeas; sed ipsa illa irrigatione morbum accendas, velut si quis oleo extinguere ignem tentet.

5. Aiunt medicorum filii istam esse causam, Venenum illud crassum potu deinde dilutum, moueri celerius, quippe quod liquidius sic fiat, et diffundatur maxime.

6. Equidem neminem vidi, cui hoc acciderit, neque, Di boni! videam hominem talibus cruciatum suppliciiis. Sed, bono consilio, pedem nunquam omnino intuli in Libyam. Sed Epi-
gram-

εὖ ποιεῖν. ἐπίγραμμα δέ τι ἤκαστα, ὃ μοι τῶν
 ἐταίρων τις ἔλεγεν αὐτὸς ἐπὶ σήλης ἀνεγνωκέ-
 ναι, ἀνδρὸς ἔως ἀποθανόντος, ὃς ἐκ Λιβύης,
 ἔφη, ἀπὼν ἐς Αἴγυπτον, παρὰ τὴν μεγάλην
 Σύρτιν ἐποιεῖτο τὴν πορείαν· ἃ γὰρ εἶναι ἄλ-
 λως. ἔνθα δὴ τάφῳ ἐντυχεῖν, παρὰ τὴν ἡϊό-
 να, ἐπ' αὐτῷ τῷ κλύσματι, καὶ σήλην ἐφεσά-
 ναι, δηλᾶσαν τῇ ὁλῳ τὸν τρόπον. κακο-
 λάφθαι γὰρ ἐπ' αὐτῇ ἀνθρώπον μὲν τινα, οἷον
 τὸν Τάνταλον γράφειν ἐν λίμνῃ ἐσῶτα, καὶ
 ἀρνούμενον τῇ ὕδατος, ὡς πῖοι δῆθεν· τὸ θη-
 ρίον δὲ, τὴν δηλιάδα, ἐμπεφυκὸς αὐτῷ περισ-
 σπειρᾶσθαι τῷ ποδὶ, καὶ τινὰς γυναῖκας ὕδρο-
 φορέσας ἅμα πολλὰς καταχεῖν τὸ ὕδωρ αὐτῇ,
 πλη-

gramina audiui, quod in ipso se legisse cippo
 viri hoc modo defuncti sodalium aliquis mihi di-
 xit, qui e Libya, sic narrabat, dum Aegyptum
 transit, iterque facit ad Syrtim maiorem, (neque
 enim posse aliter) ibi in monumentum incidit,
 ad oram maris, in ipso litore: hic adstare, ait,
 columellam, quae rationem interitus declaret.
 Insculptum enim in illa hominem, qualem pin-
 gunt Tantalum stantem in litore, haurientemque
 de aqua, bibendi nempe gratia. Bestiam vero
 dipsada adhaerescens ac pedi implexam, et
 mulieres quasdam, aquam adferentes simul mul-
 tas, ea hominem perfundere. In proximo autem
 oua

πλησίον δὲ ὡς κέσθαι οἷα τῶν σρεθῶν ἐκείνων,
 ἥς ἔφην θηρᾶν τὰς Γαράμαντας. γεγραῖφθαι
 δὲ πρὸς τὰπίγγραμμα, ἔχειρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Τοῖα παθόντ', αἶμα, καὶ Τάνταλον αἰθέρος ἰᾶ
 Μηδὰ μὰ κοιμίῃσαι δαβαλέην ὀδύνην.

Καὶ Δαναοῖδ κόρας ταῖον πῖθον ἐκ ἀναπλῆσαι,

Αἰὲν ἐπαντλέσας ὑδροφόρῳ καμάτῳ.

ἔτι καὶ ἄλλα ἔπη τέτταρά ἐστι περὶ τῶν ὧν,
 καὶ ὡς ἀναιρεῖμενος αὐτὰ, ἐδήχθη. ἀλλ' οὐκ
 ἔτι μέμνημαι ἐκείνων.

Συλλέγῃσι δὲ ἄρα τὰ ὧα, καὶ ἐσπεδάνασι
 περὶ αὐτὰ οἱ περίομοι, ἔχ ὡς Φαγεῖν μόνον,
 ἀλλὰ καὶ σκεύεσι χρῶνται κενώσαντες, καὶ ἐκ-
 πώματα ποιοῦνται ἀπ' αὐτῶν. οὐ γὰρ ἔχου-

σι

oua iacere, qualia illorum struthiocamelorum,
 quos venantur, vt dixi, Garamantes. Adscri-
 ptum autem esse epigramma . . nihil vero prohi-
 bet ipsum recitare.

Fallor, an haec talis de nigro accensa veneno,

Tantale, vexavit te sine fine sitis.

Tale olim, proles Danai numerosa, replere

Frustrato te bauſtu vas voluiſſe, reor.

Adhuc alii verficuli quatuor ſunt de ouis, et vt,
 dum tollit illa, morſus ſit; ſed eorum non am-
 plius memini.

7. Colligunt nimirum oua illa accolae non cibi
 modo cauſa, ſed euacuatis etiam vtuntur in ſupel-
 lectile, et pocula ſibi inde faciunt, cum fingere de

σι κέραμεύειν, διὰ τὸ ψάμμον εἶναι τὴν γῆν. σὶ δὲ καὶ μεγάλα εὐρεθεῖη, καὶ πῖλοι γίνονται δύο ἐκ τῷ ὧν ἑκάστω· τὸ γὰρ ἡμίτομον ἑκάτερον ἀποχρῶν τῇ κεφαλῇ, πῖλός ἐστιν.

Ἐκὼι τοίνυν λοχῶσιν αἱ Διψάδες παρὰ τὰ ὠὰ, καὶ ἐφειδάν προσελθῇ ὁ ἄνθρωπος, ἐκ τῆς ψάμμου ἐξερπύσασθαι, δάκνυσσι τὸν κακοδαίμονα· ὁ δὲ πάσχει ἐκείνα τὰ μικρὸν ἔμπροσθεν εἰρημένα, πίνων ἅβι, καὶ μᾶλλον διψῶν, καὶ πικρὰ κλάμενος ἐδέπατε.

Ταῦτα ἔ, μὰ Δία, πρὸς Νίκανδρον τὸν ποιητὴν Φιλοτιμέμενος διεξῆλθον, ἔδ' ὅπως ὑμεῖς μάθοιτε, ὡς ἐκ ἀμελὲς γεγέννηται μοι, Φύσεις τῶν

de luto non possint, quod *mera* arena illorum solum est. Si vero satis magna inueniantur, etiam pilei ex vnoquoque ouo bini parantur. Dimidiatum enim ouum vnumquodque capiti cum sufficiat, pileus est.

8. Ibi ergo insidiantur apud oua Dipśades: et cum accedit homo, prorepentes de arena, mordent miserum: at illi eueniunt illa quae paullo ante dicta sunt, vt bibat semper, et magis sitiat, et nunquam satietur.

9. Haec, ita me Iupiter, non contendendi quodam aduersus Nicandrum Poētam studio a me dicta sunt, neque vti vos cognosceretis, non nihil me curae in discendis serpentium Libycorum inge-

τῶν Λιβυκῶν ἐρεπετῶν εἰδέναι, ἰατρῶν γὰρ ἂν
 μᾶλλον ὁ ἑπαινος εἴη, οἷς ἀνάγκη εἰδέναι ταῦ-
 τα, ὡς καὶ ἀμύνασθαι αὐτὰ μετὰ τῆς τέχνης
 ἔχοιεν. ἀλλὰ μοι δοκῶ (καὶ πρὸς Φιλίε μὴ δυ-
 σχεράνητε τὴν εἰκόνα θηριώδη ἔσαν) ὁμοίον τι
 καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς, οἷον ἐκεῖνοι πάσχα-
 σι πρὸς τὸ σπῶν οἱ δηχθέντες ὑπὸ τῆς διψά-
 δος. ὅσω γὰρ ἂν ἐπὶ πλεόν παρίω ἐς ὑμᾶς, το-
 σῶτω μᾶλλον ὀρέγομαι τῷ πράγματι, καὶ τὸ
 δίψος ἄσχετον ὑπαυκαίεται μοι, καὶ ἔοικα εἰ
 ἐμπλήσασθαι ποτε τῷ τοιᾷτε ποτῷ, καὶ μά-
 λα εἰκότως. ποῦ γὰρ ἂν οὕτω διειδέι τε καὶ
 καθαροῦ ὕδατι ἐντύχοιμι; ὥς. σύγγνωτε, εἰ
 δηχθεὶς καὶ αὐτὸς τὴν ψυχὴν ἠδίσω τέτῳ καὶ
 ὑγιει-

ingeniis posuisse. Ista enim Medicorum magis
 laus fuerit, quibus scire talia necesse est, ut et-
 iam depellere illa ex arte possint. Verum ego
 mihi videor, ac, per ego vos amicitiae praesidem
Iouem rogo, nolite offendi transsumta a bestiis
 imagine, similiter erga vos affectus, atque illi a
 dipsade morfi ad potum affecti sunt. Quo fre-
 quentius enim prodeo in conspectum vestrum,
 tanto magis eius rei sum cupidus, sitisque me
 vrit, quae reprimi nullo modo potest, nec vn-
 quam illo satiari potu mihi posse videor. Nec
 iniuria. Vbi enim in aquam pellucidam adeo et
 puram incidam? Itaque ignoscite, si morsus et
 ipse in animo meo morsum istum suauissimum
 salu-

ὑγιεινοτάτῳ τῷ δήγματι, ἐμφορῆμαι χανδόν,
 ὑποθεῖς τῷ κρενῶ τὴν κεφαλὴν· εἴη μόνον μὴ
 ἐπιλείπειν τὰ παρ' ὑμῶν ἐπιρρέοντα, μηδὲ χυ-
 θείσαν τὴν σπεκδὴν τῆς ἀκροάσεως, κεχηγνότε
 ἔτι καὶ διψῶντα καταλείπειν· ὡς δῖφους γε
 ἔνεκα τῶ μὲ πρὸς ὑμᾶς, ἔδέν ἂν ἐκώλυε πίνειν
 αἶ. κατὰ γὰρ τὸν σοφὸν Πλάτωνα, Κόρος
 ἔδειξεν τῶν καλῶν.

saluberrimumque, pleno me huiusmodi, caput sa-
 lienti supponens, ingurgitem. Modo illud mihi
 contingat, ne, quae a vobis adfluunt, deficient,
 nec exhaustum vestrum audiendi studium hian-
 tem me et sitientem destituat. Quantum quidem
 ad meam vestri sitim attinet, nihil obstat, quo
 minus semper bibam. Platone enim auctore sa-
 pientissimo, Pulchrorum nulla satietas.

Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδον.

Ἀλλὰ ποιητὴν μὲν ἄριστον εἶναί σε, Ἡσίοδε,
 καὶ τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβεῖν μετὰ τῆς
 δάφνης αὐτός τε δεικνύεις ἐν οἷς ποιεῖς, ἔνθεα
 γὰρ,

Disputatio cum Hesiodo.

Verum enimvero poëtam quidem optimum esse
 te, Hesiode, idque a Musis te una cum lau-
 ro accepisse, ipse quoque tuis in carminibus o-
 stendis:

γὰρ, καὶ σεμνὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν
 ἔτως ἔχειν· ἐκείνο δὲ ἀπορῆσαι ἄξιον, τί δη-
 ποτε προειπὼν ὑπὲρ σουτῆ, ὡς διὰ τῆτο λά-
 βοις τὴν θεσπέσιον ἐκείνην ὁδὴν παρὰ τῶν θεῶν,
 ἔπως κλείοις καὶ ὑμνοίης τὰ παρεληλυθότα, καὶ
 θεσπίζοις τὰ ἐσόμενα, θάτερον μὲν καὶ πάν-
 ῃ τελεῶς ἐξενήνοχας· θεῶν τε γενέσεις διηγέμε-
 νος, ἄχρι καὶ τῶν πρώτων ἐκείνων, χάρις, καὶ
 γῆς, καὶ ἕραν, καὶ ἔρωτος· ἔτι δὲ γυναικῶν
 ἀρετάς, καὶ παραινέσεις γεωργικάς· καὶ ὅσα
 περὶ Πλειάδων, καὶ ὅσα περὶ καιρῶν ἀρότε, καὶ
 ἀμήτε, καὶ πλῆ, καὶ ὅλως τῶν ἄλλων ἀπάν-
 των, θάτερον δὲ, καὶ ὃ χρησιμώτερον ἦν τῷ
 βίῳ

stendis: diuina enim omnia atque augusta: et
 nos, ita rem se habere, credimus. De illo vero
 disceptare fas fuerit, quid tandem sit, quod cum
 de te ipso praedixisses, hanc te ob causam diui-
 num illud a Dis carmen accepisse, vti celebrares
 cantaresque praeterita, ac diuinares futura; alte-
 rum quidem, idque perfecte omnino perfecisti,
 Deorum generationibus enarrandis, usque ad pri-
 ma illa Chaos, Tellurem, Caelum, et Amo-
 rem: insuper etiam mulierum commemorandis vir-
 tutibus, et praeceptis agriculturae, et quae de
 Pleiadibus, ac de temporibus arandi, messis, na-
 vigationis, reliquarumque rerum omnium, dici
 possunt: alterum vero, quod multo vtilius futu-
 rum

βίῳ παραπάλῳ, καὶ θεῶν δωρεαῖς μᾶλλον ἐοικὸς, λέγω δὲ τὴν τῶν μελλόντων προαγόρευσιν, ἔδωκε τὴν ἀρχὴν ἐξαπέφηνας, ἀλλὰ τὸ μέρος τέτο· πᾶν λήθη παραδεδωκας, ἔδοξε τῆς ποιήσεως ἢ τὸν Τηλέφον, ἢ τὸν Πολύιδον, ἢ καὶ Φινέα μιμησάμενος, οἱ μὴδὲ παρὰ Μουσῶν τέτο του τυχόντες, ὅμως προεθέσπιζον, καὶ οὐκ ὤκνευεν χρᾶν τοῖς δεαμένοις.

Ὡς ἀνάγκη σοι τῶν τριῶν τέτων αἰτιῶν μιᾷ γε πάντως ἐνέχεσθαι. ἢ γὰρ ἐψεύσω, εἰ καὶ πικρὸν εἰπῆν, [ἐχ] ὡς ὑποσχομένων σοι τῶν Μουσῶν καὶ τὰ μέλλοντα προλέγειν δύνασθαι· ἢ αἱ μὲν ἔδοσαν ὥσπερ ὑπέσχοντο, σὺ δὲ ὑπὸ φθόνου ἀποκρύπτεις, καὶ ὑπὸ κόλπου φυλάτ-

rum erat vitae, et Deorum muneribus magis simile, dico autem futurarum rerum praedictionem, plane non ostendisti, sed parte illa simpliciter obliuioni tradita, nusquam tua in poësi vel Calchantem, vel Telephum, vel Polyidum, vel Phineum adeo imitatus es, qui non consecuti illud a Musis, tamen diuinarunt, nec oracula reddere contentibus dedignati sunt.

2. Itaque trium horum criminum in vno adhaerescas omnino necesse est. Aut enim, quantumvis id dictu ainarum sit, mentitus es, cum non promiserint tibi Musae futura praedicendi facultatem: aut illae dederunt, sicut fuere pollicitae, at tu prae inuidia occultas, in sinuque

Φυλάττεις τὴν δώρεάν, ἔ μεταδιδὼς αὐτῆς τοῖς
δεομένοις· ἢ γέγραπται μὲν σοι καὶ τὰ τοιαῦτα
πολλὰ, ἐδέκω δὲ αὐτὰ τῷ βίῳ παραδέδωκας,
ἐκ οἷδα εἰς ὃν καιρὸν τινα ἄλλον ταμιευόμενης
τὴν χρῆσιν αὐτῶν. ἐκείνο μὲν γὰρ ἐδὲ τολμή-
σαιμ' ἂν εἰπεῖν, ὡς αἱ Μῆσαι δύο σοι παρέξεν
ὑποσχόμεναι, τὰ μὲν ἔδωκαν, ἐξ ἡμισείας δὲ
ἀνεκαλέσαντο τὴν ὑπόσχεσιν. λέγω δὲ τὴν τῶν
μελλόντων γνῶσιν. καὶ ταῦτα προτέραν αὐτὴν
ἐν τῷ ἔπει ὑπεσχημέναι.

Ταῦτα οὖν παρὰ τίνος ἄλλα, Ἡσίοδε, ἢ παρ'
αὐτοῦ σοῦ μάθοι τις ἂν; πρέπον γὰρ ἂν, ὥσ-
περ οἱ θεοὶ δοτῆρες εἰῶν εἰσίν, οὕτω δὲ καὶ
ὑμῖν τοῖς φίλοις καὶ μαθηταῖς αὐτῶν, μετὰ
πάσης

*absconditum servas munus, non impertiens illud
indigentibus: aut scripta quidem tibi sunt etiam
in hoc genere multa; tu vero nondum ea saeculo
tradidisti, cum vsum eorum ad nescio quod aliud
tempus reponas. Illud enim neque ausim dicere,
Musas, duo tibi praestare pollicitas, alterum qui-
dem dedisse, ex dimidia vero parte promissionem
suam, de futurorum cognitione loquor, reuocasse,
cum tamen prius illam in versu pollicitae
essent.*

3. Ista ergo numquid ab alio, Hesiodo, quam
ab ipso te, aliquis potest discere? Decuerit enim,
quemadmodum ipsi Dii bonorum sunt auctores;
ita etiam vos illorum amicos atque discipulos

cum

πάσης ἀληθείας ἐξηγεῖσθαι περὶ ὧν ἴσε, καὶ
 λῦειν ἡμῖν τὰς ἀπορίας.

ΗΣΙΟΔ. Ἐνὴν μὲν μοι, ὦ βέλτισε, ῥαδίαν
 ἀποκρίσιν ἀποκρίνεσθαι σοι περὶ πάντων, ὅτι
 μηδὲν ἐστὶ τῶν ἐρραφωδημένων ὑπ' ἐμῆ, ἴδιον
 ἐμὸν, ἀλλὰ τῶν Μουσῶν. καὶ ἔχρησεν σε παρ'
 ἐκείνων τὰς λογισμὰς τῶν τε εἰρημένων καὶ τῶν
 παραλελειμμένων ἀπαιτεῖν· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ μὲν
 ὧν ἰδίως ἠπιζάμην, λέγω δὲ τῶν νέμειν, καὶ ποι-
 μάνειν, καὶ ἐξελαύνειν, καὶ βδάλλειν, καὶ τῶν
 ἄλλων, ὅσα ποιμένων ἔργα, καὶ μαθήματα, δί-
 καιος ἂν εἴην ἀπολογεῖσθαι. αἱ θεαὶ δὲ τὰς
 αὐτῶν δωρεάς, οἷς τε ἂν ἐθέλωσι, καὶ ἐφ' ὅσον
 ἐν οἴωνται καλῶς ἔχειν, μεταδιδόασιν.

"Ομως

cum veritate omni, quae nobis enarrare, et si
 qua nobis videntur dubia, ea resolvere.

4. HES. Licebat mihi, vir optime, facili re-
 sponfione defungi de omnibus, nihil esse eorum
 carminum, quae a me confuta sunt, mihi pro-
 prium, sed Musarum: ab his proinde rationem
 dictorum pariter et praeterinissorum esse poscen-
 dam: me vero de his, quae per me sciebam, de
 pascendo, inquāin, curandoque grege, et exi-
 gendo, et mulgendo, reliquisque, quae pasto-
 rum opera sunt ac disciplina, causam dicere me-
 rito: Deas quidem sua munera, quibuscumque
 voluerint, et in quantum decere putent, impertiri.

Ὅμως δὲ ἐκ ἀπορήσῃ πρὸς σέ καὶ ποιητικῆς ἀπολογίας· ἔ γάρ, οἶμαι, χρὴ παρὰ τῶν ποιητῶν ἐς τὸ λεπτότατον ἀκριβολογούμενας, ἀπαιτεῖν κατὰ τὴν συλλαβὴν ἐκάστην ἐντελῇ πάντως, τὰ εἰρημένα, καὶν εἴ τι ἐν τῷ τῆς ποιήσεως δρόμῳ παραρρῶν λάθῃ, πιμρῶς τῆτο ἐξετάζειν, ἀλλ' εἰδέναι, ὅτι πολλὰ ἡμεῖς, καὶ τῶν μέτρων ἕνεκα, καὶ τῆς εὐφωνίας, ἐπεμβαλλομεν. τὰ δὲ καὶ τὸ ἔπος αὐτὸ πολλαῖς λεῖα ὄντα ἐκ οἷδ' ὅπως παρεδέξατο. σὺ δὲ τὸ μέγιστον ὧν ἔχομεν ἀγαθῶν, ἀφαιρῇ ἡμᾶς, λέγω δὲ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὴν ἐν τῷ ποιεῖν ἐξουσίαν· καὶ τὰ μὲν ἄλλα, ἔχ' ὁρᾷς ὅσα τῆς ποιήσεως καλὰ. σκινδαλάμης δὲ, καὶ ἀκάκτας τινὰς ἐκλέγεις, καὶ λαβὰς

5. Interim tamen neque poetica mihi apud te defensio defuerit. Neque enim, puto, decet, a poetis tenuiter nimis et minuto studio reposcere, syllabarum tenus omnium, perfecta omnino quae dixere, et si quid in ipso poëseos cursu non animaduersum effluat, acerbè illud exigere; verum scire, multa nos et modulorum causa et soni incalcare. Quaedam autem carmen ipsum saepe, utpote *leuia ac polita*, nescio quomodo adsumit. At tu maximo nos nostro bono is priuatum, libertatem dico, et in fingendo potestatem. Et reliqua in poësi pulchra non vides; sed ramenta quaedam et spinas eligis, ansasque quaeris calumniae.

βας τῇ συκοφαντίᾳ ζητεῖς. ἀλλ' ἐ μόνος ταῦ-
τα σὺ, εἰδὲ κατ' ἐμὲ μόνος, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ
ἄλλοι τὰ τῷ ἀμοτέχνῃ τῷ ἐμῷ Ὀμήρῃ κατα-
κνίξεσι, λεπτὰ ἔτω κομιδῇ, καὶ μάλιστα μικρὰ
ἄττα διεξιόντες.

Εἰ δὲ καὶ χρὴ ὁμόσε χωρήσαντα τῇ αὐτίᾳ τὴν
ὀρθοτάτην ἀπολογία ἀπολογήσασθαι, ἀνάγνω-
θι, ὦ ἔστος, τὰ ἔργα μὲ, καὶ τὰς ἡμέρας. εἴσῃ
γὰρ ὅσα ἐν τῷ ποιήματι τέτω, μαντικῶς ἅμα
καὶ προφητικῶς προτεθέσπισαί μοι, τὰς ἀπο-
βάσεις προδηλῆντα τῶν γε δεδωῶς καὶ κατὰ και-
ρὸν πραττομένων, καὶ τῶν παραλειμμένων
τὰς ζημίας. καὶ τὸ,

Οἴσεις δ' ἐν Φορμῷ, παῦροι δέ σε φηήσονται,
καὶ

mniae. Neque vero solus tu talia, neque contra
me solum, sed multi etiam alii *sunt*, qui Home-
ri, eandem artem professi, carmina vellicant, ita
minuta omnino et valde exigua disputantes.

6. Si vero opus est cominus congregi cum cri-
mine, et eam dicere causam quae verissima est,
lege, tu homo, Opera mea ac dies. Intelliges
enim, quot res in illo carmine, diuine et tan-
quam a vate praedictae a me sint, quae exitus
praesignificent cum eorum, quae recte et suo tem-
pore peraguntur, tum illorum quae praetermissa
sunt, noxas. Iam illud:

Corbe feres raro, rarus tibi et accola plaudet:

καὶ πάλιν, ὅσα ἀγαθὰ περιέσσι τοῖς ὀρθῶς
γεωργοῦσι, χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαντικὴ
νομίζεται.

ΛΥΚ. Τῆτο μὲν ἄν, ὦ θαυμασέ Ἡσίοδε,
καὶ πάνυ ποιμενικὸν εἰρηταί σοι, καὶ ἐπαλη-
θεύειν ἔσθης τὴν τῶν Μυσῶν ἐπίπνοιαν, αὐτὸς
ᾧδ' ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ τῶν ἐπῶν δυνάμενος.
ἡμεῖς δέ, ἔ ταύτην τὴν μαντικὴν παρὰ σέ καὶ
τῶν Μυσῶν περιεμένοντες, ἐπεὶ τὰ γε τοιούτῃα
πολύ μαντικώτεροι ὑμῶν οἱ γεωργοί, καὶ ἄριστοι
μαντεύσαντ' ἂν ἡμῖν περὶ αὐτῶν, ὅτι ὕσαντος
μὲν τῆ θεῆς, εὐθαλῆ ἔσσι τὰ δράγματα· ἣν δέ
αὐχμὸς ἐπιλάβῃ, καὶ διψήσωσιν αἱ ἄρτρα, οὐ-
δεμία μηχανὴ μὴ οὐχὶ λιμὸν ἐπακολουθήσῃ
τῷ

et rursus, quae bona recte colentibus agrum su-
perfutura sint, vtilissima vitae diuinatione iure ha-
beatur.

7. LYC. Istuc quidem, vir admirabilis Hesio-
de, plane pro pastore a te dictum est, viderisque
confirmare illum Musarum adflatum, qui neque
causam dicere pro versibus possis. At non istam
nos quidem diuinationem a te ac Musis expecta-
bamus: cum ad talia multo vobis diuiniore sint
rusti i, et optime nobis de illis rebus vaticinen-
tur, si pluat Deus, florentes futuros esse mani-
pulo: (*in ssem copiosam*) si vero aestus inuale-
scat, sitiantque arua, fieri non posse, quin fames
sitim

τῷ δίψει αὐτῶν καὶ ὅτι ἔμωσεντος θέρους
 χρηρῆ ἀρεῖν, ἢ ἔκ ἂν τι ὄφελος γένοιτο, εἰκὴ ἐκ-
 χυθέντων τῶν σπερμάτων· ἔδὲ αἶμᾶν χλωρόν
 ἔστι τὸν σάχυν, ἢ κενὸν εὐρεθήσεσθαι τὸν καρ-
 πόν *). ἔμην ἔδ' ἐκείνο μαντείας δεῖται, ὥς
 ἦν μὴ καλύψῃς τὰ σπέρματα, καὶ θράππων μα-
 κέλλην ἔχων ἐπιφοροῖη τῆς γῆς αὐτοῖς, κατα-
 πτήσεται τὰ ὄρνεα, καὶ προκατεδεῖται τὴν ἄ-
 πασαν τῆ θέρους ἐλπίδα.

Τὰ γὰρ ταιαῦτα παρακίσεις μὲν, καὶ ὑποθή-
 κας λέγων, ἔκ ἂν τις ἀμαρτάνοι μαντικῆς δὲ
 πᾶμα

fitim illorum consequatur: nec oportere media
 aestate arare, alioquin nihil inde utilitatis exori-
 turum, fufis frustra seminibus; neque meten-
 dum spicam adhuc viridem, alioquin vantum in-
 ventum iri fructum. Neque sane divinatione ad
 illud opus est, nisi obruas semina, et ligone ar-
 matus seruis terram iis inducat, deuolaturas aues,
 omnemque spem aestatis interceptam deuoraturas.

8. Talia enim si quis praecepta dicat aut mo-
 nita, non peccauerit; a divinatione autem mul-

R 4

tum

* κενόν — τὸν καρπὸν] Κενὸς καρπὸς vanus,
 inanis, qui speciem quidem habet, sed ob
 mollitiem et teneritatem paullo post exare-
 scens et corrugatus nihil relinquit praeter
 cuticulam. Gesner.

πάμπολυ ἀποδοῖν μοι δοκεῖ, ἥς τὸ ἔργον τὰ ἀ-
 δηλα, καὶ ἑδάμῃ ἑδάμῳς φανερά προγινώσκειν
 ὥσπερ τὸ τῷ Μίνῳ προειπεῖν, ὅτι ἐν τῷ τοῦ
 μέλιτος πίθῳ ὁ πᾶς ἔσται αὐτῷ ἀποπεπνυμέ-
 νος, καὶ τὸ τοῖς Ἀχαιοῖς προμηνύσαι τῆς Ἀπόλ-
 λωνος ἐργῆς τὴν αἰτίαν, καὶ τῷ δευάτῳ ἔτε
 αἰώσεσθαι τὸ Ἴλιον. ταῦτα γὰρ ἡ μαντική
 εἶπε καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατεθεῖη, ἐν
 αὐν φθάνοι καὶ μὲ μάντιν λέγων. προεῖν γὰρ
 καὶ προθεσπιῶ, καὶ ἀνευ Κασσείας, καὶ δᾶφνης,
 καὶ τρίποδος Δελφικῆς, ὅτι ἂν γυμνὸς τῆ κρύεος
 περινοσῇ τις, ὕοντος προσέτι ἢ χαλαζῶντος τῆ
 θεῆς, ἡπιάλος ἔ μικρὸς ἐπιπεσῆται τῷ τοιᾶ-
 νῳ· καὶ τὸ ἔτι γε τούτου μαντικώτερον, ὅτι

tum abesse mihi hoc opus videtur, cuius sit ob-
 scura et nusquam nullo modo manifesta ante co-
 gnoscere. Quale est illud cum Minōi praedictum
 est, in dolio mellis suffocatum iri illius filium;
 et cum praesignificata Achivis causa irarum Apol-
 linis, itemque anno decimo captam iri Ilium.
 Haec enim sunt divinatione. Alioqui si ista quo-
 que *superiora* ad divinationem aliquis referat, ef-
 fugere non poterit, quin me quoque vatem dicat.
 Praedicam enim ac divinabo, idque sine Casta-
 lia, et lauri et tripode Delphico, si quis nudus
 in frigore obambulet, pluuias insuper aut gran-
 dines fundente Deo, hunc talem rigor cum tre-
 more non parvus inuadet: et quod magis adhuc
 diui-

DISSERTATIO CVM HESIODO 265

καὶ θέρμῃ μετὰ τρυφῇ, ὥς τὸ φίλος, ἐπιγενή-
σεται, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα, ὧν γελοῖον
ἂν εἶη μεμνηῖσθαι.

"Ὡς τὰς μὲν τοιαύτας ἀπολογίας καὶ μαν-
τείας ἄφες· ἐκεῖνο δὲ ὁ εἰρηκας ἐν ἀρχῇ, ἴσως
παραδέχεσθαι ἄξιον, ὥς ἔδεν ἡδεῖς τῶν λεγο-
μένων, ἀλλὰ τις ἐμπνοια δαιμόνιος ἐνεποίει σοι
τὰ μέτρα, καὶ πᾶν ἔδὲ ἐκείνη βεβαίως ἔσα. οὐ
γὰρ ἂν τὰ μὲν ἐπετέλει τῶν ὑπεσχημένων, τὰ δ'
ἄτελῃ ἀπελίμπανεν.

diuinum est, etiam calor postea, vt probabile
est, superueniet, et multa in hoc genere, quo-
rum meminisse ridiculum fuerit.

9. Itaque hoc genus defensionis et diuinationo-
num omitte. Illud vero, quod initio dicebas,
forte dignum fuerit quod recipiatur; nihil te sci-
visse eorum quae diceres, sed afflatu quodam di-
vino subiecta tibi carmina, quamquam ne illud
quidem satis firmum est; neque enim ille alia
quidem promissorum impleturus erat, alia vero
imperfecta relicturus.

Πλοῖον, ἢ εὐχαί.

Λυκῖνος, Τιμόλαος, Σάμιππος, καὶ
Ἀδείμαντος.

ΛΥΚ. Οὐκ ἐγὼ ἄλεγον ὅτι θᾶπτον τὰς γύ-
πας ἑώλος νεκρὸς ἐν Φανερεῷ κείμε-
νος, ἢ θέαμα τι τῶν παραδόξων Τιμόλαον δια-
λάθοι, καὶ εἰς Κόρινθον δεῖσι ἀπνευσί θεόντα
ἀπιέναι διὰ τῆτο; ἔτω Φιλοθεάμων σύ γε καὶ
ἄοκνος τὰ τοιαῦτα. ΤΙΜ. Τί γὰρ ἔδει καὶ
ποιεῖν, ὦ Λυκῖνε, σχολὴν ἄγοντα, πυθόμενον
ἔτως ὑπερμεγέθη ναῦν, καὶ πέρα τῶ μέτρου ἐς
τὸν

Nauigium, seu vota.

Lycinus, Timolaus, Samippus, et
Adimantus.

LYC. Nonne dicebam ego, facilius posse fieri,
vt vultures effugiat iacens in propatu-
lo antiquum cadauer, quam Timolao mirabilis
spectaculi aliquid *subducatur*, etfi vno spiritu Co-
rinthum abire curriculo propter illud oporteat;
adeo tu spectaculorum avidus, et impiger ad ta-
lia. TIM. Quid enim agendum erat, Lycine,
homini otioso, qui audisset, ingentem adeo, vel
immensam potius nauem in Piraeo appulsam, de
illa-

τὸν Πειραιᾶ καταπέπλευσέναι, μίαν τῶν ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν· οἶμαι δὲ καὶ σφῶ, σὲ τε καὶ Σάμιππον τῆτονί, μὴ κατ' ἄλλο τι ἐξ ἄστρος ἔκειν, ἢ ὁψομένους τὸ πλοῖον. ΛΥΚ. Νῆ Δία, καὶ Ἀδείμαντος ὁ Μυρρηνάσιος εἶπετο μεθ' ἡμῶν. ἀλλ' ἐκ οἷδ' ὅπως νῦν ἐκείνός ἐστιν, ἀποπλανηθεὶς ἐν τῷ πλήθει τῶν θεατῶν· ἄχρι μὲν γὰρ τῆς νεώς ἅμα ἤλθομεν, καὶ ἀνιόντες ἐς αὐτήν, σὺ μὲν, οἶμαι, Σάμιππε, προήεις· μετὰ σέ, δὲ ὁ Ἀδείμαντος ἦν· εἴτ' ἐγὼ μετ' ἐκείνον ἐχόμενος αὐτᾶ ἀμφοτέραις. καὶ με διὰ τῆς ἀποβάθρας ὅλης παρέπεμψε χειραγωγῶν, ὑποδεδεμένον, ἀνυπόδητος αὐτὸς ὢν.

τὸ

illarum numero vnam, quae annonam ex Aegypto in Italiam aduehunt. Puto autem vos quoque, te, *inquam*, et Samippum hunc, non alia, quam spectandae huius natis causa ex vrbe venire. LYC. Sic est, per Iouem. Etiam Adimantus nos sequebatur Myrrhinusius. Verum ubi ille nunc sit, nescio, in spectatorum turba errore quodam a nobis distraetus: ad nauim quidem usque vna venimus: cumque in illam ascendere-mus, tu quidem, puto, Samippe, praecedebas: post te erat Adimantus, tum ego post illum vtraque illum manu tenens, quippe ille me per totum ponticulum manu prehensum ducebat calceatum discalceatus ipse. Abhinc autem illum

non

τὸ ἀπὸ τέττα δὲ ἐκ ἔτι αὐτὸν εἶδον, ἔτε ἔνδον
ἔτε ἐπαί κατακληύθειμεν.

ΣΑΜ. Οἶσθα, ὦ Λυκίνε, ὅπῃ ἡμᾶς ἀπέ-
λειπεν, ὁπότε, οἶμαί, τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο μερ-
κιον ἐκ τῆς θαλάμης προῆλθε, τὸ τὴν καθαράν
ὀφθόνην ἐνδεδυκὸς, ἀναδεδεμένον ἐς τὰ πίσω τὴν
κόμην, ἐπ' ἀμφοτέρα τῶ μετώπῃ ἀπηγμένην.
εἰ τοίνυν ἐγὼ Ἀδείμαντον οἶδα, οἶμαί, γλαφυ-
ρὸν ἄτω ἐκεῖνος θάμαμα ἰδὼν, μακρὰ χαίρειν
φράσας τῷ Αἰγυπτίῳ ναυπηγῷ, περιηγμένῳ
τὸ πλοῖον, παρέσκηκε δακρύων, ὥσπερ εἶωθε
ταχύδακρυς γὰρ ὁ ἀνὴρ ἐς τὰ ἐρωτικά. ΛΥΚ.
Καὶ μὴν ἔπ' ἅνυ καλὸς, ὦ Σάμιππε, ὁ μερ-
κίσκος ἔδοξέ μοι, ὡς ἂν καὶ Ἀδείμαντον ἐκπλη-
ξαί,

non vidi, neque intus, neque postquam descen-
dimus.

2. SAM. Nosti, Lycine, vbi nos reliquerit?
puto ego ibi, vbi formosus ille puer de diaeta
progrediebatur, ille puro linteo indutus, retro
comam reuinctus, vtrunque a fronte abductam.
Si ergo Adimantum ego noui, puto hominem ele-
ganti, adeo spectaculo viso, longum valere iusso
naupago Aegyptio, qui monstrabat nauim, ad-
stitisse lacrimantem, vt solet. Facilis enim vir
est, vbi amat, ad lacrimas. LYC. Quin non
admodum pulcher mihi, Samippe, puer videba-
tur, vt Adimantum etiam percelleret, quem tot
Athenis

ξαι, ὧ τοσῶτοι Ἀθήνησι καλοὶ ἔπονται, πάν-
 τες ἐλεύθεροι, σωμῖλοι τὸ Φθέγμα, παλαι-
 σρας ἀποπνέοντες, οἷς καὶ παραδακρύσαι οὐκ
 ἀγεννές· ἔτος δὲ πρὸς τῷ μελᾶγχρως εἶναι, καὶ
 πρόχειλός ἐστι, καὶ λεπτός ἄγαν τοῖν σκελοῖν,
 καὶ ἐΦθέγγετο ἐπισεσυρμένον 1) τι, καὶ συνε-
 χές, καὶ ἐπίτροχον, Ἑλληνισί μὲν, ἐς τὸ πᾶ-
 τριον δὲ τῷ ψόφῳ, καὶ τῷ τῆς Φωνῆς τόνῳ.
 ἡ κόα

Athenis formosi sectantur, liberi omnes, iucundi
 sermonis, olentes palæstram, apud quos forte
 lacrimari etiam non ignavum fuerit. At iste,
 præterquam quod niger, labiosus etiam est, et
 tenui nimis crure, et tractum quiddam *de imo*
gutturæ, continuatumque nimis et volubile loqui-
 tur, Græce ille quidem, sed *ita ut* patrium quid-
 dam sibilo atque tenore vocis *prodat*. Coima ve-

rō,

- I. ἐπισεσυρμένον] Puto hunc locum illustrari
 posse ex *Philoparr.* c. 16. vbi iunguntur ὑπέ-
 βηττε μύχιον, et ἐχρέμπετο ἐπισεσυρμέ-
 νον. Sine dubio ibi significat, *de imo pul-*
monie tractam pituitam emoliri: itaque hic et-
 iam ad *vocem ex imo quasi recessu attractam*
et prolatam refero. Illud quidem video,
 tarditatis aut languoris notionem plane huc
 non convenire; quid enim sibi vellet τὸ
 ἐπίτροχον; Neque tamen *confusionis* notio-
 nem aulim excludere, cum videam in Ἑταιρ.
 X. ἐπισεσυρμένα γράμματα, per festinatio-
 nem varie tractas et sibi permixtas. *Gesner.*

ἡ κόμη δέ, καὶ ἐς τῷπίσω ὁ πλόκαμος συνεσπεί-
ραμένος, ἃ ἐλευθερίον φησιν αὐτὸν εἶναι.

TIM. Τῷτο μὲν εὐγενείας, ὦ Λυκίνε, ση-
μεῖον ἐστὶν Αἰγυπτίας, ἡ κόμη. ἅπαντες γὰρ
αὐτοῖς οἱ ἐλευθεροὶ παῖδες ἀναπλέκοντα, ἐς τε
πρὸς τὸ ἐφηβικόν· ἔμπαλιν ἢ 2) αἱ πρόγονοι
ἡμῶν,

to, et actus ille retro tortusque in spiram cincin-
nus, non liberalem esse indicat.

3. TIM. Quin illud nobilitatis Aegyptiae si-
gnum est, coma, Lycine. Omnes quippe apud
illos ingenui eas implectunt, usque dum puber-
tatem attigerint. Contra ea maiores nostri: qui-
bus

2. ἔμπαλιν ἢ] Genuina haec scriptura, quam
Ven. Edd. debemus. Reliquae depravatissi-
me ἐν Παλλήνῃ. *du Soul.* ἔμπαλιν οἱ πρόγ.]
Si dicam ita emendandum hunc locum ne-
cessario; importunam hic esse Pallenen tum
Thraciam, tum eam, quae fuit pagus Atti-
cae; laborare constructionem; pessime inter-
punctum esse; vera dicam equidem, sed
idem verear, ne nimium audax videar. - Ita-
que vehementer delectatus sum, cum ipsum
illud ἔμπαλιν reperirem in Aldi ed. 1522.
Nempe sic optime sibi constant omnia. Apud
Aegyptios comas implexas habent ingenui ad
pubertatem; contra ea apud Athenienses an-
tiquos id faciebant senum lautiores. Res
manifesta nimis. Itaque nihil opus est, quam
ut adscribamus verba, ad quae hic respicitur
Thucy.

ἡμῶν, οἷς ἐδόκει καλὸν εἶναι κομᾶν τὰς γέρον-
τας, ἀναδεδεμένους κροβύλον ὑπὸ τέττιγι χρυ-
σῷ ἀνείλημμένον. ΣΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόλαε,
ὅτι ἡμᾶς ἀναμνησκεις τῶν Θουκυδίδεω συγ-
γραμμάτων, ἃ ἐν τῷ προοίμῳ περὶ τῆς ἀρχαίας
ἡμῶν περὶ τῆς εἰπὸν ἐν τοῖς Ἰωσιν, ὁπότε οἱ τό-
τε συναπαρτίσθησαν.

ΛΥΚ.

bus pulchrum visum est, comam alere seniores,
reunclam in cincinnum aurea cicada comprehen-
sum. SAM. Bene facis, Timolaë, quod Thu-
cydidis nos scriptorum admones, quae in prooe-
mio dixit de veteri luxu nostro, ubi et de Ioni-
bus, quando, qui tam erant, una inde deducti
sunt.

4. LVC.

Thucydides I, 6. καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς
(de Atheniensibus loquitur) τῶν εὐδαιμόνων,
διὰ τὸ ἀβροδίαιτον, ἔ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ
χιτῶνας τε λιγῆς (obserua hoc quoque Ae-
gyptium) ἐπαύσαντο φορεῖν, καὶ χρυ-
σῶν τέττιγων ἐνέρσει κροβύλον ἀναδεδεμένοι
τῶν ἐν κεφαλῇ τριχῶν. ἀφ' ἧ καὶ Ἰώνων
τὰς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πο-
λὺ αὐτῇ ἡ σκευὴ κατέσχε. Haec vltima de
Ionibus etiam vtcumque illustant obscura
sane Luciani verba, ἐν τοῖς Ἰωσιν, quorum
an vera sit lectio, an ego sententiam asse-
cutus sim, asseuerate nolim dicere. Iones
antiquam Atheniensium coloniam esse con-
stat, vel ex ipso Thucydides loco. Gesner.

ΛΥΚ. Ἀτὰρ, ὦ Σάμιππε, νῦν ἀνεμνήσθην
ὅπόθεν ἡμῶν ἀπελίσφθη Ἀδείμαντος, ὅτε πα-
ρὰ τὸν ἰσὸν ἐπιπολὺ ἐσημεν ἀναβλέποντες, ἀ-
ριθμῶντες τῶν βυρσῶν τὰς ἐπιβολάς, καὶ θαν-
μάζοντες ἀνέοντα τὸν ναύτην διὰ τῶν κήλων,
εἴτα ἐπὶ τῆς κεραίας ἄνω ἀσφαλῶς διαδρόντα,
τῶν κεραιῶν 3) ἐπειλημμένον. ΣΑΜ. Εὐγε
λέγεις.

4. LYC. Verum, Samippe, iam recordor,
vbi relictus nobis sit Adimantus, cum ad malum
staremus multum suspicientes numerantesque con-
iectus *telorum* in coriis, atque admirantes ascen-
dentem per rudentes nautam, deinde per anten-
nam in alto prehensis ceruchis transcurrentem.

SAM.

3. τῶν κεραιῶν] Hic certe κεραιᾶες non
sunt extrema s. cornua antennarum, vt inter-
pretantur cum *Micyllo* in *Lexicis*; sed sunt
ii, quos etiam *Lucanus* 8, 177. et 10, 495.
Graeca voce *ceruchos* vocavit, rudentes, qui-
bus ab utroque suo cornu suspensa antenna
libratur et ad malum alligatur: quod videre
licet apud *Schefferum* de mil. nau. lib. 2, 5.
p. 145. 168. Neque vero notatio vocis re-
pugnat huic significationi; neque enim ipsa
tantum extrema s. cornua antennarum sunt
οἷαξ quidam, clauus, s. gubernaculum: ve-
rum vel maxime ille transversus funis ad v-
trumque cornu alligatus duobus extremis,
media autem parte sic adnexus ad malum,
vt triangulum efficiatur, cuius basis sit in
ipsa

λέγεις. τί δ' οὖν χρὴ ποιεῖν ἡμᾶς ἐνταῦθα;
καταδοκεῖν αὐτὸν, ἢ ἐθέλεις ἐγὼ αὐτῷ ἐπ' ἀνέ-
μι ἐς τὸ πλοῖον; TIM. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προΐω-
μεν. οἷός γάρ ῥ' ἔδη παρεληλυθέναι ἐκείτον ἀπο-
σοβῶντα ἐς τὸ ἄστυ, ἐπεὶ μηκέτ' ἡμᾶς εὐρεῖν
ἔδύνατο· εἰ δέ μὴ, ἀλλ' οἶδε τὴν ἑδὸν Ἀδείμαν-
τος, καὶ δέος ἔδεν, μὴ ἀπολειφθεῖς ἡμῶν ἀπο-
βεκκληθῇ. LYC. Ὁρᾶτε μὴ σπαιὸν ἦ, Φίλον
ἐπολιπόντας αὐτὰς ἀπιέναι· βαδίζωμεν δ' ὁ-
μῶς, εἰ καὶ Σαμίππῳ τοῦτο ἔδοκεῖ. SAM.
Καὶ μάλα δοκεῖ, ἦν πως ἀνεωγυῖαν τὴν παλαι-
στραν ἐνὶ καταλάβωμεν.

Ἀλλ'

SAM. Recte istuc dicis. Quid ergo hic nobis
faciendum est? expectandusne est, an vis in na-
vem ego redeam? TIM. Nequaquam: sed per-
gamus. Credibile enim est illum per tumultua-
riam festinationem praeteriisse iam nos in urbem,
cum non amplius inuenire nos posset. Sin mi-
nus; at nouit certe viam Adimantus, nec metus
est, ne relictus a nobis in deuium errorem inci-
dat. LYC. Videte, ne sinistrum sit, nos relictos
amico abire. Abeamus tamen, si idem etiam
Samippo videatur. SAM. Omnino ita videtur,
si qua apertam adhuc Palaestram inueniamus.

5. Ve-

ipfa antenna, angulus autem vehementer
obtus, unde breuissimum perpendiculum
demitti queat, ad malum. Gesner.

Luc. Op. T. VII.

S

Ἀλλὰ μεταξύ τῶν λόγων, ἡλίκη ναῦς, εἰσε-
σι καὶ ἑκατὸν πήχεων ἔλεγεν ὁ ναυπηγὸς τὸ μῆ-
κος, εὖρος δὲ ὑπὲρ τὸ τέταρτον μάλιστα τέττα-
ρα ἀπὸ τῆ καταστρώματος ἐς τὸν πυθμένα, ἡ
βαθύτατον κατὰ τὸν ἀντλον, ἐννέα πρὸς τοῖς
εἴκοσι. τὰ δ' ἄλλα ἡλίκος μὲν ὁ ἰσὸς, ὅσην δὲ
ἀνέχει τὴν κεραίαν, οἷω δὲ προτόνω συνέχε-
ται, ὡς δὲ ἡ πρύμνα μὲν ἐπανέστηεν ἡρέμα καμ-
πύλῃ, χρυσᾶν χηνίσκον ἐπικειμένη, καταντι-
πρὺ δὲ ἀνάλογον ἡ πρῶρα ὑπερβέβηκεν, ἐς τὸ
πρόσω ἀπομηκνυμένη, τὴν ἐπώνυμον τῆς νεῶς
θεὸν ἔχουσα τὴν Ἴσιν ἐκατέρωθεν. ὁ μὲν γὰρ
ἄλλος κόσμος αἱ γραφαί, καὶ τῆ ἰσίς τὸ παρά-
σκευασιον

ς. Verum, vt interim aliquid loquamur, quan-
ta haec nauis! centum et viginti cubitorum lon-
gitudinem esse dicebat Naupegus, latitudinem
autem supra quartam huius partem; ac de con-
strato nauis in fundum, vbi profundissima est,
ad sentinam, vndetriginta. Caeterum quantus
est malus! quantam vero sustinet antennam, quan-
to opus habet et continetur protono! Vt verò
puppis adsurgit sensim incurua, cui cheniscus
impositus est aureus; ab altera parte iusta propor-
tione prora extollitur in aduersum porrecta, ha-
bens ab vtraque parte cognominem nauis Deam
Isidem. Ornatus enim reliquus, picturae, et suppa-

πειον 4) πυραυγές, καὶ πρὸ τέτων αἱ ἀγκυραί,
 καὶ σφοδαί, καὶ περιαγογαί, καὶ αἱ μετὰ τὴν
 πρῶτην οἰκήσεις, θαυμάσια πάντα μοι ἔδοξε.

Καὶ τὸ τῶν ναυτῶν πλῆθος στρατοπέδῳ ἄν
 τις εἰκάσειεν. ἑλέγετο δὲ καὶ τὸσῶτον ἀγειν σῖ-
 τον, ὡς ἱκανὸν εἶναι πᾶσι τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ
 ἐνιαύσιον πρὸς τροφήν. κατὰ πάντα μικρὸς
 τις ἀνθρωπίσκος γέγων ἤδη ἔσωζεν, ὑπὸ λεπτῇ
 κτῆμα

Supparum veli colore flammeo, et ante istaec an-
 corae, et verloria, et circumactoria, et illae ad
 puppim habitationes, admirabilia mihi videban-
 tur omnia.

6. Et nautarum multitudinem exercitui aliquis
 comparauerit. Dicebatur vero tantam etiam frui-
 menti vim vehere, quae omnibus Atticae incolis
 ad annua alimenta sufficeret. Atque haec omnia
 parvus aliquis homuncio, iam senex, seruabat,

S 2.

parua

4. ἰσὶς τὸ παράσ.] Παράσιον puto illud esse,
 quod alias vocatur σιφάριον, supparum,
 velum minus, splendidi coloris, maiori im-
 positum, quo in portum Puteolanum inue-
 hentibus uti licebat solis nauibus, ut haec
 est, Alexandrinis. Gesner. Haseus Thef.
 Theol. Phil. T. 2. p. 719. pro vulgato παρά-
 σιον, docet legendum παράσειον, intellecto
 μέρος, i. e. versutilem mali partem; quod re-
 cepi. Reitz.

κάμακι τὰ τήλικαῦτα πηδάλια περιζρέφων.
 εἰδείχθη γάρ μοι ἀναφаланτίας ἄλλος, Ἡρων,
 οἶμαι, τέννομα. TIM. Θαυμάσιος τὴν τέχνην,
 ὡς ἔφασκον οἱ ἐμπλόντες, καὶ τὰ θαλάττια
 σοφὸς ὑπὲρ τὸν Πρωτέα.

Ἦκέστατε δὲ ὅπως δεῦρο κατήγαγε τὸ πλοῖον,
 οἷα ἔπαθον πλόντες, ἢ ὡς ὁ ἑστὴρ αὐτὰς ἔσω-
 σεν; LYC. Οὐκ, ὦ Τιμόλαε, ἀλλὰ νῦν ἡδέως
 δ' αἶψά κέσσαιμεν. TIM. Ὁ ναύκληρος αὐτὸς
 διηγεῖτό μοι, χρηστὸς ἀνὴρ, καὶ προσομιλῆται
 δεξιός. ἔφη δὲ ἀπὸ τῆς φάρε ἀπάραντας αὐ-
 πάνυ βιαίῳ πνεύματι, ἐβδομαίης ἰδεῖν τὸν Ἀ-
 κάμαντα· εἶτα ζεφύρε ἀντιπνεύσαντος, ἀπε-
 νεχθῆναι πλαγίους ἄχρι Σιδῶνος· ἐκείθεν δὲ
 χειμῶ-

parus pertica tantae molis gubernacula torquens.
 Ostenfus enim mihi est recaluafter aliquis, caesura
 crispus, Heron nomine, arbitror. TIM. Admi-
 rabilis artis nomine, vt vectores dicebant, et do-
 ctus circa maritima supra Proteum.

7. Audistis autem, quomodo huc deduxerit
 nauem, quae illis inter navigandum acciderint,
 et quomodo stella ipsos feruarit. LYC. Non,
 Timolae, sed iam libenter ex te audiuerimus.
 TIM. Naucerus ipse mihi narrabat, vir bonus,
 et consuetudini aptus. Dicebat autem, cum sol-
 visset e Pharo vento non valde vehementi, septi-
 mo die vidisse Acamantem: tum reflante Zephy-
 ro obliquos Sidonem vsque esse delatos. Inde
 autem

χειμῶνι μεγάλῳ δεικνύτη ἐπὶ Χελιδονέας διὰ τῶ
Αὐλῶνος ἐλθεῖν· ἔνθα δὴ παρὰ μικρὸν ὑποβρυ-
χίως δύναι ἀπαντας.

Οἶδα δέ ποτε παραπλεύσας καὶ αὐτὸς Χελι-
δονέας, ἤλκον ἐν τῷ τόπῳ ἀνίσταται τὸ κύμα,
καὶ μάλιστα περὶ τὸν Λίβα, ὅποτεν ἐπιλάβη
καὶ τῶ Νότῃ. κατ' ἐκείνο γὰρ δὴ συμβαίνει με-
ρίζεσθαι τὸ Παμφύλιον ἀπὸ τῆς Λυκισκῆς θα-
λάσσης· καὶ ὁ κλύδων ἄτε ἀπὸ πολλῶν ρευμά-
των περὶ τῷ ἀκρωτηρίῳ σχιζόμενος, (ἀπόξυροι
δὲ εἰσι πέτραι, καὶ ὀξείαι, παραθηγόμεναι τῷ
κλύσματι,) καὶ φοβρωτάτην ποιεῖ τὴν κυμα-
τωγὴν, καὶ τὸν ἦχον μέγαν. καὶ τὸ κύμα πολ-
λαῖς αὐτῷ ἰσαμύγεθες τῷ σιοπέλῳ.

Τοι-

autem magna tempestate die decimo per Aulonem
venisse ad Chelidoneas. Hic veró parum abfuisse
quin submersi omnes perirent.

8. Noui autem, cum ipsae aliquando Cheli-
doneas circumnavigauerim, quantus ibi locorum
fluctus surgat, et maxime spirante Africo, cum
Notum etiam assumfit. Post hoc enim euenire
solet, vt a Lycio mari diuidatur Pamphylium:
fluctusque, vtpote ab vndis pluribus circa ipsum
scissus promontorium, (sunt autem petrae abru-
ptae et ab alludentibus aquis acutae) terribili
cum ionitu frangitur: atque ipsi saepe scopulo
magnitudine aequalis est.

Τοιχῦτα καὶ σφᾶς καταλαβὼν ἔφασκεν ὁ ναυκλῆρος, ἔτι καὶ νικτὸς ἔσῃς, καὶ ζόφ᾽ ἀκριβῆς· ἀλλὰ πρὸς τὴν οἰμωγὴν αὐτῶν ἐπιλασθέντας τὰς θεάς, πῦρ τε ἀναδείξαι ἀπὸ τῆς Λυκίας, ὡς γνωρίσαι τὸν τόπον ἐκτῖνον, καὶ τινα λαμπρὸν ἄστρα, Διοσκούρειαν τὸν ἕτερον, ἐπικαθίται τῷ καρχησίῳ, καὶ κεντυθύναι τὴν νχὺν ἐπὶ τὰ λαλά ἐς τὸ πέλαγος, ἥδη τῷ κρημνῷ προσφερομένην. τὰν τεῦθεν δὲ ἀπαξ τῆς ὄρθῃς ἐκπεσόντας, διὰ τᾷ Αἰγαίᾳ πλεύσαντας, ἐβδομηροσῇ ἀπ' Αἰγύπτου ἡμέρᾳ πρὸς ἀντίους τὰς Ἐτησίαις πλανάζοντας, ἐς Πειραιᾶ χθὲς κενθορμίσασθαι, τοσῶτον ἀποσυρέντας ἐς τὸ κάτω, ἔς ἔδει τὴν Κρήτην δεξιὰν λαβόντας, ὑπὲρ
τὸν

9. Ab his se etiam deprehensos nauclerus dicebat, cum nox adhuc esset et merae tenebrae. Sed ad ipsorum ploratum fractos *miseriordia* Deos, cum ignem ostendisse de Lycia, ut oram illam agnoscerent, lucidamque stellam quandam, Dioscurorum alterum, infedisse carchelio, ac direxisse navim finistrorsum in mare, cum iam ferretur ad scopulum. Inde, cum recta via semel excidissent, transfauigato Aegeo, septuagesimo ab Aegypto die, obliquo ad tenentes sibi aduersum Etesias cursu, in Piraeum heri appulisse, tantum ad inferiora detractos, quos oportuerit dextram legentes Cretam, Malea superato, iam esse

τὸν Μαλέαν πλεύσαντας, ἤδη εἶναι ἐν Ἰταλίᾳ.
 ΛΥΚ. Νῆ Δία, θαυμάσιόν τινα Φῆς κυβερνή-
 την τὸν Ἡρώνα, ἢ τῷ Νηρέως ἡλικιώτην, ὃς
 τοσῶτον ἀπεσφάλῃ τῆς ὁδῆς.

Ἀλλὰ τί τῆτο; ἐκ Ἀδείμαντος ἐκεῖνός ἐστι;
 ΤΙΜ. Πάνυ μὲν ἐν Ἀδείμαντος αὐτός. ἐμβοή-
 σωμεν ἐν Ἀδείμαντε, εἰ Φημι τὸν Μυρρηνέ-
 σιον, τὸν Στροβίχην. ΛΥΚ. Δυσὶν φάτερρον,
 ἢ δυσχεραίνει κατ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωται Ἀ-
 δείμαντος γὰρ, ἐκ ἄλλος τίς ἐστι, πάνυ ἤδη
 παφῶς ὀρῶ, καὶ θοιμάτιον αὐτῷ, καὶ τὸ βί-
 σισμα ἐκείνῃ, καὶ ἐν χρῶ ἢ κερᾷ. ἐπιτείνωμεν
 δὲ ὅμως τὸν περὶπατον, ὡς καταλάβωμεν
 αὐτόν.

Ἦν

esse in Italia. LYC. Admirabilem, ita me Iu-
 piter, mihi gubernatorem narras Heronem, aut
 aequalem Nerei, qui tantum de via aberraverit.

IO. Sed quid istuc? Nonne iste Adimantus
 est? TIM. Omnino ipse est Adimantus, incla-
 memus igitur. Adimante, te volo, Myrrhinu-
 sum, Strobichi filium. LYC. Alterutrum ho-
 rum, aut iratus nobis est, aut aurium vsu am-
 itit. Adimantus enim est, non alius. Satis iam
 clare video: et vestimentum ipsius est, et inces-
 sus, et brevis ad ipsam cutem tonsura. Accele-
 remus tamen gradum, ut ipsum adsequamur.

*Ὡν μὴ ἱματίεσσι λαβόμενοι σε ἐπιστρέψωμεν,
 ὦ Ἀδείμαντε, ἔχ' ὑπακάσεις ἡμῖν ἐμβαῶσιν;
 ἀλλὰ καὶ φροντίζοντι ἔοικας ἐπὶ συννοίας τινός,
 ἔμικρόν γ' ἔδ' εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα, ὡς δο-
 κεῖς, ἀνακυκλῶν. ΑΔΕΙΜ. Οὐδέν, ὦ Λυκίνε,
 χαλεπὸν, ἀλλὰ με κακὴ τις ἔννοια μεταξὺ βα-
 δίζοντα ὑπεκᾶψα, παρακᾶσαι ὑμῶν ἐποίησεν,
 ἀτενὲς πρὸς αὐτὴν ἅπαντι τῷ λογισμῷ ἀποβλέ-
 ποντα. ΛΥΚ. Τίς αὕτη; μὴ γὰρ ἐκνήσης εἰ-
 πεῖν, εἰ μὴ τις ἐς τῶν πάνυ ἀπορρήτων. καί-
 τοι ἐτελέσθημεν, ὡς οἶσθα, καὶ ζέγειν μεμα-
 θήκαμεν. ΑΔΕΙΜ. Ἀλλ' αἰσχύνομαι ἔγωγε
 εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς· ἔτω γὰρ μεираκιῶδες ὑμῖν
 δόξει τὸ φρόντισμα. ΛΥΚ. Μῶν ἐρωτικόν τί
 εἰσιν;

11. Nisi veste te prehensum aduertamus, Adi-
 mante, non exaudies nos inclamantes; sed vide-
 ris etiam profundae cogitationi immerfus, non
 paruum neque contemtibile negotium animo agi-
 tare ac reuoluere. ADIM. Nihil, Lycine, si-
 nistrum: sed noua me inter eundem cogitatio
 subiens, vt inauditam praetermitterem vestram
 vocem effecit, qui defixum totum in illa animum
 haberem. LYC. Quanam est illa? Ne enim
 cuncteris dicere, nisi est de valde secretis. Quam-
 quam initiati, vt nosti, sumus, ac celare *com-
 missa* didicimus. ADIM. Sed pudet me nimi-
 rum apud vos dicere, adeo puerilis vobis videbi-
 tur cogitatio. LYC. Numquid amatorium quid
 est?

εἶναι; εἰς γὰρ τῆτο ἀμνήτοις ἡμῖν ἐξαγορεύσεις, ἀλλ' ὑπὸ λαμπρᾷ τῇ δαδί καὶ αὐτοῖς τετελεσμένοις.

ΑΔΕΙΜ. Οὐδέν, ὦ θαυμάσιε, τοιοῦτον, ἀλλὰ τινε πλῆτον ἐμαρτῷ ἀνεπλαττόμην, ἣν κενὴν μακαρίαν οἱ πολλοὶ καλοῦσι· καὶ μοι ἐν ἀκμῇ τῆς περιχσίας καὶ τρυφῆς ἐπέστητε. ΑΤΚ. Οὐκὲν τὸ προχειρότατον τῆτο, κοινὸς Ἑρμᾶς, Φασι· καὶ ἐς μέσον κατατίθει Φέρων τὸν πλῆτον· ἄξιον γὰρ ἀπολαῦσαι τὸ μέρος φίλος ὄντας, τῆς Ἀδειμάντα τρυφῆς. ΑΔΕΙΜ. Ἀπέλειφθην μὲν ὑμῶν εὐθύς ἐν τῇ πρώτῃ ἐς τὴν ναῦν ἐπιβάσει, ἐπεὶ σε, ὦ Λυκῖνε, κατέστησα ἐς τὸ ἀσφα-

est? neque enim hoc etiam profanis nobis enarraveris, sed *hominibus* ad claram facem ipsia quoque initiatis.

12. ADIM. Nihil tale, o noster. Sed diuitias mihi quasdam ipse fingebam animo, quam ficticiam Beatam *insulam* omnes vocant; vosque in ipso mihi diuitiarum et voluptatis fastigio superuenistis. LYC. Itaque illud *hic valeat* expeditissimum, communis esto Mercurius! aiunt: atque in medium allatas depone diuitias: aequum enim est, in partem venire nos, qui amici sumus, voluptatum Adimanti. ADIM. A vobis quidem relictus sum in primo statim in nauim ingressu, cum te, Lycine, in tuto collocassem.

ἀσφαλές. περιμετρῶντος γάρ με τῆς ἀγκύρας
τὸ μέγεθος, ἐκ οὗδ' ὅπως ὑμεῖς ἀπέστητε.

Ἰδὼν δ' ὁμοῦς τὰ πάντα, ἤρμην τινὰ τῶν
ναυτῶν, ἐπόσθη ἀπεσφύρει ἡ ναὺς τῷ δεσπότη
ὡς ἐπιτοκελὺ κατ' ἔτος ἔμαζεν τὴν μισθοφο-
ρίαν. ὁ δέ μοι, Δώδεκα, ἔφη, Ἀττικὰ τάλαντα,
εἰ πρὸς τελέχισόν τις λογιζέται. τὴν-
τεῦθεν ἔν ἐπανιών, ἐλογιζόμεν, εἴ τις θεῶν
τὴν ναῦν ἄφνω ἐμὴν ποιήσῃσιν εἶναι, οἷον ἂν ὡς
εὐδύμονα βίον ἐβίωσα, εὖ ποιῶν τὰς Φίλας,
καὶ ἐπὶ πλέων ἐνίοτε μὲν αὐτὸς, ἐνίοτε δὲ οἰκέ-
τας ἐκπέμπων· εἴτα ἐκ τῶν δώδεκα ἐκείνων τα-
λάντων, οἰκίαν τε ἤδη ἐκδομησάμην ἐν ἐπι-
καίρῳ μικρὸν ὑπὲρ τὴν ποιμίην, τὴν παρὰ τὸν
Ἰλισ-

Dimetiente enim me ancorae magnitudinem, vos
nescio quo discesseratis.

13. Tamen visis omnibus, quaerebam ex nau-
tarum aliquo, *Quantum plerumque mercedis domi-
no singulis annis ea navis referat?* At ille, *Do-
decim*, inquit, *talenta Attica, si quis quod mini-
mum est computet.* Hinc ergo rediens ita cogita-
bam, *Si quis Deorum, hanc navem subito, ut mea
sit, faciat; quam ego, quam felicem vitam agam!*
*bene faciens amicis, interdum ipse nauigans, emit-
tens non nunquam servos.* Deinde de duodecim
illis talentis domum iam aedificabam loco oppor-
tuno; paullo supra Poecilen, relicta illa ad Ilis-
sum

Ἰουσσὸν ἐκείνην τὴν πατρώαν ἀΦεῖς, καὶ οἰκέ-
 τας ἀνέμην καὶ ἐσθῆτας, καὶ ζεύγη, καὶ ἵππους.
 νυνὶ δὲ ἤδη καὶ ἔπλεον, ὑφ' ἀπάντων εὐδαιμο-
 νιζόμενος τῶν ἐπιβατιῶν, Φοβερός τοῖς ναύταις,
 καὶ μονονεχὶ βασιλεὺς νομιζόμενος. ἔτι δέ μοι
 τὰ κατὰ τὴν ναῦν εὐθετίζοντι, καὶ ἐς λιμένας
 πόρρωθεν ἀποβλέπῃ, ἐπιστὰς, ὦ Λυκίνα,
 κατέδυσας τὸν πλετόν, καὶ ἀνέτρεψας εὖ Φε-
 ρόμενον τὸ πᾶν φορὸς ἐρίῳ τῆς εὐχῆς τῷ πνεύματι.

ΛΥΚ. Οὐκᾶν, ὦ γενναῖε, λαβόμενός μου,
 ἄπαγε πρὸς τὸν στρατηγόν, ὡς τινα πειρατὴν,
 ἢ καταποντιστὴν, ὃς τηλικῶτον ναυάγιον εἰργα-
 σμαι, καὶ ταῦτα ἐν γῇ κατὰ τὴν ἐκ Πειραιῶς
 ἐς τὸ ἄστυ. ἀλλ' ὅρα ὅπως παραμυθήσομαι σου
 τὸ

sum paterna: et seruos emebam, et vestes, cur-
 rusque, et equos. Iamque et nauigabam felixque
 praedicabar a vectoribus omnibus, metuendus
 nautis, ac tantum non rex *ab illis* habitus. Ve-
 rum adhuc componenti mihi rem naualem, et in
 portum prospectanti e longinquo, *tu*o, Lycine,
 aduentu demerfisti diuitias, euertisti, dum bene
 et secundo votorum flatu fertur nauigium.

14. LYC. Igitur, vir fortis, prehensum me ad
 Imperatorem abducito, vt piratam aliquem, aut
 perniciem nauium, qui tanti tibi naufragii causa
 fuerim, idque in terra, ipsaque inter Piraea at-
 que urbem via. Sed vide, quomodo casum tuum
 solatu-

τὸ πταῖσμα. πέντε γὰρ, εἰ βάλῃ, καλλίω καὶ
 μείζω τῇ Αἰγυπτίᾳ πλοῖα ἤδη ἔχε, καὶ τὸ μέγι-
 στον, ἔδὲ καταδύναμι δυνάμενα. καὶ τάχα σοι πεν-
 τήκισ ἐξ Αἰγύπτου κατ' ἔτος ἕκαστον σιταγωγείται
 σιταγωγίαν, εἰ καὶ ὧ ναυκληρῶν ἄρις, ἄλλος εἰ
 ἀφόρητος ἡμῖν τέτεγενήσόμενος. ὥς γὰρ ἔτι ἐνὸς
 πλοῖος τέττι' δεσπότης ὢν, παρήκεις βοώντων,
 εἰ πέντε κτήσατο πρὸς τέττω τριάρμενα πάντα,
 καὶ ἀνώλεθρα, ἔδὲ ὄψει δηλαδὴ τὰς Φίλας. σὺ
 μὲν ἔν εὐπλόσι, ὧ βέλτις· ἡμεῖς δὲ ἐν Πει-
 ραιῇ καθεδόμεθα· καὶ τὰς ἐξ Αἰγύπτου ἢ Ἰτα-
 λίας καταπλέοντας ἀνακρίνοντες, εἴ περ τὸ μέ-
 γα Ἀδειμάντε πλοῖον, τὴν Ἰσιν, τις οἶδεν.

ΑΔΕΙΜ.

solaturus sim. Habe enim tibi, ecce, quinque,
 si volueris, pulchriora maioraque Aegyptio illo,
 nauigia, et quod maximum est, quae mergi non
 possint: ac celeriter tibi, quinquies singulis an-
 nis, frumenta vnumquodque aduehat: te vero,
 nauclerorum praestantissime, intolerabilem nobis
 tum futurum apparet. Qui enim modo vnus
 huiusce nauigii dominus cum esses, inclamantes
 non audieris, si quinque possideas, praeter hanc,
 trium omnes velorum quae perire non possint,
 nec respicies nimirum amicos. Itaque feliciter,
 amice, nauiga, Nos in Piraeo sedebimus rogan-
 tes qui ex Aegypto aut Italia appellent, Num
 forte magnum Adimanti nauigium, Isidem, ali-
 quis viderit.

15. ADIM.

ΑΔΕΙΜ. Ὁρᾷς, δια τὸτο ὦκεν εἰπεῖν ἃ
 ἐνεόον, εἰδὼς ὅτι ἐν γέλωτι καὶ σκώμματι ποι-
 ῆτεσθαι μὴ τὴν εὐχὴν. ὥς ἐπιστὰς μικρὸν, ἔς
 αὐτὸς ὑμῶς προχωρήσῃτε, ἀποπλευσῆμαι πάλιν
 ἐπὶ τῆς νεώς. πολὺ γὰρ ἄκαινον τοῖς ναύταις
 προσλαλεῖν, ἢ ὑφ' ὑμῶν καταγελαῖσθαι. ΑΤΚ.
 Μηδαμῶς, ἐπεὶ συνεμβησόμεθα σοὶ καὶ αὐτοῖς
 ὑποσάντες. ΑΔΕΙΜ. Ἀλλὰ ὑφαίρησω τὴν
 ἀποβάθραν, προσσελθὼν. ΑΤΚ. Οὐκ ἔστιν ἡμεῖς
 γε προσνηξόμεθα ὑμῶν. μὴ γὰρ οἷς σοὶ μὲν εἶ-
 ναι ῥᾶδιον τηλικαῦτα πλοῖα κτᾶσθαι, μῆτε
 περιμένω μῆτε ναυπηγήσασθαι. ἡμῶς δὲ οὐκ
 αἰτήσομεν παρὰ τῶν θεῶν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας
 ἀκμῆτες δύνασθαι ναεῖν. καὶ τοὶ πρῶτον καὶ ἐς Αἴ-
 γιον

γιναν

15. ADIM. Vides? Propterea dicere, quae
 cogitabam cunctabar, qui scirem, risui vos et
 ludibrio votum meum habituros. Itaque resistam
 paululum, dum vos processeritis, ac navim deim-
 ple rursus solvam. Praestat enim cum nautis age-
 re, quam a vobis derideri. LYC. Nequaquam,
 resistemus et ipsi, ut conscendere tecum possi-
 mus. ADIM. At ego praegressus tollam ponti-
 culum. LYC. Nos itaque ad vos adnatabimus.
 Numquid enim putas, facile tibi esse tot ac tan-
 tas possidere naues, quas nec emeris neque aedi-
 ficaueris: nos vero votis non impetraturos a Diis,
 ut multa stadia nihil fatigati natare possimus?
 Quamquam nuper etiam Aeginam ad Hecates

ceri-

γιναν ἐπὶ τὴν τῆς ἐνοδίας τελευτήν, οἶσθα ἐν ἡλί-
κῳ σκαφιδίῳ πάντες ἅμα οἱ Φίλοι τεττάρων
ἑκάστος ὀβολῶν διεπλεύσαμεν, καὶ εἶδον ἐδυσχε-
ρανες ἡμᾶς συμπλέοντας· νῦν δὲ ἀγανακτεῖς, εἰ
πυραμυθισάμεσθ' αἶσθα, καὶ τὴν ἀποβάθρην προεισ-
ελθὼν ἀφαιρῆς. ὑπερμαζῶς γέ, ὦ Ἀδείμαντε,
καὶ ἐς τὸν ἀέθρον εἰ πτύεις, εἰ δὲ οἶσθα ὅς τις ὢν
ναυκληρεῖς. ἔτιώς ἐπῆρέ σε καὶ ἡ οἰκία, ἐν κα-
λῷ τῆς πόλεως οἰκοδομηθεῖσα, καὶ τῶν ἀκολού-
θων τὸ πλῆθος. ἀλλ', ὦ γὰρ εἰ, πρὸς τῆς Ἰσι-
δος, καὶ τὰ Νειλῶα ταῦτα ταρίχη τὰ λεπτὰ
μέμνησο ἡμῶν ἀγεῖν ἀπ' Αἰγύπτου, ἢ μῦρον ἀπὸ
τῆς Κανώπου, ἢ Ἴβιν ἐκ Μέρφιδος· εἰ δὲ καὶ ἡ
ναῦς ἐδύνατο, καὶ τῶν πυραμίδων μίαν.

TIM.

cerimonias, nosti, quān parua in scaphula omnes
simul amici quaternis quisque obolis traiecerimus,
nec molestum tibi tum erat nobiscum nauigare:
nunc autem fers grauiter, si tecum inscendantus,
et praegressus auferre vis ponticulum: nimis
enim intumescis, Adimante, et in anum tum
non despuis, neque, quis homo lis, tantus iam
naclerus cogitas. Ita te elatum fecit etiam do-
mus pulcherrimo vrbis loco aedificata, et multi-
tudo pedisequorum. Sed per Isidem, amice,
certe Nilotica illa fassamenta, illa tenuia adferre
nobis ex Aegypto memento, aut vnguentum de
Canopo, aut ex Memphide Ibin; si vero nauis
possit, vnam etiam pyramidum.

16. TIM.

TIM. Ἄλις παιδιᾶς, ὦ Λυκίνε· ὁρᾷς ὡς ἐρυ-
 θριᾶν Ἀδείμαντον ἐποίησας, πολλῶ τῷ γέλω-
 τι ἐπικλύσας τὸ πλοῖον, ὡς ὑπέραντλον εἶναι,
 καὶ μηκέτι ἀντέχειν πρὸς τὸ ἐπιρρέειν· καὶ ἐπέ-
 περ ἔτι πολὺ ἡμῖν τὸ λοιπὸν ἐστὶ πρὸς τὸ ἄσυ,
 διελόμενοι τετραχῇ τὴν ὁδὸν κατὰ τὰς ἐπιβάλ-
 λοντας ἑκάστος σταδίᾳς, αἰτῶμεν ἅπερ ἂν δοκῇ
 παρὰ τῶν θεῶν· ἔγω γὰρ ἂν ἡμᾶς ὅ, τε κάμα-
 τος λαῖδοι, καὶ ἅμα εὐφρανέμεθα, ὥσπερ ἡδί-
 στω ὀνειράτι ἐκασίῳ περιπεσόντες, ὅφρ' ὅσον βα-
 λόμεθα εὖ ποιήσονται ἡμᾶς. παρ' αὐτῶ γὰρ
 ἐπάσσω τὸ μέτρον τῆς εὐχῆς, καὶ οἱ θεοὶ πάντα
 ὑποκρίσθωσαν παρῆχοντες, εἰ καὶ τῇ φύσει ἀπί-
 στω.

16. TIM. Satis ioci, Lycine. Vides vt ru-
 borem Adimanto inieceris; multo risu ita perfu-
 disti nauigium, vt exhaustiri iam non possit, nec
 vndarum vim sustinere. Et quando adhuc mul-
 tum nobis viae ad urbem superest, diuisa in qua-
 tuor partes via, per stadia quisque sibi assignata,
 quod cuique visum fuerit, a Dis optemus. Sic
 enim et laborem fefellerimus, et oblectauerimus
 animum, tanquam in suauissimum voluntate no-
 stra somnium delapsi, quod, quam diu volueri-
 mus, voluptatem nobis adferat. Penes vnum-
 quemque enim votorum erit mensura, ponemus-
 que praebituros omnia Deos, licet natura sua ab
 omni veri similitudine abhorreant. Quod vero
 maxi-

θανά εἶσαι. τὸ δὲ μέγιστον, ἐπιδείξεις εἶσαι τὸ
πρᾶγμα, ὅστις ἂν ἄριστα χεῖραίτο τῷ πλάτῃ,
καὶ τῇ εὐχῇ. δηλώσει γὰρ αἶος ἂν καὶ πλατῆ-
σας ἐγένετο.

ΣΑΜ. Καλῶς, ὦ Τιμόλαε, καὶ πείθομαι
σοι, καὶ ὅταν ὁ καιρὸς καλῇ, εὐξομαι ἅπας ἂν
δοκῇ. εἰ μὲν γὰρ Ἀδείμαντος βέλτεται, εὐδὲ
ἐρωτᾷν οἶμαι, ὅς γε δὴ ἐν σῇ νηὶ τὸν ἕτερον πᾶ-
σα ἔχει. χρὴ δὲ καὶ Λυκίῳ δοκεῖν. ΛΥΚ. Ἀλλὰ
πλάτῳ μὲν, εἰ τὰτο ἄρσινεν, μὴ καὶ βέλτεται
νῆν ἐπὶ ταῖς καιναῖς εὐτυχίαις δοκῶ. ΑΔΙΜ. Ὡς
γὰρ πρῶτος ἀρξεται; ΛΥΚ. Σὺ, ὦ Ἀ-
δείμαντε, εἴτα μετὰ σέ, ἔπειτα Σαμίππου, εἴ-
τα Τιμόλαος, ἐγὼ δὲ ὀλίγον ὅσον ἡμισάδιον
τὸ

maximum est, documento ipsum hoc fuerit, ec-
quis optime usus sit diuitiis, atque voto; osten-
det enim qualis homo esset, si diues esset.

17. S. A. M. Praeclare *ipse*, Timolae, equidem
tibi obtempero, et cum tempus me vocauerit,
quae videbuntur optabo. Utrum enim velit Adi-
mantus, ne quaerendum quidem puto, qui iam
alterum in noui pedem habeat. Oportet vero Ly-
cino etiam *idem* videri. L. Y. C. Diuites ergo si-
mus, si hoc videtur melius, ne inuidere etiam
communi felicitati videar. A. D. I. M. Quis ergo
primus incipiet? L. Y. C. Tu, Adimante, deinde
post te hic Samippus, deinde Timolaus; ego ve-
ro

τὸ πρὸ τῆς Διπύλης ἐπιλήψομαι τῇ εὐχῇ, καὶ
τᾶτο ὡς οἶόν τε παραδραμὼν.

ΑΔΕΙΜ. Οὐκ ἔν ἐγὼ μὲν εἰδὲ νῦν ἀποστήσο-
μαι τῆς νεώς. ἀλλ', εἴπερ ἔξεσιν, ἐπιμετρήσω
τῇ εὐχῇ. ὁ δὲ Ἑρμῆς ὁ κερδῶος ἐπινεύσάτω
ἅπασιν. ἔσω γὰρ τὸ πλοῖον, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ
πάντα, ἐμὰ, καὶ ὁ Φόρτος, οἱ ἔμποροι, αἱ γυ-
ναῖκες, οἱ ναῦται, καὶ ἄλλο εἴ τι ἥδισον κτη-
μάτων ἀπάντων. ΣΑΜ. Λέληθας σεαυτὸν
ἔχων ἐν τῇ νηϊ. ΑΔΕΙΜ. Τὸν παῖδα Φῆς, ὦ
Σάμιππε, τὸν κομήτην; καὶ κείνος ἔν ἐσω ἐμός;
ὁ πόσος δὲ ὁ πυρὸς ἐνδὸν ἐσιν, οὗτος ὁ ἀριθμὸς
ῥήκας, χρυσίον ἐπίσημον γενέσθω, τοσούτοι
Δαρεῖκοι.

ΑΤΚ.

ro parui semistadii spatio ante portam geminam
votum aggressus, quantum potero percurram.

18. ADIM. Proinde ego ne nunc quidem a
naue discedam: verum quandoquidem licet, co-
rollarium voto meo adiciam. Mercurius autem
lucrificus ille omnibus annuat. Sit ergo navis
mea, et quidquid in illa est, sarcinae, vectores,
mulieres, nautae, et si qua ibi alia possessionum
omnium suauissima. SAM. Oblivisceris te in
navi esse. ADIM. De puero, Samippe, loque-
ris, comato illo. Et ille ergo meus esto. Quan-
tum vero est tritici, uniuersus ille numerus, au-
rum signatum fiat, Darici totidem.

Luc. Op. T. VII.

T

19. LYC.

ΛΤΚ. Τί τῆτο, ὦ Ἀδείμαντε, καταδύσε-
ταί σοι τὸ πλοῖον, ἐ γὰρ ἴσον βάρος πυρᾶ, καὶ
τῆ ἰσαρίθμῃ χρυσίῃ. ΑΔΕΙΜ. Μὴ Φθάνει,
ὦ Λυκίνε, ἀλλ' ἐπειδὴν εἰς σὲ παρέλθῃ ἡ εὐχὴ,
τὴν Πάρνηθα ἐκείνην, εἰ θάλοισ, ὅλην χρυσῇν
ποιήσας ἔχε, καὶ γὰρ σιωπήσομαι σοι. ΛΤΚ.
'Αλλ' ὑπὲρ ἀσφαλείας τῆτο ἔγωγε τῆς εἰς ἐποίη-
σάμην, ὥς μὴ ἀπολέσθαι ἅπαντας μετὰ τοῦ
χρυσίῃ· καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα 5), μέτρια, τὸ
μεγαλύνον δὲ τὸ ὠραῖον, ἀποπνιγῆσεται ἄθλιον,
νεῖν οὐκ ἐπιζάμενον. ΤΙΜ. Θάρρει, ὦ Λυ-
κίνε·

19. L.YC. Quid hoc, Adimante, mergetur
tibi nauigium, nec enim idem pondus tritici, et
pari numero auri. ADIM. Noli inuidere mihi,
Lycine: sed cum ad te optandi sors delata fuerit,
Parnetha illum totum aureum factum tibi habe,
et ego tibi praeſtabo ſilentium. LYC. Verum
pro tua ego hoc ſecuritate feci, ne cum auro per-
eamus omnes. Ac quantum ad nos attinet,
mediocre illud *periculum* fuerit: at formoſus ille
adoleſcentulus periret, qui nare neſciat. TIM.
Bono

5. ὑμέτερα] Nimis mihi videbatur ruſticus Ly-
cineus, ſi dicat ὑμέτερα· vos animae viles,
in vobis iactura et periculum exiguum:
Sed de omnibus qui vna erant, loquitur:
omnes ſe nauim Adimanti conſenſuros prae-
dixerant. Itaque ὑμέτερα legendum puto,
vel contra omnes libros. Geſner.

κῆνς· οἱ δελφῖνες γὰρ αὐτὸ ὑποδύντες ἐξοίσου-
 σιν ἐπὶ τὴν γῆν. ἡ νομίζεις κιθαρωδὸν μὲν τι-
 να σωθῆναι παρ' αὐτῶν, καὶ ἀποβαλεῖν τὸν μι-
 σθὲν ἀντὶ τῆς ὠδῆς, καὶ νεκρὸν τι ἄλλο παιδίον
 εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἐπὶ δελφίνος ὁμοίως προκομι-
 σθῆναι, τὸν δὲ Ἀδαιμάντη οἰκέτην τὸν νεώνη-
 τον, ἀπορήσιν δελφῖνος ἐρωτικῇ; ΑΔΕΙΜ.
 Καὶ σὺ γάρ, Τιμόλαε, μιμῇ Λυκῖνον, καὶ ἐπι-
 μετρέῃς τῶν σκαμμάτων, καὶ ταῦτα εἰσηγητῆς
 αὐτὸς γενόμενος.

TIM. Ἀμεινον γὰρ ἦν πιθανώτερον αὐτὸ
 ποιεῖν, καὶ τινα θησαυρὸν ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀνευ-
 ρεῖν, ὥς μὴ πράγματα ἔχοις ἐκ τῆς πλοῆς, με-
 τατιθεῖς χρυσίον ἐς τὸ ἄγν. ΑΔΕΙΜ. Εὖ
 λέγεις.

Bono es animo, Lycine. Delphini enim subeun-
 tes illum in terram deportabunt. Aut putas, ci-
 tharoedum quendam ab iis servatum cantus sui
 mercedem percepisse; et mortuum adolescentu-
 lum alium in Isthmum Delphini tergo similiter
 exportatum, Adimanti autem servulo recens em-
 to, amatorium delphinum esse defuturum?
 ADIM. Tu etiam, Timolae, Lycinum imita-
 ris, et adiciis ludibria, ipse auctor huius sermonis
 cum fueris.

20. TIM. Nempe melius erat, maiori cum
 probabilitate hoc facere, ac thesaurum quendam
 inuenire sub lecto, ne tantum negotii tibi facef-
 sat transferendus e naui in urbem thesaurus.

λέγεις. ἀνορωρύχθω θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν
τὸν λίθινον, ὅς ἐστιν ἡμῖν ἐν τῇ αὐλῇ, μεδιμνοὶ
χίλιοι ἐπισήμῃ χρυσίᾳ. εὐθύς ἔν, κατὰ τὴν
Ἡσίοδον, οἶκος τὸ πρῶτον, ὡς ἂν ἐπισημότα-
τα οἰκοίην· καὶ τὰ περὶ τὸ ἄστυ πάντα ὠνησά-
μην ἤδη, πλην ὅσα Ἴσθμοι καὶ Πυθοῖ, καὶ ἐν
Ἐλευσίνι· ὅσα ἐπὶ θαλάτῃ, καὶ περὶ τὴν Ἴσθμόν
ὀλίγα, τῶν ἀγώνων εἴδη, εἴ ποτε δὴ τὰ Ἴ-
σθμια ἐπιδημήσαιμι, καὶ τὸ Σικυώνιον πεδίον,
καὶ ὅλως εἴ περ τι ἢ συνηρεφές, ἢ ἐνυδρον, ἢ
εὐκαρπον ἐν τῇ Ἑλλάδι, πάντα ἐν ὀλίγῳ Ἀδει-
μάντῃ ἔσω. ὁ χρυσὸς δὲ κοῖλος ἡμῖν ἐμφα-
γεῖν· τὰ δὲ ἐκπώματα ἔκχευα, ὡς τὰ Ἐχε-
κράτες, ἀλλὰ διτάλαντον ἕκασον τὴν ἐλκὴν.

Λ Τ Κ.

ADIM. Recte mones. Effossus esto thesaurus
sub Mercurio lapideo, quem in aula habemus,
medimni mille auri signati. Statim ergo de sen-
tentia Hesiodi, *Prima domus*, ut splendidissime
habitem: iam quae circa urbem sunt emam o-
mnia: quin etiam quae Isthmi, et Pythone; et
Eleasines maritima, et pauca circa Isthmum, lu-
dorum causa, si quando ad Isthmia spectanda ibi
commorer; et campum Sicyonium, et in vniuer-
sum, si quid usquam aut opacum aut irriguum,
aut foecundum in Graecia, breui tempore Adi-
manti sunt omnia. Aurum nobis esto factum in
quo edamus: pocula non leuia, qualia Echecratis,
sed talentorum duorum vnumquodque pondere.

21. LYC.

ΛΥΚ. Εἴτα πῶς ὁ οἰνοχόος ὀρέξει πλήρες
ἔτω βαρὺ ἔκπωμα; ἢ σὺ δέξῃ παρ' αὐτῷ ἀμο-
γητὶ ἔσκυφον, ἀλλὰ Σισύφιον τι βάρος ἀνα-
διδόντος; ΑΔΕΙΜ. "Ανδρῶπε, μὴ μ' ἀνάλυσ-
τὴν εὐχὴν. ἐγὼ δὲ καὶ τραπέζας ὅλας χρυσᾶς
ποιήσομαι, καὶ τὰς κλῖνας χρυσᾶς· εἰ δὲ μὴ
σιωπήσῃ, καὶ τὰς διακόνους αὐτῆς. ΛΥΚ. "Ο-
ρα μόνον μὴ, ὥσπερ τῷ Μίδα, καὶ ὁ ἄρτος σοι,
καὶ τὸ ποτὶν χρυσὸς γένηται, καὶ πλατῶν ἄθλιος
ἀπόλῃ, λιμῶ διαφθαρεῖς πολυτελεῖ. ΑΔΕΙΜ.
Τὰ σὰ ρυθμιεῖς πιθανώτερον, ὦ Λυκῖνε, μετ'
ὀλίγον, ἐπειδὴν αὐτὸς αἰτῆς.

Ἐσθῆς ἐπὶ τέτοις ἀλκυσί, καὶ ὁ βίος οἷος
ἄβρότατος· ὕπνος, ἐφ' ὅσον ἡδιστος· Φίλων
πρὸς-

21. LYC. Tum quomodo pincerna tibi prae-
bebit plenum graue adeo poculum? aut tu quo-
modo ab illo capies sine molestia non scyphum,
sed Sisyphium quoddam onus tibi praebente?
ADIM. Heus tu! noli mihi turbare votum
meum. Ego vero mensas etiam ex auro solidas
mihi faciam, et lectos aureos, ac, nisi tacueris,
ipsos quoque famulos. LYC. Vide modo, ne
velut Midae etiam panis tibi et potus aurum fiant,
atque inter diuitias pereas miser, fame sumtuosa
enectus. ADIM. Tua paullo post probabilius
ordinare, Lycine, licebit, cum optabis ipse.

22. Vestis posthaec *mibi erit* purpurea, et victus
quam mollissimus, somnus quam diu erit iucun-
T 3 dus;

πρόσοδοι, καὶ δαῖσεις, καὶ τὸ ἅπαντας ὑποπτήσ-
 σεν, καὶ πρᾶσκυνεῖν· καὶ οἱ μὲν ἔωθεν πρὸς ταῖς
 θύραις ἄνω καὶ κάτω περιπατήσασιν, ἐν αὐτοῖς
 δὲ καὶ Κλεάνετος, καὶ Δημοκράτης οἱ πάντες. καὶ
 προσελθῶσί γε αὐτοῖς, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων εἰς-
 δεχθῆναι ἀξιῶσι, θυρωροὶ ἑπτά ἐφεσῶτες, εὐ-
 μεγέθεις βάρβαροι προσερχεῖσθαι εἰς τὸ μέ-
 τωπον εὐθύ τὴν θύραν, οἷα νῦν αὐτοὶ ποιῶσιν,
 ἐγὼ δὲ, ὅπῃ ταν δόξα, προκύψας ὥσπερ ὁ ἥλιος,
 ἐκείνων μὲν εἰς ἐπιβλέψοιμι ἐνίχως· εἰ δέ τις πέ-
 νης, οἷος ἦν ἐγὼ πρὸ τῆς θησαυρῆς, Φιλοφρονή-
 σομαι τῶτον, καὶ λεσάμενον ἤκειν κελεύσω τὴν
 ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. οἱ δὲ ἀποπνιγῆσονται οἱ
 πλούσιοι, ὀρῶντες ὀχήματα, ἵππους, καὶ παῖ-
 δας

dus; salutationis amicorum et preces, atque il-
 lud, ut reuerentur omnes ac supplicent. Atque
 alii a summo mane ad ianuas inambulabunt sur-
 sum deorsum, inter illosque Cleacnetus et Demo-
 crates, summi viri: et accedentibus illis, intro-
 mittique ante alios volentibus, adstantes ianito-
 res septem bene magni, barbari, in ipsam fron-
 tem iam impingant ianuam, ut nunc ipsi faciunt.
 Ego vero, ubi visum fuerit, solis instar exorians
 quosdam illorum neque adspiciam. Si quis vero
 pauper *adstet*, qualis ego ante thesaurum fueram,
 hunc tractabo humaniter, et post balneum iusto
 tempore venire ad coenam iubebo. Isti vero rum-
 pentur diuites, cum videbunt currus, equos,
 pue-

δας ὡραίᾳς, ὅσον δισχιλίαις ἐξ ἀπάσης ἡλικίας,
ὅ, τι περ τὸ ἀνθηρόταταν.

Εἶτα δαΐπνα ἐπὶ χρυσῷ (εὐτελὲς γὰρ ὁ ἄργυρος, καὶ ἔ κατ' ἐμέ) τάριχος μὲν ἐξ Ἰβηρίας, οἶνας δὲ ἐξ Ἰταλίας, ἔλαιον δὲ ἐξ Ἰβηρίας καὶ τῆτο, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, καὶ ὄψα πανταχόθεν, καὶ σῦες, καὶ λαγῶς, καὶ ὅσα πτηνὰ, ὄρνις ἐκ Φάσιδος, καὶ τὰς ἐξ Ἰνδίας, καὶ ἀλεκτρυὼν Νομαδικός· οἱ δὲ σκευάζοντες ἕκαστα, σοφισταί τινες, περὶ πέμματα καὶ χυμούς ἔχοντες. εἰ δέ τινι προπίοιμι, σκύφοῦ ἢ Φιάλην αἰτήσας, ὁ ἐκπιὼν ἀποφερέτω καὶ τὸ ἔκπωμα.

Οἱ

pueros formosos bis mille circiter, quod ex omni aetate erit florentissimum.

23. Tum coenae in auro; vile enim nimis argentum, nec me dignum: salgama ex Iberia; ex Italia vinum; oleum ipsum quoque ex Iberia; mel autem nostras illud sine igne depuratum; et opsonia vndique, et apri, et lepores; et quod ad volucris gallina e Phaside, et ex India pavo, gallus autem Numidicus: qui vero parent singula, sophistae quidem *sumo* in coquendo et succis parandis occupati. Si cui vero propinem scypho postulato aut phiala, qui ebibit, poculum quoque ipsum auferat.

T 4

24. Qui

Οἱ δὲ νῦν πλείοσι πρὸς ἐμὲ Ἴριοι καὶ πρεσβύ-
ται δηλαδὴ ἅπαντες. καὶ ἔτι τὸ ἀργυροῦν
πινάκιον, ἢ τὸν σκύφον ἐπιδείξεται Διόνικος
ἐν τῇ πομπῇ, καὶ μάλιστ' ἐπειδὴν ὁρᾷ τὰς εἰ-
κέτας τὰς ἐμὰς ἀργύρῳ τοσάτω χρωμένους. τῇ
πόλει δὲ ταῦτα παρ' ἐμῆ ἐξαίρετα ὑπῆρξεν ἂν,
εἴ μὲν διανομαί, κατὰ μῆνα ἕκαστον δραχμαί
τῷ μὲν ἄς ᾧ ἑκατὸν, τῷ δὲ μετοίκῳ ἡμισυ τέ-
των· δημόσια δὲ ἐς καλλιὸς θέατρα, καὶ βαλα-
νεῖα· καὶ τὴν θάλατταν ἄχρι πρὸς τὸ Δίπυλον
ἵκειν, καὶ νταῦθά περ λιμένα εἶναι, ἐπαχθέντος
ὀρύγματι μεγάλῳ τῷ ὕδατος, ὥς τὸ πλοῖον με-
πλησίον ὀρμεῖν, καταφανὲς ὃν ἐκ τοῦ Κερα-
μικοῦ.

Τοῖς

24. Qui vero iam sunt diuites, Iri ad me et
mendici nimirum *sunt* omnes: nec amplius par-
vulam illam lancem argenteam, aut poculum,
in pompa ostentabit Dionicus; praesertim ubi
viderit, servos meos tanto uti argento. Civitati
vero haec a me insignia *munera* contigerint. Di-
visiones menstruae, drachmae civi unicuique cen-
tum; inquilino harum dimidium: publica ad
pulchritudinem *culta* theatra, et balineae, et ut
mare ad Dipylum (*geminam portam*) usque per-
veniat, atque hic circiter portus sit adducta per
magnam fossam aqua, ut prope appellere navis
mea possit, ab ipso inde Ceramico iam conspicua.

25. Ami-

Τοῖς Φίλοις δὲ ὑμῖν, Σαμίππῳ μὲν εἴκοσι με-
δίμνης ἐπίσημε χρυσίᾱ παραμαστρῆσαι τὸν οἰκο-
νόμον ἐκέλευσα ἂν, Τιμολάῳ δὲ πέντε χοαί-
κας, Λυκίῳ δὲ χοίνικα, ἀτομεμαγμένην καὶ
ταύτην, ὅτι λάλος ἐσὶ, καὶ ἐπισκώπτει μετ' ἡ-
εὐχὴν. τῶτον ἐβαλόμεν βιώναι τὸν βίον, πλε-
τῶν ἐς ὑπερβολὴν, καὶ τρυφῶν, καὶ πάσας ἡ-
δοναῖς ἀφθόνως χρῶμενος. εἰρηκα, καὶ μοι ὁ
Ἑρμῆς τελεσιργήσειεν αὐτά.

ΛΥΚ. Οἶσθα ἔν, ὦ Ἀδείμαντε, ὡς πάν-
σοι ἀπὸ λεπτῆς κροῖκης ὁ πᾶς ἔτασ' ἐπ' αὐτῷ
ἀπῆρτηται, καὶ ἦν ἐκείνη ἀπορ' ῥαγῇ, πάντα σί-
χεται, καὶ ἀνθρακὲς σοι ὁ θεσαυρὸς ἔσται; ΑΔΕΙΜ.
Πῶς λέγεις, ὦ Λυκίε; ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἄρισε,
ἄδηλον

25. Amicis autem meis, Samippo quidem vi-
ginti medimnos auri signati dispensatorem meum
admetiri iubeam; Timolao choenices quinque;
Lycino autem choenicem, abrafam ipsam quo-
que, quod garrulus est, meumque votum irri-
det. Hanc, ego vellem vitam vivere, diuitiis
supra modum affluens, et deliciis voluptatibusque
omnibus fruens liberrime. Dixi: ac perficiat
ista mihi Mercurius.

26. LYC. Nosti ergo, Adimante quam a te-
nui tibi filo vniuersae istae diuitiae suspensae sint,
quo rupto, perierint omnia, et carbones tibi
pro thesauro relinquantur. ADIM. Quid ais,
Lycine? LYC. Quod obscurum est, vir bone,

ἄδηλον ὁπόσον χρόνον βιώσεις πλατῶν· τίς γὰρ οἶδεν εἰ ἔτι παρακειμένης σοι τῆς χρυσῆς τραπέζης, πρὶν ἐπιβαλεῖν τὴν χεῖρα, καὶ ἀπογεύσασθαι τῷ ταῷ, ἢ τῷ Νομάδος ἀλεκτρυόνης, ἀποφυσήσας τὸ ψυχίδιον ἄπει, γυψὶ καὶ κόραξι πάντα ἐκείνα καταλιπών; ἢ ἐθέλεις καταριθμήσομαι σοι τὰς μὲν αὐτίκα πρὶν ἀπολαῦσαι τῷ πλατῶ ἀποθανόντας, ἐνίς δὲ καὶ ζῶντας ἀποσερηθέντας ὧν εἶχον, ὑπὸ τινὸς βασιλῆως πρὸς τὰ τοιαῦτα δαίμονος; ἀνέεις γάρ πε τὸν Κροῖσον καὶ τὸν Πολυκράτην, πολὺ σὲ πλεσιώτερες γενομένους, ἐκπεσόντας ἐν βραχεῖ τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων;

Ἵνα δέ σοι καὶ τούτους ἀΦῶ, τό, τε ὕγιαινεῖν ἐχέγγυον οἶς σοι γενήσεσθαι, καὶ βέβαιον; e

quam diu sis in istis diuitiis victurus. Quis enim nouit, annon apposita adhuc mensa illa aurea, ante etiam quam manum iniicias, ac gustes de pauone, vel de gallo Numidico, efflata animula hinc abeas, vulturibus et coruis relinquens ista omnia? An vis, vt eos tibi recenseam, qui statim, ante quam fruerentur diuitiis, mortui sunt; quosdam vero, dum viuerent, iis, quae habebant, ab inuido quodam ad talia daemone priuatos? Audis enim forte Croesum et Polycratem, multum te ditiores, bonis omnibus breui tempore excidisse?

27. Vt autem hos etiam tibi remittam, an valetudinem tibi tanquam sponse quodam certam firmam-

βαίον; ἢ ἔχ' ὄρε' πολλὰς τῶν πλεσίων κακο-
 δαιμόνως διάγοντας ὑπὸ τῶν ἀλγηδόνων, τὰς
 μὲν εὐδὲ βαδίζειν δυναμένους, ἐνίκας δὲ τυφλὰς,
 ἢ τῶν ἐν τοσούτοις τι ἀλγύντας; ὅτι μὲν γὰρ ἐν
 αὐτῷ ἐλοιο, πλετῶν δις τοσούτον πλετόν, ὅμοιος
 πᾶσχειν. Φανομάχῳ τῷ πλεσίῳ, καὶ Φηλίνε-
 σθαί· ὡς ἐκείνος, εὖ οἶδα καὶ μὴ εἶπης· ἐγὼ λέ-
 γειν ὅσας ἐπιβελαὺς οἶδα μετὰ τῆς πλέτης, καὶ
 λησῆς, καὶ Φθόνον, καὶ μῖσος παρὰ τῶν πολ-
 λῶν. ὄρε' οἶων σοι πραγμάτων αἴτιος ὁ θε-
 σαυρὸς γίνεται; ΑΔΕΙΜ. Ἀεὶ σύ μοι, ὦ Λυ-
 κῖνε, ὑπεναντίος· ὥς ἔτε τὴν χοινικίδα ἔτι
 λήψῃ, ἐς τέλος μετὰ τῆς εὐχῆς ἐπηρεάζων. ΛΥΚ.
 Τῆτο μὲν ἤδη κατὰ τὰς πολλὰς τῶν πλουσίων
 ἀνα-

firmamque futurum arbitraris? aut non vides
 multos diuitum misere a doloribus habere, quos-
 dam ne incedere quidem valentes, aliquos caecos,
 aut intestino quodam dolore laborantes. Te enim
 nec cum altero tanto diuitiarum optaturum esse
 ea pati, quae diues ille Phanomachus, atque ita,
 ut iste effeminari, etiam te tacente bene noui.
 Mitto dicere, quot insidias nauti cum diuitiis *com-*
iunctas, et latrones, et inuidiam, et odium mul-
 titudinis. Vides quot tibi negotia facessat the-
 saurus? ΑΔΙΜ. Semper tu mihi, Lycine, ad-
 versarius. Itaque nec choenicem iam accipies,
 qui perpetuo votum meum calumnieris. ΛΥΚ.
 Istuc iam pro more vulgi diuitum facis, quod re-
 tractas

ἀναδύη, καὶ ἀνκαλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν. ἀλλὰ
σὺ ἤδη, ὁ Σάμιππος, εὐχα.

ΣΑΜ. Ἐγὼ δὲ (ἡπειρώτης γάρ εἰμι, Ἀρκᾶς,
ἐκ Μαντινείας, ὡς ἴσε) ναῦν μὲν ἂν αἰτήσομαι
γενέσθαι, ἣν γε τοῖς πολίταις ἐπιδείξασθαι ἂ-
δύνατον, εἰ δὲ μικρολογήσομαι πρὸς τὰς θεοὺς,
θησαυρὸν αὐτῶν, καὶ μεμετρημένον χρυσίον·
ἀλλὰ (δύνανται γὰρ ἅπαντα οἱ θεοὶ, καὶ τὰ
μέγιστα εἶναι δοκῶντα, καὶ ὁ νόμος τῆς εὐχῆς,
ὃν Τιμόλαος ἔθηκε, φήσας μηδὲν ὀκνεῖν αἰτεῖν,
ὡς ἐκείνων πρὸς εἰδὲν ἀνανευόντων) αὐτῷ δὲ βα-
σιλεὺς γενέσθαι, ἔχῃ οἷος Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίπ-
πας, ἢ Πτολεμαῖος, ἢ Μιθριδάτης, ἢ εἴ τις
ἄλλος

tractas et reuocas promissum. Sed tu iam, Sa-
mippe, opta.

28. S A M. Ego autem, (quippe mediterraneus homo, Arcas, ut nostis, ex Mantinea,) nauem mihi obtingere non optabo, quippe quam ostendere ciuibus meis nequeam: neque ita minute cum Dis rationes putabo, uti thesaurum optem ac dimensum surum. Verum, (possunt enim omnia Dii, etiam quae maxima videntur, et lex optandi haec est, quam Timolaus posuit, cum dixit, ne quid verecundemur optare, tanquam nihil illis renuentibus:) opto igitur rex fieri, non qualis Alexander Philippi, aut Ptolemaeus, aut Mithridates, aut si quis alius acceptum

ἄλλος ἐκδεχάμενος τὴν βασιλείαν παρὰ πατρὸς,
 ἤρξεν· ἀλλὰ μοι τὸ πρῶτον ἀπὸ λησιείας ἀρξα-
 μένω, ἐταῖροι καὶ συνωμόται ὅσον τριακόντα,
 πῖσοι μάλα καὶ πρόθυμοι γενέσθωσαν· εἴτα
 κατ' ὀλίγον, τριακόσιοι προσιόντες ἡμῖν, ἄλλοι
 ἐπ' ἄλλας· εἴτα χίλιοι, καὶ μετ' ἂ πολὺ, μύ-
 ριοι· καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας τὸ ὀπλιτι-
 κόν, ἱππεῖς δὲ ἀμφὶ τὰς πεντακισχιλίας.

Ἐγὼ δὲ χειροτονητὸς ὑφ' ἀπάντων προκρι-
 θεὶς ἀρχων, ἀριςτος εἶναι δόξας ἀνθρώπων ἡγεῖ-
 σθαι, καὶ πράγμασι χρῆσθαι. ὥς τὰτό γε αὖ-
 τὸ ἤδη μείζον εἶναι τῶν ἄλλων βασιλέων, ἅτε
 ἀρετῇ προχειρισθέντα τῆς στρατιᾶς ἀρχεῖν, οὐ
 κληρονόμον γενόμενον, ἄλλου πεινήσαντος εἰς τὴν
 βασι-

ptum a patre regnum tenuit. Sed mihi primum
 a latrociniiis auspicanti sodales contingant et con-
 iurati circiter triginta, fideles maxime atque ala-
 cres. Tum accedentes paullatim trecenti alii
 post alios; tum mille, et non ita multo post, de-
 cies mille. Et in vniuersum ad quinquaginta
 millia armatorum, equites vero circiter quinquies
 mille.

29. Ego vero suffragiis omnium praelatus im-
 perator, qui optime videar hominibus praeesse, et
 tractare negotia: ut eo ipso iam maior sim regibus
 caeteris, tanquam virtute praelatus ad regendum
 exercitum, non heres factus alterius, qui in re-
 gno

Βασιλείαν. ἐπεὶ τῷ Ἀδαιμάντῃ θησαυρῷ πα-
ραπλήσιον τὸ τειῆτο, καὶ τὸ πρᾶγμα εἶχ' ὁμοίον
ἡδὺ, ὥσπερ ὅταν ἴδῃ τις αὐτὸς δι' αὐτῆς κτη-
σάμενός τὴν δυναστείαν. ΛΥΚ. Παπαί, ὦ Σά-
μιππε, εἰδὲν μικρὸν, ἀλλὰ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ
τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων σύγῃ ἤτησας, ἄρχειν
ἀσπίδος τοσαύτης, ἄριστος δὲ προκρίθεις ὑπὸ
τῶν πεντακισμυρίων. τειῆτον ἡμῖν ἡ Μαντί-
νεια θαυμαστὸν βασιλέα καὶ στρατηγὸν ἐλελήθει
ἀνατρέφουσα. πλὴν ἀλλὰ βασίλευε, καὶ ἡγῆ
τῶν στρατιωτῶν, καὶ διακόσμηι τὸ, τε ἵππικόν,
καὶ τοὺς ἀνδράς τοὺς ἀσπιδιώτας. ἐθέλω γάρ
εἰδέναι οἱ βαδιῆσθε τοσοῦτοι ὄντες ἐξ Ἀρκα-
δίας, ἢ ἐπὶ τίνες ἀθλίους πρώτους ἀφίξασθε.

ΣΑΜ.

igno parando elaborarit: quando hoc thesauro A-
dimanti valde simile est, neque res aeque iucun-
da, quam si quis per se sibi partum imperium
videat. LYC. Papae, Samippe, nihil paruum,
sed ipsum caput bonorum tu quidem petiisti, tan-
tae multitudini armatorum imperare, praestan-
tissimum iudicatum a quinquaginta millibus. Ta-
lem nobis, tam admirabilem regem a Mantinea
enutritum, nesciebamus. Verum regna iam, et
duc milites, adorna equitatum, et viros scutatos.
Volo enim scire, quo ituri sis tot homines ex
Arcadia, aut ad quos miseros primum accessuri.

30. SAM.

ΣΑΜ. Ἄκουε, ὦ Λυκίε, μᾶλλον δὲ, εἴ σοι
 φίλον, ἀκολέθει μεθ' ἡμῶν, ἵππαρχον γάρ σε
 τῶν πεντακισχιλίων ἀποφανῶ. ΛΤΚ. Ἀλλὰ
 τῆς μὲν τιμῆς, ὦ βασιλεῦ, χάριν οἶδά σοι, καὶ
 ὑποκύψας ἐς τὸ Περσικόν, προσκυνῶ σε περι-
 γαγῶν ἐς τ' ἐπίσω τῷ χῶρε, τιμῶν τὴν τιὰραν
 ὀρεθὴν ἔσαν, καὶ τὸ διάδημα· σὺ δὲ τῶν ἐρρώ-
 μένων τῶντων τινὰ ποίησον ἵππαρχον. ἐγὼ γάρ
 σοι δεινῶς ἄφιππός εἰμι, καὶ ἄδὲ ὅλως ἐπέβην
 ἵππε ἐν τῷ πρὸ τῆς χρόνῳ. δεδία τοῖσιν μὴ
 τῆ σαλπικιτῆ ἐποτρύνοντος, καταπεσὼν ἔγω-
 γε, συμπατηθῶ ἐν τῇ τύρβῃ ὑπὸ τοσαύταις
 ὀπλαῖς, ἣ καὶ θυμοειδὴς ὁ ἵππος ὢν, ἐξενέγκη
 με, τὸν χαλινὸν ἐνδοκῶν ἐς μέσας τοὺς πολε-
 μίους, ἣ δεήσει καταδεθῆναί με πρὸς τὸ ἐφίπ-
 πεισι,

30. SAM. Audi, Lycine, vel potius nos si
 volueris comitare. Quinque enim te millibus
 equitum praeificiam. LYC. Verum ego honoris
 tibi, Rex, gratiam facio, inclinatusque Persarum
 in morem te adoro, reductis in tergum manibus,
 tiaram illam tuam rectam veneratus ac diadema:
 at tu de robustis hisce vnum fac Praefectum equi-
 tum. Ego enim vehementer a re equestri abhor-
 reo, nec omnino equum superiori tempore con-
 scendi. Metuo igitur, ne classicum canente tu-
 bicine, delapsus ego in turba conculcer a tot vn-
 gulis, aut etiam ne acer equus frena mordens in
 medios me hostes inferat, aut ne ad ephippium deli-

πειον, εἰ μέλλω μένειν τε ἄνω, καὶ ἔξέσθαι τῷ χαλινῷ.

ΑΔΕΙΜ. Ἐγὼ σοι, ὦ Σάμιππε, ἡγήσομαι τῶν ἵππέων· Λυκῖνος δὲ τὸ δεξιὸν κέρας ἐχέτω· δίκαιος δ' ἂν εἴην τυχεῖν παρὰ σὲ τῶν μεγίστων, τοσούτοις σε μεδίμνοις δωρησάμενος ἐπιστήμου χρυσίου. ΣΑΜ. Καὶ αὐτὰς ἀρώμεθα, ὦ Ἀδείμαντε, τὰς ἵππεας, εἰ δέξονται σε ἀρχοτά σφῶν γενέσθαι. ὅτω δοκεῖ, ὦ ἵππεῖς, Ἀδείμαντον ἱππαρχεῖν, ἀνατενῆσθαι τὴν χεῖρα πάντες, ὡς ὄρατε, ὦ Ἀδείμαντε, χειροτόνησαν· ἀλλὰ σὺ μὲν ἀρχε τῆς ἵππεας, Λυκῖνος δὲ ἐχέτω τὸ δεξιόν· ἕτοσι δὲ Τιμόλαος ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου τετάχεται. ἐγὼ δὲ κατὰ μέσον, ὡς νόμος

deligandus sim, vt supra manere ac retinere frenā possim.

31. ADIM. Ego tibi, o Samippe, equitatum dūcam, dextrum vero cornu Lycinus teneat; dignus autem esse videor qui maxima a te consequar, tot tibi auri signati largitus modios. SAM. Ipsos etiam interrogemus, Adimante, equites, vtrum te recipiant suum Praefectum futurum. *Qui censetis, equites, Adimantum equitatus praefici, manum tollitote.* Omnes, vt vides, Adimante, sustulerunt. Verum habe tibi equestre imperium. Lycinus vero dextrum cornu habeat. At hic Timolaus sinistro praeficietur. Ego ero in media

νόμους βασιλεῦσι τῶν Περσῶν, ἐπειδὴ αὐτοὶ
 συμπαρεδρεύειν αὐτοῖς βέλονται τινας.

Προΐωμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθῃ διὰ τῆς ὀρει-
 νῆς, ἐπευξάμενοι τῷ βασιλεῖ Διί. καὶ περὶ αὐτὴν
 τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι πάντα χειρωσώμεθα (ἔδεις
 γὰρ ὁ ἐναντιωθησόμενος ἡμῖν τὰ ὄπλα τοσάτοις
 ἔσιν, ἀλλ' ἀκονιτὲρ κρατήσομεν) ἐπιβάντες ἐπὶ
 τὰς τριήρεις, καὶ τὰς ἵππους εἰς τὰς ἵππαγωγὰς
 ἐμβιβάσαντες. (παρεσνεύασα δ' ἐν Κεγχρεαῖς
 καὶ σῖτος ἱκανὸς, καὶ τὰ πλοῖα διαρκῆ, καὶ τὰ λ-
 λα πάντα) διαβάλλωμεν τὸν Αἰγαῖον εἰς τὴν
 Ἰωνίαν. εἶτα ἐκεῖ τῇ Ἀρτέμιδι θύσαντες, καὶ
 τὰς πόλεις ἀτειχίστας λαβόντες ῥαδίως, ἄρχον-
 τας

media acie, ut mos est Persarum regibus, cum
 sibi Legatos adesse, fastigio fere aequato, volunt
 aliquos.

32. Iam vero progrediamur Corinthum versus
 per montana, votis antea Ioui regum custodi
 nuncupatis. Cumque Graeciam omnem subege-
 rimus, (neque enim quisquam nobis armatus,
 qui tanto numero sumus, occurret, sed citra
 pulveris iactum superabimus) consensu triremi-
 bus, impositisque in hippagines equis (paratum
 autem est Cenchreis frumenti multum, et navium
 quod satis est, et reliqua omnia) per Aegeum
 nauigemus in Ioniam. Deinde ibi sacro Dianae
 facto, captisque facile urbibus non munitis, reli-

τας ἀπολιπόντες, προχωροῦμεν ἐπὶ Συρίας διὰ
Καρίας, εἴτα Λυκίας, καὶ Παμφυλίας, καὶ Πι-
σίδων, καὶ τῆς παραλίας καὶ ὄρεινῆς Κιλικίας,
ἄχρις ἂν ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἀφικώμεθα.

ΛΥΚ. Ἐμὲ, ὦ βασιλεῦ, εἰ δοκεῖ, Σατρά-
πην τῆς Ἑλλάδος κατάλιπε. θελὸς γάρ εἰμι,
καὶ τῶν οἴκοι πολὺ ἀπελθεῖν ἐκ ἂν ἡδέως ὑπο-
μείναμι· σὺ δὲ ἕοικας ἐπὶ Ἀρμενίας καὶ Παρ-
θυσίας ἐλάσσειν, μάχιμα Φῦλα, καὶ τὴν τοξι-
κὴν εὐσοχα, ὥς ἂν ἄλλω παραδὲς τὸ δεξιὸν, ἐμὲ
Ἀντίπατρυν τινα ἕασον ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, μὴ
με καὶ διαπεῖρῃ τις οἷσ' ὦ, ἄθλιον βαλὼν ἐς τὰ
γυμνά, περὶ Σῆσα ἢ Βάκτρα ἡγούμενόν σοι τῆς
Φάλαγγος. ΣΛΜ. Ἀποδιδράσκεις, ὦ Λυκίνε,
τὸν

Et sique earum praefectis, in Syriam tendemus
per Cariam; tum Lyciam, et Pamphyliam, et
Pisidas, et maritimam montanamque Ciliciam,
donec perveniamus ad Euphratem.

33. LYC. Me, rex, si viderur, Satrapam re-
linque Graeciae. Meticulosus enim sum, et lon-
ge discedere domo non facile sustinuerim. At tu
videris ducturus in Armenios atque Parthos, gen-
tes pugnaces, et sagittis bene collineantes. Igi-
tur dextrum cornu trade alii, me Antipatrum
quendam relinque in Graecia, ne me, dum pha-
langem tibi duco, sagitta aliquis miserum, circa
Susa aut Bactra, qua parte intectus sum, traiciat.
SAM. Fugis delectum, Lycine, metu. At lex
est,

τὸν κατάλογον, δειλὸς ὢν. ὁ δὲ νόμος ἀποτε-
 τμῆσθαι τὴν κεφαλὴν, εἴ τις λιπὼν φαίνοιτο
 τὴν τάξιν. ἀλλ' ἐπεὶ κατὰ τὸν Εὐφράτην ἤδη
 ἔσμεν, καὶ ὁ ποταμὸς ἔξευκται, καὶ κατόπιν
 ὅποσα διεληλύθαμεν ἀσφαλῶς ἡμῖν ἔχει, καὶ
 πάντα ὑπαρχοὶ κατέχεσιν, ὑπ' ἐμῆ ἐκάσω ἔθ-
 νει ἐπεισαχθέντες, οἱ δὲ καὶ ἀπίασι, τὴν Φοι-
 νίκην ἡμῖν ἐν τοσάτῳ, καὶ τὴν Παλαισίην, εἴ-
 τα καὶ τὴν Αἴγυπτον προσαζόμενοι. σὺ πρῶ-
 τος, ὦ Λυκῖνε, διάβαινε, τὸ δεξιὸν ἄγων, εἴτα
 ἐγὼ, καὶ μετ' ἐμὲ ἔτοσὶ Τιμόλαος. ἐπὶ πᾶσι
 δὲ τὸ ἵππικὸν ἄγε σὺ, ὦ Ἀδείμαντε.

Καὶ διὰ μὲν τῆς Μεσοποταμίας ἔδειξ ἀπὴν-
 τηκεν ἡμῖν πολέμιος, ἀλλ' ἐκόντες αὐτὲς τε καὶ
 τὰς

est, capite plecti, si quis ordines deseruisse de-
 prehendantur. Sed quando iam sumus ad Euphra-
 tem, et iunctus est *ponie* fluvius, et a tergo quae
 reliquimus, tuta sunt omnia: atque omnia tenent
 praefecti, unicuique populo a me dati: alii vero
 discesserunt, qui Phoenicem nobis interea, et
 Palaestinam, deinde etiam Aegyptum reducant.
 Ac tu primus, Lycine, dextro cornu inducto,
 transice: tum ego: et post me hic Timolaus:
 post omnes autem tu equitatum, Adimante, du-
 cito.

24. Atque per Mesopotamiam nullus nobis ob-
 viam venit hostis, sed sponte se cum arcibus viri
 V 2 nobis

τὰς ἀκρόπόλεις ἄνθρωποι ἐνεχείρισαν, καὶ ἐπὶ Βαβυλῶνα ἐλθόντες ἀπροσδόκητοι παρήλαθον εἰς τὸ εἶσω τῶν τειχῶν, καὶ ἔχομεν τὴν πόλιν· ὁ βασιλεὺς δὲ περὶ Κτησιφῶντα διατρίβων, ἤκασε τὴν ἔφοδον· εἴτα εἰς Σελεύκειαν παρελθὼν, παρασκευάζεσθαι ἰππέας τε ὅτι πλείους μελαπεμπόμενος, καὶ τοξότας, καὶ σφενδονήτας. ἀπαγγέλλεσθαι δ' ἐν οἱ σκοποὶ ἀμφὶ τὰς ἐκατὸν ἤδη μυριάδας τῆς μαχίμης συνειλέχθαι, καὶ τέτων εἴκοσιν ἰπποτοξότας· καί τοι ἄνω ὁ Ἀρμένιος πάρεσιν, ἔτε οἰκὰ τὰ τὴν Κασπίαν θάλατταν οἰκῆντες, ἄτε οἱ ἀπὸ Βάκτρων, ἀλλ' ἐκ τῶν πλησίων καὶ προασείων τῆς ἀρχῆς· ἔτω ῥαδίως τοσαύτας μυριάδας κατέλεξε. καιρὸς ἂν ἤδη σκοπεῖν ἡμᾶς ὅ, τι χρὴ ποιεῖν.

ΑΔΕΙΜ.

nobis dediderunt: progressique ad Babylonem, ex improviso intra muros delati urbem habemus. Rex autem qui circa Ctesiphontem haeret, audita impressione progressus ad Seleuciam parat se, equitatu arcessito quam plurimo, et sagittariis funditoribusque. Renunciant ergo exploratores, circa millies mille iam viros pugnae aptos collectos esse, in his ducenta millia iaculantium ex equis, quamquam Armenius nondum adest, neque qui Caspium mare accolunt, neque Bactriani, sed de partibus modo vicinis et suburbanis quasi imperii: adeo facile tot millia coegit. Itaque tempus est, ut nos etiam, quid nobis agendum sit, circumspiciamus.

35. ADIM.

ΑΔΕΙΜ. Ἄλλ' ἐγὼ μὲν Φημι δεῖν ὑμᾶς τὸ
 πεζὸν ἀπιέναι τὴν ἐπὶ Κτησιφῶντος, ἡμᾶς δὲ
 τὸ ἵππευον αὐτᾷ μένῃ, τὴν Βαβυλῶνα διαφυ-
 λαξόντας. ΣΑΜ. Ἀποδειλιᾶς καὶ σὺ, ᾧ Ἀ-
 δάμαντα, πλησίον τᾷ κινδύνῳ γεγόμενος, σοὶ
 δὲ τί δοκεῖ, ᾧ Τιμόλαε; ΤΙΜ. Ἀπάσῃ τῇ
 στρατιᾷ βαδίζειν ἐπὶ τὰς πολεμίας, μηδὲ περι-
 μένειν ἕς ἂν ἄμεινον παρασκευάσωνται, παν-
 ταχόθεν αὐτοῖς συμμάχων προσγενομένων, ἀλλ'
 ἕως ἔτι καδ' ὁδὸν εἰσιν οἱ παλέμιοι, ἐπιχειροῦ-
 μεν αὐτοῖς. ΣΑΜ. Εὖ λέγεις· σὺ δὲ τί, ᾧ
 Λυκίῃ, δοκιμάσεις; ΛΤΚ. Ἐγὼ σοι Φράσω.
 ἐπειδὴ κεκμήκαμεν συντόνως ὁδεύοντες, ὅποτε
 κατήειμεν ἕως τὸν Πειράϊα, καὶ νῦν δὲ ἤδη
 τριά-

35. ADIM. Nimirum ego aio oportere vos
 pedites Ctesiphontem petere; nos autem, equi-
 tatum, hic manere ad Babylonem tuendam.
 SAM. Etiam tu, Adimante, metuis constitutus
 prope periculum. Tibi vero, Timolae, quid,
 videtur? TIM. Omni cum exercitu hostes aggre-
 di nec exspectare, donec parent se melius, ad-
 fluentibus undique auxiliis. Sed dum adhuc in
 via sunt hostes, illos aggrediamur. SAM. Bene
 mones. Tu vero, Lycine, quid censes? LYC.
 Ego tibi dicam. Quandoquidem a contentione
 itineris fatigati sumus, qui hodie mane descen-
 derimus in Piraeum, nunc vero iam triginta cir-

τρίκοντά περ σαδίους προεχωρήκαμεν, καὶ ὁ
 ἥλιος πολὺς, κατὰ μεσημβρίαν γὰρ ἤδη μάλιστα,
 ἐνταῦθα περ ἐπὶ τῆς ἐλαίας ἐπὶ τῆς ἀναγεγραμ-
 μένης (1) σήλης καθίσαντας ἀναπαύσασθαι, εἴ-
 τα ἔτιωσ ἀναστάντας πορευέσθαι, καὶ ἀνύειν τὸ
 λοιπὸν

citer stadia progressi sumus; et sol (*ardor*) multus:
 (circa meridiem enim est) vt hic alicubi sub oleis,
 in euerfa illa columella assidendes, requiescamus,
 ac deinde surgentes, studiose redeamus in urbem.
 SAM.

6. ἀναγεγραμμένης] Quid sibi velit ἀναγε-
 γραμμένη σήλη, non est facile dictu. Leges
 quidem aut verba alia ἀναγεγραμμένα dici
 possunt, σήλη forte ἐπιγεγραμμένη, i. e. li-
 terata, inscripta, vt adhuc dederunt inter-
 pretes. Quid vero ad assidendum commodi-
 tatis habet, et quidem, vt quatuor homines
 sedeant, σήλη, columella, cippus, altum
 magis opus, quam latum aut longum? et
 quid ad eam partem, qua sedetur, litærae?
 Scilicet imposuit antiquo alicui librario si-
 militudo maxima quæ intercedit inder T et
 F literas: viderat idem literata saxa frequen-
 tia: dedit ergo ἀναγεγραμμένης pro ἀνατε-
 τραμμένης. Columella, cippus, pila, cum
 stant, scriptis seruandis, et ingerendis in
 prætereuntium oculos, idoneæ: cum euerfa
 iacent, siue literata sint, siue mintis, sessio-
 nem præbent commodam fatigatis. *Gesner.*

λοιπὸν ἐς τὸ ἄσπετον. ΣΑΜ. Ἐτι γὰρ Ἀθήνησιν ὦ μακάριε, εἶναι δοκεῖς, ὅς ἀμφὶ Βαβυλῶνα ἐν τῷ πεδίῳ, πρὸ τῶν τειχῶν ἐν τοσάτοις στρατιώταις κἀθησαι περὶ τῆς πολέμου διασκοπέμενος. ΛΥΚ. Ὑπέμνησας· ἐγὼ δὲ νήφειν ὤμην, καὶ σὺ παρὰ τὸ Φανεῖσθαι τὴν γνώμην.

ΣΑΜ. Πρόσκειμεν δὴ, εἴ σοι δοκεῖ, καὶ ὅπως ἄνδρες ἀγαθοὶ ἐν τοῖς κινδύνοις ἔσεσθε, μηδὲ προδώσετε τὸ πάτριον Φρόνημα· ἤδη γάρ που καὶ οἱ πολέμιοι ἐπὶ ἀναμύχανσιν. ὥς τὸ μὲν σύνθημα ἔσω, Ἐνυάλιος. ὑμεῖς δὲ ἐπειδὴν σημάνῃ ἡ σαλπικιγὰς, ἀλαλάξαντες, καὶ τὰ δόρυ καὶ τὰ κράσαντες πρὸς τὰς ἀσπίδας, ἐπείγεσθε συμμῖξαι τοῖς ἐναντίοις, καὶ ἐντὺς γενέσθαι τῶν τοξευ-

SAM. Scilicet Athenis tibi adhuc esse, bone vir, videris, qui circa Babylonem in campo ante muros sedens tot inter milites, disputans de bello. LYC. Reposuisti me in memoriam. At ego putabam me sobrium esse. Iam tuum est dicere sententiam.

36. SAM. Aggredimur sane, si tibi videtur. Et memento, ut viri fortes sitis in periculis, nec prodatis sensum illum patrium; iam enim alicubi inuadunt hostes. Itaque tessera erit *Mars*! Vos vero cum classicum cecinerit tubicen, clamore sublato, incussis in clypeos hastis, virgete manus conferere cum hostibus, et intra teli iactum ve-

τοξοματών, ὡς μηδὲ πληγαῖς λαμβάνωμεν, ἀ-
κροβολιζέσθαι αὐτοῖς δίδοντες, καὶ ἐπειδὴ ἐς
χεῖρας ἤδη συνεληλύθαμεν, τὸ μὲν εὐώνυμον,
καὶ ὁ Τιμόλαος, ἐτρέψαντο τὰς καθ' αὐτὰς
Μήδους ὄντας, τὸ δὲ κατ' ἐμὲ ἰσόπαλον ἔτι.
Πέρσαι γάρ εἰσι, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν αὐτοῖς· ἡ
δὲ ἵππος ἅπαντα τῶν βαρβαρῶν ἐπὶ τὸ δεξιὸν
ἡμῶν ἐλαύνει, ὥς, ὦ Λυκίνε, αὐτός τε ἀνὴρ
ἀγαθὸς γίγνη, καὶ τοῖς μετὰ σαυτὲ παρακα-
λεύει δέχεσθαι τὴν ἐπέλαειν.

ΛΥΚ. Ὁ τῆς τύχης, ἐπ' ἐμὲ γὰρ οἱ ἵπποις
ἅπαντες, καὶ μόνος ἐπιτήδειος αὐτοῖς ἔδοξα
ἐπελαύνεσθαι· καὶ μοι δοκῶ, ἣν βιάζονται, αὐ-
τομολήσιν, προσδραμῶν ἐς τὴν παλαίστραν, ἔτι
πολλὰ-

nire, vt nec excipiamus ictus iaculandi facultate
illis data: et cum ad manus iam venerimus, si-
nistrum cornu et Timolaüs iam in fugam verte-
runt sibi oppositos Medos, sed ineum agmen æ-
quo adhuc marte pugnat: sunt enim Persæ et
rex inter ipsos. Equitatus autem barbarorum
vniuersus in dextram aciem nostram inuehitur:
itaque, Lycine, et ipse vir fortis esto, et tuis,
vt impetum excipiant, impera.

37. LYC. Vah fortunam! In me enim equi-
tes vniuersi: et solus idoneus sum visus, in quem
irruant. Videor mihi, si vim faciant, fugere
curriculo in palæstram, et adhuc pugnantes vos
deser-

πολεμῶντας ὑμᾶς καταλιπών. ΣΑΜ. Μηδαμῶς. κρατεῖς γὰρ αὐτῶν καὶ σὺ ἤδη τὸ μέρος· ἐγὼ δὲ ὡς ὀρᾷς, καὶ μονομαχήσω πρὸς τὸν βασιλέα, προκαλεῖται γὰρ με, καὶ ἀγαθῶναι πάντως αἰσχροῦ. ΛΥΚ. Νὴ Δία, καὶ τετρώσῃ αὐτίκα μάλα πρὸς αὐτῶν, βασιλικὸν γὰρ καὶ τὸ τρωθῆναι περὶ τῆς ἀρχῆς μαχόμενον. ΣΑΜ. Εὐ λέγεις, ἐπιπόλαιον μὲν μοι τὸ τραῦμα, καὶ ἐκ εἰς τὰ φανερά τῷ σώματι· ὡς μηδὲ τὴν εἰλὴν ὕστερον ἐμάρφον γενέσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὀρᾷς ὅπως ἐπελάσας, μιᾷ πληγῇ αὐτόν τε καὶ τὸν ἵππον διέπειρα, τὴν λόγχην ἀφείς; εἴτα τὴν κεφαλὴν ἀποτεμὼν, καὶ ἀφελὼν τὸ διάδημα, βασιλεὺς ἤδη γέγονα, προσκυνοῦμενος ὑφ' ἀπάντων.

Οἱ

deserturus. ΣΑΜ. Nequaquam. Vinces enim iam tu quoque tua in parte. Ego autem, vt vides, iam solitariam cum rege pugnam pugnabo. Etenim me prouocat, et retrocedere omnino turpe est. ΛΥΚ. Per Iouem etiam mox ab illo vulneraberis, regium enim hoc etiam, vulnerari in pugna pro imperio. ΣΑΜ. Bene mones. Leue quidem mihi vulnus, minimeque aperto corporis loco, adeo vt neque cicatrix in posterum deformis futura sit. Verum vides, vt inuectus ego ictu vno ipsum cum equo emissa hasta traieci, ac deinde capite abscisso, ablatoque diademate rex iam factus sum.

Οἱ βάρβαροι προσκυνεῖτωσαν· ὑμῶν κατὰ τὸν Ἑλλήνων 7) νόμον ἄρξω, εἰς στρατηγὸς ὄνομαζόμενος· ἐπὶ ταῖς ἄρα ἐννοήτε ὅσας μὲν πόλεις ἐπωλήμεν ἑμαυτῷ οἰκισθῶ, ὅσας δὲ καὶ καθαιρήσω θλῶν κατὰ κράτος, αἱ ἂν ὑβρίσωσέ τι ἐς τὴν ἀρχήν· ἀπάντων δὲ μάλιστα Κυδίαν τὸν πλέσιον μετελεύσομαι, ὃς ὄμορος ἤδη ὦν μοι, ἐξέωσσε τῷ ἄγρῳ, ἐπιβαίνων κατ' ὀλίγον ἐς τὸ εἶσω τῶν ὅρων.

ΛΤΚ. Πέπαυτο ἤδη, ὦ Σάμιππε, καιρὸς γάρ σε ἤδη μὲν νενικηκότα τηλιναύτην μάχην, ἐν Βαβυ-

38. Ac barbari quidem nos adorent: *Graecis autem* Graeco more vnici Praetoris nomine imperabo. Post haec igitur cogitate, quot vrbes de meo nomine appellatas conditurus sim, quot contra vi captas sim vastaturus, si qua iniuria imperium meum affecerint. Omnium vero maxime Cydium diuitem mulcabo, qui, vicinus meus cum esset, agro me, ingressus paulatim intra fines, expulit.

39. L Y C. Desine iam Samippe. Tempus enim est, te iam, qui talem pugnam viceris, Babylonē

7. κατὰ τὸν Ἑλλήνων] Oppositionis ratio suadet, aliquid hic omissum; forte quod nollet librarius Ἑλλήνων bis ponere. Nam ita censeo dedisse Lucianum, Ἑλλήνων δὲ κατὰ τὸν Ἑλ. γ. α. *Gesner.*

Βαβυλῶνι εὐωχεῖσθαι τὰ ἐπινίκια, (ἐκστάδιος
 γὰρ, οἶμά, σοι ἡ ἀρχὴ) Τιμόλαον δὲ ἐν τῇ μέ-
 ρει εὐχεσθαι ὅπερ ἂν ἐθέλῃ. ΣΑΜ. Τί δ' ἔν,
 ὦ Λυκίνε, οἷά σοι ἡτῆσθαι δοκῶ; ΛΥΚ. Πα-
 ραπολὺ, ὦ θαυμασιωτάτε βασιλέων, ἐπιπρονώ-
 τερα καὶ βιαϊότερα τῶν Ἀδεϊμάντε, παρ' ὅσου
 ἐκένος μὲν ἐτρυφα, διτάλαντα χρύσεια ἐκπώ-
 ματα προτείνων τοῖς συμπόταις, σὺ δὲ καὶ ἐτι-
 τρώσκη μονομαχῶν, καὶ ἐδέδιεις, καὶ ἐφρόντι-
 ζες νυκτῶρ, καὶ μεθ' ἡμέραν· ἔ μόνον γὰρ σοι
 τὰ παρὰ τῶν πολεμίων φοβερά ἦν, ἀλλὰ καὶ
 ἐπιβλαὴ μυρία, καὶ φθόνος παρὰ τῶν συγόν-
 των, καὶ μῖσος, καὶ κολακεία, φίλος δὲ ἄδεις ἁ-
 ληθής, ἀλλὰ πρὸς τὸ δέος ἅπαντες, ἢ πρὸς τὴν
 ἐλπί-

bylone epulari victoriae causa, (extra stadia enim
 puto tibi esse imperium) ac Timolauum iam suo
 loco optare, quidquid voluerit. SAM. Quid
 ergo, Lycine, qualia optasse tibi videor? LYC:
 Multum, maxime admirabilis regum, laboriosiora
 et magis violenta voris Adimanti, quatenus ille qui-
 dem luxuriose viuebat, aurea binorum talento-
 rum pocula propinans conuiuio: at tu et vulnera-
 tus es in pugna solitaria, et metuisti, et folicitus
 noctes diesque fuisti. Neque enim ab hoste tibi
 solo metuendum erat, sed insidiae sexcentae, et
 inuidia a familiaribus, et odium, et adulatio:
 amicus autem nemo verus, sed ad metum omnes
 aut

ἐλπίδα εἶναι δοκῶντες εἶναι. ἀπόλαυσις μὲν γὰρ
 οὐδὲ ὄψα τῶν ἡδέων, ἀλλὰ δόξα μόνον, καὶ πορ-
 Φυρίς χρυσῷ παικίλῃ, καὶ ταυνία λευκὴ περὶ
 τοῦ μετώπου, καὶ δορυφόροι προΐοντες. τὰ δ'
 ἄλλα κάματος ἀφόρητος, καὶ ἀηδία πολλή· καὶ
 ἢ χρηματίζειν τοῖς παρὰ τῶν πολέμιων ἥκιστα
 δεῖ ἢ δικάζειν, ἢ κατακέμπτειν τοῖς ὑπηκόοις
 ἐπιτάγματα. καὶ ἤτοι ἀφές τις εἶθνος, ἢ
 ἐπελαύνεισιν τινες τῶν ἐξω τῆς ἀρχῆς. δεδίσιναι
 εἶναι δεῖ πάντα, καὶ ὑφορᾶσθαι. καὶ ὅλως ὑπὸ
 πάντων μᾶλλον ἢ ὑπὸ σεαυτῶν εὐδαιμονίζεσθαι.

Καὶ γὰρ εἶναι καὶ τόδε πῶς ἔταπεινόν, ὅτι καὶ
 νοσεῖς τὰ ὅμοια τοῖς ιδώταις, καὶ ὁ πυρετὸς ἔ-
 δια-

aut ad spem beneuoli qui esse videantur. Fru-
 ctus rerum suauium ne per somnum quidem, sed
 gloria sola, et distincta auro purpura, et taenia
 circa frontem alba, et praecedentes satellites:
 caeterum labor intolerabilis et multum iniunc-
 titatis; cum aut opera danda sit his qui ab hosti-
 bus veniunt, aut ius dicendum, aut mittenda ci-
 vibus imperia. Et aut defecit gens aliqua, aut
 externi quidam imperium inuadunt. Metuere
 ergo oportet omnia et suspicari, atque in vniuer-
 sum omnibus potius, quam tibi ipsi, videri bea-
 tum.

40. Etenim illud etiam qui non humile, quod
 aegrotabis non minus quam priuati, nec febris
 te

διαγιγνώσκει σε βασιλέα ἔντα, εἰδὲς ὁ θάνατος
 δέδιδε τὰς δορυφόρους, ἀλλ' ἐπιστὰς ὁπότεαν αὐ-
 τῷ δοκῇ, ἄγει οἰμώζοντα, οὐκ αἰδούμενος τὸ
 διαδῆμα; σὺ δὲ ὁ οὕτως ὑψηλὸς καταπε-
 σὼν, ἀνάσπαςτος ἐν τῷ βασιλείῳ θρόνῳ τὴν αὐ-
 τὴν ὁδὸν ἄπει, τοῖς πολλοῖς ἰσότημος, ἐλαυνό-
 μενος ἐν τῇ ἀγέλῃ τῶν νεκρῶν, χῶμα ὑψηλὸν
 ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλην μακράν, ἢ πυραμίδα εὐ-
 γραμμὸν τὰς γωνίας ἀπολιπὼν, ἐκπρόθεσμα
 καὶ ἀνεπαίσθητα φιλοτιμήματα· εἰκόνες δὲ
 ἐκείνων, καὶ νεῶς, εἰς ἀνιστῶσιν αἱ πόλεις θρασυ-
 πεύεσθαι, καὶ τὸ μέγα ὄνομα, πάντα κατ' ὀλί-
 γον ἀπορρέει, καὶ ἄπεισιν ἀμελέμενα. ἦν δὲ καὶ
 ὅτι μάλιστα ἐπὶ πλεῖστον παραμένῃ, τίς ἔτι ἀπό-
 λαισις

te regem esse internoscit, neque metuit mors sa-
 tellites; sed cum ipsi visum fuerit superueniens,
 plorantem nihil diadema reueritus abducit. Tu
 vero de loco ita excelfo delapsus detractusque de
 throno regio, eandem abis viam, aequatus vul-
 go, abactus cum grege mortuorum, tumultum in
 terra relinquens excelsum, et columnam longam,
 aut accurate descriptam angulis pyramidem, in
 quibus fero homines, cum nihil iam inde ad
 sensum ipsorum perueniat, superbiunt. Statuae
 autem illae et templa, quae excitant colendi cau-
 sa ciuitates, et magnificum illud nomen, paula-
 tim defluunt omnia, et neglecta abeunt. Si ve-
 ro vel maxime ad longissimum tempus perma-
 neant,

λαυσις ἀνασθήτω αὐτῶν γενομένῳ; ὅρῳ οἷα μὲν ζῶν ἔτι ἔξεις πράγματα δεδιώς, καὶ Φροντίζων, καὶ καίμων, οἷα δὲ καὶ μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἔσαι.

Ἀλλ' ἤδη σὸν αἰτεῖν, ὦ Τιμόλαε, καὶ ὅπως ὑπερβάλλῃ τέττα, ὥσπερ εἰκὸς ἄνδρα συνετὸν, καὶ πράγμασι χρῆσθαι εἰδότα. TIM. Σκόπει γὰρ, ὦ Λυκίῃε, εἴ τι ἐπιλήψιμον εὐξομαι, καὶ ὅ, τι ἂν εὐθύναί τις δυνηθείη. χρυσὸν μὲν ἔν, καὶ θησαυροὺς, καὶ μεδίμνους νομίσματος, ἢ βασιλείας, καὶ πολέμους, καὶ δέσματα ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς, ἃ εἰκότως διέβαλες, ἐκ αἰτήσομαι. ἀβέβαια γὰρ ταῦτά γε, καὶ πολλὰς τὰς ἐπιβέλας ἔχοντα; καὶ πλεον τῆς ἡδέος τὸ ἀνιαρὸν ἐν αὐτοῖς ἦν.

Εγὼ

neant, quis adhuc fructus ad eum peruenire potest, qui nihil sentiat? Vides, quas molestias vivus adhuc sis habiturus, metuens, sollicitus, laborans; et quis post mortem status futurus sit?

41. Sed iam optare tuum est, Timolae, et ut illos superes, ut *facturum* probabile est virum prudentem, et uti rebus scientem. TIM. Vide igitur, Lycine, si quid reprehensione dignum optaturus sim, et quod corrigere aliquis possit. Aurum proinde ac thesauros, et modios nummum, aut regna, et bella et metus pro imperio, quae merito reprehendisti, non poscam. Nam ista quidem infirma, et insidiis exposita multis, et plus, quam suavitatis, in iis molestiarum inest.

42. Ego

Ἐγὼ δὲ βάλομαι τὸν Ἑρμῆν ἐντυχόντα μοι δὲ-
 ναί τινας δακτυλίους τοιέτους τὴν δύναμιν, ἓνα μὲν,
 ὥστε ἀεὶ ἐρξῶσθαι καὶ ὑγιαίνειν τὸ σῶμα, καὶ ἄτρω-
 τον εἶναι, καὶ ἀπαθῆ· ἕτερον δὲ, ὡς μὴ ὀρᾷσθαι
 τὸν περιθρέμενον; οἷος ἦν ὁ τ᾽ Ἰγύς· τὸν δὲ τινά,
 ὡς ἰσχυεῖν ὑπὲρ ἄνδρας μυρίας, καὶ ὅ, τι ἂν ἄχθος
 ἅμα μυρίοι κινῆσαι μόλις δύναντο, τ᾽τό με ἐξα-
 δίδως μόνον ἀνατίθασθαι· ἔτι δὲ καὶ πέτεσθαι
 πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀρθέντα· καὶ πρὸς τ᾽τό μοι εἶ-
 ναι δακτύλιόν τινα, καὶ μὴν καὶ ἐς ὕπνον καλᾶσπᾶν,
 ὁπόσους ἂν ἐθέλω, καὶ ἅπασαν θύραν προσιόνῃ μοι
 ἀνοίγεσθαι, χαλωμένῃ τ᾽ κλείθρε, καὶ τ᾽ μοχλᾷ
 ἀφαιρεμένῃ. ταῦτα ἀμφοτέρω εἰς δακτύλιος δυ-
 νάσθω.

Τὸ

42. Ego autem optem ab occurrente mihi Mer-
 curio anulos dari quosdam, qui virtutem habeant
 huiusmodi: unum, ut valeat semper corpus et
 salubre sit, et vulneri nulli, aut morbo penetra-
 bile; alterum, cuius auxilio non videatur qui
 induit, qualis erat ille Gygis: alium rursus, ut
 plus decies mille hominum robur habeam, et
 quod onus vix decies mille homines moliri simul
 queant, hoc ut facile solus transferre possim: in-
 super volare ut possim, multum elatus de terra;
 ad hoc quoque sit mihi anulus. Verum somno
 sopire ut queam quoscumque voluero, et ianuam
 mihi unaquaque accedenti sua sponte ut aperia-
 tur, laxato claustro, remoto pessulo; ad hoc
 vtrumque unus idemque valeat anulus.

43. Quod

Τὸ δὲ μέγιστον, ἄλλος τις ἔσω ἐπὶ πᾶσιν ὁ
 ἡδιστος, ὡς ἐράσμιον εἶναι με, περιθρόμενον παι-
 σὶ τοῖς ὡραίοις, καὶ γυναῖξί, καὶ δῆμοις ὅλοις;
 καὶ μηδὲν εἶναι ἀνέραςον, καὶ ὅτω μὴ ποθεῖ-
 νότατος ἐγὼ, καὶ ἀνὰ σῶμα· ὥς πολλὰς γυναῖ-
 κας ἐ Φερέσας τὸν ἔρωτα, καὶ ἀναρτᾶν ἑαυτὰς,
 καὶ τὰ μειράνια ἐπιμεμηνέναι μοι, καὶ εὐδαί-
 μονα εἶναι δοκεῖν, εἴ τινα καὶ μόνον προσβλέ-
 ψαιμι αὐτῶν, εἰ δ' ὑπερορῶν, καὶ κτεῖνα ὑπὸ
 λύπης ἀπολλύσθω. καὶ ὅλως, ὑπὲρ τὸν Ἰάκιν-
 θον, ἢ Ἰλαν, ἢ Φάωνα τὸν Χῖον εἶναι με.

Καὶ ταῦτα πάντα ἔχειν, μὴ ὀλιγοχρόνιον ὄν-
 τα, μηδὲ κατὰ μέτρον ζῶντα τῆς ἀνθρωπίνης
 βιοτῆς, ἀλλ' ἔτη χίλια νέον ἐκ νέου γιγνόμενον
 δια-

43. Quod vero caput est, fit etiam alius o-
 mnium ille iucundissimus, quo induto amabilis
 sim formosis pueris, et mulieribus, et totis po-
 pulis, ut nemo fit quin me amet, desideret, in
 ore habeat; adeo ut multae mulieres amoris im-
 patientia se suspendant, et prae amore mei infa-
 niant adolescentuli, beatusque videatur, si quem
 illorum modo adspiciam; si vero negligentius
 tractem, hi quoque prae dolore pereant: atque
 in uniuersum supra Hyacinthum, aut Hylan,
 aut Chium Phaonem ego sim.

44. Et omnia haec habeam, non paruae aetatis
 homo, neque ad mensuram vitae humanae vi-
 uens; sed annos mille iuuentutem unam post al-
 teram

διαβιώναι, ἀμφὶ τὰ ἑπτακαίδεκα ἔτη αἰὲ ἀπο-
 δυόμενον τὸ γῆρας, ὥσπερ οἱ ὄφεις. εἰδὲν γὰρ
 δεήσει με ταῦτα ἔχοντα· πάντα γὰρ ἐμὰ ἦν
 ἂν τὰ τῶν ἄλλων, ἕς ὅσον ἀνοίγειν τε τὰς θύ-
 ρας ἐδυνάμην, καὶ κοιμίζειν τὰς Φύλακας, καὶ
 ἀθέατος εἶναι εἰσιών. εἰ δέ τί ἐν Ἰνδοῖς ἢ Ὑ-
 περβορέοις θάμα παρὰδοξον, ἢ κτῆμα τίμιον,
 ἢ ὅσα ἐμφαγεῖν ἢ πιεῖν ἠδέα, καὶ μετασελάμε-
 νος, ἀλλ' αὐτὸς ἐπιπετόμενος, ἀπέλαυον ἀπάν-
 των ἐς κόρον. καὶ ἐπεὶ γρύψ, ὑπόπτερον θη-
 ρίον, ἢ Φοῖνιξ, ὄρνειον ἐν Ἰνδοῖς ἀθέατον τοῖς
 ἄλλοις, ἐγὼ δέ καὶ τέτο ἐώρων ἂν, καὶ τὰς πη-
 γὰς δὲ τὰς Νεῖλα μόνος ἂν ἠπιστάμην, καὶ ὅσον
 τῆς γῆς ἀοίκητον, καὶ εἴ τινες ἀντίποδες ἡμῖν·
 οἰκῶ-

teram viam, interiectis septendecim quibusque
 annis exuens senectutem instar serpentum. Haec
 si habeam, nihil mihi defuerit. Mea enim fue-
 rint, quae aliorum sunt omnia, in quantum ape-
 rire possem ianuas, et custodes sopire, et oculos
 omnium effugere dum intro. Si quod vero
 apud Indos aut Hyperboreos spectaculum nobile,
 aut pretiosa possessio, aut quaecumque in cibo
 vel potu iucunda sunt, ea non adferri demum-
 curarem, sed aduolans ipse ad satietatem illis
 fruerer. Et quando Gryps alata belus, aut Phoe-
 nix avis apud Indos spectata nemini; ego etiam
 ista viderem: et fontes Nili viderem solus, et
 quantum telluris inhabitabile est; et si qui con-

οικᾶσι, τὸ νότιον τῆς γῆς ἡμίτομον ἔχοντες·
 ἔτι δὲ καὶ ἀσέρων φύσιν, καὶ σελήνης, καὶ αὐ-
 τῆ ἡλίου, ῥαδίως ἀν' ἔγνων, ἀπαθὴς ὢν τῷ πυ-
 ρί· καὶ τὸ πάντων ἡδισον, αὐθημερὸν ἀγγεῖ-
 λαί ἐς Βαβυλῶνα τίς ἐνίκησεν Ὀλύμπια· καὶ
 ἀριζήσαντα, εἰ τύχοιμι ἐν Συρίᾳ, δειπνήσαι
 ἐν Ἰταλίᾳ· εἰ δέ τις ἐχθρὸς εἴη, ἀμύνασθαι
 καὶ τῆτον ἐκ τῆ ἀφαιῶς, πέτρον ἐμβολόντα
 τῇ κεφαλῇ, ὡς ἐπιτετρίφθαι τὰ κρανίον· τῆς
 τε αὖ Φίλης εὖ ποιεῖν, ἐπιχέαντα καιρωμένοις
 αὐτοῖς τὸ χρυσίον· καὶ μὴν εἴ τις ὑπερόπτης
 εἴη, ἢ τύραννος πλάσιος ὑβριστής, ἀράμενος αὐ-
 τὸν ὅσον ἐπὶ σαδίας εἴκοσιν, ἀφ' ἧνα φέρεσθαι
 κατὰ τῶν κρημνῶν· τοῖς παιδικαῖς δὲ ὁμιλεῖν
 ἀκωλύ-

versis ad nos vestigiis australe telluris hemisphae-
 rum habitant. Insuper vero stellarum naturam
 et Lunae, ipsiusque adeo Solis, facile cognosce-
 rem, in quem nihil ignis valeat. Quodque o-
 mnium suauissimum, eodem die nunciare possem.
 Babylonem, Olympia quis vicerit; et pransus
 forte in Syria, in Italia coenare. Si quis vero
 inimicus sit, ulcisci eum quoque ex occulto lice-
 ret, impacto in caput illius saxo, quo conteratur
 ipsi cranium; contra benefacere amicis, affulo
 dormientibus auro. Quin si quis contemtor sit,
 aut tyrannus, dives, contumeliosus, sublatum
 ad viginti stadia, demitterem casurum per prae-
 ceptis. Amoribus autem meis frui nemine prohi-
 bente

ἀκωλύτως ἂν ἐξῆ, εἰσιόντα ἀθέατον, κοιμίσαντα ἅπαντας, ἄνευ ἐκείνων μόνων. οἷον δὲ κοιμῆνο ἦν, τὰς πολεμῶντας ἐπισκοπεῖν ἐξωβέλως ὑπεραιωρούμενον, καὶ εἰ δόξαιέ μοι προσθεῖναι αὖ τοῖς ἡττημένοις, κοιμίσας τὰς κρατῶντας, νικᾶν παρῆχον τοῖς Φεύγεσιν, ἀναστρέψασιν ἀπὸ τῆς τροπῆς. καὶ τὸ ὅλον, παιδιὰν ἐποιήμην ἂν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον, καὶ πάντα ἐμὰ ἦν, καὶ θεὸς ἐδόκεν τοῖς ἄλλοις. τῆτα ἢ ἄκρα εὐδαιμονία ἐστὶ, μήτε ἀπολέσθαι, μήτε ἐπιβελευθῆναι δυναμένη, καὶ μάλιστα μετ' ὑγείας ἐν μακρῷ τῷ βίῳ.

Τί ἂν αἰτιάσαιτο, ὦ Λυκίνε, τῆς εὐχῆς;
ΛΤΚ. Οὐδέν, ὦ Τιμόλαι, οὐδὲ γὰρ ἀσφαλές

bente liceret: ingressus quippe nemine vidente sopirem omnes, praeter illos solos. Quale autem illud fuerit, inspectare praeliantes ultra factum teli sublatum? Et, si videretur mihi, accedens ad victos, sopitis victoribus, victoriam fugientibus tribuerem de fuga reuersis. Atque in vniuersum, lusum mihi haberem vitam hominum, mea essent omnia, et Deus reliquis viderer. Haec summa est felicitas, quae perire, quae infidiis peti nequeat, cum valetudine praesertim in vita adeo longa.

45. Quid habes, Lycine, in quo votum hoc reprehendas? LYC. Nihil quidquam, Timolae;

λές ἐναντιῆσθαι ἀνδρὶ πτηνῷ, καὶ ὑπὲρ μυρία
τὴν ἰσχύν. πλὴν ἀλλὰ ἐκείνο ἐρίσομαι σε, εἴ
τινα ἄλλον εἶδες ἐν τοσέτοις ἔθνεσιν, ὅσα ὑπερ-
έπτης, γέροντα ἤδη ἄνδρα, ἔτω παρακεκνηκό-
τα τὴν γνώμην, ἐπὶ δακτυλίσ μικρῷ ὀχήμενον,
ὄρη ὅλα κινεῖν ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ δυνάμενον;
ἐπέρασον πᾶσι, καὶ ταῦτα Φαλακρὸν ὄντα, καὶ
τὴν ῥίνα σιμόν; ἀτὰρ εἶπέ μοι καὶ τόδε, τί δὴ
ποτὲ ἔχῃ εἰς δακτύλιος ἅπαντα ταῦτα δύναται
σοι, ἀλλὰ τοσέτης περιημμένος βαδιῇ, τὴν ἀρι-
στεράν πεφορτισμένους κατὰ δάκτυλον ἓνα; μάλ-
λον δὲ ὑπερπαίει ὁ ἀριθμὸς, καὶ δεήσει καὶ τὴν
δεξιάν συνεπιλαβεῖν. καί τοι ἐνὸς τῷ ἀναγκαιο-
τάτῃ προσδεῖ, ὃς περιθέμενόν σε παύσει μω-
ραίνον-

neque enim tutum fuerit aduersari volucris viro,
et supra decies mille alios robusto. Verum illud
tamen ex te quaeram, Numquid alium vidisti in
tot, quas superuolasti, gentibus, senem homi-
nem adeo mente non constantem, qui veheretur
paruo anulo, totos qui montes extremo mouere
digito posset, amabilem omnibus, idque caluus
cum sit et simo naso? Verum hoc quoque mihi
dicas. Quid tandem est, quod non vnus anulus
haec tibi potest omnia? Sed tot indutus ambu-
labjs, oneratae finistrae vnoquoque digito; quin
excedit numerus, vt dextram subuenire oporteat.
Quamquam tamen vnus deest maxime necessarius;
quo

φαίνοντα, τὴν παλὴν ταύτην κόρυζαν ἀποξύ-
σας. ἢ τὰτα μὲν καὶ ὁ ἐλλέβορος ἱκανὸς ποιῇ-
σαι, ζωρότερος ποθείς.

TIM. Ἀλλὰ πάντως, ὦ Λυκίνα, καὶ αὐτὸς
εὗξῃ τί ἤδη ποτὲ, ὥς ἂν μάθωμεν οἷα αἰτή-
σις ἀνεπίληπτα καὶ ἀνέγκλητα, ὁ συκοφαν-
τῶν τὰς ἄλλας. ΛΤΚ. Ἀλλ' εἰ δέομαι εὐχῆς
ἐγώ. ἤκομεν γὰρ ἤδη πρὸς τὸ Δίπυλον, καὶ ὁ
βέλτιστος οὗτος Σάμιππος, ἀμφὶ Βαβυλῶνα
μονομαχῶν, καὶ σὺ, ὦ Τιμόλαε, ἀριστῶν μὲν
ἐν Συρίᾳ, δεσπνῶν δὲ ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ τοῖς ἐμοὶ
ἐπιβάλλασι καὶ σαδίοις κατεχρήσασθε, καλῶς
ποιῶντες· ἄλλως τε καὶ ἂν δεξαίμην πλετήσας
ἐπὶ

quo induto ineptire, deterfa illa multa coryza,
desinas. An hoc idem praeftabit potus meracior
hellebori?

46. TIM. Sed omnino, Lycine, ipse quoque
iam tandem aliquando optabis aliquid, ut videa-
mus quam tu irreprehensibilis, et crimine omni
vacantia, petiturus sis, calumniator reliquorum.
LYC. Quin nihil voto mihi opus est. Venimus
enim iam ad portam geminam: et optimus hic
Samippus, dum circa Babylonem depugnat, et
tu, Timolae, dum pransus in Syria, in Italia
coenas, his etiam quae mihi assignata erant sta-
diis, quod gaudeo, abusi estis: Alioqui nolim
ego post breuem fructum irritarum inanumque

ἐπ' ὀλίγον, ὑπὸ πνεύματι τινι πλῆτον, ἀνιστάμεθα
 μετ' ὀλίγον ψυχὴν τὴν μάζαν ἐσθίων, οἷα ὑμεῖς
 πείσεσθε μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν ἡ εὐδαιμονία μὲν
 ὑμῖν, καὶ ὁ πολὺς πλῆτος οἰχεται ἀποπτάμε-
 νος· αὐτοὶ δὲ καταβάντες ἀπὸ τῶν θησαυρῶν
 τε καὶ διαδημάτων, ὥσπερ ἐξ ἡδίστου ἐνείρατος
 ἀνεγρόμενοι, ἀνόμοια τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας εὐρίσκη-
 τε· ὥσπερ οἱ τῶν βασιλεῖς ὑποκρινόμενοι τρα-
 γῶδοι, ἐξελθόντες ἀπὸ τῶν θεάτρων, λιμώττον-
 τες οἱ πολλοί, καὶ ταῦτα πρὸ ὀλίγων Ἀγαμέ-
 μνονες ὄντες ἢ Κρέοντες. λυπήσεσθε ἂν, ὡς τὸ
 εἰκός, καὶ δυσάρεστοι ἔσσεσθε τὰ ἐπὶ τῆς οἰ-
 κίας, καὶ μάλιστα σὺ, ὦ Τιμόλαε, ὅποτεν δῶ-
 σε τὸ αὐτὸ παθεῖν τῷ Ἰκάρῳ τῆς πτερώσεως
 διαλυθείσης, καταπεσόντα ἐν τῷ ἔραν ἡ χαμαὶ
 βαδί-

diuitiarum moleste ferre paullo post, cum misera
 puls deuoranda est: quale quid vobis paullo post
 eueniet, cum illa vobis felicitas et multae diui-
 tiae auolauerint; vos autem a thesauris illis dia-
 dematisque delapsi, et tanquam e suauissimo so-
 mnio excitati, dissimilia omnia domi inueneritis,
 vt illi qui reges egerant Tragoedi, egressi de
 theatro plerumque esuriunt, idque cum Aga-
 memnonēs paullo ante aut Creontes fuerint. Do-
 lebitis ergo, vt credibile est, et displicebunt vo-
 bis domestica, tibi praesertim, Timolae, cum
 idem tibi quod Icaro euenturum sit, vt solutis
 alis

βαδίζην, ἀπολίσσαντα τὰς δακτυλίας ἐκείνους
ἅπαντας ἀπορρέοντάς τῶν δακτύλων. ἐμοὶ δὲ
καὶ τὸτο ἰκανόν, ἀντὶ πάντων θησαυρῶν, καὶ
Βαβυλῶνος αὐτῆς, τὸ γελάσαι μάλα ἡδέως ἐφ'
οἷς ὑμεῖς ἠτήσατε, τοιῦτοίς ἔσι, καὶ ταῦτα
φιλοσοφίαν ἐκπαιῶντες.

alīs de caelo delapsus humi incedas, perditis illīs
omnibus, qui de digitis defluerint anulis. Mi-
hi vero hoc etiam pro thesauris omnibus, ipsaque
Babylone, satis est, quod suauiter ridere possum,
quae vos petiistis, cum sint talia! eaque homines,
qui Philosophiam laudatis.

Ἑταιρικοὶ Διάλογοι.

I.

Γλυκέραι καὶ Θαῖς.

ΓΑΥΚ. Τὸν στρατιώτην, Θαί, τὸν Ἀκαρνᾶνα,
ὃς παλαιὰ μὲν Ἀβρότονον εἶχε, μετὰ
ταῦτα δὲ ἤρξασθαι ἐμοῦ, τὸν εὐπάρουφον λέγω,
τὸν

Dialogi Meretricii.

Glycera et Thais.

GLYC. Militemne istum, Thais, Acarnanem,
qui Abrotonum quondam habuit,
postea autem me amavit, purpuratum illum dicō,

τὸν ἐν τῇ χλαμύδι, οἶσθα αὐτὸν, ἢ ἐπιλέλη-
σαι τὸν ἄνθρωπον; ΘΑΙΣ. Οὐκ, ἀλλὰ οἶδα,
ὦ Γλυκέριον, καὶ συνέπις μεθ' ἡμῶν πέρυσιν ἐν
ταῖς Ἀλώοις. τί δὲ τῷτο; εἴρηκες γάρ τι παρὰ
αὐτῷ διηγῆσθαι. ΓΛΥΚ. Γοργόνα αὐτὸν ἢ
παμπόνηρος, Φίλη δοκῶσα εἶναι, ἀπέσπασεν
ἀπ' ἐμῆ ὑπαγωγῆς. ΘΑΙΣ. Καὶ νῦν σοι μὲν
ἐκείνος ἔπρῳσσε, Γοργόναν δὲ ἐταῦραν πεποίη-
ται; ΓΛΥΚ. Ναί, ὦ Θαί, καὶ τὸ πρᾶγμα ἔ-
μετρίως με ἥψατο. ΘΑΙΣ. Πονηρὸν μὲν, ὦ
Γλυκέριον, ἐκ ἀδόκητον δὲ, ἀλλὰ εἰωθὸς γίγνε-
σθαι ὑφ' ἡμῶν τῶν ἐταίρων. ἐκὲν χρη ἔτε
ἀνιᾶσθαι ἄγαν, ἔτε μέμφεσθαι τῇ Γοργόνῃ.
οὐδὲ γὰρ σὲ Ἀβρότονον ἐπ' αὐτῇ πρότερον ἐμέμ-
ψατο,

cum chlamyde, illum ergo nosti, an hominis
oblita es? THAIS. Quin potui, Glycerium, et
potauit nobiscum superiore anno, lacris areali-
bus. Quorsum autem hoc? Videris enim aliquid
de illo narratura. GLYC. Gorgona illum sce-
lestissima, quae amica tum videbatur esse, dolo
subductum a me abstraxit. THAIS. Nunc igi-
tur tecum non est, sed amicam sibi adsciuit Gor-
gonam? GLYC. Ita sane, Thais, nec medio-
criter illa me res mouit. THAIS. Malum istuc
quidem, Glycerium, at nihil praeter opinionem:
sed quod fieri a nobis meretricibus soleat. Qua-
re nec aegre nimis ferre par est, nec accusanda
Gorgona; quippe nec te Abrotonum illius causa
accu-

ψατο, καίτοι Φίλαμ ἦτε. ἀτὰρ ἐκείνο θαυμά-
 ζω, τί καὶ ἐπῆνεσεν αὐτῆς ὁ στρατιώτης ἔτος,
 ἐκτὸς εἰ μὴ παντάπασι τυφλὸς ἐσιν, ὃ ἔχ' ἑω-
 ράκει, τὰς μὲν τρίχας αὐτὴν ἀραιὰς ἔχουσιν,
 καὶ ἐπιπολὺ τὰ ματώπε ἀπηγμένας· τὰ χεῖλη
 δὲ παλιδνά, καὶ νευρικά, καὶ τρώχηνος λεπτὸς,
 καὶ ἐπίσημοι ἐν αὐτῷ αἱ φλέβες, καὶ εἰς μα-
 κρά· ἐν μόνον εὐμήκης ἐστὶ, καὶ ὀρθή, καὶ μει-
 διᾷ πάνυ ἐπαγωγόν. ΓΛΥΚ. Οἶει γάρ, ὦ
 Θαῖ, τῷ κάλλει ἠρῆσθαι τὸν Ἀκαρνᾶνα; ἐκ οἶ-
 σθα, ὡς Φαρμακίς ἢ Χρυσάριον ἢ μήτηρ αὐ-
 τῆς; Θεσσαλὸς τις αὖδ' ἐπέλαμμένη, καὶ τὴν
 σελήνην κατὰγχεσα; Φασὶ δὲ αὐτὴν καὶ πέτε-
 σθαι τῆς νυκτός· ἐκείνη ἐξέμηνε τὸν ἄνθρωπον,
 πειῖν

accusauit olim; quamuis essetis amicae. Verum
 illud miror, quod probauerit in ista hic miles,
 nisi plane caecus est: qui non viderit capillos il-
 lam raros habere, et multum a fronte abductos.
 Labia autem liuida ei sunt atque cadauerosa, cer-
 vix tenuis eminentibus in ea venis, et nasus lon-
 gus. Vnum modo habet, quod procera est, et
 recta, et illecebrosum quiddam ridet. GLYC.
 Nempe putas, Thesis, forma captum Acarnanem?
 Non nosti veneficam esse Chryсарium illius ma-
 trem? Thessalas quasdam incantationes quae sciat,
 ac deducat Lunam? Aiunt vero, illam etiam vo-
 lare noctu. Ista in furorem vertit hominem,

πιεῖν τῶν Φαρμάκων ἐγγέασα, καὶ νῦν τρυγῶ-
σιν αὐτόν. ΘΑΙΣ. Καὶ σὺ, ὦ Γλυκερίον, ἀλλ-
λον τρυγήσεις, τῷτον δὲ χαίρειν ἔα.

temperatis quae biberet venenis. At nunc ipsam
sibi habent vindemiam. THAIS. Nempe tu,
Glycerium, ipsa quoque alium vindemiabis.
Hunc quidem valere iube.

II.

Μυρτίον, Πάμφιλος, καὶ Δωρίς.

ΜΥΡΤ. Γαμῆς, ὦ Πάμφιλε, τὴν Φίλωνος τῆς
ναυκλήρου θυγατέρα, καὶ ἤδη σε
γεγαμημένα φασίν. οἱ τασσῶτοί δὲ ὄρκοι, ἔς
ῥώσας, καὶ τὰ δάκρυα ἐν ἀχαρεῖ πάντα οἴχε-
ται, καὶ ἐπιέλησαι Μυρτίᾳ νῦν, καὶ ταῦτα
ὦ Πάμφιλε, ὅποτε κίω μῆνα ὄγδοον ἤδη. τῶ

Myrtium, Pamphilus, et Doris.

MYRT. Ducis, Pamphile, Philonis naucleri fi-
liam: et iam duxisse te aiunt: re-
petitum autem toties iusiurandum, et lacrumae,
momento temporis abierunt omnia, et Myrtii
nunc oblitus es, idque eo tempore, cum octa-
vum iam mensem fero vterum. Hoc nempe so-
lum

το γὰρ καὶ μόνον ἐπρίκμην τῷ σὺ ἔρωτος, ὅτι
 με τηλικαύτην πεποιήκας τὴν γαστέρα, καὶ με-
 τὰ μικρὸν παιδοστράφειν δεήσει, πρῶγμα ἐταί-
 ρα βαρύντατον. ἢ γὰρ ἐκθήσω τὸ τεχθέν, καὶ
 μάλα εἰ ἄρρεν γένοιτα, ἀλλὰ Πάμφιλον ὄνο-
 μάσασκ, ἐγὼ μὲν ἔχω παραμύθιον τῷ ἔρωτος·
 σοὶ δὲ ἐνείδει ποτε προσελθὼν ἐκείνης, ὡς ἄπ-
 ρος γεγένησαι περὶ τὴν ἀφλίαν αὐτῆς μητέρα,
 γαμεῖς δ' ἢ καλὴν παρθένον. εἶδον γὰρ αὐτὴν
 ἑναγχος ἐν ταῖς Θεσμοφορίαις μετὰ τῆς μητρὸς,
 ἄδέπω εἰδυῖα ὅτι δι' αὐτὴν ἐκ ἐτι ἀφομα Πάμ-
 φιλον. καὶ σὺ δ' ἂν πρότερον ἴδῃ αὐτὴν, καὶ
 τὸ πρόσσωπον, καὶ τὰς ἀφθαλμὰς ἴδῃ, μὴ σε
 ἀνάττω, εἰ πάνυ γλαυκὸς ἔχει αἰτᾶς, μηδὲ
 ὅτι

lum amoris tui pretium habeo, quod tantum
 mihi ventrem conciliasti, et paullo post. alendus
 erit infans, negotium meretrici molestissimum.
 Neque enim quod natum erit exponam, in pri-
 mis si virile secus erit: sed Pamphilum nomena-
 bo, habitura illum amoris mei solatium: tibi ve-
 ro aliquando ad te accedens obiciet, quam per-
 fidus in miseram ipsius matrem fueris. Ducas
 autem non pulchram tu quidem virginem. Vi-
 di enim illam nuper Thesmophoriis cum matre,
 cum nondum scirem, illius me opera non am-
 plius visuram Pamphilum. Igitur tu quoque
 prius illam contemplare, et faciem, et oculos
 adspice; nec aegre farto, si plane caefios habet,
 neque

ὅτι διάστροφοί εἰσι, καὶ ἐς ἀλλήλους ὀρέοσι· μάλ-
 λον δὲ τὸν Φίλωνα ἐώρακας τὸν πατέρα τῆς νύμ-
 Φης, τὸ πρόσωπον αὐτῆ ὀίδα, ὥς ἐδὲν ἔτι
 δεήσει τὴν θυγατέρα ἰδεῖν. ΠΑΜΦ. Ἐτι σα-
 ληρέσης, ὦ Μύρτιον, ἀκούσομαι, περθένης καὶ
 γάμους ναυκληρικὰς διαξιώσης; ἐγὼ δὲ ἡ σιμὴν
 τινα ἢ καλὴν νύμφην εἶδα; ἢ ὅτι Φίλων ὁ Ἀ-
 λωπεκῆθεν (οἶμαι γὰρ ἐκείνον λέγειν σε) θυγα-
 τέρα ὅλως εἶχεν ὠραίαν ἤδη γάμους; ἀλλ' ἐδὲ Φί-
 λος ἐστὶν οὗτος τῷ πατρί; μέμνημαι γὰρ ὡς
 πρῶτον ἐδικάσατο περὶ συμβολαῖς ναυτικῆς. τὰ
 λαντον γὰρ; οἶμαι, ὀφείλων τῷ πατρί, ἐκείνῃ
 θελεν ἐπένειν· ὁ δὲ παρὰ τῆς ναυτοδίκης ἀπ-
 ἠγάγεν αὐτὸν, καὶ μόλις ἐξέτισεν αὐτὸ, οὐδ'
 ὅλον,

neque quod strabi sunt, et se invicem respiciunt.
 Quin Philonem vidisti, patrem sponsae; faciem
 illius nosti: itaque nihil opus erit videre filiam.
 PAMPH. Adhuc te delirantem, mea Myrtium,
 audiam, virgines mihi et nauclericas nuptias
 narrantem? Ego vero simanne an pulchram
 sponsam novi? aut Philoni Alopecia, illum enim
 puto te dicere, filiam esse maturam nuptiis scio?
 Sed neque amicus est patri. Memini enim nu-
 per illum de nautico negotio litem cum ipso ha-
 bere. Cum enim talentum, credo, deberet pa-
 tri, solvere noluit. At ille ad eos, qui nautis
 ius dicunt, traxit hominem, et aegre solvit; ac
 ne

ἄλυν; ὡς ὁ πατήρ ἔφασκεν. εἰ δὲ καὶ γαμεῖν
 ἐδεδωκό μοι, τὴν τᾷ Δημέε θυγατέρα τὴν τᾷ
 στέρυσιν ἐσρατηγηκότος ἀφείς, καὶ ταῦτα πρὸς
 μητρός ἀνεψιὰν ἔσαν, τὴν Φίλωνος ἐγάμην ἄν;
 σὺ δὲ πόθεν ταῦτα ἤκησας; ἢ συντέθηκας αὐ-
 τῇ, ὦ Μύρτιαν, καὶ πᾶς τινὰς ζήλοτυπίας σκια-
 μαχῶσα; ΜΥΡΤ. Οὐκ ἔν ἐ γαμαῖς, ὦ Πάμ-
 φιλε; ΠΑΜΦ. Μέμνηας, ὦ Μύρτιαν, ἢ κραι-
 παλῶς. καίτοι χθές οὐ πάνυ ἐμεθύσθημεν.
 ΜΥΡΤ. Ἡ Δωρίς αὐτὴ ἐλύπησέ με. πεμφθεῖ-
 σα γὰρ ὡς ἔρια ὠνήσασαί μοι ἐπὶ τὴν γαστέρα,
 καὶ εὐξαιτο τῇ λοχεΐᾳ ὡς ὑπὲρ ἐμῆ, Λεσβίαν
 ἔφη ἐντυχῶσαν αὐτῇ. . . . μᾶλλον δὲ σὺ αὐ-
 τῷ, ὦ Δωρί, λέγεις, ὥπερ ἀκήκοας, εἰ γὰρ μὴ
 ἐπλά-

ne sic quidem totam, ut pater dicebat. Si vero
 uxorem ducere mihi decretum esset, relicta nempe
 Demeae filia, eius, qui superiore anno duxit ex-
 ercitum, eaque consobrina mea, Philonis puellam
 ducere? Tu vero unde ista audisti; an ipsa ti-
 bi, Myrtium, finxisti novas, quibus cum zelo-
 typia tua deinde pugnet, larvas? ΜΥΡΤ. Igi-
 tur uxorem non ducis, Pamphile? PΑΜΦΗ.
 Furis, Myrtium, an ebria es? Certe heri non
 plane fuimus ebrii. ΜΥΡ. Doris me ista in do-
 lorem coniecit. Missa enim, ut lanas mihi eme-
 ret ad ventrem, et votum pro me Lucinae nun-
 cuparet, Lesbiam ait sibi obuiam festam . . .
 Quin tute huic, Doris, quae audiisti dicitoy
 nisi

ἐπλάσω αὐτά. ΔΩΡ. Ἄλλ' ἐπιτρεβαίην, ὦ
 δέσποινα, εἴ τι ἐψεύσαμην· ἀπὲ γὰρ κατὰ τὸ
 Πρυτανεῖον ἐγενόμην, ἐνέτυχέ μοι ἡ Λεσβία
 μειδιῶσα, καὶ Φησιν, ὁ ἔρασις ὑμῶν ὁ Πάμφι-
 λος γαμῶ τὴν Φίλωνος θυγατέρα· εἰ δὲ ἀπι-
 σοίην, ἤξια με παρακύνεσσιν εἰς τὸν σενωπὸν
 ὑμῶν ἰδεῖν πάντα κατεσεμμένα, καὶ αὐλητρί-
 δας, καὶ θόρυβον, καὶ Ὀρέναιον αἰδοντάς τινας.
 ΠΑΜΦ. Τί ἔν; παρέκυνεσσιν, ὦ Δωρί; ΔΩΡ.
 Καὶ μάλα, καὶ εἶδον ἅπαντα, ὡς ἔφη. ΠΑΜΦ.
 Μανθάνω τὴν ἀπάτην. ἔτε πάντα ἡ Λεσβία,
 Δωρί, πρὸς σὲ ἐψεύσατο, καὶ σὺ τὰ ληθῆ ἀπήγ-
 γελλας Μυρτίῳ· πλὴν μάτην γε ἐταραχθήκε·
 οὔτε γὰρ παρ' ἡμῶν οἱ γάμοι· ἀλλὰ νῦν ἀνεμνή-
 σθην

nisi ea confinxisti. DOR. At ego desperéam,
 hera, si quid mentita sum. Cum enim prope
 Prytanéum essem, obuiarū mihi fuit Lesbia, quae
 subridens dicebat, *Amaror uester Pampylus Phi-
 lonis ducit filiam*. Si verò non crederem, iube-
 bat me vestrum in angiportum inspicere, ac vi-
 dere fertis exornata omnia, et tibicinas, ac tumult-
 um, et Hymenaeum canentes aliquos. PAMPH.
 Quid ergo? Num inspexisti, Doris? DOR. O-
 mnino; et vidi omnia, vt praedixerat. PAMPH.
 Disco, quid erraueritis. Non omnia apud te,
 Dori, mentita est Lesbia: et tu vera narraisti
 Myrtio. Verum turbatae frustra estis. Neque
 enim apud nos nuptiae. Verum iam recordor
 quod

σθην ἀκούσας τῆς μητρὸς, ὁπότε χθὲς ἀνέβρε-
ψα παρ' ὑμῶν· ἔφη γάρ, ὦ Πάμφιλε, ὁ
μὲν ἡλικιώτης σοι Χαρμίδης, ὁ τοῦ γείτονος
'Αριστανέτου υἱὸς, γαμῶ ἤδη, καὶ σωφρονεῖ,
σύ δὲ μέχρι τίνος ἐταῖρα σὺνεις; τοιαῦτα παρ-
ακούων αὐτῆς, ἐς ὕπνόν κατηνέχθην· εἴτα
ἔωθεν προῆλθον ἀπὸ τῆς οἰκίας, ὥς οὐδὲν
εἶδον ὧν ἡ Δωρίς ὕστερον εἶδεν· εἰ δὲ ἀπιστεῖς,
αὐτίς ἀπαλθοῦσα, ὦ Δωρί, ἀκριβῶς ἰδὲ, μὴ
τὸν ξενωπὸν, ἀλλὰ τὴν θύραν, ποτέρα ἐστίν
ἢ κατεσεμμένη· εὐρήσεις γάρ τὴν τῶν γειτό-
νων. ΜΤΡΤ. Ἀπέσωσας, ὦ Πάμφιλε·
ἀπηγξάμην γὰρ ἂν, εἴ τι τοιοῦτο ἐγένετο·
ΠΑΜΦ. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἐγένετο, μηδ' οὕτω
μανεῖν,

quod heri e matre audiui, cum a vobis domum
redissem. Dicebat enim, Tuus, Pamphile, ae-
qualis, Charmidas, vicini nostri Aristaneti filius,
uxorem iam ducit, et frugi est. Tu vero quam diu
es cum meretrice? Haec aure parum attenta cum
ex illa audissem, obdormiui: deinde mane domo
egressus sum: itaque nihil eorum vidi, quae Do-
ris deinde vidit. Si vero fidem mihi non habes,
rursus abi, Dori, et accurate inspicite, non angu-
portum, sed ianuam, vtra coronata sit. Inue-
nies enim esse vicinorum. MYRT. Seruasti
me, Pamphile. Suspenderem enim me, si quid
tale fieret. PAMPH. Sed nihil factum est. Ne-
que

μανείην, ὡς ἐκλαθέσθαι Μυρτίου· καὶ ταῦτα
ἤδη μοι κυΐσης παιδίον.

que ita ego insaniam, vt obliuiscar Myrtii, id-
que ferentis ex me vterum.

III.

Μήτηρ καὶ Φίλινα.

ΜΗΤ. **Ε**μάνης, ὦ Φίλινα, ἢ τί ἔπαθες ἐν
τῷ ξυμποσίῳ χθές; ἦ καὶ γὰρ παρ'
ἐμὲ Δίφιλος ἔωθε δαιρῶν, καὶ διηγῆσά το μοι
ἃ ἔπαθεν ὑπὸ σῆ. μεμεθύσθαι γὰρ σε, καὶ ἔς
τὸ μέσον ἀναστᾶσαν, ὀρχήσασθαι αὐτῇ διακω-
λύοντος, καὶ μετὰ ταῦτα Φιλῆσαι Λαμπρίαν
τὸν ἐταῖρον αὐτῇ, καὶ ἐπεὶ ἐχαλέπηνέ σοι κα-
ταλιποῦσαν αὐτόν, ἀπελθεῖν πρὸς τὸν Λαμ-
πρίαν;

Mater et Philinna.

MAT. **F**urebas ne, Philinna, aut quid tibi erat
heri in conuiuio? Venit enim ad me
Diphilus mane plorans, et quae perpeffus a te
esset, narravit. Ebriam te fuisse, progressamque
in medium, se licet prohibente, saltasse: ac
deinde osculum dedisse sodali ipsius Lampriae:
cumque, grauiter id ferret, se relicto, abiisse ad
Lam-

πρίαν, καὶ περιβαλεῖν ἐκείνον, αὐτὸν δὲ ἀπο-
πνίγεσθαι, τῶν γιγνομένων. ἀλλ' ἐδὲ τῆς
συντὸς, οἶμαί, συνεκάθευδες. καταλιπῶσα δὲ
δακρύοντα, μὲν ἐπὶ τοῦ πλησίον σκίμποδος
κατέκεισο ὀδύσασα, καὶ λυπῶσα ἐκείνον. ΦΙΛ.
Τὰ γὰρ αὐτῶ σθαι, ὦ μήτερ, ἐδιηγῆσατο. οὐ
γὰρ ἂν συνηγόρευες αὐτῷ ὕβρις ἢ γε ὄντι, ὃς ἐμὲ
γε ἀφείμενος ἐκοινολογεῖτο Θαΐδι τῇ Λαμπρίᾳ
ἐταίρῃ, μηδέπω ἐκείνῃ παρόντος· ἐπεὶ δὲ χα-
λεπαίνεσθαι εἶδός με, καὶ διένευσά αὐτῷ οἶα ποιεῖ,
τῶ ὥτ' οὗτος ἀνὴρ ἐφαψάμενος, ἀνακλάσας, τὸν αὐ-
τῷ χένα τῆς Θαιδὸς ἐφίλησεν ἄνω προσφυῶς, ὥς
μόλις ἐπέσπασε τὰ χεῖλη. εἶπ' ἐγὼ μὲν ἔδα-
κρυον, ὃ δὲ ἐγέλα, καὶ πρὸς τὴν Θαΐδα πολ-
λά

Lamprian eamque amplexatam esse: se vero hūc
factis enecari. Verum neque noctu, puto, cum
ipso cubuisti, sed plorantem relinquens sola in-
cubisti in proximo lectulo, canens, molestia illum
afficiens. PHIL. Nimirum quæ ipse fecerit,
mater, non enarrauit. Neque enim causam il-
lius, contumeliosi hominis, ageres: qui me reli-
qua sermones misceret cum Thaidē, amica Lam-
prie, cum ille nondum adesset. Cum vero ae-
gre me ferre videret, matrem, quid ageret? signi-
ficantem: extrema Thaidis autē prehensa, reflexa-
que cervicali, ita arcte illam osculatus est, vix ut
labia retraheret. Tum plorare ego; et ille ridere;

λὰ πρὸς τὸ οὖς ἔλεγε, κατ' ἐμοῦ δηλαδὴ, καὶ
 ἡ Θαις ἐμειδία, βλέπουσα πρὸς ἐμέ· ὡς δὲ
 προσιόντα ᾗσαντο τὸν Λαμπρίαν, καὶ ἐκορέ-
 σθησάν ποτε Φιλεῖντες ἀλλήλους, ἐγὼ μὲν ὅμως
 παρ' αὐτὸν κατεκλίθην, ὡς μὴ καὶ τῷτο προ-
 Φασίζαίτο ὕπερον· ἡ Θαις δὲ ἀναστᾶσα, ὡρχή-
 σατο πρώτη ἀπογυμνάσα· ἐπιπολὺ τὰ σφυρὰ,
 ὡς μόνῃ καλὰ ἔχουσα, καὶ ἐπειδὴ ἐπαύσατο, ὁ
 Λαμπρίας μὲν ἐσίγα, καὶ εἶπεν ἄδεν· Δίφίλος
 δὲ ὑπερεπήνει τὸ εὐρυθμον, καὶ τὸ μαχορηγη-
 μένον, καὶ ὅτι εὖ πρὸς τὴν μετάρην ὁ πᾶς, καὶ
 τὸ σφυρὸν, ὡς καλόν, καὶ ἄλλα μυρία, καθά-
 περ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν ἐπαινῶν, ἀλλ'
 ἔχι Θαίδα, ἣν καὶ σὺ οἶσθα συλλαχέμεν ἡμῖν·
 οἶα

et multa in aurem dicere Thaidi, contra me sci-
 licet. Ac subridebat Thais ad me respiciens.
 Cum vero aduenientem sentirent Lamprian, et
 satiati tandem essent osculis mutuis; ego tamen
 apud ipsum accubui, ne quid deinde haberet ob-
 tentui. Surgens vero Thais saltabat prima, nu-
 datis multum talis, quasi pulebros sola habeat;
 cumque desisset, tacente Lampria, et nihil di-
 cente, Diphilus laudare numerosam saltationem,
 et accommodatam choro, quamque bene ad citha-
 ram pes congrueret, quam pulcher talus, et sex-
 centa alia, quasi qui Sosandram laudaret Calami-
 dis, non Thaida, quam tu quoque, qualis sit,
 nosti, cum laues nobiscum. Thais vero qualis
 statim

οὐκ ἐστὶ. Θαῖς δὲ οἶα καὶ εὐκωψαν. εὐθὺς ἐς ἐμέ;
 εἰ γὰρ τις, ἔφη, μὴ αἰσχύνεται λεπτὰ ἔχειν
 πα τὰ σκέλη, ὀρχήσεται καὶ αὐτὴ ἐξαινασῶσα.
 τί ἂν λέγοιμι, ὦ μήτερ; ἀνέστη γάρ; καὶ ὠρ-
 ὄχυσάμην, τί γὰρ ἔδει ποιεῖν; ἀνασχέσθαι, καὶ
 ἐπεληθπύειν τὸ σκῶμμα, καὶ τὴν Θαῖδα εἶν
 τυραννεῖν τὸ συμπόσιον; ΜΗΤ. Φλοσιμότη-
 ρόν μὲν, ὦ θυγάτηρ, ἐδὲ φροντίζεν γὰρ ἐχέειν
 λέγε δ' ὅμως τὰ μετὰ ταῦτα. ΦΙΛ. Οἱ γὰρ
 καὶ ἄλλοι ἐπήνεχα, ὁ Δίφίλος δὲ μόνος ὑπταίον
 καταβαλὼν ἐκείτην, ἐς τὴν ὀροφὴν ἀνέβλεπεν,
 ἄχρι δὴ καμῶσα ἐπαυσάμην. ΜΗΤ. Τὸ φι-
 λῶσαι δὲ τὸν Λαμπρίαν ἀληθὲς ἦν, καὶ τὸ με-
 ταβάπαι περιπλέκεσθαι αὐτῷ; τί σιγᾷς; οὐκ
 ἐστὶ γὰρ ταῦτα συγγνώμης ἄξια. ΦΙΛ. Ἀντιλυ-
 πείν

*statim in me iecit? Si quam, inquit, non puer
 cturum exilitatis, falsaium et ipsa fargat! Quid
 dicerom, mater? Surrexi nimirum et saltavi.
 Quid enim facerem? ferrem, et confirmarem il-
 lius dictum, Thoida tyrannidem habere conuiuii
 paterex? MAT. Ambitiosius quidem istuc, filiae
 nec enim curare oportebat: sed dic tamen quid
 postea factum sit. PHIL. Ahi laudabant. Solus
 Diphilus supinum se abiecerat lacunar respiciens,
 dum fatigata desinerem. MAT. Illud autem ve-
 rum erat, quod Lamprian osculata es, et trans-
 iens ad eum, amplexa? Quid taces? Haec iam
 venia indigna sunt. PHIL. Vicissim, quod il-*

πάν ἐβελόμην αὐτόν. ΜΗΤ. Εἴτα εἰς συν-
 κάθευδες, ἀλλὰ καὶ ἡδες; ἐμὸν δακρύοντος;
 ἐν αἰσθάνῃ, ὦ θυγάτηρ, ὅτι πτωχαὶ ἐσμεν,
 εἰς μέμνησαι ὅσα παρ' αὐτῷ ἐλάβομεν, ἢ οἷον
 δὴ τὸν πέρουσι χειμῶνα διηγάζομεν ἄν; εἰ μὴ
 τῷτον ἡμῖν ἡ Ἀφροδίτη ἐπεμψε; ΦΙΛ. Τί ἐν
 ἀνέχωμαι διὰ τοῦτο, ὑβριζομένη ὑπ' αὐτοῦ;
 ΜΗΤ. Ὀργίζε μὲν, μὴ ἀνθύβριζε δέ· ἐκ οἷσθα
 ὅτι ὑβριζόμενοι παύομαι οἱ ἐργάζοντες, καὶ ἐπιτί-
 μωσιν ἑαυτοῖς; σὺ δὲ πάνυ χαλεπὴ αἰεὶ τῷ ἀν-
 θρώπῳ γενένησαι, καὶ ὅρα μὴ κατὰ τὴν παροι-
 μίαν, Ἀπορρήξωμεν πάνυ τείνεται τὸ καλῶδιον.

lum morderet, volebam facere. MAT. Deinde
 neque cubuisti cum illo, sed illo plorante etiam
 cecinisti? Nonne cogitas, filia, nos esse paupe-
 res; neque, quantum ab illo acceperimus, me-
 ministi, aut quomodo hiemen superiorem acturae
 fueramus, nisi hunc nobis Venus misisset? PHIL.
 Quid ergo, patiarne propter hoc me contumelio-
 se ab illo tractari? MAT. Irascere, sed noli con-
 tra contumeliosa esse. An ignoras, qui amant,
 eos mox desistere a contumelia, ac se ipsos repre-
 hendere? Tu vero aspera nimis semper in homi-
 nem fuisti. Et vide, ne, quod est in proverbio,
 nimium contendendo funem rumpamus.

IV.

Μελίττα καὶ Βακχίς.

ΜΕΛ. **Ε**ἰ τινα οἶδα, Βακχί, γραῦν, οἷα
πολλὰ Θετταλὰ λέγονται ἐπάδε-
σαι, καὶ ἐρασμίαις ποιεῖσαι, εἰ καὶ πάνυ μισαμέ-
νη γυνὴ τυγχάνοι (ἄτως ἔναλο) παραλαβοῦσα
ἡμέ μοι. Θοιμάτια γὰρ ὅλα, καὶ τὰ χρυσία
ταυτὶ προεῖμην ἡδέως, εἰ μόνον ἴδοιμι ἐπ' ἐμέ
αὐθις ἀναστρέψαντα Χαρίνον, μισήσαντα Σιμ-
μίχην, ὡς νῦν ἐμέ. ΒΑΚΧ. Τί φῆς; ἐν ἔτι
σύνεσιν, ἀλλὰ παρὰ τὴν Σιμμίχην, ὦ Μελίτ-
τα, οἴχεται Χαρίνος, δι' ἣν τοσαύτας ὀργὰς
τῶν γονέων ἐνέσχετο, ἔβληθεις τὴν πλεσίαν
ἐκείνην

Melissa et Bacchis.

ΜΕΛ. **S**i quam nosti, mea Bacchis, anum, qua-
les esse in Thessalia multae dicuntur,
quae incantent et amabiles praestent, si qua etiam
valde exosa sit mulier; illa assumpta, ita beata sis!
ad me venito. Vestes enim integras et hoc au-
rum lubens abiiciam, modo videam redeuntem
ad me Charinum odio Simmichen, vti nunc me
habere. ΒΑΚΧ. Quid ais? Non amplius te-
cum est, sed ad Simmichen, mea Melissa, trans-
iit Charinus, propter quam tantas parentum iras
sustinuit, diuitem illum recusans ducere, quin-

ἐκείνην γῆμαι, πέντε προμὸς τάλαντα, ὡς ἔλθον, ἐπιφερομένην; μέμνημαι γὰρ ταῦτά σου ἀκέσασα. ΜΕΛ. Ἀπαντεθεῖνα ὀίχεται, ὦ Βακχί, καὶ πέμπτην ταύτην ἡμέραν ἔδ' ἐώρακα ὅλως αὐτόν, ἀλλὰ πίνεσι παρὰ τῷ συνεφῆβω Παμμένει αὐτός τε καὶ Σιμμίχῃ. ΒΑΚΧ. Δεινὰ, ὦ Μελίττα, πέπονθας. ἀλλὰ τί καὶ ὑμᾶς διέσκησεν; ὅμοια γὰρ ἔ' μικρὸν τῶτ' εἶναι. ΜΕΛ. Τὸ μὲν ὅλον ἔδ' εἰπεῖν ἔχω. πρῶτον δὲ ἀνελθὼν ἐκ Πειραιῶς (κατεληλύθει γὰρ, οἶμαι, χρεὸς τι ἀπαιτήσων πέμψαντος τοῦ πατρὸς) ἔτε με προσέβλεψεν ἐσελθὼν, ἔτε προσήκατο ὡς ἔθος προσδραμεῖσαν, ἀποσεισάμενος δὲ περιπλακῆναι θέλεσαν, Ἀπιθί, Φησί, πρὸς τὸν ναύκλη-

que dotis talenta, vti dicebant, adferentem? Ista enim ex te audire memini. MEL. Abierunt ista, Bacchis, omnia: et quintus hic dies est, quod omnino illum non vidi: sed apud sodalem ipsius Pammenen bibunt ipse pariter ac Simmiche. BACCH. Indigna perpeteris, Melissa. Sed quid vos disunxit? videtur enim non paruum quiddam illud esse. MEL. Totum nec ipsa habeo dicere. Sed nuper reuersus ex Piraeo (descenderat enim missu patris, debiti puto cuiusdam exigendi causa) nec adspexit me intrans, nec admisit meo more accurrentem, sed amplecti volentem repollens, Abi, inquit, ad nauclerum Her-

mosi-

ναύκληρον Ἑρμότιμον, ἢ τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων
 γογγραμμένα ἐν τῷ Κεραμικῷ ἀνάγνωθι, ὅπως
 πατεσηλίτευται ὑμῶν τὰ ὀνόματα. τίνα Ἑρ-
 μότιμον, τίνα, ἔφην, ἢ ποίαν ξήλην λέγεις;
 εἰ δὲ ἔδεν ἀποκρινάμενος, ἔδδ' ἀειπνήσας, ἐκά-
 θευδεν ἀποσφραφείς. πόσα οἶσι ἐπὶ τῆτον με-
 μηχανῆσθαι με περιβάλλεσαν, ἐπισρέφασαν,
 φιλεῖσαν ἀπετραμμένα τὰ μετὰφρενον; ὁ δ' ἔδ'
 ὅπως ἔστ' ὑπεμαλλάχθη, ἀλλ' εἴ μοι, Φησὶν, ἐπὶ
 πλέον ὀχλήσεις, ἄπειμι ἤδη, εἰ καὶ μέσαι νύ-
 κτες εἰσὶν. ΒΑΚΧ. Ὅμως ἤδεις τὸν Ἑρμότι-
 μον. ΜΕΛ. Ἀλλὰ με ἴδοις, ὦ Βακχί, ἀδελφί-
 τερον διάγασαν ἢ νῦν ἔχω, εἴ τίνα ἐγὼ ναύκλη-
 ρον Ἑρμότιμον οἶδα, πλὴν ἀλλ' ὁ μὲν ἔωθον
 ἀπελη-

*motimum, aut scripta in parietibus in Ceramico le-
 ge, ubi nomina vestra ignominiae causa in pila pro-
 scripta sunt. Quem tu mihi, inquam, Hermoti-
 mum, aut quam pilam narras? At ille nihil respon-
 dens, nec coenatus, averfus iacuit. Quas tu
 me putas admouisse illi machinas? amplexa sum
 illum, convertere ad me studui, dorsum averfi
 osculata sum. Ille vero ne qualitercumque qui-
 dem emolliri se passus, At si mihi, inquit, diu-
 tius molesta fueris, iam statim, media licet nocte,
 abeo. BACCH. Tamen nosti Hermotimum.
 MEL. At miserius me viuentem, quam nunc
 habeo, videas, si quem ego nauclerum novi Her-
 motimum. Verum ille sub galli cantum surgens*
 Y 4 mane

ἀπεληλύθει, τοῦ ἐλεκτρῆνος αὐτοῦ, ἄσαντος
 εἰςγερόμενος· ἐγὼ δὲ ἐμνημόμην ὅτι κατὰ τοῦχος
 τινὸς ἔλθεις καταγεγραμμένη τὸ ὄνομα ἐν Κεραμικῇ
 καὶ· ἔπαμψα ἂν Ἀκίδα κατασκευασμένην· ἢ
 ἄλλο μὲν ἄδεν εὔρε, τὸτο δὲ μόνον ἐπιγεγραμ-
 μένον ἐσιόντων ἐπὶ τὰ δεξιὰ πρὸς τῷ Διπύλῳ
 Μελίττα Φιδεῖ Ἑρμότιμον, καὶ μικρὸν αὐτῆς
 ὑποκάτω, Ὁ ναύκληρος Ἑρμότιμος Φιδεῖ Μέ-
 λιτταν. ΒΑΚΧ. Ὡ τῶν περιέργων νεανίσκων,
 συνίημι γάρ. λυπῆσαί τις θέλων τὸν Χαρίων,
 ἐπὶ γράψε ζήλοτυπον ὄντα εἰδώς· ὁ δὲ αὐτίκα
 ἐπίστευσεν. εἰ δὲ περ ἴδοιμι αὐτὸν, διαλέξομαι,
 Ἄπειρός ἐσι, καὶ πᾶς ἐτι. ΜΕΛ. Πῶ δ' ἂν
 ἴδοις ἐκεῖνον, ὃς ἐγκλεισάμενος ἐχυτὸν, σῖνεσι τῇ
 Σιμμί-
 cluse-

mane abiit. Ego memineram illum dicere in
 pariete scriptum nomen in Ceramico. Misi ergo
 visuram Acidem. At illa nihil inuenit aliud,
 praeterquam hoc solum scriptum ad dextram in-
 troeuntium versus portam geminam, *Melissa amat*
Hermotimum, et paullo inferius iterum, *Naucle-*
rus Hermotimus amat Melissam. BACCCH. Male
 sedulos istos adolescentulos! Intelligo enim. Ae-
 gre aliquis volens Charino facere, inscripsit, qui
 zelotypia ipsum laborare sciret. Atque ille statim
 credidit. Sicubi vero illum videro, alloquar.
 Puer adhuc est atque imperitus. MEL. Vbi au-
 tem illum tu videas? qui se cum Simmiche in-

Συμμίχῃ; οἱ γοῦν δὲ ἐτι παρ' ἐμοὶ ἔησαν αὐ-
 τόν, ἀλλ' εἴ τινα εὔρωμι, ὦ Βακχί, γραῦς
 ὡς ἔφην, ἀποσώσοι γὰρ ἂν Φανείσῃ. ΒΑΚΧ.
 Ἔστιν, ὦ Φιλτάτη, ὅτι χρησίμη Φαρμακίς
 Σύρα τὸ γένος, ὡμὴ ἐτι καὶ συμπεπηγυῖα, ἣ
 μοὶ ποτὲ Φανίαν χαλεπαίνοντα καὶ κείνον εἰκὴ
 ὡσπερ Χαρίνας, διήλαξο μετὰ μῆνας ὅλως τῶν
 σπρας, ὅτε ἐγὼ μὲν ἤδη ἀπεγνωσκῶν· ὁ δὲ ὑπὲρ
 αὐτῶν ἐπωδῶν ἦκεν αὐθις ἐπ' ἐμέ. ΜΕΛ. Τί δὲ
 ἔπραξεν ἡ γραῦς, εἴπερ ἐτι μέμνησαι; ΒΑΚΧ.
 Λαμβάνει μὲν ἔδὲ πολὺν, ὦ Μέλितτα, τὸν μι-
 σθόν, ἀλλὰ δραχμὴν, καὶ ἄρτον, καὶ ἐπικεῖσθαι
 δὲ δεῖ μετὰ τῶν αἰλῶν, καὶ ὀβολὸς ἑπτὰ, καὶ
 θείαν, καὶ δαῖδα. ταῦτα δὲ ἡ γραῦς λαμβά-
 νει,

eluserit? Parentes vero illum apud me adhuc
 quaerunt. Sed utinam, Bacchis, anum aliquam
 inueniam, vti dixi. Illa enim sua me praesentia
 seruaret. BACCH. Est, carissima, praestantissi-
 ma venefica, Syra genus, cruda adhuc et com-
 pacta, quae mihi Phaniam, cum asperum se et
 ipse, vt nunc tibi Charinus, temere mihi prae-
 beret, reconciliauit post quatuor integros menses,
 ubi ille incantationum beneficio ad me iam despe-
 ratam rediit. MEL. Quid vero fecit anus, si ad-
 hac meministi? BACCH. Capit mercedem non
 multam, Melissa, sed drachmam et panem. Et
 appositos esse oportet cum salibus etiam septem
 obolos et odores sacros, et faciem. Haec quoque

ναι, καὶ κρατῆρα κενεράσθαι δεῖ, καὶ πίνειν ἐκεί-
νην μόνην. δεήσει δὲ τι αὐτῷ τῷ ἀνδρὸς εἶναι
οἶον ἱμάτια, ἢ κρηπῖδας, ἢ ὀλέγας τῶν τριχῶν
ἢ τι τῶν τοιούτων. ΜΕΛ. Ἐχω τὰς κρηπῖ-
δας αὐτῷ. ΒΑΚΧ. Ταύτας κρεμάσασα ἐν πατ-
τάλῃ ὑποθυμῶ τῷ θεῷ, πάττεσα καὶ τῶν
αἰλῶν ἐπὶ τὸ πῦρ· ἐπιλέγει δὲ ἀμφοῖν τὰ ὄνο-
ματα, καὶ τὸ ἐκεῖνε, καὶ τὸ σόν. εἶτα ἐκ τῆς
κόλπης προκομίσασα ῥόμβον, ἐπιτρέφει ἐπε-
ρὴν τινα λέγασα, ἐπιτρέχῃ τῇ γλώσσῃ, βαρ-
βαρικὰ καὶ Φρικώδη ὀνόματα· ταῦτα ἐποίησε
τότε. καὶ μετ' ἐ πολὺ Φανίας ἄμα, καὶ τῶν
συνεφῆθων ἐπιτιμησάντων αὐτῷ, καὶ τῆς Φοι-
βίδος, ἢ συνῆν, πολλὰ αἰτάσης, ἡκέ μοι τὸ
πλέον

anus sibi aufert. Et poculum temperatum esse
oportet, eamque solam illud ebibere. Oportet
autem ipsius viri praesto esse aliquid, velut vestes,
aut soleas, aut pilos paucos, aut quid ex eo ge-
nere. MEL. Habeo illius soleas. BACCHI
Has de clauo suspensas suffitu ex odoribus factis
imbuit, de sale etiam aliquid in ignem conicit,
pronunciens simul nomina utriusque, et ipsius,
et tuum. Tum prolatum de sinu rhombum in-
torquet, carmen simul volubili lingua dicens,
barbarica horribiliaque nomina. Haec tum fece-
rat, cum non ita multo post Phantias, sodalibus
licet illum reprehendentibus, et multum rogante,
quicum adhuc fuerat, Phoebide, ad me venit
ab

πλάσων ὑπὸ τῆς ἐπωδῆς ἄγόμενος. ἔτι δὲ καὶ τῶ-
τά με σφόδρα κατὰ τῆς Φοιβίδος τὸ μίσσηθρον
ἐδιδάξατο, τηρήσασθαι πὸ ἴχνος ἐπ' αὐτὴν ἀπολίποι
ἀμαυρώσασθαι ἐπιβῆναι μὲν τῷ ἀρισερῶ. ἐκρίνη
τὸν ἐμὸν δεξιὸν, τῷ δεξιῷ δὲ τὸν ἀρισερὸν ἐμ-
παλιν, καὶ λέγειν, Ἐπιβέβηκά σοι, καὶ ὑπερά-
νω εἰμι, καὶ ἐποίησα ὡς προσέταξε. ΜΕΛ.
Μὴ μέλλε, μὴ μέλλε, ὦ Βακχι, κάλει ἤδη τὴν
Σύραν, σὺ δὲ, ὦ Ἀκί, τὸν ἄρτον καὶ τὰ θεῖον,
καὶ τὰ ἄλλα πάντα πρὸς τὴν ἐπωδὴν εὐτρέπιδε,

ab illo maxime incantamento adductus. Insuper
vērō illud mihi valde odii contra Phoebidem ex-
citandi remedium commendavit, vt observatum
illius vestigium, cum primum illud reliquisset,
ipsa delerem, ita vt sinistro illius meus dexter
pes, sinister autem contra dextro vestigio infisteret,
diceremque, *conscendi te, et superior sum!* ac fe-
ci quod praeceperat. MEL. Noli, noli cunctari,
Bacchis. Voca mihi iam Syram. Tu vērō, Acis,
panem et odores, et reliqua omnia ad incantatio-
nem compara.

Κλωνάριον καὶ Λέαυνα.

ΚΛΩΝ. **Κ**αὶνὰ περὶ σὲ ἀνέκομεν, ὦ Λέαυνα, τὴν
 Λεσβίαν Μέγιλλαν τὴν πλουσίαν,
 ἔρᾶν σὲ ὥσπερ αἰδρα, καὶ συνεῖναι ὑμᾶς ἐκ οἷδ'
 ὅ, τι ποιήσας μετ' ἀλλήλων. τί τῆτο; ἠρυθρία-
 σας; ἀλλ' εἶπέ εἰ ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν. **ΛΕΑΙ.**
 Ἀληθῆ, ὦ Κλωνάριον· αἰσχύνομαι δὲ, ἀλλόκο-
 τὸν γὰρ τί ἐστὶ. **ΚΛΩΝ.** Πρὸς τῆς καρτέρους
 τί τὸ πρᾶγμα, ἢ τί βέλεταί ἡ γυνή; τί δὲ καὶ
 πράττετε ὅταν συνῆτε; ὁρᾶς; εἰ φιλεῖς με, οὐ
 γὰρ ἂν ἀπεκρύπτεταί τοιαῦτα. **ΛΕΑΙ.** Φιλῶ
 μὲν, εἰ καὶ τίνα ἄλλην· ἡ γυνὴ δὲ δεινῶς ἀνδρι-
 κή

Clonarium et Leaena.

CLON. **N**oua de te, Leaena, audimus, Les-
 biam Megillam, diuitem, cui vt vi-
 rum amore incensam, et coire vos, nescio quid
 inter vos peragentes. Quid hoc? erubuisti? ve-
 rum dic an vera sint ista? **LEA.** Vera, Clona-
 rion, sed pudet me: est enim absurdum quid-
 dam. **CLON.** Per matrem Liberae, quid ne-
 gotii est, aut quid sibi vult mulier? Quid vero
 facitis, cum vna estis. Vides? non amas me:
 neque enim talia celares. **LEA.** Amo equidem,
 si quam aliam. Illa vero mulier vehementer ma-
 scula

κή ἐστίν. ΚΛΩΝ. Οὐ μανθάνω ὃ, τι καὶ λέ-
γεις, εἰ μὴ τις ἐταιρίσθῃ τυγχάνῃ ἄσα· τὰς
αὐτάς γάρ ἐν Λέσβῳ λέγουσι γυναῖκας, ὑπὸ ἀν-
δρῶν μὲν ἐκ ἐδελέσθαι αὐτὸ πάσχειν, γυναῖξί
δὲ αὐτάς πλεσιαζέσθαι, ὥσπερ ἀνδρας. ΛΕΑ.Ι.
Τοιοῦτό τι. ΚΛΩΝ. Οὐκ ἔνν, ὦ Λέαινα, τῆτο
αὐτὸ καὶ διήγησαι, ὅπως μὲν ἐπείρα τὸ πρῶ-
τον, ὅπως δὲ καὶ συνεπαίσθης, καὶ τὰ μετὰ
ταῦτα. ΛΕΑ.Ι. Πότον τινὰ συγκροτῆσα αὐ-
τῇ, καὶ Δημόνασσα ἡ Κορινθία, πλεσίαι δὲ καὶ
αὐτῇ, καὶ ὁμότεχνος τῇ Μεγίλλῃ, παρελήφα-
σι με κιθαρίζειν αὐταῖς· ἐπεὶ δὲ ἐκιδάρισα, καὶ
αἰωρὶ ἦν, καὶ ἔδει καθεύδειν, καὶ ἀμέθυσον, Ἄγε
δὴ, ἔφη, ὦ Λέαινα, ἡ Μεγίλλα, κοιμᾶσθαι
γὰρ

secula est. CLON. Nondam quid dicas intelli-
go, nisi forte quaedam mascula amica est. Tales
enim Lesbii esse aiunt mulieres, quae viros qui-
dem pati reculant, ipsae vero mulieribus fruan-
tur ut viri. LEA. I. Tale quid est. CLON. Er-
go, mea Lesena, illud ipsum quoque narra,
quomodo tentaverit primum, quomodo tibi per-
suasum sit, et quae sequuntur. LEA. I. Conui-
viam instituerat cum Corinthia Demonassa, di-
vite et ipsa, atque eandem artem quam Megilla
exercente: adsumferant autem me, quae cithara
ipsis oblectarem. Cum autem eecinissem, et se-
rum esset, atque tempus eundi cubitum, essent-
que bene potae, *Age sunt, mea Lesena*, inquit
Megil-

γὰρ ἤδη καλόν, ἐνταῦθα καθέσθαι μεθ' ἡμῶν
 μέση ἀμφοτέρων. ΚΛΩΝ. Ἐκάθευδες, τὸ
 μετὰ ταῦτα τί ἐγένετα; ΛΕΑΙ. Ἐφίλου
 με τὸ πρῶτον ὥσπερ αἱ ἄνδρες, ἐν αὐτῇ μόναν
 προσεμμόχεσά τε χεῖλη, ἀλλ' ἀπακούσασα τὸ
 σῶμα, καὶ περιέβαλλον, καὶ τὰς μασκὰς ἐδάκ-
 ρον· ἡ Δημόνασσα δὲ καὶ ἔδασκε μεταξύ κατὰ
 φίλῃσα· ἐγὼ δὲ ἐκ εἶχον εἰκάσαι ὅ, τι τὸ πρῶ-
 γμα εἴη. χρόνῳ δὲ ἡ Μεγίλλα ὑπόθερμος ἦδη
 ᾖσα, τὴν μὲν πηνήκην ἀφείλετο, τῆς κεφαλῆς
 ἐπέκειτα δὲ πάνυ ἀμεία, καὶ προσφυῆς, καὶ ἐν
 χερσὶ ὤφθη αὐτῇ, καθάπερ οἱ σφόδρα ἀνδρῶν
 δεῖς τῶν ἀθλητῶν, ἀποκεκαρμένη· καὶ ἐγὼ ἔτακ-
 θάχθην ἰδέσθαι. ἡ δὲ, ὦ Λεανῆ, φησιν, ἐν-
 ραυκας

Megilla, dormiendi iam tempus est, hic apud nos
 cuba vitrarumque media. CLON. Accubuisti, er-
 go: deinde quid actum est? LEA. Osculabantur
 me primum ut viri, non ipsa, modo applicantes
 labia, sed os etiam aliquantum aperientes: am-
 plexabantur, opprimebant papilles: Demonassa
 autem inter osculandum etiam mordere. Ego
 vero, quid res sibi vellet nondum conicere.
 Tandem Megilla, quae iam incaluissest ficticiam
 de capite comam, aufert: impositam autem habebat
 valde similem et bene applicitam: atque ap-
 pareret accurate ad ipsamque cutem, ut viriliores
 athlerae, detonsa; ut ego ipso adspectu perturba-
 rer. At illa, *Mea Leana*, inquit, *vidistine iam*
 pul-

φακας ἤδη ἄτω καλὴν νεανίσκον; ἀλλ' ἐχ' ἄρ' ὦ.
 ἔφην, ἐνταῦθα νεανίσκον, ὦ Μέγιλλα. Μὴ
 καταθήλυνέ με, ἔφη. Μέγιλλος γὰρ ἐγὼ λέγο-
 μαι, καὶ γεγάμημα πρόπαλαι ταύτην Δημώ-
 νασσαν, καὶ ἔστιν ἀμὴ γυνὴ ἐγγέλαισα, ὦ Κλω-
 νάριον, ἐπὶ τῷ τῷ καὶ ἔφην, Οὐκ ἔν σο, ὦ
 Μέγιλλε, ἀνὴρ τις, ὃν ἐλελήθεις ἡμᾶς, καθάπερ
 τὸν Ἀχιλλέα Φαός, κρηπτόμενον ἐν ταῖς παρ-
 θέοις καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἐκείνο ἔχεις, καὶ ποιεῖς
 τὴν Δημώνασσαν ὅπερ οἱ ἄνδρες. Ἐκείνο μὲν,
 ἔφη, ὦ Λαίνα, ἐκ ἔχω· δέομαι δὲ καὶ πάν-
 τῶν ἰδίων δέ τινα τρόπον ἡδίω παραπολὺ ὁμι-
 λῶντα ὄψει με. ἀλλὰ μὴ Ἑρμαφρόδιτος εἴ
 ἔφην, οἷοι πολλοὶ εἶναι λέγονται ἀμφοτέρω
 ἔχον-

*pulchrum adeo iuuenem? Ego vero, inquam, non
 video hic iuuenem, Megilla. Noli me, inquit, fa-
 cere feminam. Megillus enim vocor, et olim duxi
 hanc Demonassam, et mea uxor est. Risi ego hoc,
 Clonarium, et, Tu igitur, Megille, inquam,
 quum vir sis, imprudentibus nobis, sicut de Achille
 dicunt, inter virgines delitisti? et illud babes quo
 viri censentur, et Demonassae facis, quod viri?
 Illud equidem, inquit, Laena, non habeo: sed
 neque omnino illo indigeo: sed proprio quodam mo-
 do et multum iucundiore coeuntem me viuebis. Ego,
 Numquid ergo, inquam, Hermaphroditus es, qua-
 les multi esse dicuntur, habens utraque? Nampe
 adhuc,*

ἔχοντες; ἔτι γὰρ ἠγνόουν· ὦ Κλωνάριον, τὸ
 πρᾶγμα. ἔ, Φησιν, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἀνὴρ εἰμι
 ἤμας, ἔφη ἐγὼ, τῆς Βοιωτίας αὐλητρίδος
 Ἰσμηνοδώρας, διηγμένης τὰ Ἐφέσια παρ' αὐ-
 τοῖς 1), ὡς γένοιτο τῆς ἐν Θήβας ἐκ γυναικὸς
 ἀνὴρ· ὁ δ' αὐτὸς καὶ μάντις ἄριστος, οἶμαι,
 Τειρεσίας τέτομα. μὴ ἐν τι καὶ σὺ τοιοῦτο πεί-
 πονδας; εἶπεν, ὦ Λέανα, ἔφη, ἀλλὰ ἐγέννη-
 σάν με πατέρα καὶ μητέρα· ὧς οὐκ ἔστιν ἄλλος.

adhuc, mea Clonarium, quid rei esset, ignora-
 bam. Non, inquit, sed omnino vir sum. Hic
 ego: Audiat, inquam, Boeotiam tibi cinam, Isme-
 nodorum, res parvae suae narratam, cum disceret,
 fuisse quendam Thebis ex femina virum: fuisse
 eundem etiam vatem optimum: puto Tiresiam nomen
 illi fuisse. Numquid ergo tibi simile quid usu ve-
 nit? Neutiquam, ait, mea Leana: sed ita nata
 sum.

1. τὰ Ἐφέσια παρ' αὐτοῖς] Cum illud παρ'
 αὐτοῖς, vix possit aliorum referri, quam ad
 Boeotos in Βοιωτίᾳ comprehensos; idque
 ipsum παρ' αὐτοῖς ad Ἐφέσια adiunctum sit
 proxime, neque trahi ad aliud possit putari,
 nihil esse commodius, dum quid melius
 adferatur, quam legere τὰ Ἐφέσια, et in-
 telligere domestica, patria, memorabilia et
 singularia patriae suae. Ἐφέσιον esse, qui
 eandem nobiscum Vestam colat, eosdem la-
 res, penates etc. habeat, notum. Gesner.

θην μὲν ὁμοία ταῖς ἄλλαις ὑμῖν· ἡ γνώμη δέ, καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ τὰλλα πάντα, ἀνδρός ἐσί μοι. καὶ ἰκανὴ γὰρ σοι, ἔφην, ἐπιθυμία παρέχεσθαι γὰρ, ὦ Λεάνα, εἰ ἀπιστεῖς, ἔφη, καὶ γνώσῃ· ἐν δὲν ἐνδέξασάν με τῶν ἀνδρῶν. ἔχω γάρ τι ἀντὶ τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ παρέχε, ὅψαι γάρ. παρῆσχον, ὦ Κλωνάριον, ἰκετευέσης πολλὰ, καὶ ὄρεμόν τινα μοι δέσης τῶν πολυτελῶν, καὶ ὁθόνας τῶν λεπτῶν. εἶτα ἐγὼ μὲν, ὥσπερ ἄνδρα περιελάβανον· ἡ δὲ ἐποίει τε, καὶ ἐφίλει, καὶ ἡσθμαίνε, καὶ ἐδύκει μοι ἐς ὑπερβολὴν ἡδεσθαι. ΚΛΩΝ. Τί ἐποίει, ὦ Λεάνα; ἢ τίνα τρόπον; τῷτο γὰρ μάλισα εἶπέ. ΛΕΑΙ. Μὴ ἀνάγκρινε ἀκριβῶς, αἰσχρὰ γάρ· ὥς μὰ τὴν Οὐρανίαν, ἐν ἃν εἴπομι.

sum ut vos reliquae: sed animus, et libido, et reliqua omnia in me viri sunt. Igitur satis tibi est, inquam, libido? Quin tu praebe, inquit, Leaena, si fidem mihi non babes, et, nihil me inferiorem esse viris, intelliges. Habeo, enim pro illo virili aliquid: sed praebe: videbis enim. Praebui, Clonarium, multum supplicanti, et monile mihi donanti pretiosum, atque lintea tenuissima. Tum ego illam uti virum complexa sum: illa fecit, basiauit, anhelavit, atque supra modum delectari mihi visa est. CLON. Quid ergo fecit, aut quomodo? Hoc enim dic maxime. LEA. Noli curiose exquirere: turpicula enim. Quare, ita me Caelestis Venus, non dixerim.

VI.

Κρωβύλη καὶ Κόριννα.

ΚΡΩΒ. **Ω** Κόριννα, ὡς μὲν ἔ πάνυ δεινὸν ἦν
 ὃ ἐνόμιζες, τὸ γυναῖκα γενέσθαι
 ἐκ παρθένου μεμάρηκας ἤδη, μετὰ μεираκίᾳ μὲν
 ὥραια γενομένη, μινᾶν δὲ τὸ πρῶτον μίσθωμα
 κομισαμένη, ἐξ ἧς ὄρμον αὐτίκα ὠνήσομαι σοί.
 ΚΟΡ. Ναί μαννάριον. ἐχέτω δὲ καὶ ψήφες τι-
 νὰς πυραυγεῖς, οἷος ὁ Φιλαίνιδός ἐστιν. ΚΡΩΒ.
 "Ἐσαί τοιᾶτος· ἄκχε δὲ καὶ τᾶλλα παρ' ἐμῆ, ἃ
 σε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὅπως προσφέρεσθαι τοῖς ἀν-
 δράσιν. ἄλλη μὲν γὰρ ἡμῖν ἀποσροφὴ τῆ βίου
 ἔκ ἐστιν, ὣ θυγάτερ, ἀλλὰ δύο ἔτη ταῦτα ἐξ ἔ
 τέθνη-

Crobyle et Corinna.

CROB. **I**gitur, mea Corinna, quam non valde
 formidandum fuerit, quod putabas,
 mulierem fieri ex virgine, iam didicisti: quae
 cum pulchro adolescentulo fueris, et minam mer-
 cedem primam abstuleris, de qua monile iam
 statim tibi emam. COR. Ita sane mea matercula.
 Habeat vero etiam lapillos aliquot ignei coloris,
 quale est Philaenidis. CROB. Erit tale. Audi
 vero ex me, quae facienda tibi sunt reliqua, et
 quomodo viri tractandi sint. Nec alia enim no-
 bis est, filia, vitae tolerandae ratio. Sed hos
 iam

τέθνηκεν ὁ μακαρίτης σὲ πατήρ, ἐκ οἷσθα ὅπως
ἀπεξήσαμεν; ὅτε δὲ ἐκεῖνος ἔζη, πάντα ἦν ἡμῖν
ἱκανά. ἐχάλλευσ γὰρ, καὶ μέγα ἦν ὄνομα αὐτῷ
ἐν Πειραιεῖ, καὶ πάντων ἐστὶν ἀκῆσαι διομνυμέ-
νων, ἢ μὴν μετὰ Φιλῖνον μηκέτι ἔσεσθαι ἄλλον
χαλκεά. μετὰ δὲ τὴν τελευταίαν τὸ μὲν πρῶτον
ἀποδομένη τὰς πυράγρας, καὶ τὸν ἄμμονα, καὶ
σφύραν δύο μνῶν, ἀπὸ τέτων διετράφημεν.
εἶτα νῦν μὲν ὑφαίνεσθα, νῦν δὲ κρόκην κατὰ γα-
σα, ἢ σήμονα κλώθεσθα, ἐποριζόμεν τὰ σιτία
μόλις, ἐβόσκον δέ σε, ὦ θυγάτηρ, τὴν ἐλπίδα
περιμένεσθα. ΚΟΡ. Τὴν μνᾶν λέγεις; ΚΡΩΒ.
Οὐκ· ἀλλὰ ἐλογιζόμην ὡς τηλικαύτη γενομένη,
θρέ-

iam duos annos, ex quo pater tuus, iam felix
obiit, non nosti quam tenuiter ac misere vixeri-
mus? cum autem ille viveret, omnium rerum
nobis erat copia: aerariam enim officinam exer-
cebat, magnumque ipsius erat in Piraeo nomen:
estque audire deierantes omnes, non futurum
post Philinum fabrum alium. At post mortem
illius, primo quidem forcipes et incudem, et
malleum duabus minis vendidi, de quibus vixi-
mus. Deinde nunc texendo, nunc deducendo
subtemen, aut stamen nendo, aegre paravi no-
bis cibaria. Te autem, filia mea, alui spem ex-
pectans. COR. De mina dicis? CROB. Non.
Sed ita rationes subducebam, te ubi ad hanc ae-
tatu-

θρέψεις μὲν ἐμὲ, σεαυτὴν δὲ κατακοσμήσεις ῥα-
 δίως, καὶ πλετήσεις, καὶ ἐσθῆτας ἔξεις ἀλκρ-
 γεῖς, καὶ θεραπαίνας. ΚΟΡ. Πῶς, ἔΦης, μή-
 τερ, ἢ τί λέγεις; ΚΡΩΒ. Συνᾶσα μὲν τοῖς νεα-
 νίσκοις, καὶ συμπίνεσσα μετ' αὐτῶν, καὶ συγκαθ-
 εῦδεσσα ἐπὶ μισθῷ. ΚΟΡ. Καθάπερ ἡ Δά-
 Φνιδος θυγάτηρ Λύρα; ΚΡΩΒ. Ναί. ΚΟΡ.
 Ἀλλὰ ἐκείνη ἐταῖρά ἐστιν. ΚΡΩΒ. Οὐδὲν τῷ-
 το δεινόν. καὶ σὺ γάρ πλετήσεις ὡς ἐκείνη, καὶ
 πολλὰς ἐρασὰς ἔξεις. τί ἐδάκρυσας, ὦ Κόριν-
 να; ἔχ' ὄρα'ς ὅπόσας, καὶ ὡς περισπᾶδαςοί εἰσιν
 αἱ ἐταῖραι, καὶ ὅσα χρήματα λαμβάνουσι; τὴν
 ΔάΦνίδα γὰρ ἐγὼ οἶδα, ὦ Φίλη Ἀδράστεια, ῥα-
 κη, πρὶν αὐτὴν ἀνμάσαι τὴν ὥραν, περιβεβλη-
 μένην,

tatulam peruenisses, me quidem alituram esse, te
 ipsam vero exornaturam facile, et futuram divi-
 tem, et vestimenta habituram purpurea, atque
 ancillas. COR. Quomodo dicebas mater? aut
 quid tibi vis? CROB. Si cum adolescentulis vna
 sis, et bibas cum illis, et mercede concumbas.
 COR. Ut Lyra illa, filia Daphnidis? CROB.
 Ita sane. COR. At illa meretrix est. CROB.
 Nihil istoc mali. Nam tu quoque dives eris ut
 ista, et multos amatores habebis. Quid ploras,
 Corinna? Non vides, quot, et quanto in hono-
 re sint meretrices, et quas opes accipiant? Da-
 phnidem enim ego novi, o bona Adrastea! pan-
 nis ante vestitam, quam ad maturam viris aetatem
 perue-

μέσσην, ἀλλὰ νῦν ἄραῖς οἷα πρόοισι, χρυσός, καὶ
 ἑσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ θαράπαινα τέσσαρες.
 KOP. Πῶς δὲ ταῦτα ἐκτῆσατο ἡ Λύρα; KPOB.
 Τὸ μὲν πρῶτον κατακοσμεῖσα ἑαυτὴν εὐπρεπῶς,
 καὶ εὐσαλῆς ἔσα, καὶ Φαιδρὰ πρὸς ἅπαντας, ἐκ
 αἴχρῃ τῇ καγχάζειν ῥαδίως, καθάπερ σὺ εἶω-
 θας, ἀλλὰ μειδιῶσα ἡδὺ καὶ ἐπαγωγὸν, εἶτα
 προσομιλεῖσα δεξιῶς, καὶ μήτε Φανακίζουσα εἰ-
 τις προσέλθοι ἢ προπέμψειε, μήτε αὐτὴ ἐπι-
 λαμβανομένη τῶν ἀνδρῶν. ἦν δέ ποτε καὶ ἀπ-
 ἔλθῃ ἐπὶ δεῖπνον λαβῆσα μίσθωμα, ἔτε μεθύ-
 σινται (καταγέλασαν γὰρ, καὶ μισθῶσιν οἱ ἄν-
 δρες τὰς τοιαύτας) ἔτε ὑπερμφορεῖται τοῦ
 ὄψου ἀπειροκάλως, ἀλλὰ προσάπτεται μὲν ἄ-
 κροισ

peruenisset. Sed nunc vides, qualis prodeat;
 aurum, vestis florida, ancillae quatuor. COR.
 Quomodo vero illa sibi Lyra parauit? CROB.
 Primo quidem decenter se ornauit, bene compo-
 sita, et iueunda ad omnes, non eo vsque vt in
 cachinnos facile solueretur, quod tu soles, sed
 suaue quiddam et illecebrosum subridens: deinde
 dextre versata est *cum hominibus*, vt nec illuderet
 plane, si quis adiret ipsam vel deduceret, nec ve-
 ro ipsa viros inuaderet. Si quando autem mer-
 cede conducta eat in conuiuium, nec inebriatur
 (derisui enim illud opportunum, et oderunt viri
 si qua talis sit) neque cibus, tanquam infueta bo-
 narum rerum, se ingurgitat; sed extremis modo

κροίς τοῖς δακτύλοις, σιωπῇ δὲ τὰς ἐνθέσεις
 ἐκ ἐπ' ἀμφοτέρων παραβύεται τὰς γνάθους,
 πίνει δὲ ἡρέμα, οὐ χανδὸν ἀλλ' ἀναπαυομένη.
 ΚΟΡ. Κἀν εἰ διψῶσα, ὦ μῆτερ, τύχοι; ΚΡΩΒ.
 Τότε μάλισα, ὦ Κόριννα, καὶ οὔτε πλέον τοῦ
 δέοντος φθέγγεται, ἔτε ἀποσικώπτεαι ἢ τινος
 τῶν παρόντων, ἔς μόνον δὲ τὸν μισθωσάμενον
 βλέπει· καὶ διὰ τῆτα ἐκείνοι φιλεῖσιν αὐτήν.
 καὶ ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι θέοι, ἀσελγὲς ἔδεν, ἔδὲ
 ἀμελὲς ἐκείνη ἂν τι ἐργάσατο, ἀλλὰ ἐξ ἅπαν-
 τος ἐν τῆτο θηρεῖται, ὡς ὑπαγάγοιτο, καὶ ἐρα-
 σὴν ποιήσειεν ἐκείνον· ταῦτα γὰρ αὐτὴν ἅπαν-
 τες ἐπαυᾶσιν. εἰ δὲ καὶ σὺ ταῦτα ἐκμάθοις,
 μακάριον καὶ ἡμεῖς ἐσόμεθα. ἐπεὶ τὰ γε ἄλλα

παρα-

digitis attingit, ac silentio *sumit* buccas, non in
 vtramque malam infercit: bibit autem placide,
 non vno haustu, sed interquiescens. COR. Et
 iam si forte sitiat, mater? CROB. Tum vel ma-
 xime, mea Corinna. Neque plus quam opus est
 loquitur, neque in praesentium quemquam dicta
 iacit, sed solum illum qui se conduxit, adspicit.
 Et ob haec illi amant ipsam. Et cum cubitum
 eundum est, nihil illa lascivum, nihil indecens
 egerit, sed vnum illud venatur vndique, vt in
 potestatem illum redigat, et suum faciat amato-
 rem. Propter haec enim omnes illam laudant.
 Si ergo tu etiam ista discas, beatæ nos quoque
 erimus; quandoquidem quod ad reliqua, mul-
 tum

παραπολὺ αὐτῆς. ἄλλο ἔδεν, ὧ Φίλη Ἀδρα-
 στείᾳ, Φημι, ζῶης μόνον. ΚΟΡ. Εἰπές μοι, ὧ
 μήτηρ, οἱ μισθόμενοι πάντες ταῖσ'τοί εἰσιν, οἷος
 ὁ Εὐκριτος, μεθ' ἧς χθές ἐκάθευδον; ΚΡΩΒ.
 Οὐ πάντες, ἀλλ' ἐνιοὶ μὲν ἀμείνους, οἱ δὲ καὶ
 ἥδη ἀνδρώδεις, οἱ δὲ καὶ ἔμπανυ μορφῆς εὐ-
 φυῶς ἔχοντες. ΚΟΡ. Καὶ τέτοις συγκαθεύ-
 δειν δεήσει; ΚΡΩΒ. Μάλιστα, ὧ θυγατερ· ἔ-
 τοι μέντοι καὶ πλείονα διδάσιν· οἱ καλοὶ δὲ αὐ-
 τὸ μόνον καλοὶ θέλουσιν εἶναι. καὶ σοὶ δὲ μελέ-
 τω αἰεὶ τῷ πλείονος, εἰ θέλεις ἐν βραχεῖ λέγειν
 αἰπάσας, ἐνδειξάσας σε τῷ δακτύλῳ, ἔχ' ὁρᾷς
 τὴν Κόρινναν τὴν τῆς Κρωβύλης θυγατέρα, ὡς
 ὑπερπλετῆϊ, καὶ τρισευδαίμονα πεποίηκε τὴν
 μητέ-

tum tu ista Verum nihil, cara Adrastea!
 dico: viuas solum! COR. Dic mihi, mater, qui
 nos conducunt, omnesne tales sunt, qualis Eu-
 critus, quicum heri cubui? CROB. Non omnes,
 sed alii quidem meliores, alii vero iam viriles;
 alii forma non satis a natura felici. COR. Etiam
 cum his cubare oportebit? CROB. Ac maxime,
 filia; hi quidem plura etiam largiuntur. Formosi
 vero solum illud, formosi volunt esse. Tibi ve-
 ro semper sit cura maioris lucri, si vis brevi tem-
 pore mulieres omnes dicere digito te monstrata;
*Nonne vides Crobyles Corinnam filiam? Quam su-
 pra fidem diues est, ut rer beatam matrem praeſti-*
 Z 4 *rit.*

μητέρα; τί Φῆς; ποιήσεις ταῦτα; ποιήσεις, εἴ-
 δα ἐγὼ, καὶ προᾶξεις ἀπασῶν ῥαδίως· νῦν δ'
 ἄπιθι λησომένη, εἰ ἀΦίκοιτο καὶ τήμερον τὸ
 μενράκιον ὁ Εὐκρίτος, ὑπισχνεῖτο γάρ.

zit. Quid ais? facies ista? facies, noui ego; et
 facile principatum tenebis omnium. Nunc vero
 lotum abi, si forte hodie quoque venerit adole-
 scentulus, Eucritus; certe promisit.

VII.

Μήτηρ καὶ Μισάριον.

ΜΗΤ. Ἄν ἔτι τοιᾶτον ἐραστὴν εὕρωμεν, ὦ Μα-
 σάριον, οἷος ὁ Χαιρέας ἐστὶ, θῦσαι
 μὲν τῇ Πανδήμῳ δέησει λευκὴν μηλιάδα, τῇ Οὐ-
 ρανίᾳ δέ, καὶ τῇ ἐν κήποις δάμαλιν ἐκατέρᾳ,
 σεΦανῶσαι δέ καὶ τὴν πλατοδότειραν, καὶ ὅλως
 μακάριαι καὶ τρῖσευδαίμονες ἐσόμεθα. νῦν ὁρᾷς
 γὰρ

Mater et Musarium.

MAT. Si talem adhuc vnum amatorem inuenia-
 mus, Musarium, qualis est Chaereas,
 immolare oportebit Populari *Veneri* albam capel-
 lam, Caelesti vero et Hortensi buculam vnicui-
 que, et coronare diuitiarum donatricem *Iunonem*:
 atque in vniuersum beatae ac ter felices erimus.
 Nunc

γὰρ παρὰ τῷ νεανίσκῳ ἡλικία λαμβάνομεν, δὲ ὀβολὸν μὲν ἀδεσπώποτέ σοι δέδωκεν, ἐκ ἐσθλῶ-
 τα, ἐκ ὑποδήματα, ἐ μῦθρον, ἀλλὰ προφάσεις
 αἰεὶ, καὶ ὑποσχάσεις, καὶ μακρὰν ἐλπίδες, καὶ
 πολὺ τὸ εἶναι ὁ πατήρ, καὶ εἰ κύριος γένωμα
 τῶν πατρῶων, καὶ πάντα σά. σὺ δὲ καὶ ὁμω-
 μοκέναι αὐτὸν Φῆς, ὅτι νόμῳ σε γαμετὴν ποιή-
 σεται. ΜΟΤΣΙ. Ὡμοσε γάρ, ὦ μήτηρ, κατὰ
 ταῖν θεαῖν, καὶ τῆς Πολιάδος. ΜΗΤ. Καὶ
 πιστεύεις δηλαδὴ; καὶ διὰ τῷτο πρώην ἐκ ἔχον-
 τι αὐτῷ καταθεῖναι συμβολήν, τὸν δακτύλιον
 δέδωκας ἀγνοήσης ἐμῶ· ὁ δὲ ἀποδόμενος κατέ-
 πιε, καὶ πάλιν τὰ δύο περιδέρακα τὰ Ἴωνικά,
 ἔλκοντα ἐκάτερον δύο Δαρεικὲς, ἃ σοι ὁ Χῖος

Πρα-

Nunc enim vides quantum accipiamus ab hoc iu-
 vene, qui obolum nondum vnum tibi dederit,
 non vestem, non calceos, non vnguentum; sed
apud illum excusationes semper, et promissiones,
 et longae spes, et multum illud *Si pater, et Si*
dominus paternorum fuero! et, *Tua erunt omnia!*
 Tu vero etiam iurasse illum tibi dicis, se legiti-
 mam sibi vxorem te ducturum. MVS. Iuravit
 enim, Mater, per Liberas et Custodem vrbis.
 MAT. Tu credis nimirum! et propterea nuper
 symbolam quam daret non habenti anulum im-
 prudente me dedisti? quem ille venditum abli-
 guriit; et rursus duo illa monilia Ionica Daricos
 vnumquodque duo pendentia, quae tibi Chius

Πραξίας ὁ ναύκληρος ἐκόμισε ποιησάμενος ἐν Ἐ-
 Φέσῳ. εἰδὼτο γὰρ Χαερέας ἔρανον σὺν ἐφήβοις
 ἀπενεγαῖν. ὁθόνας γὰρ καὶ χιτωνίσκας, τί ἂν
 λέγοιμι; καὶ ὅλως Ἑρμαιόν τι ἡμῶν, καὶ μέγα
 ὄφελος συμπέπτωκεν ἔτος. ΜΟΥΣ. Ἀλλὰ
 καλὸς, καὶ ἀγένειος, καὶ Φησὶν ἐρᾶν, καὶ δα-
 κρύει, καὶ Δεινομάχης καὶ Λάχητος υἱὸς ἐστὶ τῷ
 Ἀρεοπαγίτῃ, καὶ Φησὶν ἡμᾶς γαμήσειν, καὶ
 μεγάλας ἐλπίδας ἔχομεν παρ' αὐτῷ, ἣν ὁ γέρον
 μόνον καταμύσῃ. ΜΗΤ. Οὐκᾶν, ὦ Μισάριον,
 εἰάν ὑποδήσασθαι δέῃ, καὶ ὁ σκυτοτόμος αὐτῇ
 τὸ δίδραχμον, ἐρᾶμεν πρὸς αὐτόν, Ἀργύριον
 μὲν ἔκ ἔχομεν, σὺ δὲ τῶν ἐλπίδων ὀλίγας παρ'
 ἡμῶν λάβε· καὶ πρὸς τὸν ἀλφιτοπώλην τὰ αὐτὰ·
 καὶ

ille Praxias nauclerus attulerat, cum fieri ea Ephe-
 si curasset: oportebat enim Chaeream erantum
 conferre cum sodalibus. Vela enim et tunicas
 quid dicam? Sane missus a Mercurio thesaurus,
 et magnum lucrum hic nobis homo oblatum est.
 ΜΟΥΣ. Sed pulcher est, et imberbis, et amare se
 dicit, et lacrimatur, et Dinomaches Lachetisque
 Areopagitae filius est: et se ducturum nos pro-
 mittit, et magnas ab eo spes habemus, modo
 senex moriens conniveat. ΜΑΤ. Ergo, Musar-
 ium, cum opus erit soleis, et postulabit futor
 didrachmum, dicemus illi, *Pecuniam quidem non
 habemus, babe tibi vero aliquantum spei a nobis:
 et ad pistorem eadem: et cum mercedem habita-*
 tionis

καὶ ἦν τὸ ἐνοίκιον αἰτώμεθα, Περίμεινον, Φή-
σομεν, ἔς' ἂν Λάχης ὁ Κολυττεύς ἀποθάνῃ·
ἀποδώσομεν γὰρ σοι μετὰ τὰς γάμους. ἐν αἰ-
σχύνῃ μόνῃ τῶν ἐταρῶν ἐν ἐλλόβιον, ἔχ' ὅρ-
μον, ἔ' Ταραντινίδιον ἔχουσα; ΜΟΥΣ. Τί' ἂν,
ὦ μήτηρ, ἐκεῖνα εὐτυχέσεραί με, καὶ καλλίους
εἰσίν; ΜΗΤ. Οὐκ, ἀλλὰ συνετώτερα, καὶ
ἴσασιν ἐταρίζειν. ἔδὲ πιτεύουσι ῥηματίοις, καὶ
νεανίσκοις ἐπ' ἄνθρωπον τῆ χειλὸς τὰς ὄφθαλμοις ἔχουσι·
σύ δὲ εἰ πιτῇ, καὶ Φίλανδρος, ἔδὲ προσίη ἄλ-
λον τινα, ὅτι μὴ μόνον Χαίρεαν· καὶ πρώην ὅτε
ὁ γεωργὸς ὁ Ἀκαρνανεὺς ἦκε δύο μναῖς κομίζων,
ἀγένειος καὶ αὐτὸς (οἶνον δὲ τιμὴν ἀπελήθει τῆ
πατρὸς πέμψαντος) σὺ δὲ ἐκεῖνον μὲν ἀπεμύ-
κτισας,

tiones exigemur, *Expecta*, dicemus, dum *Laches*
Colytræ (tribu) moriatur: *solvemus enim tibi post*
nuptias. Nonne te pudet, quæ sola meretricum
nec inaurum, nec monile, nec Tarentinulam
habeas? MVS. Quid ergo, Mater, num illæ
feliciores me aut pulchriores sunt? MAT. Non:
sed prudentiores, et norunt artem meretriciam:
neque verbulis credunt et adolescentulis, in ex-
tremis labris iusiurandum habentibus. Tu vero
fidelis es, et viri amans, neque admittis quem-
quam solum præter Chaerean: et nuper ille ex
Acarmania rusticus cum veniret, imberbis et ipse,
minas ferens duas (vini enim pretium patris missu
acceperat) tu illum quidem superbe reiecisti, cu-
bas

κτισας 2), καθεύδεις δὲ μετὰ τῷ Ἀδωνίδος Χαιρέα. ΜΟΥΣ. Τί ἔν; ἐχρῆν Χαιρέαν καταλείψασαν παραδέξασθαι τὸν ἐργάτην ἐκείνον κινάβρας ἀπόζοντα; λεῖός μοι, Φασί, Χαιρέας, καὶ χοιρίσκος Ἀκαρνάνιος. ΜΗΤ. Ἔγω. ἐκείνος ἀγροῖκος, καὶ πονηρὸν ἀποπνῆι· τί καὶ Ἀντιφῶντα τὸν Μενεκράτης μναῖν ὑπισχνέμενον, ἔδὲ τῷτον ἐδέξω, ἔ καλὸς ἦν, καὶ ἀσθεὶς ἡλμυιώτης Χαιρέα; ΜΟΥΣ. Ἀλλ' ἠπέλησε Χαιρέας ἀποσφά-

bas autem cum tuo Chaerea Adonide. MVS. Quid ergo? oportebat relicto Chaerea recipere operarium istum, hircum olentem? Laevis mihi Chaereas, et porcellus, quod est in proverbio, Acarnanius. MAT. Esto. Agrestis iste, et male olet. Cur etiam Antiphontem Menecratis F. qui minam pollicebatur, neque hunc recepisti? non pulcher erat, et urbanus, aequalis Chaereae? MVS. At minatus erat Chaereas, se interfecturum

2. ἀπεμύκτισας] Nondum, puto, alias obseruatum verbum. Suspiciatur *Iensius* legendum ἀπεμύχθισας· cum μυχθίζω sit apud *Hesych.* μυκτίζω nusquam compareat. Sed quidquid sit de forma verbi: cognatum esse τῷ μυκτῆρι et τῷ ἀπομύττειν, non dubito, et significare *superbe et cum strepitu quodam inflatarum explosarumque narium aliquem reiicere.* Gesner.

σφάξεν ἀμφοτέρους, εἰ λάβοι με ποτὲ μετ' αὐτῷ. ΜΗΤ. Πόσοι δὲ καὶ ἄλλοι ταῦτα ἀπειλάουσιν; ἔκκ' ἀνέρας σὺ μένεις διὰ τὸτο, καὶ σωφρονήσης, καθάπερ ἔχ' ἐταῖρα, τῆς δὲ Θεσμοφόρε ἰσχυρὰ τις ἔσα; εἰ τὰλλα, σήμερον Ἀλῶν ἐστὶ· τί δέ σοι δέδωκεν ἐς τὴν ἑορτήν; ΜΟΥΣ. Οὐκ ἔχει, ὦ μηχανάριον. ΜΗΤ. Μόρος ἔτος ἔ' τέχνην εὗρηκεν ἐπὶ τὸν πατέρα, ἐκ οἰκέτην καθήκεν ἑξαπατήσοντα, ἐκ ἀπὸ τῆς μητρὸς ἤτησεν ἀπειλήσας ἀποπλευθεῖσθαι στρατευόμενος, εἰ μὴ λάβοι; ἀλλὰ κάθηται ἡμᾶς ἐπιτρίβων, μήτε αὐτὸς διδῶς, μήτε παρὰ τῶν διδόντων εἰὼν λαμβάνειν; σὺ δὲ οἶει, ὦ Μασάριον, ὀκτωκαίδεκα ἔτων αἰεὶ ἕσθ' οὖσα; ἢ τὰ αὐτὰ
τα

rum vtrumque, si quando me cum illo deprehendisset. MAT. Quot vero alii minantur eadem? Num igitur tu amatorum expers manebis propterea, et pudica eris, quasi non meretrix esses, sed legiferae Cereris sacerdos. Mitto reliqua: sunt arealia hodie: quid vero dedit tibi diei festi causa? MVS. Non habet, quod det, Matercula. MAT. Solus ille non inuenit aliquam ad patrem machinam? non seruum inmisit deceptorem? non a matre petiit minatus se militatum enauigaturum, nisi accipiat? Sed desidet, nos atterit, neque dans ipse quidquam, neque accipere ab his, qui offerunt, patiens. Tu vero putas, Musarium, duodeuiginti annorum te semper futuram?

τὰ Φρονήσιν Χαίρεαν, ὅταν πλατῇ μὲν αὐτός,
 ἡ δὲ μήτηρ γάμον πολυτάλαντον ἐξεύρη αὐτῷ;
 μνησθήσεται οἷα τότε τῶν δακρύων, ἢ τῶν
 Φιλημάτων, ἢ τῶν ὀρκῶν, πέντε ἴσως τάλαν-
 τα προικὸς βλέπων; ΜΟΤΣ. Μνησθήσεται
 ἐκεῖνος· δέγμα δὲ, ὡς ἔδδ' νῦν γεγάμηκεν, ἀλ-
 λὰ καταναγκαζόμενος καὶ βιαζόμενος ἡρνήσατο.
 ΜΗΤ. Γένοιτο μὴ ψεύδεσθαι, ἀναιμνήσω δέ σε,
 ὦ Μεσάριον, τότε.

ram? aut eundem animum fore Chaereae, cum
 diues ipse erit, mater autem multorum illi talen-
 torum nuptias inueniet? Memor erit tum, putas,
 lacrumarum, et basiorum, iurisiurandi, quinque
 forte dotis talenta ubi viderit? ΜVΣ. Memor fa-
 ne erit. Argumentum eius rei hoc est, quod
 nondum duxit vxorem, sed vrgentibus, vim
 quasi parantibus, negauit. ΜΑΤ. Vtinam non
 mentistur. Sed tum te, Musarium, admonebo.

VIII.

Ἀμπελὶς καὶ Χρυσίς.

ΑΜΠ. Εἴ τις δέ, ὦ Χρυσί, μήτε ζηλοτυπεῖ, μήτε ὀργίζεται, μήτε ἐρράπισέ ποτε, ἢ περιέκειρεν, ἢ τὰ ἱμάτια περιέσχισεν, ἔτι ἐραστῆς ἐκείνός ἐστιν; ΧΡΥΣ. Οὐκ ἂν ταῦτα μόνα ἐρῶντος, ὦ Ἀμπελί, δεύματα; ΑΜΠ. Ναί, ταῦτ' ἀνδρός θερμοῦ. ἔπει τᾶλλα, Φιλήματα, καὶ δάκρυα, καὶ ὄσκοι, καὶ τὸ πολλάκις ἤκειν, ἀρχομένῃ ἐρωτος σημείον, καὶ Φυομένῃ ἔτι. τὸ δὲ πῦρ ὅλον ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ἐστίν. ὥς εἰ καὶ σέ, ὡς Φῆς, ὁ Γοργίας ραπίζει, καὶ ζηλοτυπεῖ, χρηστὰ ἐλπίζε, καὶ εὖχε αἰεὶ τὰ αὐτὰ ποιεῖν.

Ampelis et Chrysis.

AMP. Si quis vero, mea Chrysis, neque zelotypus est, neque irascitur, neque aliam inflixit unquam, aut comam abscidit, aut discidit vestem; illene adhuc amator est? CHRYS. Numquid ergo, Ampelis, haec sola amantis argumenta? AMP. Sane quam calidi viri haec sunt. Nam reliqua, oscula et lacrimae, et iusiurandum frequens, et aduentus creber, incipientis amoris signum et adhuc nascentis: at ignis totus a zelotypia est. Itaque si te quoque, ut ais, colaphis mulcat Gorgias, et zelotypus est, bona spera, et semper eadem facere illum, expta. CHRYS. Ea-

ποιεῖν. ΧΡΥΣ. Τὰ αὐτὰ; τί λέγεις ἀεὶ ῥαπί-
 ζειν με; ΑΜΠ. Οὐχί, ἀλλ' ἀνίστασθαι, εἰ μὴ
 πρὸς μόνον αὐτὸν βλέποις· ἐπεὶ εἰ μὴ ἐρᾷ γε,
 τί ἂν ἔτι ὀργίζοιτο, εἰ σὺ τινὰ ἕτερον ἐραστὴν
 ἔχοις; ΧΡΥΣ. Ἀλλ' ἔδὲ ἔχω ἔγωγε. ὁ δὲ
 μάτην ὑπέλαβε τὸν πλεσιόν μου ἐρᾶν, διότι
 ἄλλως ἐμνημόνευσά ποτε αὐτῷ. ΑΜΠ. Καί
 τῷτο ἡδὺ τὰ, ὑπὸ πλεσιῶν οἰεσθαι σπαστάζε-
 σθαι σε. ἔτω γὰρ ἀνίσταται μᾶλλον, καὶ φι-
 λοτιμήσεται, ὥς μὴ ὑπερβάλωιντο αὐτὸν οἱ ἀντι-
 ερασταί. ΧΡΥΣ. Καὶ μὴν ἔτός γε μόνον ὀρ-
 γίζεται, καὶ ῥαπίζει· δίδωσι δὲ ἑδέν. ΑΜΠ.
 Ἀλλὰ δώσει· ζηλέτυποι γὰρ καὶ μάλιχα λυπη-
 ρήσονται. ΧΡΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅπως ῥαπίσμαι

ΤΑ

Fadem? Quid ais? semper eum mihi dare alapas?
 AMP. Non istuc: sed indigne eum ferre, nisi
 ad ipsum solum respicias. Quandoquidem si non
 amaret, quid tandem, alium te amatorem habente,
 irasceretur? CHRYS. Sed neque habeo equi-
 dem alium. At ille temere suspicatus est, amari
 me a diuite, eo quod casu quodam illius aliquan-
 do mentionem inieci. AMP. Etiam hoc iucun-
 dum, si a diuitibus coli te suspicetur: ita enim
 magis etiam aegre feret, et honorem suum in eo
 putabit agi, ne rivalis ipsum superent. CHRYS.
 Verum enim vero hic solum irascitur, et infligit
 alapas, caeterum dat nihil. AMP. At dabit.
 Zelotypis enim vel maxime dolet. CHRYS. Ne-
 scio

τα λαμβάνειν βέλει με, ὦ Ἀμπελίδιον. ΑΜΠ.
 Οὐκ, ἀλλ', ὡς οἶμαι, μεγάλοι ἔρωτες γίνον-
 ται, καὶ εἰ πύθοιτο ἀμελεῖσθαι· εἰ δὲ πισεῦ-
 σαι μόνος ἔχειν, ἀπομαραίνεται πῶς ἢ ἐπιθυ-
 μία. ταῦτα λέγω πρὸς σέ, εἴκοσιν ὅλοις ἔτε-
 σιν ἐταιρίσασα· σὺ δὲ ὀκτωκαιδεκαέτης, οἶμαι,
 ἢ ἔλαττον, ἔσα τυγχάνεις. εἰ βέλει δέ, καὶ
 διηγῆσομαι ἃ ἔπαθόν ποτε, ἐπ' ἅνυ πρὸ πολ-
 λῶν ἐτῶν. ἦρα μὲ Δημόφαντος ὁ δανειστής, ὁ
 κατόπιν οἰκῶν τῆς Ποικίλης. ἔτος ἔδῃ πώπο-
 τε πλεόν πέντε δραχμῶν δέδωκε, καὶ ἡξίε δε-
 σπότης εἶναι. ἦρα δέ, ὦ Χρυσί, ἐπιπόλαιόν
 τινα ἔρωτα, ἔτε ὑποσένων, ἔτε δακρυῶν, ἔτε
 ἄωρι

scio cur alapas accipere me velis, mea Ampeli-
 dium. AMP. Non. Sed vt arbitror magni amo-
 res etiam sic fiunt, si se putet *amator* negligi. Si
 vero solus potiri se credat, marcescit quodam
 modo cupiditas. Haec ad te dico, quae viginti
 totos annos meretriciam vitam colui, tu vero duo-
 deviginti annos, aut minus etiam vixisti. Si vis,
 narrabo tibi quae quondam mihi ante annos non
 ita multos acciderunt. Amabat me Demophan-
 tus danista, qui post Poecilen habitat. Hic ne-
 que vnquam plus quinque drachmis dederat, et
 herus esse postulabat. Amabat autem, Chrysis,
 amorem quendam in summo tantum innatantem,
 nec ingemiscens, neque lacrimans, neque intem-

αὐρὶ παραγιγνόμενος ἐπὶ τὰς θύρας, ἀλλ' αὐτὸ
μόνον συνεκάθειδέ μοι ἐνίοτε, καὶ τῷτο διὰ μα-
κρῶ. ἐπειδὴ δὲ ἐλθόντα ποτὲ ἀπέκλεισα (Καλ-
λιάδης γὰρ ὁ γραφεὺς ἐνδὸν ἦν, δέκα δραχμαῖς
πεπομφῶς) τὸ μὲν πρῶτον ἀπῆλθέ μοι λοιδό-
ρησάμενος. ἐπεὶ δὲ πολλὰ μὲν διήλθον ἡμέρας,
ἐγὼ δὲ ἔ' προσέπεμπον, ὁ Καλλιᾶδης δὲ ἐνδὸν ἦν
αὐθις, ὑποθερμαινόμενος ἤδη τότε ὁ Δημόφαν-
τος, καὶ αὐτὸς ἀναφλέγεται εἰς τὸ πρᾶγμα,
καὶ ἐπιστὰς ποτε, ἀνεωγμένην τηρήσας τὴν θύ-
ραν, ἔκλαεν, ἔτυπτεν, ἠπεῖλει φονεύσειν, πε-
ριερέγγυε τὴν ἐσθῆτα, ἅπαντα ἐποίει, καὶ τέ-
λος τάλαντον δᾶς, μόνος εἶχεν ὀκτὼ ὅλης μῆ-
νας· ἡ γυνὴ δὲ αὐτῷ πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν, ὥς
ὑπὸ

pesta nocte veniens ad fores; sed solum hoc age-
bat, ut interdum mecum cubaret, idque sat lon-
gis intervallis. Cum vero aduenientem aliquan-
do exclusissem, Calliades enim pictor intus erat,
qui drachmas decem miserat, primo quidem con-
viciatus mihi abiit. Cum vero multis interiectis
diebus non mitterem ego; Calliades autem intus
esset rursus: tum demum incalescens Demophan-
tus et ipse ad eam rem inflammatus: et cum ad-
stans aliquando apertam observasset ianuam, plo-
ravit, pulsavit, interfecturum se minatus est, ve-
stem discidit, fecit omnia: ac tandem talento da-
to, solus me habuit menses octo integros. Vxor
autem ipsius dictare omnibus, me venenis in fu-
rorem

ὑπὸ Φαρμάκων ἐκμήναιμι αὐτόν. τὸ δὲ ἦν ἄρα
 ζηλοτυπία, τὸ Φάρμακον. ὥς, ὦ Χρυσί, καὶ
 σύ χρῶ ἐπὶ τὸν Γοργίαν τῷ αὐτῷ Φαρμάκῳ.
 πλῆσιος δὲ ὁ νεανίσκος ἔσα, ἦν τι ὁ πατὴρ αὐ-
 τῷ πάθῃ.

rorem illum egisse: nempe venenum illud zelo-
 typia fuit. Itaque tu etiam, Chrysis, vtere eo-
 dem in Gorgiam veneno; diues enim erit adole-
 scentulus, si quid patri illius acciderit.

IX.

Δορκας, Παννυχίς, Φιλόστρατος,
 Πολέμων.

ΔΟΡΚ. **Α**πολώλαμεν, ὦ κεκτημένη, ἀπολώ-
 λαμεν, ὁ Πολέμων ἀπὸ τῆς στρα-
 τείας ἀνέστρεψε πλατῶν, ὥς Φασιν· ἐώρακα δὲ
 καὶ γὰρ αὐτόν, ἐφεστρίδα περιπόρφυρον ἐμπεπορ-
 πημέ-

Dorcas, Pannychis, Philostratus,
 Polemo.

DORC. **P**eriimus, hera, periimus! E bello red-
 iit Polemo, diues, vt aiunt. Vidi
 autem illum ipsa quoque: sagum purpura prae-
 textum

πημένον, καὶ ἀκολάθης ἅμα πολλὰς. καὶ οἱ
 Φίλοι, ὡς εἶδον, συνέθεον ἐπ' αὐτὸν ἀσπασό-
 μενοι. ἐν τούτῳ δὲ τὸν θεράποντα ἰδῶσα κατ-
 όπιν ἐπόμενον, ὃς συναποδεδημήκει μετ' αὐτῷ,
 ἡρόμην, καὶ, εἶπέ μοι, ἔφην, ὦ Παρμένων,
 ἀσπασαμένη πρότερον αὐτὸν, πῶς ἡμῖν ἐπράξα-
 τες, καὶ εἴτι ἄξιον τῶν πολέμων ἔχοντες ἐπανε-
 ληλύθητε; ΠΑΝ. Οὐκ ἔδει τῷτο εὐθύς, ἀλλ'
 ἐκείνα, "Ὅτι μὲν ἐσώθητε, πολλὴ χάρις τοῖς
 θεοῖς, καὶ μάλιστα τῷ ξενίῳ Διὶ, καὶ Ἀθηναῖ
 στρατείᾳ· ἡ δὲσποινα δὲ ἐπυνθάνετο αἰεὶ, τί
 πράττοτε; καὶ ἐνθα εἶητε; εἰ δὲ καὶ τῷτο προσ-
 ἐθηκας, ὡς καὶ ἐδάκρυε, καὶ αἰεὶ ἐμέμνητο Πο-
 λέμωνος, ἅμειπον ἦν παραπολύ. ΔΟΡΚ. Προεῖ-
 πον

textum fibula confixum habet, et pedissequos si-
 mul multos. Et amici ut viderunt, salutandi
 causa ad ipsum concurrere: interea famulum con-
 spicata a tergo sequentem, qui cum illo peregre
 abfuerat, interrogavi, et cum salutassem prius,
Dic mihi, inquam, Parmeno, ut egistis nobis,
et utrum dignum quidpiam bellis habentes reuerfi
estis? ΠΑΝ. Non oportebat hoc statim: sed ista,
Cum salui rediistis, multas gratias agimus Diis,
et hospitali praesertim Ioui, et Mineruae bellicae.
Hera autem semper interrogavi, ut ageretis? et
ubi essetis? Si vero illud etiam addidisses, *Lacrima-*
vit etiam, et semper memoriam usurpavit Polemo-
nis, multo fuerat melius. ΔΟΡ. Praedixi initio
 statim

ποι εὐθύς ἐν ἀρχῇ ἅπαντα· πρὸς δέ σε ἐκ ἂν εἶπον, ἀλλὰ ἃ ἤκασα, ἐβελόμην εἰπεῖν. ἐπεὶ πρὸς γε Παρμένωνα ἔτως ἠρξάμην. ἦ περ, ὦ Παρμένων, ἐβόμβει τὰ ὦτα ὑμῖν; αἰεὶ γὰρ ἐμέμνητο ἡ κεκτημένη μετὰ δακρύων, καὶ μάλιστα εἴ τις ἐληλύθει ἐκ τῆς μάχης, καὶ πολλοὶ τεθνήσκειν ἐλέγοντο, ἐσπάραττε τότε τὰς κόμας, καὶ τὰ σέρνα ἐτύπτετο, καὶ ἐπένθει πρὸς τὴν ἀγγελίαν ἐκάσθη. ΠΑΝ. Εὖγε, ὦ Δορκάς, ἔτως ἔχρην. ΔΟΡΚ. Εἶτα ἐξῆς μετ' ἐ πολὺ ἠρόμην ἐκεῖνα. ὁ δὲ, πάνυ λαμπρῶς, Φησιν, ἀνεσρέψαμεν. ΠΑΝ. Οὕτω καὶ κείνος εἰδὼν προειπὼν, ὡς ἐμέμνητό με ὁ Πολέμων, ἢ ἐπόθει, ἢ ἠύχετο ζῶσαν καταλαβεῖν; ΔΟΡΚ. Καὶ μάλα πολλὰ

statim haec omnia: apud te vero nolebam iterum dicere, sed ea solum quae audjui. Nempe apud Parmenonem sic inceperam, Numquid, Parmeno, rinniebat vobis auris? Semper enim cum lacrimis bera mea meminerat, et maxime si quis rediisset e praelio, ubi caesi multi dicerentur, tum illa comas lacerare, et pectus plangere, et ad unumquemque nuncium lugere. ΠΑΝ. Euge, Dorcas, ita oportebat. ΔΟΡ. Tum deinde non ita multo post ista rogavi. At ille, Magnifice omnino, inquit, redimus. ΠΑΝ. Itane ille quoque sine prooemio, quam meminisset mei Polemo, aut desiderasset, aut viuam inuenire optasset? ΔΟΡ.

πολλὰ τοιαῦτα ἔλεγε. τὸ γὰρ κεφάλαιον ἐξήγαγε, πλῆτον πολὺν, χρυσὸν, ἐσθῆτα, ἀκο-
λάθους, ἐλέφαντα. τὸ μὲν γὰρ ἀργύριον μηδὲ
ἀριθμῷ ἄγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μεδίμνω, ἀπομεμε-
τρημένον πολλὰς μεδίμνας. εἶχε δὲ καὶ αὐτὸς
Παρμενίων δακτύλιον ἐν τῷ μικρῷ δακτύλῳ, μέ-
γιστον, πολὺγωνον, καὶ ψῆφος ἐνεβέβλητο τῶν
τριχρώμων, ἐρυθρά τε ἦν ἐπιπολῆς. εἶσα δ'
ἦν αὐτὸν ἐθέλοντά μοι διηγέσθαι ὡς τὸν Ἄλυν
διέβησαν, καὶ ὡς ἀπέκτειναν Τηριδάταν τινὰ,
καὶ ὡς διέτριψεν ὁ Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Πισίδας
μάχῃ· καὶ ἀπέδραμόν σοι ταῦτα προσαγγελέ-
σα, ὡς περὶ τῶν πάντων σκέψαιο. εἰ γὰρ ἐλ-
θὼν ὁ Πολέμων (ἥξει γὰρ πάντως ἀποσεισάμε-
νος

Omnino multa id genus dixit. Verum caput
rei hoc mihi renunciavit, diuitias multas, au-
rum, vestem, pedissequos, ebur; argentum
enim nec numero illum aduehere, sed dimensum
modio, modios multos. Habebat autem ipse
quoque Parmeno anulum paruo in digito maxi-
mum, multiangulum, et gemma in eo de trico-
loribus illis, suprema quidem facies rubicunda.
Passa ergo sum volentem mihi enarrare, vt Halys
traiecto Teridatem quendam interfecerint, et vt
in praelio contra Pisidas se gesserit Polemo, et
haec tibi nunciatura transcucurri, vti de omni-
bus deliberes. Si enim adueniens Polemo, (omni-
no equidem dimotis familiaribus veniet;) rescie-
verit,

νος τὰς γνωρίμας) ἀναπτυθόμενος, εὖροι τὸν Φιλόστρατον ἐνδον παρ' ἡμῶν, τί οἶσι ποιήσεν αὐτόν; ΠΑΝ. Ἐξευρίσκωμεν, ὦ Δορκάς, ἐκ τῶν παρόντων σωτήριον· ἔτε γὰρ τῆτον ἀποπέμψαι καλὸν, τάλαντον ἐναγχος δεδοκότα, καὶ τάλαντον ἔμπερον ὄντα, καὶ πολλὰ ὑπισχνούμενον· ἔτε Πολέμωνα τοιῆτον ἐπανήκοντα, χρήσιμον μὴ παραδέχασθαι· προσέτι γὰρ καὶ ζηλότυπός ἐστιν, ὃς καὶ πενόμενος ἐτι, πολὺ ἀφόρητος ἦν· νῦν δὲ τί ἐκ αὐτοῦ ποιήσεται; ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ προσέρχεται. ΠΑΝ. Ἐκλύομαι, ὦ Δορκάς, ὑπὸ τῆς ἀπορίας, καὶ τρέμω. ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ Φιλόστρατος προσέρχεται. ΠΑΝ. Τίς γένωμαι; πῶς αὖν με ἢ γῆ καταπίοι; ΦΙΛ. Τί
 οὐ

verit, et intus apud nos esse Philostratum inuenit; quid facturum esse existimas? PAN. Inveniamus, Dorcas, e re praesenti auxilium. Neque enim dimittere hunc honestum est, qui nuper admodum talentum dederit, mercatorem alioquin et multa pollicitum: neque utile non recipere redeuntem hunc Polemonem. Insuper zelotypus est, qui cum egeret adhuc, plane erat intolerabilis. Iam vero quid non iste audeat? DOR. Sed accedit. PAN. Deficio animi, Dorcas, prae consilii inopia et tremo. DOR. Verum etiam accedit Philostratus. PAN. Quid me fiet? Quid si terra mihi dehiscat! PHIL. Cur non potamus,

οὐ πίνομεν, ὦ Παννυχί; ΠΑΝ. Ἀνθρώπε, ἀπολώλεκάς με. σὺ δὲ χαῖρε Πολέμων, χρόνιος Φανείς. ΠΟΛ. Οὗτος ἂν τίς ἐσιν ὁ προσιὼν ὑμῖν; σιωπᾷς; εὐγε οἶχα, ὦ Παννυχί· ἐγὼ δὲ πεμπταῖος ἐκ Πυλῶν διέπτην, ἐπετγόμενος ἐπὶ τοιαύτην γυναῖκα. καὶ σοι χάριν ἔχω, ἐν ἧτι γὰρ ἀρπασθήσομαι ὑπὸ σθ. ΦΙΛ. Σὺ δὲ τίς εἶ, ὦ βέλτισε; ΠΟΛ. Ὅτι Πολέμων ὁ Στεριεύς, Πανδίωνος Φυλῆς ἀνέκεις, χιλιάρχησας τὰ πρῶτον, νῦν δὲ ἐξανασησας πεντακισχιλίαν ἀσπίδα, ἐραστής Παννυχίδος, ὅτε ὤμην ἔτι ἀνδρώπινα φρονεῖν αὐτήν. ΦΙΛ. Ἀλλὰ τὰ νῦν, ὦ ξεναγέ, Παννυχίς ἐμὴ ἐστὶ, καὶ τάλαντον εἴληφε,

mea Pannychis. PAN. Perdidisti me, homo. Tu vero salve, Polemo. Tarde aduenis! POL. Iste ergo quis est qui ad vos accessit? Taces? Eugene! periisti Pannychis! At ego quinto die e Pyllis huc aduolaui ad talem festinans mulierem. Verum merito hoc mihi accidit. Et gratiam tibi habeo: nec enim amplius a te dispoliabor. PHIL. Tu vero quis es, mi homo? POL. Polemo Stiriensis, tribu Pandionia, audin? qui primum mille armatos duxi; iam quinquies mille hominum agmen ago, amator Pannychidis, cum putarem illam adhuc humanum sapere. PHIL. Sed ut nunc habet, o Dux mercenariorum, mea est Pannychis, et talentum accepit; accipiet autem

ληφε, λήψεται δὲ ἤδη καὶ ἕτερον, ἐπειδὴν τὰ
 φορτία διαθώμεθα. καὶ νῦν ἀκολέθει μοι, ὦ
 Παννυχί. τᾶτον δὲ παρ' Ὀδρύσαις χιλιαρχεῖν
 ἔα. ΔΟΡΚ. Ἐλευθέρα μὲν ἐστὶ, καὶ ἀκολαθή-
 σει, ἣν ἐθέλῃ. ΠΑΝ. Τί ποιῶ, Δορκάς; ΔΟΡΚ.
 Ἐσίναμι ἄμεινον, ὀργιζομένῳ ἢ οἷον τε παρεῖ-
 ναμι Πολέμωνι, καὶ μᾶλλον ἐπιταθήσεται ζηλο-
 τυπῶν. ΠΑΝ. Εἰ θέλεις, εἰσίσωμεν. ΠΟΛ.
 Ἀλλὰ προλέγω ὑμῖν, ὅτι τὸ ὕστατον πίεσθε τῆ-
 μερον, ἢ μάτην ἐγὼ τοσάτοις φάνοις ἐγγεγυ-
 μνασμένος πάρεμι, τὰς Θρᾷκας, ὦ Παρμένων.
 ΠΑΡ. Ὡπλισμένοι ἦκον, ἐμφράξαντες τὸν σε-
 νωπὸν τῇ Φάλαγγι· ἐπὶ μετώπῃ μὲν τὸ ὀπλι-
 τικόν, παρ' ἑκάτερα δὲ οἱ σφενδαῖνται, καὶ
 τοξό-

tem iam etiam alterum, cum sarcinas disposueri-
 mus. Et iam sequere me, Pannychis: hunc ve-
 ro mille hominibus praeesse apud Odrysas iube.
 DOR. Libera quidem est, et sequetur, si volue-
 rit. PAN. Quid agam, Dorcas? DOR. In-
 trasse melius erit. Irato enim adesse Polemoni
 non conuenit: et magis ipsa zelotypia intendetur.
 PAN. (*ad Philostratum*) Si vis, intremus. POL.
 Sed praedico vobis, vos ultimum hodie potatu-
 ros, aut frustra ego tot caedibus exercitatus ad-
 sum. Heus Parmeno, Thraces adduc. PAR.
 Armati venerunt, phalange obsepsere angipor-
 tum: in fronte grauis armatura, in vtroque cornu

τοξόται, οἱ δὲ ἄλλοι κατόπιν. ΦΙΛ. Ὡς βρε-
 φυλλίοις ταῦτα, ὧ μισθοφόρε, ἡμῶν λέγεις,
 καὶ μορμολύτταις· σὺ γὰρ ἀλεκτρυόνα πώποτε
 ἀπέκτεινας, ἢ πόλεμον εἶδες; ἐρυμάτιον ἐφρέ-
 ρεις, τάχα διμοιρίτης ὢν, ἵνα καὶ τῆτο προσ-
 χαρίσωμαί σοι. ΠΟΛ. Καὶ μὴν εἴση μετ' ὀλί-
 γον, ἐπειδὴν προσιόντας ἡμᾶς ἐπὶ δόρυ 3) θεά-
 σῃ, σίλβοντας τοῖς ὅπλοις. ΦΙΛ. Ἦκατε μό-
 νον συσκευασάμενοι. ἐγὼ δὲ, καὶ Τίβιος ἔτος
 (μόνος γὰρ οὗτος ἔπεταί μοι) βάλλοντες ὑμᾶς
 λίθοις

funditores et sagittarii, reliqui in ultima acie.
 PHIL. Tanquam parvis infantibus ista, merce-
 narie, dicis? et larua quasi terrere nos postulas?
 Tu enim gallum gallinaceum an interfecisti vn-
 quam? aut bellum vidisti? castellum forte infe-
 disti, dimidii dux manipuli, vt etiam hoc tibi
 largiar. POL. Quin scies paullo post, vbi acce-
 dentes nos protensis hastis videbis, armis fulgen-
 tibus. PHIL. Venite modo instructi. Ego au-
 tem et Tibys iste (solus enim hic me sequitur)
 lapidi-

3. ἐπὶ δόρυ] Verti, *protensis hastis*, vt hastas
 suas quasi sequantur milites, parati ad prae-
 lium. Non ignoro ἐπὶ δόρυ illud, quod
 est inter imperia militaria, v. g. apud *Arrian.*
Tact. p. 71. sq. vbi ἐπὶ δόρυ *in dextram!* ἐπ'
ἀσπίδα in sinistram! significat. Sed huc
 conuenire non arbitror. *Gesner.*

λίθοις τε, καὶ ὄστροις, ἄτω διασπενδάσομεν,
ὥς μηδὲ ὅποι οἴχοισθε, ἔχοιτε εἰδέναι.

lapidibus vos ac testis ita dispergemus, ut neque,
quorum effugiendum sit, reperiatis.

X.

Χελιδόνιον καὶ Δρόση.

ΧΕΛ. Οὐκ ἔτι Φοιτᾷ παρὰ σέ, ὦ Δρόση,
τὸ μετράκιον ὁ Κλενίας; ἔ γὰρ ἐώ-
ρακα, πολὺς ἤδη χρόνος, αὐτὸν παρ' ὑμῖν. ΔΡΟΣ.
Οὐκ ἔτι, ὦ Χελιδόνιον. ὁ γὰρ διδάσκαλος αὐ-
τὸν εἶξε μήκέτι μοι προσιέναι. ΧΕΛ. Τίς ἔ-
τος; μή τι τὸν παιδοτρίβην Διότμον λέγεις;
ἐπεὶ ἐκείνός γε φίλος μοι. ΔΡΟΣ. Οὐκ· ἀλλ'
ὁ κἀκίσα φιλοσόφων ἀπολούμενος Ἀρισταί-
τος.

Chelidonium et Drose.

CHEL. Non amplius ad te ventitat, mea Dro-
se, adolescentulus ille Clinias? Diu
enim est, cum illum apud vos non vidi. DROS.
Non amplius, mea Chelidonium: Magister enim
interdixit, ne amplius ad me accedat. CHEL.
Quis est iste? Diotimum ne dicis ludi gymnici
magistrum? nam ille quidem mihi amicus. DROS.
Non: sed est perditissimus ille Philosophorum
Aristae-

τος. ΧΕΛ. Τὸν σκυθρωπὸν λέγεις; τὸν δασύν; τὸν βάθυπώγωνα; ὃς εἶωθε μετὰ τῶν μειρακίων περιπατεῖν ἐν τῇ Ποικίλῃ; ΔΡΟΣ. Ἐκεῖνόν φημι τὸν ἀλαζόνα, ὃν κάκις ἐπίδοιμι ἀπολέμενον, ἐλκόμενον τῷ πώγωνος ὑπὸ δημῖα. ΧΕΛ. Τί παθὼν δὲ ἐκεῖνος, τοιαῦτα ἔπεις τὸν Κλεινίαν; ΔΡΟΣ. Οὐκ οἶδα, ὦ Χελιδόνιον, ἀλλὰ μηδέποτε ἀπόκοιτός με γεγένησεν, ἀφ' ἧς γυνακί ὁμιλεῖν ἤρξατο, (πρῶτον δὲ ὁμίλησέ μοι) τριῶν τέτων ἑξῆς ἡμερῶν, οὐδὲ προσῆλθε τῷ ξενωπῷ· ἐπεὶ δὲ ἡνιώμην (ἐκ οἶδα δὲ ὅπως τί ἔπαθον ἐπ' αὐτῷ) ἔπεμψα τὴν Νεβρίδα περισκεψομένην αὐτόν, ἢ ἐν ἀγορᾷ διατρίβοντα, ἢ ἐν ποικίλῃ· ἢ δὲ περιπατοῦντα
 ἔφη

Aristaenetus. CHEL. Tristem illum dicis, hirsutum, barbā proluxa, qui cum adolescentibus inambulare solet in Poecile? DROS. Illum dico impostorem, quem utinam videam pessime perire, barba tractum a carnifice. CHEL. Sed quid in mentem illi venit, quod istuc persuasit Cliniae? DROS. Nescio, Chelidonium. Sed qui nondum a me abnoctauerit, a quo tempore usum habere mulieris coepit (primum autem fuit mecum) tribus hisce deinceps diebus neque accessit ad angiportum. Cum vero aegre ferrem, (nescio vero quid de illo mihi praesagiebat animus,) mihi Nebridem quae circumspiceret illum in foro versantem, vel in porticu. Illa vero inambulan-
 tem

ἔφη ἰδῶσα μετὰ τῷ Ἀριστανέτῃ, νεῦσαι πόρρω,
 ἐκείνον δὲ ἐρυθρίασαντα κάτω ὄραν, καὶ μηκέτι
 παρενεγκεῖν τὸν ὀφθαλμόν. εἴτ' ἐβάδιζον ἅμα
 εἰς τὴν πόλιν *). ἡ δὲ ἄχρι τῷ Διπύλῃ ἀκολοῦθή-
 σασα, ἐπεὶ μηδ' ὅλως ἐπέσφραφη, ἐπανῆκεν,
 ἔδὲν σαφὲς ἀπαγγεῖλαι ἔχουσα. πῶς με οἶσιν
 διαγείν τὸ μετὰ ταῦτα, ἐκ ἔχουσαν εἰκάσαι ὅ-
 τι μοι πέπονθεν ὁ μηρακίσκος; ἀλλὰ μὴ ἐλύπη-
 σά τι αὐτὸν ἔλεγον, ἢ τινὸς ἄλλης ἡράσθη, μι-
 σήσας ἐμέ; ἀλλ' ὁ πατὴρ διεκώλυσεν αὐτόν;
 πολλὰ τοιαῦτα ἔσρεφον. ἤδη δὲ περὶ δαίλην
 ὄψιαν ἦκεν ὁ Δρόμων, τὸ γραμματίον τουτὶ
 παρ' αὐτῷ κομίζων. ἀνάγνωθι λαβῶσα, ὦ Χε-
 λιδόνιον, οἶσθα γὰρ δήπου γράμματα. ΧΕΛ.
 Φέρ',

tem ait se vidisse cum Aristæneto, et innuisse ei
 e longinquo. Ipsum vero cum rubore deiecisse
 vultum, nec amplius eo oculum adiecisse. Illa
 ad portam usque geminam profecuta, cum nec
 omnino se converteret, rediit nihil certi habens,
 quod renunciaret. Quid animi mihi putas ab eo
 inde tempore fuisse, quae coniectare non possem,
 quid factum esset adolescentulo? Sed, *numquid*
aliqua in re ipsum offendi? dicebam: *an alterius*
amore captus me odit? At pater prohibuit? Multa
 talia versabam in animo. Iam vero sero vespere
 venit Dromo, hanc ab illo epistolam ferens.
 Sume, lege, Chelidonium: nosti enim sane lite-

189.

* εἴτ' — πόλιν] Hunc locum non vertit Gesn.

Φέρ', ἰδῶμεν τὰ γράμματα ἔ πάνυ σαφῆ, ἀλλ' ἐπισεσυσμένα, δηλῶντα ἔπειξιν τινα τῷ γεγραφότος. λέγει δέ, Πῶς μὲν ἐφίλησά σε, ὦ Δροσὴ, τὰς θεὰς ποιῆμαι μάρτυρας. ΔΡΟΣ. Αἱ αἱ τάλαν, ἔδδ' τὸ χαίρειν προσέγραψε. ΧΕΛ. Καὶ νῦν δὲ ἔ κατὰ μῖσος, ἀλλὰ κατὰ ἀνάγκην ἀφίσταμαι σε. ὁ πατὴρ γὰρ Ἀριστανέτω παρέδωκέ με Φιλοσοφεῖν αὐτῷ. κακῆϊνος (ἔμαθα γὰρ τὰ καθ' ἡμᾶς ἅπαντα) πάνυ πολλὰ ἐπετίμησέ μοι, ἀπρεπὲς εἶναι λέγων ἐταίρα συνεῖναι, Ἀρχιτέλῃς καὶ Ἐρασινλείας υἱὸν ὄντα· πολὺ γὰρ ἄμεινον εἶναι τὴν ἀρετὴν προτιμᾶν τῆς ἡδονῆς. ΔΡΟΣ. Μὴ ὤραισιν ἴκοιτο ὁ λῆρος ἐκείνος, τοιαῦτα παιδεύων τὸ μείρακιον. ΧΕΛ. Ὡς

ἀνάγκη

ras. CHEL. Age videamus literas, non valde disertas, sed sibi implicitas, festinationem quandam scribentis indicantes. Dicunt autem, *Quam se amaverim, mea Droste, Deos facio testes*. DROS. Hei, hei, miser ne salutem quidem adscriptit. CHEL. *Ex nunc non odio, sed necessitate discidium a te facio*. Pater enim Aristæneto me commendavit, apud quem philosophiae dem operam. Et ille (comperit enim nostra omnia) multum sane me increpuit, indignum esse dicens, cum meretrice me vivere Architelis et Erasicleae filium: multo enim melius esse virtutem praeferre voluptati. DROS. Male pereat nugator ille, qui talia doceat adolescentulum. CHEL. *Itaque necesse est illi parere.*

Accu-

ἀνάγκη πείθεσθαι αὐτῷ· παρακολαθεῖ γὰρ ἀκριβῶς παραφυλάσσων, καὶ ὅλως ἀδὲ προσβλέπειν ἄλλῳ ἀδενὶ ἔξερσιν, ὅτι μὴ ἐκείνῳ· εἰ δὲ σωφρονοῖμι, καὶ πάντα πεισθεῖην αὐτῷ, ὑπισχνεῖται πάνυ εὐδαίμονα ἔσεσθαι με, καὶ ἐνάρετον καταστήσεσθαι, τοῖς πόνοις προγυμνασμένον. ταῦτά σοι μόλις ἔγραψα, ὑποκλέψας ἑμαυτὸν. σὺ δὲ μοι εὐτύχει, καὶ μέμνησο Κλεινίε. ΔΡΟΣ. Τί σοι δοκεῖ ἡ ἐπιστολή, ὦ Χελιδόνιον; ΧΕΛ. Τὰ μὲν ἄλλα ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις, τὸ δὲ μέμνησο Κλεινίε, ἔχει τινα ὑπολοιπον ἐλπίδα. ΔΡΟΣ. Καί μοι ἔτῳς ἔδοξεν ἀπόλλυμαι δ' ἔν ὑπὸ τῷ ἔρωτος. ὁ μέντοι Δρόμων ἔφασκε παιδεραστήν τινα εἶναι τὸν Ἀρισταίνετον, καὶ ἐπὶ προφάσει τῶν μαθημάτων, συν
εἶναι

Accurate enim me sequitur et custodit: nec adspicere licet quidquam, praeter ipsum. Si vero modestus sim, et per omnia sibi obsequar; pollicetur, beatum me futurum, et virtutis compositum, laboribus anse exercitum. Haec aegre tibi ut scriberem me subduxi. Tu vero felix mihi esto, ac memento Cliniae. ΔΡΟΣ. Quid tibi videtur haec epistola, Chelidonium? ΧΕΛ. Caetera velut Scytharum dictio: at illud, *Memento Cliniae!* habet spei aliquid reliquum. ΔΡΟΣ. Etiam mihi ita videbatur. Pereo igitur prae amore. Verum dixit mihi Dromo, paediconem esse Aristaenetum, et disciplinae obtentu rem habere cum formosissimis
ado-

εἶναι τοῖς ὤραιοτάτοις τῶν νέων, καὶ ἰδίᾳ λογα-
 ποιῆσθαι πρὸς τὸν Κλεινίαν ὑποσχέσεις τινὰς
 ὑπισχνόμενον, ὡς ἰσόθεον ἀποφανεῖ αὐτόν.
 ἀλλὰ καὶ ἀναγιγνώσκει μετ' αὐτῷ ἐρωτικές τι-
 νας λόγους τῶν παλαιῶν Φιλοσόφων πρὸς τὰς
 μαθητάς, καὶ ὅλως περὶ τὸ μεράκιόν ἐστιν ἡ-
 πείλει δὲ καὶ τῷ πατρὶ τῷ Κλεινίου κατερεῖν
 ταῦτα. ΧΕΛ. Ἐχρῆν, ὦ Δροσῇ, γαστρίσαι
 τὸν Δρόμωνα. ΔΡΟΣ. Ἐγάστρισα, καὶ ἀνευ
 δὲ τῆς ἐμῆς ἐστὶ. κέννισα γὰρ καὶ κέννος τῆς
 Νεβρίδος. ΧΕΛ. Θάρρει, πάντα ἐσαι καλῶς.
 ἐγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψω μοι δοκῶ ἐπὶ τῷ τοίχῳ
 ἐν Κεραμικῷ, ἔνθα ὁ Ἀρχιτέλης εἶωθε περι-
 πατεῖν, Ἀρισταίνετος διαφθείρει Κλεινίαν, ὥς ε
 καὶ

adolescentulis, et priuatim sermones habere cum
 Clinia, promissa quaedam illi pollicentem, quasi
 Dis parem facturus sit. Verum etiam legit cum
 illo amatorios quosdam antiquorum Philosopho-
 rum suis cum discipulis sermones, et totus est in
 hoc adolescentulo. Minatus autem est *Dromo*,
 se patri Cliniae denunciaturum ista. CHEL.
 Oportebat, *Drose*, cibo corruptum impellere
 Dromonem. DROS. Feci: et praeterea meus est,
 prurit enim et ille in *Nebridem*. CHEL. Bono ani-
 mo esto. Bene succedent omnia. Ego vero etiam
 inscribere cogito in pariete in *Ceramico*, vbi in-
 ambulare solet *Architeles*, *Aristaenetus* corruptis
 Cliniam!

καὶ ἐκ τούτου τι συνδραμεῖν τῇ παρὰ τῷ Δρόμωνος διαβολῇ. ΔΡΟΣ. Πῶς δ' ἂν λάθοις ἐπιγράψασα; ΧΕΛ. Τῆς νυκτός, ὦ Δροσή, ἀνθρακα ποθὲν λαβῆσα. ΔΡΟΣ. Εὐγε. συζήτησε μόνον, ὦ Χελιδόνιον, κατὰ τῷ ἀλαζόνος Ἀριστανέτε.

Cliniam! ut etiam ex hac parte adiuvem Dromonis delationem. DROS. Quomodo vero satis occulte poteris scribere? CHEL. Noctu, Droσε, iuncto alicunde carbone. DROS. Euge, iuua modo, Chelidonium, pugnam aduersus impotorem Aristænetum.

IX.

Τρύφαινα καὶ Χαρμίδης.

ΤΡΥΦ. Ἐταῖραν δέ τις παραλαβὼν, πέντε δραχμὰς τὸ μίσθωμα δέξ, καθεύδει ἀποστροφεῖς, δακρύων καὶ σένων; ἀλλ' ἔτε πέπικας ἡδέως, οἶμα, ἔτε δειπνήσαι μόνος ἡθέλησας,

Tryphaena et Charmides.

TRYPH. Meretricem autem aliquis quinque drachmarum mercede conductam ubi habet, auersus deinde iacet lacrimans et ingemiscens? Sed neque bibisti puto iucunde, neque

Luc. Op. T. VII. Bb que

λησας, ἔκλaves δὲ καὶ παρὰ τὸ δεῖπνον, ἐώρων
 γὰρ. καὶ νῦν δὲ ἐ διαλέλοιπας ὀλολύζων, ὥς-
 περ βρέφος. ταῦτα ἔν, ὦ Χαρμίδη, τίνος ἐνε-
 κα πειεῖς; μὴ ἀποκρύψῃ με, ὡς ἂν καὶ τῆτο
 ἀπολαύσω τῆς νυκτὸς ἀγρυπνήσασα μετὰ σοῦ.
 ΧΑΡΜ. Ἐρως με ἀπόλλυσιν, ὦ Τρύφαινα,
 καὶ ἐκέτ' ἀντέχω πρὸς τὸ δεινόν. ΤΡΥΦ. Ἀλλ'
 ὅτι μὲν ἐκ ἐμῆ ἐρῶς, δῆλον. ἐ γὰρ ἂν ἔχων
 με ἡμέλεις, καὶ ἀπωθῆ με περιπλέεσθαι θέ-
 λουσιν, καὶ τέλος διετείχιζες τὸ μεταξύ ἡμῶν
 τῷ ἱματίῳ, δεδιώς μὴ ψεύσασθαι σε. τίς δὲ
 ὅμως ἐκείνη ἐστίν, εἶπες. τάχα γὰρ ἂν τι καὶ
 συντελέσασθαι πρὸς τὸν ἔρωτα. οἶδα γὰρ ὡς
 χρή τὰ τοιαῦτα διακονεῖσθαι. ΧΑΡΜ. Καὶ
 μὴν

que coenare solus voluisti. Plorasti autem in coe-
 na etiam, vidi enim: et nunc non desinis pueruli
 instar eiulare. Ista ergo, Charmides, cur facis?
 Noli apud me celare, ut hunc certe fructum vi-
 gilatae tecum noctis capiam. CHARM. Perdit
 me, Tryphaënia, amor, nec amplius durare ad
 vim illius possum. TRYPH. Sed me non esse;
 quam amas, illud quidem satis apparet: nec
 enim, quam habes, negligeres, et amplexari te
 volentem repelleres, et tandem quasi murum in-
 ter nos quendam veste interposita fecisses, metu,
 ne forte te attingam. Quae tamen est illa? dic
 mihi. Forte enim aliquid illum tibi amorem ad-
 iuucro: certe ut ministranda sint talia, novi.
 CHARM.

μὴν οἶσθα καὶ πάντα ἀκριβῶς αὐτὴν, καὶ κείνη σέ.
 καὶ γὰρ ἀφανὴς ἐταῖρά ἐστιν. ΤΡΥΦ. Εἰπέ τέ-
 νομα, ὦ Χαρμίδη. ΧΑΡΜ. Φιλημάτιον, ὦ
 Τρύφανα. ΤΡΥΦ. Ὅποτέραν λέγεις; δύο γάρ
 εἰσι· τὴν ἐκ Πειραιῶς, τὴν ἄρτι διακεκορευμέ-
 νην, ἧς ἐρᾷ Δάμυλλος ὁ τῷ νῦν στρατηγούντος
 υἱός; ἢ τὴν ἐτέραν, ἣν Παγίδα ἐπικαλοῦσιν;
 ΧΑΡΜ. Ἐκείνην καὶ ἐάλω καὶ ὁ καποδαίμων, καὶ
 συνείλημμαι πρὸς αὐτῆς. ΤΡΥΦ. Οὐκ ἔν δι'
 ἐκείνην ἐκλαες; ΧΑΡΜ. Καὶ μάλα. ΤΡΥΦ.
 Πολὺς δὲ χρόνος ἔστι σοι ἐρῶντι, ἢ νεοτελὴς τις
 εἶ; ΧΑΡΜ. Οὐ νεοτελὴς, ἀλλὰ μῆνες ἑπτὰ
 σχεδὸν ἀπὸ Διονυσίων, ὅτε πρῶτον εἶδον αὐ-
 τήν.

CHARM. Quin nosti illam, accurate quidem,
 et illa te. Nec enim obscura est meretrix. TRYPH.
 Dic nomen, Charmides. CHARM. Philema-
 tium! mea Tryphaena. TRYPH. Vtram dicis?
 Duae enim sunt: illam ex Piraeo, quae nuper
 demum deuirginata est, quam Damyllus amat,
 eius, qui nunc Praetor est, filius: an illam alte-
 ram, cui Pagidis (*Laquei*) nomen est? CHARM.
 Hanc ipsam. Equidem captus ab illa atque irre-
 titus sum. TRYPH. Propter hanc ergo plora-
 sti? CHARM. Omnino. TRYPH. Multumne
 tempus est ex quo amas, an nuper demum in-
 titatus es? CHARM. Non nuper initatus: sed
 mensures fere septem sunt a Bacchanalibus inde,
 Bb 2 cum

τήν. ΤΡΥΦ. Εἶδες δὲ ὅλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ
 πρόσωπον μόνον, καὶ ὅσα τῷ σώματος Φανερά,
 ἃ εἶδες, Φιληματίε, καὶ ὡς ἐχρῆν γυναῖκα πέν-
 τε καὶ τετταράκοντα ἔτη γεγονυῖαν ἤδη; ΧΑΡΜ.
 Καὶ μὴν ἐπόμενυται δύο καὶ εἴκοσιν εἰς τὴν ἐσό-
 μενον ἘλαΦηβολιῶνα τελέσειν. ΤΡΥΦ. Σὺ
 δὲ ποτέροισι πισεύσεις ἂν, τοῖς ἐκείνης ὄρκοις,
 ἢ τοῖς σεαυτῷ ὀφθαλμοῖς; ἐπίσκεισαι γὰρ ἀκρι-
 βῶς, ὑποβλέψας ποτὲ τὰς κροτάφας αὐτῆς,
 ἔνθα μόνον τὰς αὐτῆς τρίχας ἔχει· τὰ δὲ ἄλ-
 λα Φενάκη βαθεῖα· περὶ δὲ τὰς κροτάφας ὅπο-
 ταν ἀσθενήσῃ τὸ Φάρμακον, ᾧ βάπτεται,
 ὑπολευκαίνεται τὰ πολλὰ· καί τοι τέτῳ βιά-
 σαι· ποτε καὶ γυμνὴν ἰδεῖν; ΧΑΡΜ. Οὐδὲ

πῶπο-

cum primum illam vidi. TRYPH. Verum vi-
 distine totam accurate; an facies sola est, et par-
 tes corporis apertae, quae vidisti in Philematio,
 ut nempe conueniebat mulieri quinque et qua-
 draginta annos iam natae. CHARM. At illa
 deierat duo et viginti se Februario proximo an-
 nios impleturam. TRYPH. Tu vero vtri creden-
 dum putas, illine deieranti an tuis oculis? Ac-
 curate enim aduerte oculos considerandis illius
 temporibus, vbi solum suos ipsius capillos habet,
 reliqua omnis coma proluxa adscititia. Circa
 tempora autem, vbi medicamentum defecit quo
 tingitur, multum cana est. Quamquam quid
 hoc est? Virge aliquando ut nudam videas?

CHARM.

πώποτε μοι πρὸς τῷτο ἐνέδωκεν. ΤΡΥΦ. Εἰ-
 κότως· ἤπισατο γὰρ μυσταχθισόμενον σε τὰς
 αὐτῆς λευκάς· ὅλη δὲ ἀπὸ τῷ αὐχένος ἐς τὰ
 γόνατα παρδάλει ἔοικεν· ἀλλὰ σὺ ἐδάκρυες,
 τοιαύτη μὴ συνών; ἤπερ τάχα καὶ ἐλύπει σε,
 καὶ ὑπερεώρα; ΧΑΡΜ. Ναί, ὦ Τρύφαινα,
 καίτοι τοσαῦτα παρ' ἐμῇ λαμβάνουσα, καὶ νῦν
 ἐπειδὴ χιλίας αἰτῶση ἐκ εἶχον διδόναι ῥαδίως,
 ἅτε ὑπὸ πατρὶ Φειδομένῳ τρεφόμενος, Μο-
 σχίωνα ἐσδεξαμένη, ἀπέκλεισέ με, ἀνθ' ὧν
 λυπῆσαι καὶ αὐτὸς θέλων αὐτήν, σὲ παρείληφα.
 ΤΡΥΦ. Μὰ τὴν Ἀφροδίτην ἐκ ἂν ἦκον, εἴ μοι
 προεῖπέ τις, ὥς ἐπὶ τέτοις παραλαμβανοίμην
 λυπῆσαι ἄλλην, καὶ ταῦτα Φιλημάτιον τὴν σο-
 ρόν.

CHARM. Nunquam eo usque mihi indulsit.
 TRYPH. Merito illa quidem. Sciebat enim
 nauseaturum te illius vitiligines. Tota autem a
 ceruice inde ad genua pardali similis est. Sed tu
 lacrimatus es, quod cum hac tibi esse non licuit?
 Numquid fortasse etiam male te tractavit, et con-
 temtum habuit? CHARM. Ita sane, mea Try-
 phaena, licet tantum a me acceperit. Et nunc,
 quando mille poscenti non facile unde darem in-
 veniebam, quem parcus pater alat; Moschione
 recepto me exclusit; pro quo dolorem ipsi ut re-
 geram, te adsumsi! TRYPH. Ita me Venus,
 non venissem, si quis mihi praedixisset, ideo me
 arcessi, uti aegre alii fieret: idque Philematio

ρὸν. ἀλλ' ἀπειμι, καὶ γὰρ ἤδη τρίτον τῷτο ἤσεν
ἀλεκτρυόν. ΧΑΡΜ. Μὴ σύγε ἔτω ταχέως,
ὦ Τρυφαίνα. εἰ γὰρ ἀληθῆ ἐσιν ἃ Φῆς περὶ Φι-
ληματίε, τὴν Φενάκην, καὶ ὅτι βάπτεται, καὶ
τὸ τῶν ἀλφῶν, ἔδδ προσβλέπειν ἂν ἔτι δυναί-
μην αὐτῇ. ΤΡΥΦ. Ἐρᾷ τὴν μητέρα, εἴ ποτε
λέλκεται μετ' αὐτῆς· περὶ γὰρ τῶν ἐτῶν καὶν ἃ
πάππος διηγῆσεται σοι, εἴγε ζῇ ἔτι. ΧΑΡΜ.
Οὐκὲν ἐπεὶδὴ τοιαύτη ἐκείνη, ἀφηρήσθω μὲν
ἤδη τὸ διατείχισμα, περιβάλλωμεν δὲ ἀλλή-
λας, καὶ Φιλῶμεν, καὶ ἀληθῶς συνῶμεν· Φι-
ληματίον δὲ πολλὰ χαιρέτω.

illi capulari. Sed discedo. Iam enim tertium
hoc gallus cecinit. CHARM. Ne ita celeriter,
mea Tryphaena. Si enim vera sunt, quae nar-
ras de Philematio, de coma adscita, et quod tin-
gitur, et illud de vitiliginibus: nec adspicere il-
lam possim amplius. TRYPH. Matrem inter-
roga, si quando cum illa lauerit: de annis enim
vel tuus tibi avus narrabit, si adhuc vivit. CHARM.
Cum igitur illa talis sit: auferatur iam murus,
complectamur nos inuicem, et amemus, et bona
fide vna simus: longum vero valeat Philematium!

XII.

Ιόεσσα, Πυθιάς καὶ Λυσίας.

ΙΟΕΣ. **Θ**ούπτη, ὦ Λυσία, πρὸς ἐμέ; καὶ κα-
λῶς, ὅτι μήτε ἀργύριον πώποτε
ἤτησά σε, μήτ' ἀπέκλεισα ἐλθόντα, ἐνδονέτε-
ρος, εἰπῶσα· μήτε παραλογισάμενον τὸν πατέ-
ρα, ἢ ὑφελόμενον τῆς μητρὸς, ἡνάγκασα ἐμοί
τι κομίσαι, ὅποια αἱ ἄλλαι ποιεῖσιν, ἀλλ' εὖ-
θὺς ἐξ ἀρχῆς ἄμισθον, ἀξύμβολον εἰσεδεξάμην.
οἶσθα ὅσας ἐρασὰς παρεπεμψάμην; Ἡθοκλέα
τὸν πρυτανεύοντα νῦν, καὶ Πασσίωνα τὸν ναύ-
κληρον, καὶ τὸν συνέφηβόν σε Μελίσσον, καί-
τοι ἐναγχος ἀποθανόντος αὐτῷ τῷ πατρὸς, καὶ
κύριον

Ioessa, Pythias et Lysias.

IOES. **D**elicatus es, Lysia, aduersus me? et
iure quidem, quae neque argentum
vnquam te poposcerim, neque excluderim venien-
tem dicens, *inuis iam alius!* neque te subegerim,
quod faciunt aliae, vt patre circumscripto, aut
spoliata clanculum matre, mihi ferres aliquid;
sed statim ab initio sine mercede te, sine symbola
receperim. Nosti, quot amatores reiecerim,
Ethoclem, qui nunc in magistratu est, et Passio-
nem nauclerum, et aequalem tuum Melissum,
licet mortuo ipsius nuper patre, suarum rerum
Bb 4 pote-

κύριον αὐτὸν ὄντα τῆς ἐσίας· ἐγὼ δὲ σὲ τὸν
 Φάωνα μόνον εἶχον, ἄτε τινὰ προσβλέπουσα
 ἄτερον, ἄτε προσιεμένη, ὅτι μὴ σέ· ὦμην γὰρ
 ἢ ἀνόητος, ἀληθῆ εἶναι αὐτῶν, καὶ διὰ τῆς
 τοῖ σοι προσέχευσα, ὥσπερ ἡ Πηνελόπη, ἐσω-
 φρόνεν, ἐπιβοωμένης τῆς μητρὸς, καὶ πρὸς τὰς
 Φίλας ἐγκαλᾷσης· σὺ δὲ ἐπείπερ ἔμαθες ὑπο-
 χεῖριον ἔχων με τετηκῆαν ἐπὶ σοί, ἄρτι μὲν
 Λυκαῖνῃ προσέπαιζες, ἐμᾶ ὀρώσης, ὡς λυποίης
 ἐμὲ, ἄρτι δὲ σὺν ἐμοὶ κατακείμενος, ἐπήνεες
 Μαγίδιον τὴν ψάλτριαν· ἐγὼ δ' ἐπὶ τῷ τοῖς δα-
 κρύω, καὶ συνίημι ὑβριζομένη. πρῶην δὲ ὁπό-
 τε συνεπίνετε, Θράσων, καὶ σὺ καὶ Δίφιλος,
 παρῆσαν καὶ ἡ αὐλητρίς Κυμβάλιον, καὶ Πυ-
 ραλλίς,

potestatem ipse adeptus sit. At ego te mihi Phao-
 nem solum habui, nec adspiciens quemquam,
 neque admittens praeter te: putabam enim de-
 mens ego, vera esse quae iurabas, atque ideo
 tibi dedita, velut Penelope frugi eram, incre-
 pante matre, et apud amicas me accusante. Tu
 vero ubi sensisti, me tibi obnoxiam, tibi intabe-
 scere; modo Lycacnae alludebas, me vidente,
 ut aegre mihi faceres; modo apud me iacens lau-
 dabas Psaltriam Magidium. Ego autem ob ista
 ploro, et contumelia me affici intelligo. Nuper
 autem cum una biberetis Thraso, tu, et Dippi-
 lus, aderant quoque Cymbalium tibicina, et Py-
 ralis

ραδίς, ἐχθρὰ ἔσσι μοί· σὺ δὲ τὰτ' εἰδὼς, τὴν
 Κυμβάλιον μὲν ἔμοι πάνυ ἐμέλησεν ἅτι πεντά-
 κης ἐφίλησας, σεαυτὸν γὰρ ὕβριζες ταιαύτην
 Φιλῶν· Πυραλλίδα δὲ ἄσπον ἐνευες, καὶ πιὼν ἂν
 ἐκείνη μὲν ὑπέδειξας τὸ ποτήριον, ἀπαδιδῶς δὲ
 τῷ παιδί πρὸς τὸ ἔς ἐκέλευες, εἰ μὴ Πυραλλίς
 αἰτήσῃ, μὴ ἂν ἄλλω ἐγχεάμ· τέλος δὲ τῆ μὴ-
 λε ἀποδακνὼν, ὁπότε τὸν Δίφιλον εἶδες ἀσχο-
 λήμενον (ἐλάλει γὰρ Θράσωνι) προκύνσας πῶς,
 εὐσέχως προσηκόντισσας ἐς τὸν κόλπον αὐτῆς,
 ἔδὲ λαθεῖν γε πειρώμενος ἐμέ. ἡ δὲ Φιλήσασσα
 μεταξὺ τῶν μαςῶν ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ παρεβύ-
 σατο. ταῦτα ἂν τίνος ἕνεκα ποιῆς; τί σε ἡ
 μέγα

*talis mihi inimica. Tu vero haec cum scires,
 Cymbalium quidem quod quinquies osculatus es,
 non vehementer curavi, tibi enim fecisti hac
 osculanda contumeliam: Pyrallidi vero quoties
 innuebas? et cum biberes illi occulte monstrabas
 poculum, tradens autem seruulo, ad aurem illi
 imperabas, nisi Pyrallis postulare, alii ne infun-
 deret. Tandem vero pomum a te demorsum,
 observato, Diphilum aliud agere, qui cum
 Thrasone lequeretur, antrorsum inclinatus, ac-
 curateque collineans in ipsius sinum coniciebas,
 ita ut ne studeres quidem meum conspectum effu-
 gere; quod illa osculata intra papillas sub stro-
 phio abscondidit. Haec igitur qua causa facis?*

μέγα ἢ μικρὸν ἠδίκησα; ἢ λελοπήμεν ἐγώ; τίνα
 ἕτερον εἶδον; ἢ πρὸς μόνον σε ζῶ; ἢ μέγα, ὦ
 Λυσία, τῆτο ποιεῖς, γυναῖον ἄθλιον λυπῶν;
 μεμηνὸς ἐπὶ σοί; ἔσι τίς θεὸς ἢ Ἀδράσεια, καὶ
 τὰ τοιαῦτα ὀρεῖ; σὺ δέ ποτε λυπήσῃ, τάχα
 ἂν αἰέσῃς τί περὶ ἐμῆ κειμένην με, ἢ τοι βρέ-
 χω ἐμαυτὴν ἀποπνίξασαν, ἢ ἐς τὸ Φρέαρ ἐπὶ
 κεφαλὴν ἐμπεσῆσαν; ἢ ἓνα γέ τινα τρόπον εὖ-
 ρήσω θανάτῃ, ὡς μηκέτ' ἐνοχλοῖν βλεπομένην
 πομπεύσεις τότε, ὡς μέγα καὶ λαμπρὸν ἔργον
 ἐργασάμενος. τί με ὑποβλέπεις, καὶ πρὶν τὰς
 ὁδόντας; εἰ γάρ τι ἐγκαλεῖς, εἰπέ, Πυθιάς ἡμῶν
 αὕτη δικασάτω. τί τῆτο ἐδὲ ἀποκρινάμενος
 ἀπέε-

qua vel parua ego te vel magna iniuria affeci?
 quem tibi obieci dolorem? Quem adspexi alium?
 nonne soli tibi vivo? Non magnum est, quod
 facis, Lysia; miseram mulierculam dolore cum
 afficis, insano tui amore flagrantem. Est aliqua
 vltrix Dea, et videt talia. Forte audies de me
 aliquid, iacere me, vel laqueo gula elisa, aut
 praecipitem defiliisse in puteum, aut vnam certe
 mortis viam inuenisse, ne meo tibi conspectu
 amplius molesta sim. Triumphabis nempe tum
 tanquam magno claroque patrato facinore. Quid
 furtim ad me respicis et dentibus infrendes? si
 quid enim me accusas, dicito. Pythias haec no-
 bis litem iudicabit. Quid hoc? ne respondens
 qui-

ἄπέρχῃ καταλιπὼν με; ὁρᾷς, ὦ Πυθιάς, οἷα
 πάσχω ὑπὸ Λυσίᾳ; ΠΥΘ. ὦ τῆς ἀγριότητος,
 τὸ δὲ μὴ ἐπικλασθῆναι δακρυύσης, λίθος οὐκ
 ἄνθρωπός ἐστι· πλὴν ἄλλ' εἴγε χρὴ τάληθές ἐι-
 πεῖν, σὺ, ὦ Ἰόεσσα, διέφθειας αὐτὸν ὑπερ-
 σγαπῶσα, καὶ τῷτο ἐμφαίνουσα. ἐχρῆν δὲ μὴ
 πάνυ αὐτὸν ζηλεῖν, ὑπερόπται γὰρ αἰσθανόμε-
 νοι γίνονται. παύε, ὦ τάλαινα δακρυύουσα,
 καὶ ἦν μοι πείθῃ, ἄπαξ ἢ δις ἀποκλείσον ἐλθόν-
 τα. ἄψι· γὰρ ἀνακαλούμενον αὐτὸν πάνυ, καὶ
 ἀντιμεμνηνότες ἀληθῶς. ΙΟΕΣ, Ἀλλὰ μὴδ' εἴ-
 πης, ἄπαγε· ἀποκλείσω Λυσίαν; εἶθε μὴ αὐ-
 τὸς ἀποσαίνῃ φθάσας. ΠΥΘ. Ἀλλ' ἐπανε-
 ρχεται αὖθις. ΙΟΕΣ. Ἀπολώλεκας ἡμᾶς, ὦ
 Πυθιάς,

quidem me relicta discedis? Vides, Pythias,
 quomodo tractet me Lysias? PYTH. Hem feri-
 tatem! Ne lacrimis quidem illum fractum esse?
 Lapis, non homo est. Verum, si quod res est
 dicendum est, tute ipsum, Ioëssa, corrupisti,
 quæ nimis illum amaris, idque ipsum ostenderis.
 Oportebat vero non nimis illum studiose colere.
 Superbi enim, eo animaduerso, fiunt. Desine
 plorare, misella, et si me audis, semel aut bis
 venientem exclude. Videbis enim illum plane
 accendi, et mutatis vicibus in te furere. IOES.
 Tu vero ne quid tale dicas: apage: ego Lysiam
 excludam? vtinam ne ille prior discessionem faciat.
 PYTH. Sed redit iterum. IOES. Perdidisti
 nos

Πυθιάς, ἡμεῖς αὐτὰ σε ἴσως, ἀποκλείσον, λεγέ-
 σης. ΛΤΣ. Οὐχὶ ταύτης ἕνεκον, ὦ Πυθιάς,
 ἐπανελήλυθα, ἣν κδὲ προσβλέψαμι ἔτι τοιαύ-
 την ἔσαν, ἀλλὰ διὰ σέ, ὥς μὴ καταγινώσκῃς
 ἐμᾶ, καὶ λέγῃς ἀν' ἀτεγκτος ὁ Λυσίας ἐστίν. ΠΤΘ.
 Ἀμέλει καὶ ἔλεγον, ὦ Λυσία. ΛΤΣ. Φέρεται
 ἂν ἐθέλεις, ὦ Πυθιάς, ἰόασσαν τὴν νῦν δα-
 κρύσσαν, αὐτὸν ἐπισάντα αὐτῇ ποτε μετὰ ναυ-
 γίᾳ καθευδάσῃ, ἐμᾶ ἀποσάσῃ; ΠΤΘ. Λυσία,
 τὰ μὲν ὅλον ἐταῖρά ἐσι. πότε δ' ἂν κατέλα-
 βες αὐτὰς; συγκαθεύδοντας; ΛΤΣ. Ἐκτὴν σχε-
 δὸν ταύτην ἡμέραν, νῆ Δί', ἔκτὴν γε, δευτέρᾳ
 ἰσαμένη· τὸ τήμερον δὲ ἐβδόμη ἐστίν. ὁ πατήρ
 εἰδὼς ὡς πάλαι ἐρώην ταυτησί· τῆς χρηστῆς
 ἐνέ-

nos Pythias: audiuit forte, de exclusione cum
 diceres. LYS. Non propter istam redii, Pythias,
 quam nec adspicere amplius, talem *mulierem*;
 digner: sed propter te, ne me condemnes, aut
 dicas, nimium iracundus homo est Lysias. PYTH.
 Quin hoc ipsum modo dicebam, Lysia. LYS.
 Ferre igitur me iubes, Pythias, istam plorantem
 modo Ioëssam, qui iuxta adstiterim aliquando
 ipsi dormienti cum adolescentulo, me deferenti?
 PYTH. Lysia, vt in summa dicam, meretrix
 est! quando vero illos vna cubantes deprehendi-
 sti? LYS. Sextus fere hic dies est. Recte, se-
 xtus ipse, secundo mentis die: hodie autem est
 septimus. Pater cum sciret, me olim amore
 bonæ

ἐπέκλεισέ με, παραγγείλας τῷ θυρωρῷ μὴ ἀνοίγειν· ἐγὼ δὲ, ἃ γὰρ ἔφερον μοι εἰς συνεῖναι αὐτῇ, τὸν Δρόμωνα ἐπέλευσα παρακύνφαντα τῷ θριγκῷ τῆς αὐλῆς, ἣ ταπεινότατον ἦν ἀναδέξασθαι με ἐπὶ τῶν νώτων· ῥᾶον γὰρ ἔτως ἀναβήσεσθαι ἐμελλον. τί ἂν μακρὰ λέγοιμι; ὑπερέβην, ἦκον, τὴν αὐλίον εὗρον ἀποκεκλεισμένην ἐπιμελῶς· μέσαί γὰρ νύκτες ἦσαν. εἰ ἐνοῦσα δ' ἔν, ἀλλ' ἐπάρας ἡρέμα τὴν θύραν, ἥδη δὲ καὶ ἄλλοτε ἐπέποιήκειν αὐτὸ, παραγαγὼν τὰν σροφέα παρῆλθον ἀψοφητὶ, ἐνάθευδον δὲ πάντες, εἴτα ἐπαφώμενος τῷ τοίχῳ, ἐφίσημαι τῇ κλίνῃ. ΙΟΕΣ. Τί εἰεῖς, ὦ Δάματερ; ἀγωνιστὴ γάρ. ΛΥΣ. Ἐπειδὴ δὲ εἰς ἐώρων τὸ ἄσθμα ἐν
το

bonae istius captum, me incluserat, et ne aperiret, ianitori interdixerat. Ego vero, qui ferre non possem, nisi cum illa essem, Dromonem iussi ad conseptum aulae, qua parte humillimum est, acclinatum adstare, meque recipere tergo, qua ratione facile transcendere mihi licebat. Quid multa dicam? Transcendi, veni: ianuam atrii cum cura clausam reperi: media enim nox erat. Non pulsaui igitur, sed sublata silentio ianua, quod alias iam feceram, supra cardinem, intraui sine strepitu. Dormiebant omnes: tum palpan-
do murum ad lectum adsto. IOES. Quid dices, Sancta Ceres! vehementer enim laboro! LYS. Cum autem simplicem spiritum non duci senti-
rem:

τὸ μὲν πρῶτον ὦμην τὴν Λυδὴν αὐτῇ συγκα-
 θεύδειν, τόδ' ἐκ ἦν, ὦ Πυθιάς· ἀλλ' ἐφαψά-
 μενος εὗρον ἀγνώσιόν τινα πάνυ ἀπαλὸν, ἐν χρεῶ
 κεκαρμένον μύρων καὶ αὐτὸν ἀποπνέοντα· τῷ τὸ
 ἰδὼν, εἰ μὲν καὶ ξίφος ἔχων ἦλθον, ἐκ αὖν ὤκα-
 νησα, εὖ ἴξε. τί γελάτε, ὦ Πυθιάς; γέλω-
 τος ἄξια δοκῶ σοι διηγεῖσθαι; ΙΟΕΣ. Τῷ τὸ
 σε, ὦ Λυσία, λελύπηκεν; ἡ Πυθιάς αὕτη μοι
 συνσκάθουδε. ΠΥΘ. Μὴ λέγε, ὦ Ἰόεσσα, πρὸς
 αὐτόν. ΙΟΕΣ. Τί μὴ λέγω; Πυθιάς ἦν, φίλα-
 τατε, μετακληθεῖσα ὑπ' ἐμῶ, ὡς ἅμα καθεύ-
 δοιμεν. ἐλυπᾶμην γὰρ σὲ μὴ ἔχουσα. ΛΥΣ.
 Πυθιάς, ὁ ἐν χρεῶ κεκαρμένος; εἴτα δι' ἔκτης
 ἡμέ-

rem: primo putabam equidem, dormire cum
 ista Lyden. At hoc non erat, Pythias. Sed pal-
 pando deprehendi imberbem quendam, mollicu-
 lum, ad cutem detonsum, vnguenta redolentem
 et ipsum. Hoc videns, si quidem cum gladio
 venissem, non cunctatus essem, . . . iam scitis.
 . . . Quid ridetis, Pythias? Ridiculane tibi nar-
 rare videor? ΙΟΕΣ. Hoc igitur te, Lysia, male
 habuit? Haec ipsa mecum dormiebat Pythias.
 ΠΥΘΗ. Noli hoc illi, Ιοῆσσα, dicere. ΙΟΕΣ.
 Quidni dicam? Pythias erat, carissime, vocata a
 me, ut una dormiremus. Tristis enim eram,
 quae te non haberem. ΛΥΣ. Pythias, ille ad
 eutem detonsus? tum deinde intra sex dies tanta
 illi

ἡμέρας ἀνέκωμῆσε τοσαύτην κόμην; IOES. Ἀπὸ
 κῆς νόσῃ ἐξυρῆσατο, ὦ Λυσία· ὑπέρβρεον γὰρ
 αὐτῇ αἱ τρίχες, νῦν δὲ καὶ τὴν πηνῆν ἐπέθε-
 το. Δεῖξον, ὦ Πυθιάς, δεῖξον ἄτως ὄν, πεῖ-
 σον αὐτόν, ἰδὲ τὸ μεράκιον ὁ μοιχὸς, ὃν ἐζη-
 λοτύπεις. ΛΤΣ. Οὐκ ἐχρῆν ἔν, ὦ Ἰόεσσα,
 καὶ ταῦτα ἐρῶντα, ἐφαψάμενον αὐτόν; IOES.
 Οὐκᾶν σὺ μὲν ἤδη πέπεισαι, βέλει δὲ ἀντιλυ-
 πῆσω σε καὶ αὐτὴ ὀργιζομένη δικαίως ἐν τῷ μέ-
 ρει; ΛΤΣ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ πίνωμεν ἤδη, καὶ
 Πυθιάς μεθ' ἡμῶν. ἄξιον γὰρ αὐτὴν παρεῖναι
 ταῖς σπονδαῖς. IOES. Παρέσαι. οἶα πέπον-
 θα διὰ σέ, ὦ γενναιότατε νεανίσκων Πυθιάς.
 ΠΤΘ.

illi coma renata est? IOES. Ob morbum radi se-
 curavit, mi Lysia: defluebant enim illi comae.
 Iam vero etiam capillamentum imposuit. Osten-
 de, Pythias, ostende, rem ita se habere: fidem
 fac viro: en tibi adolescentulum, mocchum il-
 lum, propter quem eras zelotypus! LYS. Non-
 ne vero oportebat, Ioëssa, idque amantem, qui
suis ipse manibus illum palpasset? IOES. Ergo
 tibi quidem iam satisfactum est. . . Visne autem,
 ut vicissim ego tibi dolorem obiiciam, iuste ipsa
 vicissim tibi irascens. LYS. Minime vero; sed
 bibamus iam, et nobiscum Pythias, aequum
 enim est, illam nostro foederi interesse. IOES.
 Aderit. Quid ego propter te perpeffa sum, ge-
 nerolissime iuvenum, Pythias? PYTH. Verum
 etiam

ΠΤΘ. Ἀλλὰ καὶ διήλλαξα ὑμᾶς ὁ αὐτός. ὥς
μή μοι χαλσπάσῃ. πλὴν τὸ δεῖνα ὄρα, ὦ Λυ-
σία, μή τι νῦν εἰσῆς τὸ περὶ τῆς κόμης.

etiam idem ego vos conciliaui. Itaque noli mi-
hi irata esse. Verum illud . . . vide, Lysia, ne
qui dicas, illud de coma!

XIII.

ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ, ΧΗΝΙΔΑΣ καὶ Ὑμνίς.

ΛΕΟΝΤ. **Ε**ν δὲ τῇ πρὸς τὰς Γαλάτας μάχῃ
εἶπε, ὦ Χηνίδα, ὅπως μὲν προ-
εξήλασα τῶν ἄλλων ἵππέων ἐπὶ τῇ ἵπκῃ τοῦ
λευκῆ, ὅπως δὲ οἱ Γαλάται, καίτοι ἄλκιμοι
όντες, ἔτρεσαν εὐθύς ὡς εἶδόν με, καὶ εὐθείς ἐτὶ
ὑπέστη. τότε τοῖνον ἐγὼ, τὴν μὲν λόγχην ἀκον-
τίσας,

Leontichus, Chenidas et Hymnis.

LEONT. **I**n pugna vero contra Gallograecos dixi
Chenida, quomodo ante reliquos
equites eruperim in equo albo, et quomodo Gal-
lograeci, fortes licet, statim ad meum conspe-
ctum pertimuerint, et nemo amplius restiterit.
Tum igitur ego emissa hasta ducem equitatus il-
lorum

τίσας, διέπειρα τὸν ἵππαρχον αὐτῶν, καὶ τὸν
 ἵππον, ἐπὶ δὲ τὸ συνεσημὸς ἔτι αὐτῶν (ἦσαν
 γάρ τινες, οἱ ἔμενον διαλύσαντες μὲν τὴν Φά-
 λαγγα, ἐς πλαίσιον δὲ συναγαγόντες αὐτοὺς)
 ἐπὶ τέτας ἐγὼ σπασάμενος τὴν σπῆσθην, ἅπαν-
 τι τῷ θυμῷ ἐπελάσας, ἀνατρέπω μὲν ὅσον
 ἑπτὰ τὰς προεσῶτας αὐτῶν τῇ ἐμβολῇ τῆ ἵπ-
 πε· τῷ ξίφει δὲ κατενεγκὼν, δίστεμον τῶν
 λοχηγῶν ἑνὸς ἐς δύο τὴν κεφαλὴν αὐτῷ κρᾶναι·
 ὑμεῖς δέ, ὦ Χηνίδα, μετ' ὀλίγον ἐπέστητε ἤδη
 Φευγόντων. ΧΗΝ. "Οτε γάρ, ὦ Λεόντιχε
 περὶ Παφλαγονίαν ἐμονομάχησας τῷ Σατραπῇ,
 ἢ μεγάλη ἐπεδείξω καὶ τότε; ΛΕΟΝΤ. Καλῶς
 ὑπέμνησας ἂν ἀγεννῆς ἐδ' ἐκείνης τῆς πράξεως·
 ὁ γὰρ Σατραπῆς μέγιστος ὢν, ὅπλομύχων ἀρι-
 στος

lorum ipso cum equo traieci. In reliquos autem,
 qui constiterant adhuc (erant enim quidam qui
 manerent, soluta quidem phalange, sed contracti
 in quadratum oblongum) in hos igitur stricto
 gladio animose inuadens, ipsa equi impressione
 septem duces euerto; tum gladio impacto vnus
 decurionis cum ipso cranio caput dissecai: vos
 autem, Chenida, paullo post aderatis, illis iam
 fugientibus. CHÉN. Cum autem, Leontiche,
 apud Paphlagoniam solitaria pugna depugnarex
 cum Satrapa, nonne magnifica tum quoque ope-
 ra edidisti? LEONT. Bene admones me actionis
 et ipsius non ignauae. Satrapa enim, vir maxi-

ρες δοκῶν εἶναι, καταφρονήσας τῶν Ἑλλήνων,
 προπηδήσας ἐς τὸ μέσον, πρὸς καλεῖτο· εἴ τις
 ἐθέλοι αὐτῷ μενομαχήσῃ. οἱ μὲν ἄν' ἄλλοι κατ-
 επεπλήγεσαν, οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ ταξίαρχοι, καὶ
 ὁ ἡγεμὼν αὐτὸς, καί τοι ἐκ ἀγεννῆς ἀνδρῶπος
 ὢν. Ἀρίσταρχος γὰρ ἡγεμὼν ἡγεῖτο Αἰτωλός,
 ἀκοντιστὴς ἄριστος, ἐγὼ δὲ ἐχιλίαρχον ἔτι, πολ-
 μήσας δ' ὅμως, καὶ τὰς ἐταίρας ἐπιλαμβανο-
 μένους ἀποσεισάμενός, ἐδεδοίκεσαν γὰρ ὑπὲρ ἐμᾶ
 ὀρῶντες ἀποσὶλβοντα μὲν τὸν βάρβαρον ἐπι-
 χρυσέας τοῖς ὅπλοις, μέγαν τε, καὶ Φοβερὸν
 ὄντα τὸν λόφον, καὶ κραδαίνοντα τὴν λόγχην.
 ΧΗΝ. Καὶ γὰρ ἔδρεια τότε, ὦ Λεόντιχε, καὶ
 οἶσθα ὡς εἰχόμενόν σου δεόμενος, μὴ προκινδύ-
 νειεν,

mus, qui armatorum videretur esse praestantissi-
 mus, Graeci nominis contemtor, in medium
 progressus prouocabat si quis pugnare secum vel-
 let. Reliqui ergo perturbati, decuriones, et
 ductores ordinum, et ipse adco imperator, quam-
 quam vitae minime ignauus. Aristaechnus enim
 ducebat Imperator Aetolus, iaculator optimus,
 ego tum tribunatu adhucungebar: audacia ta-
 men sumpta, dimotis, qui me retinere vellent,
 sodalibus: timebant mihi nimirum, videntes
 fulgentem aureis in armis barbarum, magnum,
 cristaque et vibrata hasta terribilem . . . CHEN.
 Ego quoque tum, Leontiche, timebam, et nosti,
 quam retinuerim te, rogans, ne periculum pro-
 aliis

νοῦσαν, ἀβίωτα γὰρ ἦν μοι σοῦ ἀποθανόντος.

ΛΕΟΝΤ. Ἀλλ' ἐγὼ τολμήσας, παρηλθὼν εἰς τὸ μέσον, ἔχειρον τῷ Παφλαγόνος ὠπλισμένος, ἀλλὰ πύγχρυστος καὶ αὐτός. ὥς τε βοὴ εὐρυὺς ἐγένετο καὶ παρ' ἡμῶν, καὶ παρὰ τῶν βαρβάρων· ἐγνώρισάν με γὰρ καὶ κῆνοι ἰδόντες ἀπὸ τῆς πέλτης μάλιστα, καὶ τῶν Φαλαίων, καὶ τῷ Λόφῃ. εἶπε, ὦ Χηνίδα, τί νί με πάντες τότε εἰκάζον; ΧΗΝ. Τί νί δὲ ἄλλω, ἢ Ἀχιλλεῖ, νῆ Δία, τῷ Θετίδος καὶ Πηλέως; ἄτως ἐπρεπε μὲν σοι ἡ κόρυς, ἡ Φοινικίς δὲ ἐπήνθει, καὶ ἡ πέλτη ἐμάρεμαιρεν; ΛΕΟΝΤ. Ἐπεὶ δὲ συνέσημεν, ὁ βαρβάρος πρότερος τιτρώσκει με, ὁλόγον

aliis subires: neque enim, te mortuo, viuendum mihi putabam. LEONT, Sed ego audacia sumpta in medium progredior, non deterius Paphlagonē armatus, sed totus ipse etiam aureus. Itaque clamor statim elatus a nostris pariter atque a barbaris. Nam hi quoque ad primum me conspectum nouerant a pelta maxime et phaleris, et crista. Dic, Chenida, cui me omnes tum assimilabant? CHEN. Cui vero alii, quam Achilli, per Iouem, Thetidis illi atque Pelei filio? adeo decebat te galea, adeo floridum colorem spargebat paludamentum, adeo pelta splendebat. LEONT. Cum vero congressi essemus, leuiter primo vulnerat me barbarus, aliquantum hasta

γον ἔσον ἐπιφαύσας τῷ δόρατι, μαιρὸν ὑπὲρ τὸ
 γόνυ· ἐγὼ δὲ διελάσας τὴν ἀσπίδα τῇ σαρίσση,
 παίω διαμπαῖξ εἰς τὸ σῆρνον, εἴτ' ἐπιδραμὼν
 ἀπεδειροτόμησα τῇ σπάθῃ ῥαδίως, καὶ τὰ ὄ-
 πλα ἔχων ἐπανῆλθον, ἅμα καὶ τὴν καφαλὴν
 ἐπὶ τῆς σαρίσσης πεπηγυῖαν κομίζων, λελεμέ-
 νος τῷ Φόνῳ. TMN. Ἀπαγε, ὦ Λεόντιχε,
 μισαὶ ταῦτα καὶ φοβερά περὶ θαντὲ διηγῇ, καὶ
 ἐκ ἂν ἔτι σε εἰς προσβλέψαις τις, ἔτω χαί-
 ροντα τῷ λύτρῳ, ἔχ' ὅπως συμπίοι, ἢ συγ-
 κοιμηθοίη. ἔγωγε ἔν' ἄπειμι. LEONT. Δι-
 πλάσιον ἀπόλαβε τὸ μίσθωμα. TMN. Οὐκ ἂν
 ὑπομείναιμι ἀνδροφόνῳ συγκαθεύδειν. LEONT.
 Μὴ δέδιδι, ὦ Τμνί. ἐν Παφλαγόσιν ἐκεῖνα
 πέπρακται, νῦν δὲ εἰρήνην ἄγω. TMN. Ἀλλ'

ἐνα-

perstringens paulum supra genu. Ego vero cly-
 peo illius sarissa mea perfosso, mediam pectoris
 compagem traieci, tum accurrens facile caput
 gladio amputavi: sic cum armis viri redeo, caput
 simul sarissa fixum gerens, caede illius madidus.
 HYMN. Apage, Leontiche, foeda istaec et ter-
 ribilia de te narras, nec te villa amplius adspicere
 sustineat, adeo gaudentem cruore, nedum ut
 bibat una aut cubet: equidem hinc discedo.
 LEONT. Duplam tibi mercedem habe. HYMN.
 Non sustineo ego, iacere cum homicida. LEONT.
 Noli, mea Hymnis, metuere. Inter Paphlago-
 nes ista acta sunt: iam quidem pacem ago. HYMN.

At

ἐναγής ἀνθρώπος εἶ, καὶ τὸ αἷμα κατέσασέ σε
ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆ βαρβάρου, ἣν ἔΦερες ἐπὶ
τῇ σαρίσση, εἰπὶ ἐγὼ τοιᾶτον ἄνδρα περιβαλῶ,
καὶ Φιλήσω; μὴ, ὦ Χάρμιτες, γένοιτο. οὐδὲν
γὰρ ἔτος ἀπείνων τῆ δημίας. ΛΕΟΝΤ. Καί
μην εἰ με εἶδες ἐν τοῖς ὅπλοις, εὖ οἶδα, ἡράσθης
αὖν. ΤΜΝ. Ἀνέεσσα μόνον, ὦ Λεόντιχε, ναυ-
τιῶ, καὶ Φρίττω, καὶ τὰς σκιάς μοι δοκῶ ὁρᾶν,
καὶ τὰ εἶδωλα τῶν πεφονευμένων, καὶ μάλιστα
τῆ ἀθλίᾳ λσχαγῆ, ἐς δύο τὴν κεφαλὴν διηρη-
μένῃ· τί οἶε τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ τὸ αἷμα εἰ θεα-
σαίμην, καὶ κείμεις τὰς νεκρὰς; ἐκθανεῖν γάρ
μοι δοκῶ, ἔδ' ἀλεκτρούνα πώποτε φανεύμε-
νον εἶδον. ΛΕΟΝΤ. Οὕτως ἀγεννής, ὦ Τμνίῳ
καὶ

At impiatus tamen homo es; stillavitque in te
sanguis de capite barbari, quod ferebas in sarissa.
Deinde talem ego hominem complectar, et oscu-
ler? Absit hoc, o Gratiae! Nihil enim hic homo
carnifice melior. LEONT. Quin si in armis me
videres, bene novi me amares. HYMN. Cum
audierim modo, Leontiche, nauseo, et horreo;
et umbras mihi videre videor ac spectra interfe-
ctorum, et miseri praesertim decurionis, cui in
duras partes caput a te dissectum est: quid putas,
ipsum opus et sanguinem si viderem, et iacentes
mortuos: moritura enim mihi videor, quae ne-
que gallinaceum gallum necari viderim. LEONT:
Adco ignava, Hymnis, et pusilli es animi? Ego
Cc 3 autem

καὶ μικρόψυχος εἶ; ἐγὼ δὲ ὦμην ἡσθήσεσθαι σε
 ἀκέχσαν. TMN. Ἀλλὰ τέρεπε τοῖς διηγήμασι
 τέτοις, εἴ τινας Λημνιάδας ἢ Δαναΐδας εὖροις·
 ἐγὼ δ' ἀποτρέχω παρὰ τὴν μητέρα, ἕως ἔτι
 ἡμέρα ἐστίν, ἔπεα καὶ σὺ, ὦ Γραμμή· σὺ δὲ ἔρ-
 ῶσο, χιλιάρχων ἄριστα, καὶ Φονεῦ, ὅπόσων ἀν-
 εθέλης. ΛΕΟΝΤ. Μεῖνον, ὦ Τμνί, μεῖνον.
 ἀπελήλυθε. ΧΗΝ. Σὺ γάρ, ὦ Λεόντιχε, ἀ-
 Φελῇ παιδίτην κατεφάβησας, ἐπισείων λό-
 Φος, καὶ ἀπιθάνης ἀριστείας διεξιὼν· ἐγὼ δὲ
 εὐρών εὐθὺς ὅπως χλωρὰ ἐγένετο, ἔτι σου τὰ
 κατὰ τὸν λοχαγὸν ἐμείνα διηγούμενε, καὶ συνέ-
 ρειλε τὸ πρέσσωπον, καὶ ὑπέφριξεν, ἐπεὶ καὶ
 διακάψαι τὴν κεφαλὴν ἔφης. ΛΕΟΝΤ. Ὡμνη
 ἐρασμιώ-

autem auditu te delectatum iri sperabam. HYMN.
 At tu oblecta illis tuis narrationibus, si quas Lem-
 niadas inueneris aut Danaidas. Ego autem ad
 matrem decurro, dum adhuc dies est. Sequere
 tu quoque, Gramme. Tu vero vale tribunorum
 fortissime, et interfector, quotcumque hominum
 volueris. LEONT. Mane, Hymnis, mane
 . . . Discessit. CHEN. Tu enim, Leontiche,
 puellam simplicem perterruisti, quatienda crista,
 et incredibilibus facinoribus enarrandis. Ego ve-
 ro statim videbam quomodo expallesceret, te ad-
 huc illa de decurione narrante, et vultum muta-
 ret, et perhorresceret, cum disfidisse te caput di-
 ceres. LEONT. Putabam me amabiliorem illi
 visum

ἐρασιμώτερος αὐτῇ Φανῆσθαι, ἀλλὰ καὶ σύ με
 προσαπολώλεκας, ὦ Χηνίδα, τὸ μονομάχιον
 ὑποβαλὼν. ΧΗΝ. Οὐκ ἔδει γὰρ συνεπιψεύ-
 δεσθαί σοι, ὁρῶντα τὴν αἰτίαν τῆς ἀλαζονείας·
 σὺ δὲ πολὺ Φαβερὸν αὐτὸ ἐπαίησας. ἔγω γὰρ
 ἀπέτεμες τῷ κακοδαίμονος Παφλαγόνος τὴν κε-
 φαλήν, τί καὶ κατέπηξας αὐτὴν ἐπὶ τῆς σα-
 ρίσεως, ὥς σε καταρρεῖν τὸ αἷμα; ΛΕΟΝΤ.
 Τῷτο μιᾶρὸν, ὡς ἀληθῶς, ὦ Χηνίδα, ἐπεὶ τὰ
 γε ἄλλα ἔκ κενὸς συνεπέπληξο. ἀπιδι δ' οὖν,
 καὶ πῆσον αὐτὴν συγκαθευδήσεσσαν. ΧΗΝ.
 Λέγω αὖν ὡς ἐψεύσω ἅπαντα, γενναῖος αὐτῇ
 δόξαι βεβλόμενος; ΛΕΟΝΤ. Αἰσχρὸν, ὦ Χη-
 νίδα. ΧΗΝ. Καὶ μὴν ἔκ ἄλλως ἀφίνοιτο. ἐλῶ
 τοίνυν

vifum iri. At tu inſuper me, Chenida, perdi-
 diſti, ſubiicienda mihi illa pugna ſolitaria. CHEN.
 Nonne igitur oportebat tua adiuvare mendacia
 cum tuæ illius gloriatiōis cauſam viderem? Tu
 vero ita terribile illud feciſti. Eſto enim. Abſci-
 deris caput miſero Paphlagoni, quid etiam opus
 fuit hafta illud figere, vt ſanguis in te deflueret?
 LEONT. Hoc re vera foedum; Chenida, nam
 reliqua non male erant conficta. Abi ergo, et
 illi perſuade, mecum vt eubet. CHEN. Dicam
 ergo, te mentitum eſſe omnia, cum fortis ipſi
 velles videri? LEONT. Turpe hoc, Chenida.
 CHEN. Verum aliter non venerit. Elige ergo
 C c 4 alter-

ταῖν τε θάτερον, ἢ μισῆσθαι ἀριστεύς εἶναι δο-
κῶν, ἢ καθυστερεῖν μετὰ Ἑρμίδος, ἐψεῦσθαι ὁ-
μολογῶν. ΛΕΟΝΤ. Χαλεπὰ μὲν ἄμφω·
αἰετῶμαι δ' ὁμῶς τὴν Ἑρμίδα. ἀπιθι ἐν, καὶ
λέγε, ὦ Χηνίδα, ἐψεῦσθαι μὲν, μὴ πάντα δέ.

alterutrum, ut aut odio illi sis cum viri fortis
opinione, aut cum Hymnide cubes, mentitum
te fassus. LEONT. Amba quidem difficultia.
Praeopto tamen Hymnidem. Abi ergo, et me
mentitum esse, Chenida, dicito, non tamen
omnia.

XIV.

Δωρίων καὶ Μυρτάλη.

ΔΩΡ. Νῦν με ἀποκλείεις, ὦ Μυρτάλη; νῦν ὅτε
πένης ἐγενόμην διὰ σέ; ὅτε δέ σοι
τὰ τοιαῦτα ἐκόμιζον, ἐρώμενος, ἀνὴρ, δεσπό-
της, πάντ' ἦν ἐγώ. ἐπεὶ δ' ἐγὼ μὲν αὖτος ἦδη
ἀκρι-

Doria et Myrtale.

DOR. Nunc me excludis, Myrtale, nunc post-
quam pauper per te factus sum? Cum
vero tot tibi res adferrem amasius, vir, domi-
nus, omnia ego fui. Postquam vero ego iam
plane

ἐκτριβῶς, σὺ δὲ τὸν Βιθυνὸν ἔμπορον εὐρηκίας
 ἐραστὴν, ἀποκλείομαι μὲν ἐγὼ, καὶ πρὸ τῶν θυ-
 ρῶν ἔστηκα δακρύων, ἡ δὲ τῶν νυκτῶν φιλεῖται,
 καὶ μόνος ἔνδον ἐστὶ, καὶ παινυχίζεται, καὶ κνεῖν
 Φῆς ἀπ' αὐτῆς. ΜΥΡΤ. Ταῦτά με ἀποπνί-
 γει, Δωρίων, καὶ μάλισα ὁπότεν λέγῃς ὡς πολ-
 λὰ ἔδωκας, καὶ πένης γεγένησαι δι' ἐμέ. λόγι-
 σαι γὰρ ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς, ἐπὶ ὅσα μοι ἐκέμι-
 σας. ΔΩΡ. Εὖγε, ὦ Μυρτάλη, λογισώμεθα
 ὑποδήματα ἐκ Σικωῶνος τὸ πρῶτον δύο δρα-
 χμῶν· τίθει δύο δραχμάς· ΜΥΡΤ. Ἄλλ'
 ἐκοιμήθης νύκτας δύο. ΔΩΡ. Καὶ ὁπότε ἤκου
 ἐκ Συρίας, ἀλάβαστρον μύρε ἐκ Φοινίκης, δύο
 καὶ ταῦτο δραχμῶν, νῆ τὸν Ποσειδῶ. ΜΥΡΤ.
 Ἐγώ

plane exhaustus; tu vero amatorem Bithynum il-
 lum mercatorem inuenisti, ego excludor, et ad
 fores sto lacrimans: ille vero noctibus amatur,
 et solus intus est, et pertuigilia agit, et ex illo
 ferre te dicis vterum. ΜΥΡΤ. Ista me, Dorio,
 enecant, et maxime cum multa te dedisse dicis,
 et pauperem propter me factum esse. Computa
 enim ab initio inde omnia, quaecumque mihi
 attulisti. DOR. Recte, Myrtale, computemus.
 Calceos e Sicyone primum duarum drachmarum.
 Pone drachmas duas. ΜΥΡΤ. Sed cubuisti *apud*
me noctes duas. DOR. Et cum venirem ex Sy-
 ria, vnguenti alabastrum e Phoenice, duarum
 et hunc, ita me Neptunus, drachmarum. ΜΥΡΤ.

Ἐγὼ δέ σοι ἐκπλέοντι τὸ μικρὸν ἐκείνο χιτῶ-
 νιοι, τὸ μέχρι τῶν μηρῶν, ὡς ἔχοις ἐρέττων,
 Ἐπίκουρ τῇ πρόωξίᾳ ἐκλαδομένου αὐτὸ παρ'
 ἡμῶν, ὅποτε ἐκάθευδε παρ' ἐμοί. . . ΔΩΡ.
 Ἀπέλαβεν αὐτὰ γνωρίσας ὁ Ἐπίκουρος πρῶν ἐν
 Σάμῳ μετὰ πολλῆς γε, ὧ θεοί, τῆς μάχης.
 κρόμμυα δὲ ἐν Κύπρῳ, καὶ σαπέρδας πέντε, καὶ
 πέρινας τέσσαρας ὅποτε κατεπλεύσαμεν ἐκ Βοσ-
 πόρου, ἐκόμισά σοι. . τι ἔως καὶ ἄρτους ὅκτω
 ναυτικούς ἐν γυργάθῳ ξηρὰς, καὶ ἰσχυάδων βίκον
 ἐν Καρίᾳ, καὶ ὕπερον ἐν Πατάροις σανδάλια ἐπί-
 χρυσα, ὧ ἀχάρισε. καὶ τυρόν ποτε μέμνημαι
 τὸν μέγαν ἐν Γυθίου. ΜΥΡΤ. Πέντε ἴσως
 δραχμῶν, ὧ Δωρίων, ταῦτα πάντα. ΔΩΡ. ὦ
 Μυρ-

At ego tibi nauiganti paruum illud amiculum ad
 femora modo pertinens, ut dum remigas haberes,
 quod oblitus fuerat apud me Epiurus proreta,
 cum mecum cubuisset. DOR. Abstulit illud
 agnitum Epiurus nuper in Samo, post multam,
 o Dii, rixam. Cepas autem ex Cypro et saper-
 das quinque, et percas quatuor, cum e Bosporo
 appelleremus, tibi attuli. Quid ergo? et panes
 octo nauticos, in reticulo siccis, et ficuum or-
 cam e Caria, et nuper e Pataris inaurata sandalia,
 ingrata mulier. Casei tandem recordor magni e
 Gythio. MYRT. Quinque forte drachmarum
 ista, Dorio, omnia. DOR. Quantum nempe,
 Myr-

Μυρτάλη, ὅσα ναύτης αἰθρώπας ἐδυνάμην, μισθῷ ἐπιπλέων· νῦν γάρ ἤδη τοίχῃ ἀρχω τῷ δεξιῷ, καὶ σὺ ἡμῶν ὑπεροαῖς; πρῶτην δὲ ὁπότῃ Ἀφροδίσιαι ἦν, ἔχῃ δραχμὴν ἑτάχα πρὸς τοῖν ποδοῖν Ἀφροδίτης σὺ ἔνεκεν ἀργυρεῖν, καὶ πάλιν τῇ μητρὶ εἰς ὑποδήματα δύο δραχμάς, καὶ Λυδῇ ταύτῃ πολλάκις εἰς τὴν χεῖρα νῦν μὲν δύο, νῦν δὲ τέσσαρας ὀβολούς; ταῦτα πάντα συνταθέντα, ἥσῃα ναύτε ἀνδρὸς ἦν. ΜΥΡΤ. Τὰ κρέμματα, καὶ οἱ σαπέρδαι, ὦ Δωρίων; ΔΩΡ. Ναί, ἔγχε εἶχον πλείω κομίζεин, ἔγχε ἂν ἤρετον, εἶγε πλατῶν ἐτύγχανον· τῇ μητρὶ δὲ ἔδδ κεφαλίδι μίαν σκορόδα ἐκόμισα πῶποτε· ἡδέως δ' ἂν ἑμαθον ἅτινα σε παρὰ τῷ Βιθυνῷ τὰ δῶρα. ΜΥΡΤ.

Myrtale, vir nauta potui, mercede conductus nauigans. Nunc enim demum lateri *remigum* dextro praefectus sum: et tu nos contemnis? Nuper vero Aphrodisiis, nonne drachnam posui tua causa ad pedes Veneris argenteam? et iterum matri tuae ad calceos drachmas duas: et huic Lydae saepe in manum nunc duo, nunc autem tres obolos. Haec omnia in summam collecta substantia nautae erat. ΜΥΡΤ. Cepae et saperdae, Dorio? ΔΩΡ. Omnino: nec enim plura, quae adferrem, habui: nempe nec nauigare, si diues essem. Matri vero neque caput allii unquam attuli. Lubenter autem sciam, quanam tibi a Bithyna munera *venerint*. ΜΥΡΤ. Hanc pri-

ΜΥΡΤ. Ταῦτ' αὖτον ὄρα· τὸ χιτῶνιον; ἐκεί-
τος ἐπρίπτο, καὶ τὸν ὄρμον τὸν παχύτερον.

ΔΩΡ. Ἐκεῖνος; ἦδεν γάρ σε πάλαι ἔχουσιν.

ΜΥΡΤ. Ἄλλ' ὃν ἦδεις, πολὺ λεπτότερος ἦν,

καὶ σμαράγδης ἔκ εἶχε. καὶ ἐλλόβια ταυτὴ

καὶ δάπιδα· καὶ πρῶν δύο μῖνας· καὶ τὸ ἐνοί-
κιον κατέβαλεν ὑπὲρ ἡμῶν, ἔσσανδ' αὖ Πατα-

ρικᾶ, καὶ τυρὸν Γυθιακόν, καὶ Φληνάφης. ΔΩΡ.

Ἀλλὰ ἐκεῖνο ἔλγεις, οἷώ ὄντι συγκαθεύδεις

αὐτῷ; ἔτη μὲν ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα πάντως

ἀναφαλαγγίς, καὶ τὴν χροῖαν οἷος κάραβος·

ἔδ' ἔτι δόντας αὐτῷ ἄρᾳ; αἱ μὲν γὰρ χάριτες,

ὦ Διοσκόρῳ, πολλὰ, καὶ μάλιστα ὅποταν ᾄδῃ,

καὶ ἄβρ' εἶναι θέλῃ, ὄνος αὐτολυρίζων Φασίν.

ἀλλὰ

primum vides tunicam? Ille emitt, et monile hoc
crassius. DOR. Ille? Quin olim te habuisse;
noui. MYRT. Quin, quod tu vidisti, multa
erat tenuius, et Smaragdus non habuit: tum emitt
inaures haece, et tapetem: et nuper minas duas,
et domus mercedem soluit pro nobis; non sanda-
lia de Pataris, et caseum Gythiaeum, et id genus
nugas. DOR. Sed illud non dicis, quali cum
homine cubes? vxorem duxit: supra quinquaginta
omnino natus est, recaluafter, et colore
instar scarabei. Neque dentes illius vides? Nam
gratiae, boni Dioscuri! illius multae, praesertim
cum canit et bellus esse vult, asinus ad lyram,
aiunt.

ἀλλὰ ἔναίῳ αὐτῷ, ἀξία γε ἔσα, καὶ γένοιτο
 ὑμῖν παιδίον ὅμοιον τῷ πατρὶ, ἐγὼ δὲ καὶ αὐ-
 τὸς εὐρήσω Δελφίδα, ἢ Κυμβαλίον τῖνα τῶν
 κατ' ἐμὲ, ἢ τὴν γείτονα ἡμῶν τὴν αὐλητρίδα,
 ἢ πάντως τινά. δάπιδας δὲ, καὶ ὄρμας, καὶ
 διμναῖα μισθώματα, ἔ πάντες ἔχομεν. ΜΥΡΤ.
 ὦ μακαρία ἐκείνη, ἢ τις ἐρασὴν σε, ὦ Δωρίων,
 ἔξει. κρόμμυα γὰρ αὐτῇ οἶσεις ἐκ Κύπρου, καὶ
 τυρόν, ὅταν ἐκ Γυθίου καταπλήξ.

aiunt. Sed fruaris illo; digna quidem es: et
 nascatur vobis puer patri similis. Ego vero et
 ipse inueniam Delphidem, aut Cymbalium quan-
 dam, mei ordinis *mulierculam*, aut vicinam no-
 stram tibicinam, aut aliquam omnino. Tapetes
 vero, et monilia, et binarum minarum merce-
 des, non omnes habemus. MYRT. Beatam il-
 lam, quae amatorem te habebit, Dorio. Cepas
 enim illi adferes ex Cypro, et caseum, cum re-
 dibis e Gythio.

XV.

Κοχλὶς καὶ Παρθενίς.

ΚΟΧΛ. **Τ**ί δακρύεις, ὦ Παρθενί, ἢ πόθεν
κατεαγότας τοὺς αὐλοὺς φέρεις;

ΠΑΡΘ. Ὁ σρατιώτης ὁ Αἰτωλὸς ὁ μέγας, ὁ
Κροκᾶλης ἐρῶν, ἐρῶάπισέ με, αὐλήσασαν εὐρῶν
παρὰ τῇ Κροκᾶλῃ, ὑπὸ τῷ ἀντερᾶς αὐτοῦ
Γόργου μεμισθωμένην, καὶ τὲς τε αὐλᾶς μου
συνέτριψε, καὶ τὴν τράπεζαν μεταξύ δειπνέν-
των ἀνέτρεψε, καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχεεν ἐπεισπαί-
σας· καὶ τὸν μὲν ἀγροῖον ἐκείνῳ τὸν Γόργον
ἀπὸ τῆ συμποσίᾳ καταςπάσας τῶν τριχῶν,
ἔπαιον περισάντες αὐτὸς τε ὁ σρατιώτης (Δει-
νόμαχος, οἶμαι, καλεῖται) καὶ ὁ συσρατιώτης
αὐτᾶ.

Cochlis et Parthenis.

COCHL. **Q**uid ploras Parthenis, aut unde fra-
ctas fers tibias? PARTH. Miles
Aetolus, ille magnus amator Crocalae pulsavit
me, quum deprehendisset tibiis canentem apud
Crocalen, conductam a rivali ipsius Gorgo, et
tibias mihi fregit, et mensam inter coenandum
euertit, et craterem irruens effundit. Et rusti-
cum illum Gorgon de conuiuio detractum crini-
bus, pulsarunt circumstantes tum ipse miles, Di-
nomachus puto vocatur, tum illius commilito,

αὐτῷ. ὥς ἐκ οἷδα εἰ βιώσεται ὁ ἄνθρωπος·
 ὦ Κοχλί, αἷμά τε γὰρ ἑρῶν πολὺ ἀπὸ τῶν ρι-
 νῶν, καὶ τὸ πρόσωπον ὅλον ἐξώδηκεν αὐτῷ, καὶ
 πελιδνὸν ἐστίν. ΚΟΧΛ. Ἐμάνη ὁ ἄνθρωπος,
 ἢ μέθῃ τίς ἦν καὶ παροργία τὸ πρᾶγμα; ΠΑΡΘ.
 Ζηλοτυπία τίς, ὦ Κοχλί, καὶ ἔρως ἑκτόπος·
 ἢ Κροκάλη δέ, οἶμαί, δύο τάλαντα αὐτήσασα,
 εἰ βέλεται μόνος ἔχειν αὐτήν· ἐπεὶ μὴ ἐδίδεκε
 Δεινόμαχος, ἐκείνον μὲν ἀπέκλεισεν ἥκοντα,
 προσὰρξάσασά γε αὐτῷ τὰς θύρας, ὡς ἐλέγε-
 το· τὸν Γόργον δὲ Οἰνοέα τινὰ γεωργὸν εὐπορον
 ἐκ πολλῶν ἐρῶντα, καὶ χρηστὸν ἄνθρωπον προσιε-
 μένη, ἔπινε μετ' αὐτῷ, καὶ μετὰ παρέλαβεν αὐλή-
 σουσαν παρ' αὐτοῖς. ἤδη δὲ προχωρῶντος τῷ
 ποτε,

vt. nesciam vivere ne homo possit, mea Cochlis.
 Nam copiosus de naribus profluxit sanguis et fa-
 cies illius tota intumuit et liuida est. COCHL.
 Furit ne homo, an ebrietas erat et vinolenta insa-
 nia? PARTH. Zelotypia quaedam, Cochlis,
 et amor immoderatus. Crocale autem duo, pu-
 to, talenta cum postulasset, si solus habere ipsam
 vellet, non dante Dinomacho, illum exclusit ve-
 nientem, impaeta, vti dicebatur, illi ianua. Gor-
 gium vero, Oenoensem quendam rusticum diui-
 tem, suum olim amatorem, et bonum virum,
 admisit, qui cum biberet, me quoque ad canen-
 dum adhibita. Iam vero processerat compotatio;
 ego

πότε, ἐγὼ μὲν ὑπέκρεκόν τι τῶν Λυδίων, ὁ
 γεωργὸς δὲ ἤδη ἀνίστατο ὀρχησάμενος· ἡ Κροκά-
 λη δὲ ἐκρέτει, καὶ πάντα ἦν ἡδέα· ἐν τοσέ-
 τῳ δὲ κτύπος ἠκούετο, καὶ βοή, καὶ ἡ αὐλὸς
 ἠράσσετο, καὶ μετὰ μικρὸν ἐπεισέπαισαν ὅσον
 ὀκτὼ νεανίσκοι μάλα καρτεροί· καὶ ὁ Μεγα-
 ρεὺς ἐν αὐτοῖς· εὐθύς ἔν ἀνετέτραπτο πάντα,
 καὶ ὁ Γόργος, ὥσπερ ἔφην, ἐπαίετο, καὶ ἐπα-
 τεῖτο χαμαὶ κείμενος. ἡ Κροκάλη δὲ, ἐν οἷδ'
 ὅπως, ἔφθη ὑπεκφυγῶσα παρὰ τὴν γείτονα
 Θεσπιάδα· ἐμὲ δὲ ραπίσας ὁ Δεινόμαχος, Ἐκ-
 φθείρου, Φησί, κατεαγόντας μοι τὰς αὐλὰς
 προσρίψας. καὶ νῦν ἀποτρέχω φράσσασα ταῦ-
 τα τῷ δεσπότῃ· ἀπέρχεται δὲ καὶ ὁ γεωργὸς
 ὁψό-

ego Lydium quoddam sonabam; saltandi causa
 iam surgere parabat, plaudente Crocale, rusticus;
 laeta erant omnia: cum tibi subito exauditur tu-
 multus et clamor, et aulae porta effringitur. Et
 paullo post irruunt octo iuvenes sane robusti, et
 inter illos iste Megarensis. Statim ergo eueria
 omnia, Gorgos ipse, ut dixi, pulsatus, et humi
 iacens conculcatus est. Crocale, nescio quomo-
 do, fuga se ad vicinam Thespiadem subduxerat.
 Me vero colaphis caesam Dinomachus iubet in
 malam rem abire, et cum dicto impingit mihi
 fractas tibias: et nunc aufugio, nunciatura haec
 meo hero. Abit vero etiam rusticus, urbanos
 quos-

ὀψόμενός τινας Φίλους τῶν ἀσικῶν, οἱ παραδώ-
σασσι τοῖς πρυτανεῦσι τὸν Μεγαρέα. ΚΟΧΛ.
Ταῦτ' ἐστὶν ἀπολαῦσαι τῶν στρατιωτικῶν τέτων
ἐρώτων, πληγὰς καὶ δίκας· τὰ δὲ ἄλλα ἡγεμό-
νες εἶναι καὶ χιλιάρχοι λέγοντες, ἦν τι δῆναί
δέη, Περιμένειν, Φασί, τὴν σύνταξιν, ἔς' ἂν
ἀπολαύω τῆς μισθοφορᾶς, καὶ ποιήσω πάντα.
ἐπιτριβεῖεν δ' ἔν' ἀλαζόνες ὄντες· ἔγωγ' ἔν' εὖ
ποιῶ, μὴ προσιεμένη αὐτὰς τὸ παράπαν· ἄ-
λιεύς τις ἐμοὶ γένοιτο, ἢ ναύτης, ἢ γεωργός
ἰσότιμος, κολακεύειν εἰδὼς μικρά, καὶ κομίζων
πολλὰ· οἱ δὲ τὰς λόφους ἐπισείοντες ἔτοι, καὶ
μάχας διηγόμενοι, ψόφοι, ὦ Παρθενί.

quosdam amicos visurus, qui tradant Megarensē
magistratibus. COCHL. Isti fructus amorum
istorum militarium, plagae et lites. Caeterum
duces se ac tribunos cum dicant, si quid dandum
sit, *Expecta*, aiunt, *collectionem tributi militaris*,
dum stipendium percipiam, et *faciam omnia*. Male
pereant igitur superbi impostores. Recte sane
ego istos omnino non admitto. Piscator mihi
aliquis obtingat, aut nauta, aut rusticus, aequus
homo, parum adulandi gnarus, et multum ad-
ferens. At isti qui suas cristas quatiunt, et enar-
rant pugnas, *inanis sunt*, Parthenis mea, strepitus.

Περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς.

Λουκιανὸς Κρονίῳ εὐπράττειν.

Ο Κακοδαίμων Περεγρίνος, ἡ (ὡς αὐτὸς ἔχαι-
 ρέν ὀνομάζων ἑαυτὸν) Πρωτεύς, αὐτὸ δὴ
 ἐκείνο τὸ τῷ Ὀμηρικῷ Πρωτέως ἑπαθεν· ἅπαν-
 τα γὰρ δόξης ἕνεκα γενόμενος, καὶ μυρίας τρο-
 πὰς τραπόμενος, τὰ τελευτάῃ ταῦτα καὶ πῦρ
 ἐγένετο· τὸς ἄρα τῷ ἔρωτι τῆς δόξης εἶχε-
 το. καὶ νῦν ἐκείνος ἀπηνθράκωταί σοι ὁ βέλ-
 τιςτος κατὰ τὸν Ἐμπεδοκλέα, παρ' ὅσον ὁ μὲν
 καὶ διαλαθεῖν ἐπειράθη ἐμβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τὰς
 κρατῆρας· ὁ δὲ γεννάδης ἕτος τὴν πολυανθρῶ-
 ποτάτην τῶν Ἑλληνικῶν πανηγύρεων τηρήσας,
 πυρρῶν

De Morte Peregrini.

Lucianus Cronio Salutem.

Infelix ille Peregrinus, aut, vt ipse nominare
 se gaudebat, Proteus, ipsum illud Homericum
 Protei factum subiit; gloriae enim causa cum
 fuisset omnia, et in mille se formas vertisset, de-
 nique etiam in ignem abiit: tanto nempe gloriae
 amore tenebatur. Iamque in carbonem tibi vir
 optimus versus est Empedoclis exemplo, nisi
 quod ille effugere hominum oculos voluit, cum
 in crateras ipse se iniiceret; at hic generosus ho-
 mo, oblerusta celebritatum Graecarum frequen-
 tissima,

πυρὰν ὅτι μεγίστην νήσας ἐνεπήδησεν, ἐπὶ τοσά-
των μαρτύρων, καὶ λόγους τινὰς ὑπὲρ τάτ' εἰ-
πὼν πρὸς τὰς Ἑλλήνας, οὐ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν
τῷ τολμήματος.

Πολλὰ τοίνυν δοκῶ μοι ὁρᾶν σε γελῶντα ἐπὶ
τῇ κορύζῃ τῷ γέροντος· μᾶλλον δὲ καὶ ἀκούω
βοῶντος, οἷά σε εἰκὸς βοᾶν, ὡς τῆς ἀβελτη-
ρίας, ὡς τῆς δοξοκοπίας, ὡς τῶν ἄλλων ἃ λέγειν
εἰώθαμεν περὶ αὐτῶν. σὺ μὲν ἔν πόρρῳ ταῦ-
τα, καὶ μακρῷ ἀσφαλέσεραι. ἐγὼ δὲ πάρα
τὸ πῦρ αὐτὸ, καὶ ἔτι πρότερον ἐν πολλῷ πλή-
θει τῶν ἀκροατῶν εἶπον αὐτά· ἐνίων μὲν ἀχθο-
μένων, ὅσοι ἐθαύμαζον τὴν ἀπόνοιαν τῷ γέρον-
τος. ἦσαν δὲ τινες, οἱ καὶ αὐτοὶ ἐγέλων ἐπ'
αὐτῷ,

tissima, rogo exstructo maximo, tot testibus in-
filiit, cum rationem consilii sui non multis ante
ipsum factum diebus apud Graecos reddidisset.

2. Quare te videre mihi videor multum riden-
tem obefas viri senis nares: vel potius audire cla-
mantem, vah ineptias! vah aerumnosam gloriae
cupiditatem! vah reliqua, quae dicere de talibus
solemus. Ac tu quidem e longinquo ista et mul-
to securius: at ego apud ipsum ignem, et prius
adhuc in magna audientium multitudine ista di-
xi, grauitur ferentibus quibusdam, quotquot
amentiam senis admirarentur. Erant autem, qui

αὐτῷ, ἀλλ' ὀλίγα δεῖν, ὑπὸ τῶν Κυνικῶν ἐγὼ σοι διεσπᾶσθαι, ὥσπερ ὁ Ἀκταίων ὑπὸ τῶν κυνῶν, ἢ ὁ ἀνεψιὸς αὐτῆς ὁ Πενθεὺς ὑπὸ τῶν Μαιναδῶν.

Ἡ δὲ πᾶσα τῆ δράματος διασκευῇ, τοιαύδε ἦν· τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα οἷός γε ἦν, καὶ ἡλίκᾳ ἐτραγῶδει παρ' ὅλον τὸν βίον, ὑπὲρ τὸν Σοφοκλέα, καὶ τὸν Αἰσχύλον. ἐγὼ δ' ἐπεὶ τάχιστα εἰς τὴν Ἥλιαν ἀφικόμην, διὰ τῆς γυμνασίης αὐτῶν ἐπήκον ἅμα Κυνικῆ τινός, μεγάλη καὶ τραχεῖα τῇ Φωνῇ τὰ συνήθη ταῦτα, καὶ ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν ἐπιβοωμένην, καὶ ἅπασιν ἀπαξαπλῶς λοιδορούμενην, εἴτα κατέληξεν αὐτῷ ἡ βοή ἐς τὸν Πρωτέα· καὶ ὡς ἂν οἷός τε ᾧ, πειρά-

et ipsi illum riderent. Sed parum abfuit, quin discerptus tibi fuisset a Cynicis, vt a canibus Actaeon, aut ipsius Pentheus consobrinus a Maenadibus.

3. Totus autem actionis apparatus hic fuit. Ipsum auctorem fabulae nosti, qualis fuerit, quaeque tota vita dederit Tragoedias, supra Sophoclem et Aeschylum. Ego vero cum primum veni in Elidem, statim audiebam per Gymnasium illorum Cynicum quendam, magna atque aspera voce, consueta illa, et istam de triuio virtutem inclamantem, maledicentemque simpliciter omnibus. Tum exibat illi clamor in Proteum: et quan-

πειράσομαι σοι αὐτὰ ἐκείνα ἀπομνημονεύσαι,
ὡς ἐλέγετο. σὺ δὲ γνωριεῖς δηλαδὴ, πολλάκις
αὐτοῖς παρασὰς βοῶσι.

Πρωτέα γάρ τις, ἔφη, κενόδοξον τολμᾷ λέ-
γειν, ὦ γῆ, καὶ ἥλιε, καὶ ποταμοί, καὶ θάλατ-
τα, καὶ πατρῶς Ἡράκλεις; Πρωτέα, τὸν ἐν Συ-
ρίᾳ δεθέντα, τὸν τῇ πατρίδι ἀνέντα πεντα-
κισχίλια τάλαντα, τὸν ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων πό-
λεως ἐκβληθέντα, τὸν τῷ Ἠλίᾳ ἐπισημότερον,
τὸν ἀνταγωνίσασθαι καὶ αὐτῷ τῷ Ὀλυμπίῳ
δυναμένον. ἀλλ' ὅτι διὰ πυρὸς ἐξάγειν τῷ βίᾳ
διέγνωκεν ἑαυτὸν, εἰς κενοδοξίαν τινὲς τοῦτο
ἀναφέρουσιν. ἔγὰρ Ἡρακλῆς ἔτως; ἔγὰρ Ἀ-
σκλη-

quantum potero, studebo ipsa tibi illa, vti pro-
lata sunt, referre. Tu vero agnosces nimirum,
qui saepe clamantibus adstiteris.

4. *Proteum ergo, inquit, vanae cupidum gloriae dicere quisquam audeat? o terra, et sol, et flumina, et mare, et familiaris Hercules! Proteum illum vincitum in Syria, illum condonantem patriae suae quinquies mille talenta? illum Romanorum urbe eie-*
ctum, sole illum insigniorem, illum qui cum ipso certare possit Olympio. Sed quod per ignem educere se de vita decrevit; ad vanam gloriam nonnulli hoc referunt. Nonne enim sic Hercules? Non enim

σληπιός καὶ Διόνυσος κερυνῶ; ἔ γάρ τ' ἀ τε-
λευταῖα Ἐμπεδοκλῆς εἰς τὰς κρατῆρας;

Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Θεαγένης (τᾷτο γὰρ ὁ
κεκρυγὼς ἐκείνος ἐκαλεῖτο) ἡρόμην τινὰ τῶν
πρεσβύτων, τί βέλεται τὸ περὶ τῆ πυρὸς, ἢ
τί Ἡρακλῆς καὶ Ἐμπεδοκλῆς πρὸς τὸν Πρωτέα;
ὁ δὲ, Οὐκ εἰς μακρὰν, ἔφη, καύσει ἑαυτὸν ὁ
Πρωτεὺς Ὀλυμπιάσι. Πῶς, ἔφη, ἢ τίτος ἐνε-
κ; εἶτα ὁ μὲν ἐπειρᾶτο λέγειν· ἐβία δὲ ὁ Κυ-
νικός, ὥς ἐ ἀμύχανον ἦν ἄλλ' ἀκέραιον. ἐπῆκεον
ἐν τὰ λοιπὰ, ἐπαντλῆντος αὐτῷ, καὶ θυμα-
σάς τινας ὑπερβολὰς διεξιόντος κατὰ τῆ Πρω-
τέως· τὸν μὲν γὰρ Σινωπέα, ἢ τὸν διδάσκαλον
αὐτῷ Ἀντισθένη, ἔδδ' παραβάλλειν ἡξί' αὐτῷ,
ἀλλ'

*Aesculapius ac Bacchus fulmine? Non enim ultima
aetate in crateras Empedocles?*

5. Cum vero dixisset ista Theagenes, hoc enim
clamoso illi nomen erat, interrogo adstantium
aliquem, *Quid velles sibi illud de igne, aut quid
ad Proteum Hercules atque Empedocles?* Ille, *Non
ita multo post, inquit, cremabit se ipse Proteus
Olympiis. Quomodo, inquam, aut, qua de causa?*
Tum ille respondere parabat; clamabat autem
Cynicus, ut alium exaudire non posses. Audiui
igitur profundentem reliqua, et admirabilis quos-
dam dicendi excessus de Proteo proferentem.
Nam Sinopensem illum, aut illius magistrum
Athenem, ne comparare quidem illi dignaba-
tur,

ἀλλ' ἔδὲ τὸν Σωκράτη αὐτόν· θαλάει δὲ τὸν Δία ἐπὶ τὴν αἰθραν. εἴτα μέντοι, ἔδοξεν αὐτῷ ἴσως πως φυλάξαι αὐτὰς, καὶ ἔτω κατέπαυσε τὸν λόγον·

Δύο γὰρ ταῦτα, ἔφη, ὁ βίος ἄριστα δημιουργήματα ἐθεάσατο, τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον, καὶ Πρωτέα· πλάσσει δὲ καὶ τεχνίται, τῷ μὲν Φειδίας, τῷ δὲ ἡ Φύσις· ἀλλὰ νῦν ἐξ ἀνθρώπων εἰς θεὸς τὸ ἀγαλματῶτο οἰκῆσεται, ὀχήμενον ἐπὶ τῷ πυρὸς, ὀρφαντὲς ἡμᾶς καταλιπόν. ταῦτα ξὺν πολλῷ ἰδρῶτι διεξελθὼν, ἐδάκρυε μάλα γελοίως, καὶ τὰς τρίχας ἐτίλλετο, ὑποφειδόμενος μὴ πάνυ ἔλκειν, καὶ τέλος ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μεταξὺ τῶν Κυνικῶν τινες, παραμυθήμενοι,

Μετὰ

tur, sed nec ipsum Socratem: Iquem potius ad certamen illud prouocabat. Deinde tamen visum illi est aequo aliquatenus fastigio vtrumque servare, atque ita orationem finiit:

6. Haec nempe duo, inquit, opera praestantissima spectavit orbis, Olympium Iouem et Proteum: Fictores et artifices alterius Phidias, alterius vero natura. At nunc de hominibus ad Deos hoc simulacrum abibit, inuectum igni, nobis relictis orphanis. Ista multo cum sudore ubi pronunciasset, ploravit ridicule, et crines sibi vellit, aliquantum tamen parcens, ne nimis traheret. Tandem gannientem adhuc Cynicum quidam velut consolantes abducunt.

Μετὰ δὲ τῷτον ἄλλος εὐθύς ἀναβαίνει, οὐ περιμένοντας διαλυθῆναι τὸ πλῆθος, ἀλλὰ ἐπ' αἰδομένοις 1) τοῖς προτέροις ἱερείοις ἐπέχει τῶν σπονδῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ πολὺ ἐγέλα, καὶ ὁῆλος ἦν νεόθεν αὐτὸ δρῶν· εἴτα ἤρξατο ὥδέ πως· ἔπει ὁ κατάρτος Θεαγένης τέλος τῶν μισητῶν αὐτῷ λόγων τὰ Ἡρακλείτε δάκρυα ἐποίησατο, ἐγὼ κατὰ τὸ ἐναντίον ἀπὸ τῷ Δημοκρίτε γέλωτος ἄρξομαι· καὶ αὖθις ἐγέλα ἐκπολὺ, ὥς καὶ ἡμῶν τὰς πολλὰς ἐπὶ τὸ ὅμοιον ἐπεσπάσατο.

Εἴτα

7. Post hunc vero alius statim escendit, dilabi multitudinem non passus, sed ardentibus adhuc prioribus extis infundens libamina. Ac primo quidem multum risit, quod ex imis illum praecordiis facere, appareret. Tum ita fere exorsus est: *Quandoquidem execrabilis ille iste Theagenes finem impurissimae orationis suae Heracliti fecit lacrimas; ego e contrario a Democriti risu incipiam, et denuo risit tantum, ut etiam nostrum plures ad risus societatem pertraheret.*

8. Dein

1. ἐπ' αἰδομένοις] Non damnauerim repetitionem Praepositionis, ἐπ' αἰδομένοις ἐπέχει. sed sine fraude etiam fuerit, quod interpretatus sum, ac si legeretur mutatione tenuissima ἔτι αἰδομένοις. *Gesner.*

Εἴτα ἐπιστρέψας ἑαυτὸν, Ἦ τί γὰρ ἄλλο, ἔφη, ὦ ἄνδρες, χρὴ ποιεῖν ἀκρόντας μὲν οὕτω γελοίων ῥήσεων, ἑρῶντας δὲ ἄνδρας γέροντας δοξαρίᾳ καταπτύσσειν ἕνεκα, μονονυχὶ κυβισῶντας ἐν τῷ μέσῳ; ὡς δὲ εἰδεῖν τε οἷόν τι τὸ ἀγαλμά ἐστι τὸ καυθησόμενον, ἀνέστατέ με, ἐξαρχῆς παραφυλάξαντος τὴν γνώμην αὐτῆ, καὶ τὸν βίον ἐπιτηρήσαντος· ἐνια δὲ παρὰ τῶν πολιτῶν αὐτῆ ἐπυνθανόμην, καὶ οἷς ἀνάγκη ἦν ἀκριβῶς εἰδέναί αὐτόν.

Τὸ γὰρ τῆς Φύσεως τέτο πλάσμα καὶ δημιουργημα, ὃ τῆ Πολυκλείτου κανὼν, ἐπεὶ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξατο, ἐν Ἀρμενίᾳ μοιχεύων ἀλγὺς, μάλα πολλὰς πληγὰς ἔλαβε, καὶ τέλος κατὰ
τῆ

8. Dein se conuertens, *Aur quid enim aliud, inquit, viri, faciendum est; ubi audimus dictiones adeo ridiculas, videmus autem viros senes despiciendae cuiusdam gloriolae causa tantum non saltare in caput in publico. Ut autem sciatis, quale simulacrum sit iam comburendum, me audite, qui diligenter obseruavi illius animum, et vitam exploraui: quaedam vero de ciuibus istius exquirendo cognoui, iisque, qui necessitate quadam recte istum nosse debebant.*

9. Hoc enim fictum naturae manibus simulacrum, hic Polycleti canon, cum ad virilem aetatem peruenisset, in Armenia deprehensus in adulterio plagas accepit sane multas, ac tandem salu de regulis effu-

τῷ τέγχε ἀλόμενος διέφυγε, ῥαφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος· εἶτα μερᾶκιόν τι ὠραῖον διαφθείρας, τρισχιλίων ἐξωνήσατο παρὰ τῶν γονέων τῷ παιδὸς, πενήτων ὄντων, μὴ ἐπὶ τὸν ἄρμοςὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας.

Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἔασι μοι δοκῶ· πηλὸς γὰρ ἔτι ἀπλαστός ἦν, καὶ ἀδέσπω ἐντελὲς ἀγαλμα ἡμῖν ἐδεδημιζήρητο. ἃ δὲ τὸν πατέρα ἔδρασε, καὶ πάνυ ἀνῆσται ἄξιον, καίτοι πάντες ἴδε, καὶ ἀκηκόατε ὡς ἀπέπνιξε τὸν γέροντα, καὶ ἀνασχόμενος αὐτὸν ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη ἤδη γηρῶντα. εἶτα ἐπειδὴ τὸ πρῶγμα διεβεβόητο, Φυγὴν ἐαυτοῦ κατὰδικάσας ἐπλανᾶτο, ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων.

“Οτε-

git, obturatum raphano podicem auferens. Deinde adolescentulum formosum cum corrupisset, tribus millibus redemit se a parentibus pueri pauperculis, ne ad Praesulem Asiae deduceretur.

10. Haec, et quae sunt in hoc genere, placeat omittere: argilla enim adhuc erat informis, nondum inde perfectum nobis simulacrum effectum fuerat. Quae autem patri fecerit, audire omnino operae pretium est. Quamquam nostis omnes et audistis, ut senem suffocauerit, non passus illum ultra sexaginta annos iam senescere. Deinde cum per-vulgatum esset facinus, exilio a se damnatus oberravit aliam alia terra permutans.

11. Quo

Ὅτεπερ καὶ τὴν Φαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστιανῶν ἐξέμαθε, περὶ τὴν Παλαιστίνην τοῖς ἰερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν αὐτῶν συγγενόμενος. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεὶ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, προφήτης, καὶ θιασάρχης, καὶ ξυναγωγεὺς, καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὢν. καὶ τῶν βίβλων τὰς μὲν ἐξηγεῖτο, καὶ διεσάφει, πολλὰς δὲ αὐτὸς καὶ ξυνέγραφε, καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκείνοι ἡγᾶντο, καὶ νομοθέτῃ ἐχρῶντο, καὶ πρᾶσάτην ἐπέγραφον. τὸν μέγαν γὰρ ἐκείνον ἔτι σέβασιν ἀνθρώπων, τὸν ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἀνάσκολοπισθέντα, ὅτι καινὴν ταύτην τελετὴν εἰσήγαγεν εἰς τὸν βίον.

Τότε δὲ καὶ συλληφθεὶς ἐπὶ τῷ τῷ Πρωτεύς, ἐνέπεσεν εἰς τὸ δεσμωτήριον. ὅπερ καὶ αὐτὸ

II. *Quo quidem tempore etiam admirabilem Christianorum sapientiam edidicio, in Palaestina cum sacerdotibus illorum et scribis versatus. Et, quid multa? Breui tempore, ut pueri iuxta se viderentur omnes, effecit, Propheta ipse, et chori illorum praeful, et concionator, et solus omnia. Ac librorum alias interpretatus est, ac declaravit, multos ipse conscripsit: itaque Dei instar ipsum habebant, et utebantur legislatore, et suum scribebant antistitem. Nempe magnum illum adhuc venerantur hominem, illum cruci in Palaestina, ob introducta in vitam haec mysteria, affixum.*

12. *Tum quidem deprehensus eo in crimine Proteus in vincula coniectus est: quae ipsa res non par-*
vam

αὐτὸ δ' μικρὸν αὐτῷ ἀξίωμα περιεποίησε πρὸς τὸν ἐξῆς βίον, καὶ τὴν τερατείαν, καὶ δοξοκοπίαν, ὧν ἐρῶν ἐτύγχανεν. ἐπεὶ δ' ἔν ἐδέδετο, οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν ποιῶμενοι τὸ πρᾶγμα, πάντα ἐκίνεον, ἐξαρπάσαι περὶ αὐτόν. εἴτ' ἐπεὶ τῷτο ἦν ἀδύνατον, ἤγε ἄλλη θεραπεία παῖσα δ' παρέργως ἀλλὰ ζὺν σπαρδῇ ἐγίνετο· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθύς ἦν ὄρεᾶν παρὰ τῷ δεσμωτηρίῳ περιμένοντα γραΐδια, χήρας τινάς, καὶ παιδία ὀρφανά· οἱ δὲ ἐν τέλει αὐτῶν καὶ συνεκάθουδον ἔνδον μετ' αὐτοῦ, διαφθεύοντες τοὺς δεσμοφύλακας· εἴτα δεῖπνα ποικίλα εἰσεκομίζετο, καὶ λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν ἐλέγοντο, καὶ ὁ βέλτιστος Περσεγρίνος (ἔτι γὰρ τοῦτο ἐκάλειτο)

viam illi futurare vitae dignitatem conciliauit, et praestigiarum gloriaeque studium, quae iam ante amabat. Cum igitur in vinculis esset, communem eam calamitatem rati Christiani, nihil intentatum relinquunt, ut illum eripiant. Deinde ubi hoc fieri non poterat, ministerium omne reliquum non obiter, sed summo studio peragebatur. Et mane quidem statim videres praesto esse ad carcerem verulas, viduas quasdam et orphanos. Qui vero bonoratioribus illorum, ii etiam corruptis carceris custodibus intra apud istum pernoctabant. Deinde coenae inferebantur collaticiae, et sacri illorum libri recitabantur, et praeclarus ille Peregrinus (hoc enim ad-
buc

λεῖτο) καινὸς Σωκράτης ὑπ' αὐτῶν ὠνομάζετο.

Καὶ μὴν καὶ τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων ἐστίν, ὧν ἦκόν τινες τῶν Χριστιανῶν σελλόντων ἀπὸ τοῦ κοινῆ, βοηθήσοντες, καὶ ξυναγορεύοντες, καὶ παραμυθησόμενοι τὸν ἀνὴρα. ἀμήχανον δέ τι τὸ τάχος ἐπιδείκνυνται, ἐπειδὴν τι τοιοῦτον γένηται, δημόσιον. ἐν Βεαχῇ γάρ, ἀφειδῶσι πάντων. καὶ δὴ καὶ τῷ Περεγρίνῳ πολλὰ τότε ἦκε χρήματα παρ' αὐτῶν ἐπὶ προφάσει τῶν δεσμῶν, καὶ πρόσδοσιν ἔμικράν ταύτην ἐποίησατο. πεπεικασί γάρ αὐτὰς οἱ κακοδαίμονες, τὸ μὲν ὅλον ἀθάνατοι ἔσσεσθαι, καὶ βιώσεσθαι τὸν αἰεὶ χρόνον. παρ' ὃ καὶ καταφρονῶσι τῆ θανάτου.

buc tum nomine censebatur) nouus ab illis dicebatur Socrates.

13. *Quin etiam ex Asiaticis quibusdam urbibus, Christianorum missu publico, venere quidam, adiutori virum, et aduocati eius futuri, consolaturique. Incredibilem enim alacritatem ostendunt, si quid tale fiat publice. Vt enim breuiter dicam, nulli rei parcant. Itaque etiam Peregrino tum multae ab illis venere vinculorum causa pecuniae, eumque redditum habuit sibi non mediocrem. Persuaserunt enim sibi miseri in uniuersum quidem se futuros esse immortales, et perpetuo tempore victuros: unde etiam contemnunt mortem vulgo, suaque se sponte occi-*

νάτῃ, καὶ ἐκόντες αὐτὰς ἐπιδιδόασιν οἱ πολλοί. ἔπειτα δὲ ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος ἔπεισεν αὐτὰς, ὡς ἀδελφοὶ πάντες εἶναι ἀλλήλων· ἐπειδὴν ἀπαξ παραβάντες, θεὸς μὲν τὰς Ἑλληνικὰς ἀπαρνήσονται, τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμένον ἐκείνον σοφιστὴν αὐτῶν προσκυνῶσι, καὶ κατὰ τὰς ἐκείνων νόμους βιωσι. καταφρονῶσιν οὖν ἀπάντων ἐξίσης, καὶ κοινὰ ἡγῶνται, ἀνευ τινὸς ἀκριβῆς πίσεως τὰ τοιαῦτα παραδεξάμενοι. ἦν τοίνυν παρέλθῃ τις εἰς αὐτὰς γόης, καὶ τεχνίτης ἄνθρωπος, καὶ πρᾶγμασι χρῆσθαι δυνάμενος, αὐτίκα μάλα πλέσιος ἐν βραχεῖ ἐγένετο, ιδιώταις ἀνθρώποις ἐγγχεῖν.

Πλὴν ἀλλ' ὁ Περειγρῖνος ἀφείθη ὑπὸ τῇ τότε τῆς Συρίας ἀρχοντος, ἀνδρὸς Φιλοσοφίας

καί-

occidendos praebent. Deinde vero primus illis legislator persuasit, omnes esse inuicem fratres, postquam semel transgressi, Graecos Deos abnegauerint, adorauerint autem affixum illum cruci suum Sophistam, atque ex ipsius legibus uiuant. Quare omnia reliqua aequae contemnuunt, et arbitrantur communia, quae quidem nullo idoneo argumento receperunt. Si quis ergo ad illos veniat impostor, et callidus homo, et uti rebus qui sciat, ilicet breui statim tempore diues factus homines imperitos albis dentibus deridet.

14. Verum Peregrinus ab eo, qui tum praestabas Syriae, dimissus est, viro, qui Philosophiam

αμα-

χαίροντες, ὃς συνεῖς τὴν ἀπόνοιαν αὐτῷ, καὶ ὅτι δέξαιτ' ἂν ἀποθανεῖν, ὡς δόξαν ἐπὶ τῷ ἀπολίποι, ἀφῆκεν αὐτὸν, ἔδὲ τῆς κολάσεως ὑπολαβὼν ἄξιον. ὁ δὲ εἰς τὴν οἰκίαν ἐπανελθὼν, καταλαμβάνει τὸ περὶ τῶ πατρὸς Φόνε ἐτι φλεγμαῖνον, καὶ πολλὰς τὰς ἐπανατεινόμενας τὴν κατηγορίαν. διήρπασε δὲ τὰ πλεῖστα τῶν κτημάτων παρὰ τὴν ἀποδημίαν αὐτῷ, καὶ μόνοι ὑπελείποντο οἱ ἄγροί ὅσον εἰς πεντεκαίδεκα τάλαντα· ἦν γὰρ ἡ πᾶσα ἔσχα τριάκοντά περ τάλαντων ἄξία, ἣν ὁ γέρον κατέλιπεν, ἔχ ὥσπερ ὁ παγγέλοιος Θεαγένης ἔλεγε, πεντακισχιλίων. τοσούτοι γὰρ ἔδὲ ἡ πᾶσα τῶν Παριανῶν πόλις, πέντε σὺν αὐτῇ τὰς γειτνιασας

amaret, quique intellecta istius amentia, eumque mortem optaturum, uti famam eo nomine relinqueret, hominem, ne dignum quidem poena ratus, dimisit. At ille in patriam reuersus deprehendit flagrantem adhuc illam de patre interfecto famam, et multos accusationem iniungentes. Verum etiam pleraeque ipsius opes per illam peregrinationem direptae fuerant, solis relictis agris quindecim circiter talentorum. Tota enim, quam reliquerat senex, substantia triginta forte talentorum fuerit; non quinquies mille, ut ridiculus iste dixit Theagenes. Tanti enim nec uniuersa Parianorum urbs, si vicinas sibi quin-

σας παραλαβῆσα, πραθείη ἂν, αὐτοῖς ἀνθρώ-
ποις, καὶ βοσκήμασι, καὶ τῇ λοιπῇ παρασκευῇ.
Ἄλλ' ἔτι γε ἡ κατηγορία καὶ τὸ ἔγκλημα θε-
μὸν ἦν, καὶ ἐώκει ἐκ εἰς μακρὰν ἐπαναστήσεσθαι
τις αὐτῷ. καὶ μάλιστα ὁ δῆμος αὐτὸς ἡγανά-
κτει, χρηρὸν, ὡς ἔφασαν οἱ ἰδόντες, γέροντα
πενθῆντες, ἔτως ἀσεβῶς ἀπολωλότα. ὁ δὲ
σοφὸς ἔτος Πρωτεὺς πρὸς ἅπαντα ταῦτα σιέ-
ψασθε οἷόν τι ἐξεῦρε, καὶ ὅπως τὸν κίνδυνον
δίδρυγε. παρελθὼν γὰρ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν
Παριανῶν (ἐκόμα δὲ ἤδη, καὶ τρίβωνα πινα-
ρὸν ἡμπείχετο, καὶ πήραν παρήρητο, καὶ τὸ
ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἦν, καὶ ὅλως μάλα τραγικῶς
ἔσκεύαζο.) τοιοῦτος οὖν ἐπιφανεῖς αὐτοῖς, ἀφ-
εῖναι

*que alias assumat, forte vendatur, ipsis cum homi-
nibus, et pecudibus, et apparatu reliquo.*

15. *Verum tamen accusatio illa et crimen adhuc
calebat, videbaturque futurum, ut non ita multo
post aliquis contra illum consurgeret. Et maxime
ipse indigne ferebat populus, bonum senem, vix di-
cebant, qui viderant, impie adeo periisse lugentes.
At sapiens iste Proteus ad haec omnia videte quid
inuenerit, et qua ratione effugerit periculum. Pro-
gressus nempe in Parianorum concionem (iam autem
comam aluerat, et pallium induerat sordidum, et
suspenderat peram, et in manu fustis erat, et tra-
gicum omnino habitum sumserat.) Sic ergo in con-
spectum*

εἶναι εἶπε τὴν ἐσίαν, ἣν ὁ μακαρίτης πατὴρ αὐ-
τῷ κατέλειπε, δημοσίαν εἶναι πᾶσαν. τᾷτο ὡς
ἤκουσεν ὁ δῆμος, πένητες ἄνθρωποι, καὶ πρὸς
διανομὰς καχηρότες, ἀνέκραγον εὐθὺς ἕνα Φι-
λόσοφον, ἕνα Φιλόπατριν, ἕνα Διογένην καὶ
Κράτητος ζηλωτὴν. οἱ δὲ ἐχθροὶ ἐπεφίμωντο·
καὶν εἴ τις ἐπιχειρήσειε μεμνηθεῖναι τῶ Φόνου,
λαοῖς εὐθὺς ἐβάλλετο.

Ἐξήκει ἂν τὸ δεύτερον πλανησόμενος, ἱκανὰ
ἐφόδια τὰς Χριστιανὰς ἔχων, ὑφ' ὧν δορυφο-
ρέμενος, ἐν ἅπασιν ἐφθόνοις ἦν. καὶ χρόνον
μὲν τινα ᾗτως ἐβόσκετο. εἴτα παρανομήσας τι
καὶ ἐς ἐκείνας (ὧφθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων
τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς) οὐκ ἔτι προσιεμένων
αὐτῶν

*spectum illorum prodians, permittere se ait, ut uni-
versa patris sui felicitis memoriae substantia sit pu-
blica. Hoc ut populus audiuit, homines pauperes et
inhiantes largitionibus, statim exclamant, Vnum
Sapientiae, vnum patriae amatorem! vnum Dio-
genis et Cratetis aemulum! Inimicis autem ut iam
obturatum erat, et si quis caedis iniicere mentionem
conaretur, lapidibus statim petebatur.*

16. Iterum ergo in aliud exilium atque errorem
egressus est, satis luculenti viatici instar habens
Christianos, quorum satellitio instructus copiis omni-
bus abundabat. Atque aliquamdiu ita alebatur.
Deinde migratis etiam illorum legibus, visus enim,
puto, fuerat prohibitio illis cibo uti; cum non am-

αὐτῶν ἀπορέμενος, ἐκίπαλινωδίας ὥστε δεῖν
ἐπαίτεϊν παρὰ τῆς πόλεως τὰ κτήματα, καὶ
γραμματεῖον ἐπιδᾶς, ἥξικ ταῦτα καμίσασθαι,
καλεῦσαντος βασιλέως. εἶτα τῆς πόλεως ἀντι-
πρεσβευσαμένης, ἔθεν ἐπράχθη, ἀλλ' ἐμμένειν
ἐκαλεύσθη, οἷς ἅπαξ διέγνω, μηδενὸς καταναγ-
κῶσαντος.

Τρίτη ἐπὶ τούτοις ἀποδημία εἰς Αἴγυπτον
παρὰ τὸν Ἀγαθόβουλον, ἵνα περὶ τὴν θαυμα-
σὴν ἀσκησιν διήσκητο, ξυρόμενός μὲν τῆς κε-
φαλῆς τὸ ἥμισυ, χριόμενος δὲ πηλῶ τὸ πρόσ-
ωπον, ἐν πολλῶ δὲ τῶν περιεσώτων δῆμῳ
ἀναφλῶν τὰ αἰδοῖον, καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τέ-
το καλῶμενον ἐπιδεικνύμενος. εἶτα παῖων, καὶ
παλό-

plius eum admitterent, ad indigentiam redactus ae-
quum censebat, retractata donatione, a ciuitate re-
petere bona sua: Haroque libello recipere illa Impe-
ratoris iussu postulabat. Deinde, missis contra ipsum
a ciuitate Legatis, frustra fuit, iussusque in his;
quae nemine cogente constituisset, manere.

17. Post haec tertia ab illo suscepta in Aegyptum
peregrinatio ad Agathobulum, ubi admirabilem illam
exercitationem suscepit, ut rafa dimidia capitis par-
te, oblita luto facie, in multo circumstantium po-
pulo, fricando pudendo, illud quod indifferens ab
istis vocatur, in se ostenderet; deinde vel pulsaret
ipse,

παύμενος νάρθηγι εἰς τὰς πρυγὰς, καὶ ἄλλα πολ-
λὰ νουνηκώτερα 2) θαυματοποιῶν.

Ἐκεῖθεν δὲ ἔτι παρεσκευασμένος, ἐπὶ Ἰτα-
λίαν ἔπλευσε, καὶ ἀποβάς τῆς νεώς, εὐθύς ἐλοι-
δορεῖτο πᾶσι, καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ, πρῶ-
τον αὐτὸν καὶ ἡμερώτατον εἰδώς· ὥς ἀσφα-
λῶς ἐτόλμα. ἐκείνῳ γάρ, ὡς εἰκὸς, ὀλίγον
ἔμαθε τῶν βλασφημιῶν, καὶ ἐκ ἧς φιλοσο-
φίαν ὑποδυόμενόν τινα κολλάζειν ἐπὶ ῥήμασι, καὶ
μάλιστα τέχνην τινὰ τὸ λοιδορεῖσθαι πεποιημέ-
νον. τῷ δὲ καὶ ἀπὸ τῶν τῆς δόξης ὑ-
ξάνε-

*ipse, vel pulsandas ferula nates aliis praeberet, alia-
que vehementiora etiam spectacula cederet.*

18. Hinc autem sic instructus nauigavit in Ita-
liam, et egressus naui maledicere statim coepit omni-
bus, Imperatori maxime, quem mitissimum sciret
mansuetissimumque: quo maiori confidentia ausus
est. Parum enim ille, ut par erat, curabat male-
dicta, neque dignam se censebat, hominem philoso-
phiae larvam indutum propter verba punire, eum
praesertim, qui sibi artem ipsum illud maledicere
fecisset. Isti vero etiam inde fama crevit. Apud

Ee 2

impe.

2, νουνηκώτερα] Dedi vehementiora. Haec sae-
pe verbi vis est, illustrata a Geuartio ad
Statii Sylu. I, 4, 51. f. Papin. lectt. I, 32.
itemque a Io. Andr. Bosio Diss. ad 2. Tim.
II, 22. f. νεωτέραις ἐπιθυμίαις. Gesner.

ζάνετο· παρὰ γοῦν τοῖς ἰδιώταις καὶ περιβλεπτος ἦν ἐπὶ τῇ ἀπονοίᾳ, μέχρι δὴ ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος ἀνὴρ σοφὸς ἀπέπεμψεν αὐτὸν ἀμέτρως ἐντρυφῶντα τῷ πρᾶγματι, εἰπὼν μὴ δέισθαι τὴν πόλιν τοιᾶντα Φιλοσόφου. πλὴν ἄλλα καὶ τῷτο κλεινὸν αὐτῷ, καὶ διὰ σώματος ἦν ἅπασιν, ὁ Φιλόσοφος διὰ τὴν παρρησίαν, καὶ τὴν ἄγαν ἐλευθερίαν ἐξελάθει. καὶ προσήλαυνε κατὰ τῷτο τῷ Μασωνίῳ, καὶ Δίωνι, καὶ Ἐπικτήτῳ, καὶ εἴ τις ἄλλος ἐν περιγᾶσει τοιαύτη ἐγένετο.

Οὕτω δὴ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν, ἄρτι μὲν Ἥλείοις ἐλοιδορεῖτο, ἄρτι δὲ τὰς Ἑλλήνας ἐπειθεν ἀντάρασθαι ὅπλα Ῥωμαίοις, ἄρτι δὲ ἀνδράπα-

imperitos enim propter ipsam hanc amenciam erat conspicuus, donec Praefectus urbis, vir sapiens, nimis se petulanter ea in re gerentem eiecit, praefatus, non indigere urbem tali Philosopho. Verum enim vero hoc ipsum celebriorem reddidit, cum in ore esset omnium Philosophus propter dicendi fiduciam, et nimiam libertatem urbe exactus: idque ipsum admouit hominem ad Musonium, et Dionem, et Epictetum, et si quis alius simili conditione fuit.

19. Ita certe in Graeciam cum venisset, iam Ensidus maledicebat: iam suadebat Graecis, vii arma contra Romanos capere: iam virum doctrina pari

παῖδες καὶ ἀξιωματι πρᾶχοντα, διότι καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις εὖ ἐποίησε τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὕδαρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἔπαυσε δίψαι ἀπολυμένους τὰς πανηγυριστὰς, κακῶς ἠγόρευεν ὡς καταθνήσκοντα τὰς Ἑλλήνας, δέον τὰς θεατὰς τῶν Ὀλυμπίων διακαρτερεῖν διψῶντας, καὶ νῆ Δία γε καὶ ἀποθνήσκειν πολλὰς αὐτῶν ὑπὸ σφοδρῶν τῶν νόσων, αἱ τέως διὰ τὸ ξηρὸν τῶ χωρὶς, ἐν πολλῷ τῷ πλήθει ἐπεπόλαζον· καὶ ταῦτα ἔλεγε, σφίνων τῶ αὐτῶ ὕδατος. ὡς δὲ μικρὰ κατέλευσαν αὐτὸν, ἐπιδραμόντες ἅπαντες, τότε μὲν ἐπὶ τὸν Δία καταφυγὼν ὁ γενναῖος, εὔρετο τὸ μὴ ἀποθανεῖν.

Ἐ;

pariter et dignitate eminentem, quod praeter caetera hoc beneficium Graeciae praestiterat, ut oquam perduceret Olympiam, et prohiberet ne porro sibi perirent spectatores, maledictis incessabat, velut qui effeminaret Graecos; cum deceret sitim ferre spectatores Olympiorum, quin, ita me Iupiter, perire multos illorum a morbis vehementibus, qui tum propter regionis siccitatem, in magna multitudine frequentes erant. Et haec dicebat bibens ipse de eadem aqua. Cum vero parum abessent, quin lapidibus illum, concursu omnium facto, obruerent: tum ad Iouem confugiens vir fortis, mortem euitavit.

Ἐς δὲ τὴν ἐξῆς Ὀλυμπιάδα, λόγον τινα διὰ τεττάρων ἐτῶν συνθεὶς τῶν διὰ μέσου, ἐξήνεγκε πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἔπαινον ὑπὲρ τοῦ τὸ ὕδωρ ἐπαγαγόντος, καὶ ἀπολαγίαν ὑπὲρ τῆς τότε Φυγῆς. ἤδη δὲ ἀμελούμενος ὑφ' ἀπάντων, καὶ μηκέτ' ὁμοίως περιβλεπτός ὢν, ἑαλα γὰρ ἦν ἅπαντα, καὶ οὐδὲν ἔτι κινημεργεῖν ἐδύνχτο, ἐφ' ὅτῳ ἐκπλήξει τοὺς ἐντυγχάνοντας, καὶ θαυμάζουν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβάλλειν ποιήσει, οὐπὲρ ἐξαρχῆς ἄριστὸν τινα ἔρωτα ἐρῶν ἐτύγχανε, τὸ τελευταῖον ταῦτα τόλμημα ἐβουλεύσατο περὶ τῆς πυρᾶς, καὶ δίδωκε λόγον ἐς τοὺς Ἕλληνας εὐθύς ἀπ' Ὀλυμπίων τῶν ἔμπροσθεν, ὡς ἐς τῆτιόν καύσων ἑαυτόν.

Καὶ

20. Olympiade proxima, orationem quatuor interiectis annis a se compositam ad Graecos attulit, laudem eius qui aquam perduxit; et fugae superioris excusationem. Sed cum iam negligeretur ab omnibus, nec amplius ita conspicuus esset; obsoleta quippe erant omnia, nec novum quidquam poterat proferre, quo percelleret audientes, atque admirandum se conspiciendumque praeberet, cuius rei ab initio inde vebementer cupidus fuerat: ultimum hoc de rogo facinus meditari coepit: sparsitque famam inter Graecos a superioribus statim Olympiis, se futuro tempore se crematurum.

21. Et

Καὶ νῦν αὐτὰ ταῦτα θαυματοποιεῖ, ὡς Φασι, βύθρον ἐρύττων, καὶ ξύλα συγκομίζων, καὶ δεινὴν τινα τὴν καρτερίαν ὑπισχνάμενος. ἐχρῆν δὲ, αἶμα, μέλισσα μὲν περιμένειν τὸν θάνατον, καὶ μὴ δραπετεύειν ἐκ τῆς βίης. εἰ δὲ καὶ πάντως διέγνωσὸ οἱ ἀπαλλάττεσθαι, μὴ πυρὶ, μηδὲ τοῖς ἀπὸ τῆς τραγωδίας τέτοις χρῆσθαι, ἀλλ' ἕτερον τινα θανάτου τρόπον, μυρίων ὄντων, ἐλόμενον ἀπελθεῖν. εἰ δὲ καὶ τὸ πῦρ ὡς Ἡρακλείν τι ἀσπάζεται, τί δήποτε ἐχὶ κατὰ σιγὴν ἐλόμενος ὄρος εὐδενδρον, ἐν ἐκείνῳ ἑαυτὸν ἐνέπρησε μόνος, ἕνα τινὰ οἶον Θεαγένη τέτον, Φιλοκτήτην παρὰ λαβῶν; ὁ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τῆς πανηγύρεως πληθύνουσης, μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς ὀπτήσει ἑαυτὸν, ἐκ ἀνάγκης ὦν, μὰ τὸν Ἡρακλέα, εἶγε

21. Et nunc eadem portenta agitat, fodienda, ut aiunt, fossa, comportandis lignis, et mirifica quadam fortitudine pollicenda. Oportebat autem, arbitror, primum quidem expectare mortem, non aufugere de vita: Sin vero omnino mori illi decretum sit, non igne uti, neque tragico illo apparatu, sed alio mortis genere, cum sexcenta sint, delecto, discedere. Si vero ignem etiam ut Herculeum quidam amat, quid tandem non silentio eligens siluofum montem, in illo se cremat solus, uno quodam Philoctete, verbi causa hoc Theagene, assumto? At ille Olympiae, plena celebritate, tantum non in scena se affabit, non indignus, Mehercule! siquidem

εἶγε χρὴ καὶ τὰς πατραλοίας, καὶ τὰς ἀθέτας
 δίκας δίδοναι τῶν τολμημάτων· καὶ κατὰ τῷ-
 το πάνυ ὀψέ δρᾶν αὐτὸ ἔοικεν, ὃν ἐχρῆν πά-
 λαμ ἕς τὸν τῷ Φαλαρίδης ταῦρον ἐμπιπτόντα τὴν
 ἀξίαν ἀποτετικέναι, ἀλλὰ μὴ ἅπαξ χανόντα
 πρὸς τὴν φλόγα, ἐν ἀκαρεῖ τεθνήσκον· καὶ γὰρ
 αὐτὸ καὶ τότε οἱ πολλοὶ μοι λέγουσιν, ὡς εἴ τις
 ἐξ ὑμῶν ἄλλος θανάτῳ τρέπος τῷ διὰ πυρός·
 ἀναίξαι γὰρ δεῖ μόνον τὸ σῶμα, καὶ αὐτίκα τεθ-
 νᾶναι.

Τὸ μὲντοι θέαμα ἐπινασῖται, οἶμαι, ὡς σε-
 μνόν, ἐν ἱερῷ χωρίῳ καίόμενος ἄνθρωπος, ἐν-
 θα μὴδὲ θάπτειν ὅσιον τὰς ἄλλας ἀποθνήσκον-
 τας· ἀκούετε δὲ, οἶμαι, ὡς καὶ πάλαι θέλων
 τις

*patricidas atque atbeos poenas dare facinorum fas
 est, et hoc quidem respectu tarde sane illud facere
 videtur, quem olim oportebat Pbalaridis tauro in-
 clusum digna dedisse supplicia, non semel hausta
 ore flamma, momculo vivo mori. Nam rursus hoc
 quoque multi mihi dicunt, non esse aliud celerius
 igni genus mortis. Licet enim os aperire, et statim
 mori.*

22. *Verum ideo, puto, hoc excogitat spectacu-
 lum, quasi magnificum sit homo in loco sacro com-
 bustus, ubi neque sepelire alios mortuos per religio-
 nem licet. Sed nostis, puto, etiam olim aliquem,
 qui*

τις ἔνδοξος γενέσθαι, ἐπεὶ κατ' ἄλλον τρόπον
ἐκ εἶχεν ἐπιτυχεῖν τάττε, ἐνέπρησε τῆς Ἐφε-
σίας Ἀρτέμιδος τὸν νεών. τοιᾶτόν τί καὶ αὐτὸς
ἐπινόει, τασᾶτος ἔρως τῆς δόξης ἐντέτηκεν αὐτῷ.

Καίτοι, Φησὶν, ὅτι ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων
αὐτὸ δρᾷ, ὡς διδάξειεν αὐτὰς θανάτῃ κατα-
Φρονεῖν, καὶ ἐγκαρτερεῖν τοῖς δεινοῖς. ἐγὼ δὲ
ἠδέως ἂν ἐροίμην ἐκ ἐκείνων, ἀλλ' ὑμᾶς, εἰ καὶ
τὰς κακέρχας βέλοισθε ἂν μαθητὰς αὐτῆ γε-
νέσθαι τῆς καρτερίας ταύτης, καὶ καταΦρονεῖν
θανάτῃ, καὶ καύσεως, καὶ τῶν τοιᾶτων δει-
μάτων. ἀλλ' ἐκ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι βουληθεῖητε.
πῶς ἂν ὁ Πρωτεύς τᾶτα διακρίνει, καὶ τὰς μὲν
χρησὰς ὠφελήσει, τὰς δὲ πονηρὰς οὐ Φιλοκιν-
δυνωτέρως καὶ τολμηροτέρως ἀποΦανεῖ;

Καί-

*qui nobilis cuperet fieri; cum aliam eius rei conse-
quendae rationem non haberet, Epbesiae Dianae ae-
dem incendiisse. Tale quid et iste excogitat: tantus
illi famae amor insedit.*

23. *Quamquam dicit, se baminum gratia hoc
facere, ut mortem contemnere illos doceat, et terri-
bilia sustinere. Ego vero lubens interrogauerim non
illum, sed vos, Num maleficos etiam velitis imi-
tatores illius fortitudinis fieri, et mortis contem-
nendae, et viuicomburii, et terrorum similium?
Verum non vos, bene noui, hoc velitis. Quomodo
ergo discernit illud Proteus, ut bonos iuuet, malos
non amantiore periculorum et audaciares facias?*

Καίτοι δυνατόν ἔστω ἐς τὸτο μόνως ἀπαντήσε-
σθαι τὰς πρὸς τὸ ὠφελίμον ὑπομένεας τὸ πρῶ-
γμα· ὑμᾶς δ' ἔν αὐτῷ ἐρήσομαι, δέξαισθ' ἂν
ὑμῶν τὰς παῖδας ζηλωτὰς τῆ τοιᾶντε γενέσθαι;
ἐκ ἂν εἴποιτε. καὶ τί τὸτο ἡρόμην, ὅπῃ μὴδ'
αὐτῶν τις τῶν μαθητῶν αὐτῆ ζηλώσειεν ἄν;
τὸν ἔν Θρασύνη τὸτο μάλισα αἰτιάσαιτο ἄντις,
ὅτι τᾶλλα ζηλῶν τάνδρὸς, ἐχ' ἔπετα τῷ δι-
δασκάλῳ, καὶ συνοδεύει παρὰ τὸν Ἡρακλῆα, ὡς
Φησιν, ἀπιόντι, δυνάμενος ἐν βραχέϊ πανευ-
δαίμων γενέσθαι, συμπεσὼν ἐπὶ καφαλῇς ἐς τὸ
πῦρ. οὐ γὰρ ἐν πήρᾳ, καὶ βάκτρῳ, καὶ τρί-
βωνι ὁ ζῆλος, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀσφελῇ καὶ
ἐσθλῇ, καὶ παντὸς ἂν εἴη· τὰ τέλος δέ, καὶ
τὸ

24. *Quamquam ponamus fieri posse, hac ut soli
veniant, qui cum publica utilitate rem visuri sunt.
At ego vos rursus interrogabo, Velitisne vestros
liberos imitatores huiusmodi actionis fieri? Non
fune dixeritis. Et quid sic interrogavi, cum neque
discipulorum ipsius quisquam hoc imitaturus sit?
Ac Theagenem istum merito quis accuset, quod cae-
tera viri imitatus, non sequitur hac parte magi-
strum, et ad Herculem, ut ait, abeundi se adiungit
comitem, cum possit brevi tempore beatus undique
fieri, modo praeceptis in ignem se deiiciat. Neque
enim in pera et baculo, et pallio aemulatio inest;
secura ista, facilia, et uniuscuiusque fuerint. At
finem*

τὸ κεφάλαιον χερὶ ζήλῳ, καὶ πυραὶν συνθέντα κορυμῶν συγκίνων, οἷς ἐνὶ μάλισσά χλωρῶν, ἐναπαπνιγῆναι τῷ καπνῷ. τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ οὐ μόνον Ἡρακλῆες, καὶ Ἀσκληπιῶ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἀνδροφόνων, οὓς ὄρῳ εἰσιν ἐκ καταδίκης αὐτὸ πάσχοντας. ὥς τε ἄμεινον τὸ διὰ τοῦ καπνοῦ ἴδιον γὰρ καὶ ὑμῶν μάνων ἂν γένοιτο.

Ἄλλως τε ὁ μὲν Ἡρακλῆς, εἴπερ ὄρα καὶ ἐτόλμησέ τι τοιᾶν, ὑπὸ νόσου αὐτὸ ἔδρασεν, ὑπὸ τοῦ Κενταυρίου αἵματος, ὡς Φησιν ἡ τραγωδία, κατεσθιόμενος. οὗτος δὲ, τίνος αἰτίας ἐνεκεν ἐμβάλλει Φέρον ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ; νῆ Δί', ὅπως τὴν καρτερίαν ἐπιδείξῃται, καθάπερ αἱ Βραχμῶνες. ἐκείνοις γὰρ αὐτὸν ἤξις Θεαγένους

εἰκά-

funem et caput aemulari oportet, et rogo e fuculneis codicibus quantum potest viridibus composito, suffocandum se fumo praeberet. Nam ignis ipse non Herculis modo est et Aesculapii, sed sacrilegorum etiam et homicidarum, quos videre licet iudicio damnatos istuc pati. Quare fumo melius est: proprium enim vestrum fuerit.

25. Alioquin ipse Hercules, siquidem tale quiddam ausus est, a morbo impulsus fecit, cum a Centauri sanguine, ut ait tragoedia, exederetur. At hic cuius rei causa in ignem se coniicit? Per Iovem! ut patientiam suam ostendat, sicuti Brachmanes: illis comparandum Theagenes iudicavit, quasi

κον

εἰκάξεν, ὥσπερ ἐκ ἐνὸν καὶ ἐν Ἰνδοῖς εἶναι τι-
νας μωροὺς καὶ κενოდόξους ἀνθρώπους. ὁμῶς δ'
οὖν καὶ ἐκείνους μιμείσθω, ἐκεῖνοι γὰρ ἐκ ἐμ-
πηδῶσιν εἰς τὸ πῦρ, ὡς Ὀνησίκριτος ὁ Ἀλε-
ξάνδρου κυβερνήτης, ἰδὼν Κάλανον καόμενον,
φησιν, ἀλλ' ἐπειδὴ νήσωσι, πλησίον παρα-
στάντες ἀκίνητοι, ἀνέχοντα παροπτώμενοι,
εἴτ' ἐπιβάντες κατὰ σχῆμα, καίοντα, οὐδ'
ἔσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες τῆς κατακλίσεως. ἔ-
τος δὲ τί μέγα, εἰ ἐμπροσὶν τεθνήξεται σιν-
αερασθεῖς ὑπὸ τῇ πυρρῇ; οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ
ἐναπηδήσεσθαι αὐτόν, καὶ ἡμίφλεκτον, εἰ μὴ
ἔπερ Φασί, μηχανήσεται βαθεῖαν γενέσθαι καὶ
ἐν βόθρῳ τὴν πυρρὰν.

Εἰσί

non possent in India etiam esse. stulti quidam et in-
anis gloriae cupidi homines. Attamen vel bosce ae-
muletur. Illi enim non insiliunt in ignem, ut One-
sicritus narrat Alexandri gubernator, qui ardentem
vidit Calanum, sed rogo exstructo prope adstantes
immozi ustulari se patiuntur: tum consensu rogo,
servato eodem habitu cremantur, ne paullum qui-
dem immutantes de suo decubitu. Iste vero, quid
magnum, si iniectus statim moriatur, ubi correptus
ab igne fuerit? Nec illud non licet sperare, futu-
rum, ut resiliat vel semiustulatus, nisi illud machi-
netur, quod facere illum aiunt, ut profundus fiat
atque in fossa rogos.

26. Sunt

Εἰσὶ δ' οἱ καὶ μεταβάλλεσθαι Φασιν αὐτὸν,
καὶ τινα ἐνείρωτα διηγείσθαι, ὡς τοῦ Διὸς ἐκ
ἑὼντος μιάνην ἱερὸν χωρίον. ἀλλὰ θαρσύνεται
τὰτα γε ἕνεκα. ἐγὼ γὰρ διομοσαίμην ἄν, ἥ
μην μηδένα τῶν θεῶν ἀγανακτήσεν, εἰ Περσε-
φρῖνος κακῶς ἀποθάποι. εἰ μὴν εἰδὲ ῥάδιον αὐ-
τῷ εἶ' ἀναδύναι. οἱ γὰρ συνέντες κύνες παρορ-
μῶσι, καὶ συνωθῶσιν ἐς τὸ πῦρ, καὶ ὑπεκαίχ-
σι τὴν γνώμην, ἐκ ἑὼντες ἀποδειλιάν· ὧν εἰ
δύο συγκατασπάσας ἐμπέσσι εἰς τὴν πυρὰν, τῷ
το μόνον χάριεν ἐργάσασαίτο.

Ἦκουον δὲ ὡς οὐδὲ Πρωτεὺς ἔτι καλεῖσθαι
ἀξιοῖ, ἀλλὰ Φοῖνικα μετωνόμασεν ἑαυτὸν, ὅτι
καὶ

26. Sunt autem qui dicant, illum mutare velle
sententiam, et somnia enarrare quaedam, quasi
non sinat Iupiter locum sacrum pollui. Sed bona
potest esse animo ad hoc quidem quod attinet. Ego
enim sacramentum dare paratus sum, Deorum in-
dignaturum esse neminem, si mala morte Peregri-
nus moriatur. Quin nec facile est illi retractare.
Nam qui cum illo sunt canes, incitant hominem,
et una in ignem contrudunt, et animum illius sub-
inde incendunt, nec metu resilire illum patiuntur.
Quorum si duobus secum detractis in ignem incidat,
hoc solum lepidum opus fecerit.

27. Audio vero illum nec Protea vocari velle
amplius, sed Phoenicis nomen pro suo sibi adsci-
visse,

καὶ Φοῖνιξ τὸ Ἰνδικὸν ὄρεον ἐπιβαίνειν πυρᾶς
λέγεται, προῤῥωτάτω γήρας προβεβηκώς. ἀλλὰ
καὶ λογοποιεῖ, καὶ χρησμάς τινας διέξοισι
παλαιὰς δὴ, ὡς χρεῶν εἶναι δαίμονα νυκτοφύ-
λακα γενέσθαι αὐτόν. καὶ δῆλός ἐστι βωμῶν
ἤδη ἐπιθυμῶν, καὶ χρυσᾶς ἀναστήσεσθαι ἐλπί-
ζων.

Καί, μὰ Δία, εἰδὲν ἀπεπκός ἐν τοῖς πολλοῖς
τοῖς ἀνοήτοις εὔρεθήσεσθαι τινας τὰς καὶ τε-
ταρταίων ἀπηλλάχθαι δι' αὐτᾶ Φήσοντας, καὶ
νύκτωρ ἐντετυχηκέναι τῷ δαίμονι τῷ νυκτο-
φύλακι· οἱ κατάρκτοι δὲ ἔτοι μαθητῶν αὐτᾶ
καὶ χρηστήριον, οἶμαι, καὶ ἄδυτον ἐπὶ τῇ πυρᾷ
μηχανήσονται. διότι καὶ Πρωτεύς ἐκεῖνος ὁ
Διός,

viffe, quod etiam Phoenix, Indica avis, ingredi-
rogum dicitur, ubi ad extremam senectutem prope-
cta est. Verum etiam rumores spargit, et oracula
quaedam vetusta refert, in fatis esse, ut noctis cu-
stos genius ipse euadat: ac manifestum est, altaris
illum concupiscere, et futuram sperare, uti steo
aureus.

28. Neque vero, per Iovem, abhorret in magna
dementium multitudine inuentum iri, qui quartana
se per ipsum liberatos dicant, et noctu sibi occurrisse
noctis illum custodem genium. Execrabiles autem
isti illius discipuli, etiam oraculum, puto, et ady-
tum in rogo illius machinabuntur, propterea quod
Pro.

Διὸς, ὃ προπάτωρ τῷ ὀνόματος, μαρτυκὸς ἦν.
μαρτύρομαι δέ, ἥ μὴν καὶ ἱερέας αὐτῷ ἀποδειχ-
θήσεσθαι, μασίγων, ἥ καυτηρίων, ἥ τινος
τοιαύτης τερατουργίας, ἥ καὶ, νῆ Δία, τελε-
τήν τινα ἐπ' αὐτῷ σήσεσθαι νυκτέριον, καὶ δα-
δαχίαν ἐπὶ τῇ πυρᾷ.

Θεαγένης δὲ ἑναγχος, ὥς μοι τις τῶν ἐταί-
ρων ἀπήγγειλε, καὶ Σιβύλλαν ἔφη προειρηκέναι
περὶ τούτων. καὶ τὰ ἔπη γὰρ ἀπεμνημόνευεν·

Ἄλλ' ὁπότεν Πρωτεὺς Κυνικῶν ὄχ' ἄριστος
ἅπαντων,

Ζηνὸς ἐριγδᾶπε τέμενος κατὰ πῦρ ἀνακαύ-
σας,

Ἐς

*Proteus ille Iouis filius primus huius nominis auctor
vates fuit. Testor autem sacerdotes etiam illius
constitutum iri, flagrorum, aut ustulationum, aut
prodigiosarum id genus actionum: vel, per Iouem,
mysteria quaedam institutum iri nocturna, et facum
gestationem circa rogam.*

29. Theagenes autem nuper, ut renunciavit mihi
aliquis sodalium, etiam Sibyllam dixit de hisce ali-
quid praedixisse. Nempe versus recitavit illos:

Ast vbi iam Proteus, Cynicorum maximus
vnus,

Ad Iouis altitoni succensis ignibus aedem

In

Ἐς Φλόγα πηδήσας, ἔλθῃ ἐς μακρὸν Ὀ-
λυμπον,

Δὴ τότε πάντας ὁμῶς, οἱ ἀρούρης καρπὸν
ἔδωσι,

Νυκτιπόλον τιμᾶν κέλομαι ἥρωα μέγιστον,
Σύνθρονον Ἡφαίστω καὶ Ἡρακλῆϊ ἀνακτι.

Ταῦτα μὲν Θεαγένης Σιβύλλης ἀκηκοέναι Φη-
σίν. ἐγὼ δὲ Βάκιδος αὐτῷ χρησμὸν ὑπὲρ τῶ-
των ἔρῳ. Φησὶ δὲ ὁ Βάκίς οὕτω σφόδρα εὖ
ἐπειπὼν,

Ἄλλ' ὁπότεν Κυνικὸς πολυώνυμος ἐς Φλό-
γα πολλὴν

Πηδήσῃ δόξης ὑπ' ἐρηνυῖ θυμὸν ὀρίνθεις,
Δὴ

In flammam insiliens, altum conscendet O-
lympum;

Tunc una, quotquot velcuntur munere
terrae,

Noctiuagum iubeo venerari Heroa, Poten-
tem,

Herculeoque, tuoque throno, Vulcane, se-
dentem.

30. Haec a Sibylla se accepisse ait Theagenes.
At ego Bacidis illi de hisce rebus oraculum dicam.
Ait autem Bacis ita praeclare adiiciens caeteris:

Ast ubi iam vario Cynicus cum nomine flam-
mam

Insiliet, furiis agitatus pectore Famae:

Tunc

Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κυναλώπεκας, οἱ οἱ
ἔπονται,

Μιμῆσθαι χρὴ πότμον ἀποικοιμένοιο λύ-
κοιο.

Ὅς δέ κε δειλὸς ἔων, Φεύγει μένος Ἡφαί-
στοιο,

Λάεσσι βαλέειν τέτον τάχα πάντας Ἀ-
χαιῆς,

Ὡς μὴ ψυχρὸς ἔων, θερμηγορέειν ἐπιχειρῇ,
Χρυσῷ σαζάμενος πήρην, μάλα πολλὰ δα-
νείζων,

Ἐν καλαῖς Πάτραισιν ἔχων τρεῖς πέντε τά-
λαντα.

Τί ὑμῖν δοκεῖ ἄνδρες; ἄρα Φαυλότερος χρησιμο-
λόγος ὁ Βάνις τῆς Σιβύλλης εἶναι; ὥς ἔωρα τοῖς
θαυ-

Tunc tunc vulpicanes, turba hunc imitata
magistrum,

Fata lupi, edico, iam discedentis obibunt;
Sed quicumque metu Vulcani fugerit aestus,

Iactis confestim hunc saxi petat omnis Achi-
vus,

Dicere ne calidum conetur frigidus ipse,

Distendens auro peram de foenore capto,

Patris condita habens pulchris ter quinque
talenta.

*Quid vobis videtur, auditores? Numquid deterior
Sibylla vates esse Bacis? Itaque auctor sim admira-*

Λικ. Op. T. VII.

FF

bili-

θαυμαστοῖς τέτοις ὁμιληταῖς τῷ Πρωτέως, περισκοπεῖν ἔνθα ἑαυτὰς ἐξαερῶσουσι· τῷτο γὰρ τὴν καῦσιν καλοῦσι.

Ταῦτ' εἰπόντος, ἀνεβήσαν οἱ περιεσῶτες ἅπαντες, Ἦδη καίεσθωσαν, ἄξιοι τῷ πυρός. καὶ ὁ μὲν κατέβη γελῶν, Νέστορα δ' ἔκ' ἔλαθεν ἰαχὴ τὸν Θεαγένην· ἀλλ' ὥς ἤκασε τῆς βοῆς, ἤκεν εὐθύς, καὶ ἀναβάς, ἐκεκράγει, καὶ μυρία κακὰ διεξήει περὶ τῷ καταβεβηκότος· οὐ γὰρ οἶδα ὅστις ὁ βέλτιστος ἐκείνος ἐκαλεῖτο. ἐγὼ δὲ ἀφείς αὐτὸν διαρρήγνυμιον, ἀπῆειν ὁψόμενος τὰς ἀθλητάς· ἦδη γὰρ οἱ Ἑλλανοδίκαί ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῷ πλεθρίῳ. ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν Ἠλίδι.

Ἐπει

bilibus illis Proici sodalibus, ut ipsi quoque circumspiciant locum, ubi in aëra se dissoluant, isto enim verbo combustionem vocant.

31. Haec illo dicente exclamabant qui circumstabant omnes, *Iam comburantur digni igne!* Atque hic quidem cum risu descendit. Sed non fugerunt Nestora voces, Theagenem puto: verum audito clamore venit statim, descendensque clamavit, et lexcenta mala protulit contra eum, qui descenderat; nec enim novi, quomodo vir ille optimus vocatus sit. Ego vero relinquens hominem dirumpentem se abii visurus athletas. Iam enim esse dicebantur in Plethrio iudices certaminum. Haec tibi Elide.

32. Ipsam

Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἀφικόμεθα, με-
 ρὸς ἦν ὁ ὀπισθοδόμος τῶν κατηγορούντων Πρω-
 τεῶς, ἢ ἐπαινούντων τὴν προαίρεσιν αὐτῶ, ὥς
 καὶ εἰς χεῖρας αὐτῶν ἦλθον οἱ πολλοί, ἄχρι δὲ
 παρελθὼν αὐτὸς ὁ Πρωτεὺς μυρίῳ τῷ πλήθει
 περπατεμπόμενος, κατόπιν τῶ τῶν κηρυκῶν 3)
 ἀγῶνος, λόγους τινὰς διαξήλαθε περὶ αὐτοῦ,
 τὸν

32. Ipsam vero Olympiam cum venissemus;
 plenum erat posticum templi vel accusantium
 Protea, vel propositum illius laudantium: adeo
 ut etiam ad manus multi illorum venirent, donec
 imple progressus innumerabili comitante multitudine
 Proteus, post praeconum agonem verba fecit
 Ff. 2 de

3. κατόπιν τῶ τῶν κηρυκῶν] Οπισθοδόμον
 Iouis Olympii fuisse auditorium, vel ex He-
 rodoti Lucianei principio itemque *Fugit. c.*
 7. satis apparet. Nec ergo dubium, prae-
 conum ibi etiam certamina potuisse institui.
 Ἀγὼν etiam ὁ τόπος, καὶ τὸ πλῆθος τῶν
 θεατῶν apud antiquos Lexicographos. Por-
 ro κατόπιν tum ad locum tum ad tempus
 posse referri, tralaticium est. Itaque *post*
agonem praeconum significat, vel, postquam
 certarunt praecones; vel, post s. pone eum
 locum, ubi certare solent. Vtrum hic ve-
 rius, difficile dictu est, et parum ad senten-
 tiam refert. *Gesner.*

τὸν βίον τε ὡς ἐβίω, καὶ τὰς κινδύνους, ὅς ἐκινδύνευσε διηγόμενος, καὶ ὅσα πράγματα φιλοσοφίας ἕνεκα ὑπέμεινε. τὰ μὲν οὖν εἰρημένα πολλὰ ἦν. ἐγὼ δὲ ὀλίγων ἤκαστα ὑπὸ πλήθους τῶν περιεσώτων. εἶτα φοβηθεὶς μὴ συντριβεῖν ἐν τοσαύτῃ τύρβῃ, ἐπεὶ καὶ πολλὰς τὰ το πάσχοντας ἐώρων, ἀπῆλθον, μακρὰ χαίρειν φράσας θανατιῶντι σοφιστῇ, τὸν ἐπιτάφιον ἑαυτῷ πρὸ τελευτῆς διεξιόντι.

Πλὴν τότε τοσούτον ἐπήκασα· ἔφη γὰρ βάλεισθαι χρυσὸν βίῳ χρυσὴν κορώνην ἐπιθεῖναι· χρῆναι γὰρ τὸν Ἡρακλείῳς βεβιωκότα, Ἡρακλείῳς ἀποθανεῖν, καὶ ἀμνησθῆναι τῷ αἰθέρι, καὶ ὠφελῆσαι, ἔφη, βέλομαι ἰὸς ἀνθρώπους, δείξας αὐτοῖς
δν

de se, quam vitam vixerit, pericula quæ subiecit enarrans, et quas philosophiæ causa sustinuerit molestias. Multa quidem fuere, quæ dixit: ego vero, prae circumstantium multitudine, pauca audiui. Deinde ne tanta in turba eliderer metuens, quod accidere videbam pluribus, abii, longum valere iussu affectante mortem Sophista, ipso sibi ante mortem parentante.

33. Illud tamen audiui, cum diceret, *Velle se auream vitæ auream coronidem imponere: oportere enim, qui Herculeo more vixerit, eum mori quoque more Herculeo, et remisceri aetheri. Ac prodesse, inquit, volo hominibus, ostendendo illis, quem*

ὅτι χρεὶ τρόπῳ θανάτῳ καταφρονεῖν. πάντας ἔν-
 δεῖ μοι τὰς ἀνθρώπων φιλοκλήτας γενέσθαι.
 οἱ μὲν αὖν ἀνοητότεροι τῶν ἀνθρώπων, ἐδά-
 κρυον, καὶ ἐβόων, Σώζε τοῖς Ἑλλησιν· οἱ δὲ
 ἀνδρωδέεσσι ἐκεκράγισαν, Τέλει τὰ δεδογμέ-
 να· ὑφ' ὧν ὁ πρεσβύτης ἔμετρίως ἐθορυβή-
 θη, ἐλπίζων πάντας ἔξεσθαι αὐτῷ, καὶ μὴ προή-
 σεσθαι τῷ πυρί, ἀλλὰ ἄκοντα δὴ κατέξεν ἐν
 τῷ βίῳ. τὸ δὲ τελεῖν τὰ δεδογμένα, πάντα ἀ-
 δόκητον αὐτῷ προσπεσόν, ὥχριαν ἔτι μᾶλλον
 ἐποίησε, καίτοι ἤδη νεκρικῶς τὴν χροιάν ἔχον-
 τις καὶ, νῆ Δία καὶ ὑποτρέμεν, ὥς καταπέμ-
 σε τὸν λόγον.

Ἐγώ

*quem ad modum mortem oporteat contemnere. Ita-
 que Philoctetas mihi fieri omnes homines, aequum
 est. Qui ergo stupidiore erant hominum lacri-
 mari et clamare; Serua te Graecis! Qui autem
 fortiores, ii clamarunt; decreta perage! a quibus
 non mediocriter perturbatus est senex, qui spe-
 rasset futurum, ut omnes retinerent se, neque
 igni permitterent, sed inuitum in vita manere
 cogerent. Quum ergo plane praeter opinionem
 illi accideret, ut decreta perficienda essent, ea res
 magis etiam expallescere illum fecit, (quamquam
 cadaueroso iam ante colore esset) et tremere et-
 iam, medius fidius! Itaque orationem finiit.*

Ἐγὼ δὲ εὐαίσεις, οἶμαι, πῶς ἐγέλωκ' οὐδὲ γὰρ εἰσέναι ἄξιον ἦν, ἔγωγε δυσέρωτα τῆς δόξης ἀνθρώπου ὑπὲρ ἅπαντας, ὅσοι τῇ αὐτῇ ποινῇ ἐλαύνονται. παρεπέμπετο δὲ ὁμῶς ὑπὸ πολλῶν, καὶ ἐνεφερεῖτο τῆς δόξης, ἀποβλέπων εἰς τὸ πλῆθος τῶν θαυμαζάντων, καὶ εἰδὼς ὁ ἄθλιος ὅτι καὶ τοῖς ἐπὶ τὸν σαυρὸν ἀπαγομένοις, ἢ ὑπὸ τοῦ δημίου ἐχομένοις, πολλῶν πλείους ἔποντο.

Καὶ δὴ τὰ μὲν Ὀλύμπια τέλος εἶχε, καὶ λίσσας Ὀλυμπίων γεγόμενα, ὧν ἐγὼ εἶδον, τετρακίς ἤδη ὀρῶν. ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἦν εὐπορήσαι ὀχήματος ἅμα πολλῶν ἐξιόντων, ἄκων ὑπελιπόμην.

34. Ego vero quam riserim, puto, coniecis. Neque enim inifericordia dignus erat homo, ita inuenustus supra omnes, qui iisdem furiis aguntur, amator gloriae. Deducebatur tamen a multis, et ingurgitabat se gloria, dum ad multitudinem eorum, qui se admirarentur, respiceret, ignarus miser, etiam hos, qui ad crucem ducuntur, aut trahuntur a carnifice, multo plures sequi.

35. Interim Olympia finem habuere, pulcherrima, quae ego vidi Olympiorum, qui quater iam viderim. Ego vero, neque enim vehiculi copia erat multis simul discedentibus, inuitus ibi reli-

μην· ὁ δὲ αὖτ' ἀναβλλόμενος, νύκτα τὸ τελευτ
 ταίαν προεῖρηκε· ἐπιδείξασθαι τὴν καύσιν· καὶ
 με τῶν ἐπαύρων τινὸς παραλαβόντος· περὶ μέσ
 σας νύκτας, ἑξήκτας, ἀπὸ τῆς ἐνδὲ τῆς Ἀρ
 πίνης, ἔνθα ἡ ἡ-πυρὰ, σάδοι πάντες ἄτοι εἰ
 κοσιν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας κατὰ τὸν ἵπποδρουμον
 ἐπιόντων πρὸς ἑώ· καὶ ἐπεὶ τέχιστα ἀφινόμε
 θαι, καταλαμβάνομεν πυρὰν νεησμένην ἐν βί
 θαι, ὅσαν ἐς ὀργυίαν τὸ βάθος, δῶδες ἤσαν
 τὰ πολλὰ, καὶ παρεβέβυσθαι τῶν Φρυγανῶν
 ὡς ἀναφθεῖν τέχιστα.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀνστήτειν (ἔδει γὰρ κα
 κείνην θεάσασθαι τὸ κάλλιστον τῆτο ἔργον) πρὸ
 εἶσιν

relictus sum. At iste subinde differens, tandem
 praedicat noctem, qua spectaculum sui cremandi
 editurus esset. Ac me cum sodalium aliquis ad
 sumisset, surgens circa mediam noctem recta
 Harpinam petii, ubi rogos erat. Stadia haec
 sunt viginti Olympia iuxta Hippodromum orien
 tem versus euntibus. Cum primum eo venisse
 mus, rogam deprehendimus in fossa ad passus
 unius profunditatem structum. Faces multae ad
 erant et sarmenta ubique interposita ignem celer
 time vti conciperet.

36. Ex oriente luna, oportebat enim hanc quo
 que videre pulcherrimum facinus, procedit iste
 Ff 4 quo-

εἰσὶν ἐκεῖνος ἐσκευασμένος ἐς τὸν αἰὶ τρόπον,
καὶ ξὺν αὐτῷ τὰ τέλη τῶν κυνῶν. καὶ μάλιστα
ὁ γεννάδας ὁ ἐν Πατρῶν, δάδα ἔχων, ἔ Φαῦ-
λος δευτεραγωνιστής. ἐδαδοφόρει δὲ καὶ ὁ Πρω-
τεύς· καὶ προσελθόντες, ἄλλος ἀλλαχόθεν ἀ-
νῆψαν τὸ πῦρ μέγιστον, αἷτε ἀπὸ δάδων, καὶ
Φρυγάνων· ὁ δὲ, καὶ μοι πάνυ ἤδη πρῶσεχε
τὸν νῆν, ἀποθέμενος τὴν πήραν, καὶ τὸ τριβώ-
ριον, καὶ τὸ Ἡράκλειον ἐκεῖνα ῥόπαλον, ἔση ἐν
δόσῃ ῥυπώσῃ ἀκριβῶς. βίτα ἦται λιβανωτὸν
ὡς ἐπιβάλοι ἐπὶ τὸ πῦρ· καὶ ἀναδόντος τινός,
ἐπέβαλέ τε, καὶ εἶπεν, ἐς τὴν μεσημβρίαν ἀπο-
βλέπων (καὶ γὰρ καὶ τοῦτο πρὸς τὴν τραγω-
δίαν ἦν ἡ μεσημβρία) Δαίμονες 4) μητρῷοι
καὶ

quotidiano more indutus, et cum illo Cynicorum
principes, praesertim generosus ille Patrensis, fa-
ciem gestans, non malus secundarum partium
certator. Faciem gestabat vero etiam Proteus.
Accedentes autem alter ab altera parte ignem in-
cenderunt maximum, quippe a facibus ac sar-
mentis. Ille vero, et iam mihi diligenter atten-
de, deposita pera, pallio, et Herculeae illa clausa,
adstabat in linteo plane sordido. Tum tus petiit,
quod in ignem iniiceret, datumque ab aliquo,
iniecit, dixitque conuersus ad meridiem (nam
hoc quoque ad tragoediam pertinet, meridies)

Mater-

4. Δαίμονες] Deme Tragicam magnificentiam,
et

καὶ πατρίοι δέξασθε μαυμένεις. ταῦτα εἰπὼν,
ἐπήδησεν εἰς τὸ πῦρ, ἔ μὴν ἐωρᾶτό γε, ἀλλὰ
περισχέσθη ὑπὸ τῆς φλογός, πολλῆς ἡμένης.

Αὐτὸς ὁρῶ γελῶντά σε, ὦ καλὲ Κρόνιε, τὴν
καταστροφὴν τῆς δράματος. ἔγω δὲ τὰς μητρώας
μὲν δαίμονας ἐπιβωόμενον, μὰ τὸν Δί', ἐσφό-
δρα ἡτιώμην. ὅτε δὲ καὶ τὰς πατρώας ἐπεκα-
λέσατο, ἀνχμνησθεῖς τῶν περὶ τοῦ Φθόνος εἰ-
ρημένων, ἔδὲ κατέχρειν ἡδυνάμην τὸν γέλωτα.

οἱ

Materni paternique Daemones, volemus propitii me recipere! Haec ubi dixisset, in ignem insiliit. V-
erum non videbatur, circumfusulus a multa, quae
furgebat, flamma.

37. Iterum video te ridentem, pulcher Cronie,
fabulae conuersionem. Equidem maternos dae-
monas inuocantem non valde, ita me Iupiter,
reprehendi: sed cum paternos etiam aduocaret,
recordatus eorum, quae de caede *illius* dicta sunt,
neque risum tenere tum poteram. Cynici au-

Ff 5

tem

et erunt, quos inuocant, Daemones, ipsi
Manes animae felices maiorum. *Hierocles*
ad A. C. 3. p. 38. *Needb.* τὰς ἀνθρωπίνους
ψυχὰς ἀληθεῖα καὶ ἀρετῇ κοσμηθείσας Δαι-
μόνας καλεῖ, ὡς δαίμονας καὶ ἐπισήμονας.
Sed ipsum hoc indicant, quae statim sequun-
tur. *Gesner.*

οἱ Κύνικοι δὲ περιστάντες τὴν πυρὰν, ἐκ ἐδάμενον
 μὲν, σιωπῇ δὲ ἐνεδέκνυντο. λύπην τινὰ, εἰς τὸ
 πῦρ ὀρώντες, ἄχρῃ δὴ ἀποπνυγείς ἐπ' αὐτοῖς 5).
 Ἀπίωμεν, Φημί, ὦ μάταιοι. εἰ γὰρ ἡδὺ τὸ
 θέαμα ὠπτημένον γέροντα ὄραν, κνίσσης ἀνα-
 πιμπλαμένους πονηρᾶς, ἢ περιμένετε ἕς' ἂν γρα-
 Φεύς τις ἐπελθὼν, ἀπεικάσῃ ὑμᾶς, οἷός τις τοῦς
 ἐν τῷ

tem rogi circumstantes non illi quidem flebant;
 sed silentio ignem adspicientes moestitiam quan-
 dam prae se ferebant: donec ego, quem ea res
 pene enecaret, *Absamus* dicerem, *vani homines!*
Neque enim iucundum spectaculum, senem affari
videre, et malo ridere oppleri. An expectatis dum
pietor aliquis superueniens depingat vos, uti sodales
in

5. ἀποπνυγείς ἐπ' αὐτοῖς] Malim hic dixisse
 Lucianum causam aliquam Physicam sui-dis-
 cessus. Ridere se horum hominum stulti-
 tiam profitetur; vix ergo est, vt eodem spi-
 ritu dicat, se ab illis s. propter illos ἀποπνι-
 γῆναι, prae indignitate paene suffocatum.
 Itaque opto in libro aliquo bono inueniri
 ὑπ' αὐχμῆς vel ἀτμῆς, vt dicat, cum mo-
 lestus sibi esset suffocans ille vapor vel fumus,
 discessionein se parasse. Interpretationem
 dedi, quae vtrique sensui sic satis conuenire
 videtur: nam ea res potest esse affectata illa
 Cynicorum tristitia, potest esse fumus et ni-
 dor vstulati Protei. *Gesner.*

ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἑταίρας τῷ Σωκράτει παραγράφουσιν; ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἡγανάκτουν, καὶ ἐλοιδορῶντό μοι, ἔνιοι δὲ καὶ ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἤξαν. εἶτα ἐπειδὴ ἡπείλησα ξυναρπάσας τινὰς ἐμβαλεῖν εἰς τὸ πῦρ, ὡς ἂν ἐποιנטο τῷ διδασκάλῳ, ἐπαύσαντο, καὶ εἰρήνῃν ἤγον.

Ἐγὼ δὲ ἐπανιών, ποικίλως, ἑταῖρε, πρὸς ἑμαυτὸν ἐνενόουν τὸ Φιλέδοξον οἷόν τί ἐστιν ἀναλογιζόμενος, ὡς μόνος οὗτος ὁ ἔρως ἄφυκτος, καὶ τοῖς πάνυ θαυμαστοῖς εἶναι δοκοῦσιν, οὐχ ὅπως ἐκείνῳ τάνδρῃ, καὶ τᾶλλα ἐμπλήκτως, καὶ ἀπονενοημένως βεβιωκότι, καὶ οὐκ ἀναξίως τοῦ πυρός.

Εἶτα

in carcere appingunt Socrati? Illi ergo indignari et male mihi dicere, quidam vero ruere etiam ad baculos. Deinde cum interminatus essem, me quosdam illorum correptos in ignem esse detrusurum, magistrum uti sequerentur, quietem pacemque egere.

38. In reditu autem, varie mecum, mi sodalis, cogitabam de cupiditate gloriae, vim illius perpendens, ut solam hanc cupiditatem effugere nequeant illi etiam, qui alioquin admiratione videantur dignissimi, nedum ut ille vir, qui etiam alias furiosè dementerque, et ut igne dignus esset, vixisset.

39. Tum

Εἶτα ἐνετύγχανον πολλοῖς ἀπιῶσιν, ὡς θεά-
 σαιτο καὶ αὐτοί. ὦντο γὰρ ἔτι καταλήψε-
 σθαι ζῶντα αὐτόν. καὶ γὰρ καὶ τότε τῇ προ-
 τεραίᾳ διεδέδοτο, ὡς πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον
 ἀσπασάμενος (ὥσπερ ἀμέλει καὶ τὰς Βραχμᾶ-
 νας Φασὶ περὶ εἶν) ἐπιβήσεσθαι τῆς πυρᾶς. ἀπ-
 ἔσρεφον δ' οὖν τοὺς πολλοὺς αὐτῶν, λέγων ἡ-
 δὴ τετελέσθαι τὸ ἔργον, οἷς μὴ καὶ τοῦτ' αὐ-
 τὸ περισπούδασον ἦν, καὶ αὐτὸν ἰδεῖν τὸν τό-
 πον, καὶ τι λείψανον καταλαμβάνειν τοῦ πυ-
 ρός. ἔνθα δὴ, ὡς ἑταῖρε, μυρία πράγματα εἶ-
 χον, ἅπασι διηγούμενος καὶ ἀνακρίτουσι, καὶ
 ἀκριβῶς ἐκπυνθανομένοις. εἰ μὲν οὖν ἴδοιμι τί-
 να χαρίεντα, ψιλὰ ἂν, ὥσπερ σοί, τὰ πρα-
 χθέν-

39. Tum incidi in multos ad spectaculum ab-
 euntes ipsos quoque, qui putarent nempe se vi-
 vum adhuc deprehensuros. Nimirum illud quo-
 que pridie eius diei divulgatum fuerat, illum ita
 ut exorientem solem salutaret, quod scilicet
 Brachmanas facere dictitant, rogi consensu-
 rum esse. Multos igitur illorum auerti, cum
 iam perfectum esse opus, dicerem, quibus qui-
 dem non id ipsum curae esset, etiam locum in-
 spicere, et aliquid de igni reliquum secum au-
 ferre. Hic sane, mi sodalis, sexcenta negotia
 habui, dum omnibus enarro interrogantibus, et
 accurate singula exquirentibus. Si quem igitur
 viderem politum doctrina hominem, nuda illi
 acta,

χθέντα διηγούμεν. πρὸς δὲ τοὺς βλάκας, καὶ
πρὸς τὴν ἀκρόασιν κεχηνότας, ἐτραγώδουν τί
παρ' ἑμαυτοῦ, ὡς ἐπειδὴ ἀνῆΦθη μὲν ἡ πυρὰ,
ἐνέβαλε δὲ φέρον ἑαυτὸν ὁ Πρωτεύς, σεισμῶ
πρότερον μεγάλη γενομένου, σὺν μυκηθμῶ τῆς
γῆς, γυψ ἀναπτάμενος ἐκ μέσης τῆς φλογός,
οἷχοιτο ἐς τὸν ἄρανόν, ἀνθρωπίνη μεγάλη τῇ
Φωτῇ λέγων, "Ἐλιπὺν γὰρ, βάλινω δ' ἐς Ὀλυμ-
πον. ἐκείνοι μὲν ἄν ἐτεθήπεσαν, καὶ προσεκύ-
νουν, ὑποφρίττοντες, καὶ ἀνέκρινόν με λέγον-
τες, πότερον πρὸς ἔω, ἢ πρὸς δυσμαῖς ἐνεχθεῖη
ὁ γυψ; ἐγὼ δὲ τὸ ἐπελθὼν ἀπεκρινάμην αὐτοῖς.

Ἀπελθὼν δὲ ἐς τὴν πανήγυριν, ἐπέσην τινὶ
πολιῶ ἀνδρὶ, καὶ νῆ τὸν Δί', ἀξιοπίσω τὸ πρὸς-
ωπον

acta; velut tibi modo, enarrabam. Apud stipi-
tes vero, et inhiantes narrationi, tragicæ quid-
dam gravitatis de meo adiciebam, vt hæc, Cum
accensus esset rogas, et iam iniecisset se Proteus,
motu telluris magno cum mugitu ante facto, euo-
lantem media de flamma vulturem, caelum ver-
sus abiisse, humana magna voce clamantem;
Reliqui terram, abeo in Olympum! Hi ergo obstu-
pescentes cum horrore quodam adorare, et ex me
quaerere, *Vtrum versus orientem an ad occiden-
tem volasset vultur?* quibus ego, quidquid in buc-
cam veniret, respondi.

40. Tum in concionem delatus adstixi cano
cuidam viro, et fide digno, medius fidius, si
vultum

ωπον ἐπὶ τῷ πώγωνι, καὶ τῇ λοιπῇ σφαιρότη-
τι, τότε ἄλλα διηγούμενον περὶ τοῦ Πρωτέως,
καὶ ὡς μετὰ τὸ καυθῆναι, θεάσαστο αὐτὸν ἐν
λευκῇ ἐσθῆτι μικρὸν ἔμπροσθεν, καὶ νῦν ἀπο-
λίποι περιπατᾶντα Φαίδρον ἐν τῇ ἑπταφώνῳ
σοᾷ, κοτίνῳ τε ἐξεμμένον· εἴτ' ἐπὶ πᾶσι προ-
έθηκε τὸν γύπα, διομνύμενος ἢ μὴν αὐτὸς ἐω-
ρακέναι ἀναπτάμενον ἐκ τῆς πυρᾶς. ὃν ἐγὼ
μικρὸν ἔμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι, καταγε-
λῶν τὰ τῶν ἀνοήτων καὶ βλαφημῶν τὸν τρόπον.
Ἐννόει τὸ λοιπὸν οἷα εἰκὸς ἐπ' αὐτῷ γενήσε-
σθαι, ποίας μὲν ἔμελίττας ἐπισησέσθαι ἐπὶ
τὸν τόπον, τίνας δὲ τέττιγας ἐκ ἐπαγαγεσθαι,
τίνας δὲ κορώνας ἐκ ἐπιπτήσεσθαι, καθάπερ
ἐπὶ

vultum spectares cum barba et gravitate reliqua,
cum et reliqua narraret de Proteo, et ut vidisset
ipsum paullo ante, post combustionem, in veste
candida, et modo inambulantiem laetum atque
hilarem in septem vocum porticu reliquisset, co-
ronatum olea. Deinde post omnia etiam vultu-
tem illum adiecit, iuratus, ipsum se vidisse de
rogo evolantiem, quem ego paullo ante dimise-
ram, ut ridiculos faceret amentes homines et mo-
ribus stupidos.

41. Caeterum cogita, quae in illo postea futu-
ra esse credibile sit; quas non apes in illo loco
conuenturas? quas non congregaturas se cicadas?
quas non cornices inuolaturas; ut in sepulcrum.

Hesio.

ἐπὶ τὸν Ἡσιόδου τάφον· καὶ τὰ τοιαῦτα; εἰ-
κόνας μὲν γὰρ παρὰ τε Ἑλλείων αὐτῶν, παρὰ
τε τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, οἷς καὶ ἐπεσαλκέναι
ἔλεγον, αὐτίκα μάλα οἶδα πολλὰς ἀνασησομέ-
νας. Φασὶ δὲ πάσαις σχεδὸν ταῖς ἐνδόξοις πό-
λεσιν ἐπισολὰς διαπέμψαι αὐτὸν, διαθήκας τι-
νὰς, καὶ παραινέσεις, καὶ νόμους. καὶ τινὰς ἐπὶ
τέτῳ πρεσβευταῖς τῶν ἐταίρων ἐχειροτόνησε,
νεκροαγγέλαις καὶ νεκτεροδρομοῖς προσαγορεύσας.

Τὸτο τέλος τῆ κακοδαίμονος Πρωτέως ἐγέ-
νετο, ἀνδρὸς, ὡς βραχεῖ λόγῳ περιλαβεῖν, πρὸς
αἰλήθειαν μὲν ἔδεπώποτε ἀποβλέψαντος, ἐπὶ
δόξῃ δὲ, καὶ τῷ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνῳ, ἄ-
ψαντα εἰπόντος αἰεὶ, καὶ πράξαντος, ὡς καὶ εἰς πῦρ
ἄλβ-

Hesiodi: et id genus alia? Statuas quidem cum
apud ipsos Elienses, tum apud Graecos reliquos,
quibus etiam scripsisse dicebant, statim multas
staturas ei noui. Aiunt vero, nobilibus oppidis
tere omnibus missas ab eo epistolas in praeceptio-
nibus, et adhortationibus, atque legibus. Etiam
fodarium nonnullos eius rei causa legatos consti-
tuerat, quos mortis nuncios et inferorum cursores
appellabat.

32. Hic finis fait infelicitis Protei, viri, qui,
vt breui sermone complectar, ad verum quidem
respexerat nunquam, gloriae autem et laudis po-
pularis causa dixerat semper feceratque omnia,
adeo vt in ignem etiam insiliret, cum neque frui

αλέσθαι, ὅτε μὴδ' ἀπολαύειν τῶν ἐπαίνων ἔμελλεν, ἀναίσθητος αὐτῶν γενόμενος.

“Εν ἔτι σοι προσδιηγησάμενος παύσομαι, ὡς ἔχης ἐπιπολὺ γελᾶν. ἐκεῖνά μὲν γὰρ πάλα οἴσθα εὐθύς ἀκέσασθαι με, ὅτε ἦκον ἀπὸ Συρίας διηγασμένου, ὡς ἀπὸ Τρωάδος συμπλεύσαιμι αὐτῷ, καὶ τὴν τε ἄλλην τὴν ἐν τῷ πλῶ τρυφὴν, καὶ τὸ μεράκιον τὸ ὠραῖον, ὃ ἔπεισε κυνίζειν, ὡς ἔχοι καὶ αὐτός τινα Ἀλκιβιάδην· καὶ ὡς ἐπιταραχθεῖν μὲν τῆς νυκτός, ἐν μέσῳ τῷ Αἰγαίῳ γνόφε καταβάντος, καὶ κῦμα παμμέγεθες ἐγείραντος ἐκώκυε μετὰ τῶν γυναικῶν ὁ θαυμαστός, καὶ θανάτε' ἡρείττων εἶναι δοκῶν.

Ἄλλα

iam posset laudibus, quippe quarum sensus peruenire ad ipsum non posset.

43. Desinam, cum vnum adhuc tibi narrauero, ut ridere possis amplius. Illa enim olim nosti, quae statim ex me, cum e Syria venirem, audieris, ut e Troade cum ipso nauigauerim, et cum reliquum hominis in illa nauigatione luxum, tum formosum illum adolescentulum, quem ad caninam illam vitam traduxerat, ut haberet nimirum ipse quoque aliquem Alcibiadem, et ut perturbatus fuerit, noctu, medio in Aegeo, descendente turbine et fluctum excitante maximum, ploraueritque cum mulierculis vir admirabilis, et qui superior mortis metu esse videretur.

44. Ve-

Ἀλλὰ μικρὸν πρὸ τῆς τελευτῆς, πρὸ ἐννέα
 ἡμερῶν, πλεῖον, οἶμαι, τῆς ἰκταῖς
 ἡμερῶν, ἡμεσὲς τε τῆς νυκτός, καὶ ἐάλα πύ-
 ρετῳ μάλα σφοδρῳ. ταῦτα δὲ μοι Ἀλέξαν-
 δρος ὁ ἰατρὸς διηγήσατο, μετακληθεὶς ὡς ἐπι-
 σκοπήσειεν αὐτόν· ἔφη ἔν καταλαβεῖν αὐτὸν
 χαμῶ κυλιόμενον, καὶ τὸν φλογμὸν εἰ φέραν-
 τα, καὶ ψυχρὸν αἰτῆντα πάντα ἐρωτικῶς, ἐαυ-
 τὸν δὲ μὴ δῆναι. καίτοι εἰπεῖν ἔφη, πρὸς αὐ-
 τάν, ὡς εἰ πάντως θανάτῳ δέοιτο, ἦκειν αὐτὴν
 ἐπὶ τὰς θύρας αὐτόματον· ὥς τε καλῶς ἔχει
 ἔπεσθαι, μηδὲν τοῦ πυρὸς δέομενον· τὸν δ' αὖ
 Φάναί· Ἀλλ' εἰς ὁμοίως ἔνδοξος ὁ τρόπος γέ-
 νοιτ' αὖ, πᾶσι κοινὸς ὢν.

Ταῦτ.

44. Verum paullo ante mortem, nouem circi-
 ter diebus ante, cum plus quam oportebat, pu-
 to, ingurgitasset, et vomuit noctu, et febris cor-
 ceptus est satis vehementi. Haec vero Alexander
 mihi medicus narravit, qui vocatus erat, ut il-
 lum inuiferet. Aiebat ergo se inuenisse hominem
 humi se volutantem, impatientemque aestus, et
 amatoris velut blanditiis petentem frigidam: se
 autem non dedisse: verum illud dixisse, Si omni-
 no morte opus haberet, ipsam sponte iam venire ad
 ianuam, itaque bene facere, si illam sequeretur,
 nec ignem expeteret. Istum contra dixisse: At non
 aequae gloriosum futurum mortis genus, quod omni-
 bus commune esset.

Ταῦτα μὲν ὁ Ἀλέξανδρος. ἐγὼ δὲ ἐδ' αὐτὸς
 πρὸ πολλῶν ἡμερῶν εἶδον αὐτὸν ἐγκαχρισμένον,
 ὡς ἀποδακρύνει τῷ δριμυτῷ Φαρμάκῳ. ἐρῶς; ἢ
 πάντ' τὰς ἀμβλυωπῆντας ὁ Αἰακὸς παραδέχε-
 σθαι; ὅμοιον ὡς εἴ τις ἐπὶ ζαυρὸν ἀναβησεσθαι
 μέλλων, τὸ ἐν τῷ δακτύλῳ πρόσπταισμα θε-
 ραπεύει. τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος, εἰ ταῦτα
 εἶδε; κατ' ἀξίαν γελάσας ἂν ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ. καί-
 ται πένθεν εἶχεν ἐκείνος τοσῶτον γέλωτα; τὸ
 δ' οὖν, ὦ Φιλότης, γέλα καὶ αὐτὸς, καὶ μάλι-
 στα ὁπόταν τῶν ἄλλων ἀκούσῃς θαυμαζόντων
 αὐτόν.

45. Haec Alexander. Ego vero, et ipse non
 multis ante mortem diebus inunctum vidi, vt la-
 crimis motis oculos purgaret acerbis medicamen-
 tis. Vides? Non sane recipit, qui hebetes ocu-
 los habent, Aeacus. Simile hoc est, vt si quis
 in crucem mox agendus digiti offensionem curet.
 Quid tibi videtur *facturus fuisse*, si vidisset iste,
 Democritus? Risisset ne, prout dignum est, vi-
 rum? Quamquam vnde tantam illi risus suppe-
 tiisset? Tu ergo, amice, ride ipse quoque, et
 maxime cum alios admirari istum audieris!

A llocutio, siue Bacchus	1
Allocutio, siue Hercules Gallicus	14
De Electro, seu Cynis	23
Muscae Encomium	30
Aduersus Indoctum, et libros multos eminentem	44
De non temere credendo calumniae	87
Pseudologista, siue de Apophrade	125
De Domo	173
Macrobi	209
Patriae Encomium	234
De Dipladibus	245
Dissertatio cum Hesiodo	255
Nauigium, seu vota	266

Dialogi Meretricii.

Glycera et Thais	327
Myrtium, Pamphilus et Doris	330
Mater et Philinna	336
Melissa et Bacchis	341
Clonarium et Leagena	348
	Cro-

Crobyle et Coringa	354
Mater et Musarium	360
Ampelis et Chrysis	367
Dorcas, Pannychis, Philostratus, Polemon	371
Chelidonium et Drofe	379
Tryphaena et Chermides	385
Ioessa, Pythias et Lysias	391
Leontichus, Chenidas et Hymnis	400
Dorio et Myrtale	408
Cochlis et Parthenis	414
De morte Peregrini	418

L I P S I A E
EX OFFICINA SOMMERIA